

Giới thiệu Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng

- Lớp trưởng, cậu...có bạn gái chưa?

- Tôi có bạn trai.

- Cậu...

Vị lớp trưởng lạnh lùng kia là người kiến cô trúng tiếng sét ái tình. Cô nhận được học bổng của một trường cao cấp trên thành phố vì vậy quyết định đi đến đó sống và học tập.

Ở trường mới bạn mới vô tình gặp được Lê Hoàng Bảo Lâm(cậu)một con người lạnh lùng nhưng Cô lại trúng tiếng sét ái tình yêu Cậu từ lần gặp mặt đó người ta gọi là"Yêu Từ Cái Nhìn Đầu Tiên" mà điều đó đối với Cô chỉ có trong ngôn tình mới có.Liệu Cô có chạm vào được trái tim lạnh lùng của Cậu không???

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Lớp trưởng khó ưa

Sau khi trường mới khai giảng xong vài ngày thì Cô mới đến trường để nhập học vì Cô phải chuẩn bị vài giấy tờ nên nhập học muộn hơn học sinh ở trường.Bước chân tới cổng Cô khựng lại trầm suy nghĩ *Không ngờ Trường này lại lớn như vậy!Vậy Mình biết tìm phòng hiệu trưởng ở đâu đây?*(Trường Cô là Trường THPT X cao cấp dành cho con nhà có điều kiện để học).Suy nghĩ một hồi Cô cứ nhìn vòng quay để tìm phòng hiệu trưởng không để ý vô tình đụng trúng ai đó.Cô giật mình nhìn lại nhưng đập vào mắt lại là một cực phẩm làm Cô cứ ngỡ người không nói lên tiếng.Bỗng dưng trái tim Cô đập lờ một nhịp

"Xin Lỗi..."

Cậu bạn đó có vẻ tức giận nhìn Cô chau mày

"Cậu không biết nhìn đường sao?"

Đẹp trai mà tính cách khó ưa thế ư?

"Này"

"À... Mình tới để nhập học nhưng không biết phòng hiệu trưởng ở đâu nên đụng trúng Cậu...Xin...lỗi nhé"

"Lần sau đi nhớ nhìn trước sau".Nói rồi Cậu chỉnh lại quần áo quay mặt đi trước

O trong ngôn tình không phải khi Nữ chính không biết tìm nơi nào đó thì Nam chính sẽ dẫn đi tìm sao?Đúng là sống trong ngôn tình nhiều quá rồi mà An Nhi à.Cô vừa suy nghĩ vừa lắc đầu

"Này"

"Hà"

"Cũng còn thời gian Tôi dẫn Cậu đi".Cậu thấy Cô cứ đứng im một chỗ nên đành lòng dẫn Cô đi dù sao Cậu cũng là một lớp trưởng gương mẫu nên quen giúp người khác

Chẳng nhẽ Cậu nghe được suy nghĩ của Tôi sao..."Được...Vậy cảm ơn Cậu nhé!"

Cô suy nghĩ cười thầm trong lòng rồi chạy nhanh đi gần Cậu

"Ui da..."Cô vừa đi vừa quan sát cảnh vật xung quanh nên vô tình đập mặt vào lưng Cậu

"Cậu không biết nhìn đường sao?"

"Là Cậu đang đi đứng lại làm sao Tôi biết được".Cô khó chịu vừa xoa trán vừa nhìn Cậu

"Cậu...Tên gì".Cậu cũng gượng chín mặt

"Trần Ngọc An Nhi...Tôi là học sinh chuyển ở quê lên.Còn Cậu tên gì?".Cô thẳng thắn nói về lai lịch của Mình đối với Cô cho dù là ở quê lên thì cũng chẳng có gì ngại ngùng cần che giấu cả

"Tòì...Lê Hoàng Bảo Lâm học 10A1...Đi nhanh chẳng Tôi muộn học rồi!".Cậu quay mặt đi trước để lại Cô ở sau

Là Cậu tự làm tốn thời gian chứ phải Tôi đâu đúng là đồ khó ưa mà.Cô thầm chửi Cậu trong lòng nhưng cũng nhanh chóng đi lại gần Cậu

"Tới rồi...Vào đi Tôi phải về lớp rồi!".Cậu dẫn Cô tới cửa phòng hiệu trưởng rồi quay mặt đi về lớp

"Tạm biệt!Cảm Ơn Cậu nhé!"*người gì đâu mà khó ưa*.Cô dơ tay chào tạm biệt Cậu nói lớn Cảm Ơn Cậu nhưng Cậu không quay lại nhìn Cô lấy một cái nên Cô nhìn Cậu khuất dần rồi gõ cửa đi vào phòng hiệu trưởng

"Em Chào Thầy ạ!Em đến để nhập học ạ!".Cô đi vào thấy Thầy Hiệu Trưởng đang chăm chú viết giấy tờ gì đó nên lễ phép

"Em là Trần Ngọc An Nhi?"

"Vâng ạ!"

"Rất vui vì Em đến trường này học...Được rồi để Thầy dẫn Em đến lớp học nhé".Thầy Hiệu Trưởng vui vẻ nhìn Cô,Thầy Hiệu Trưởng cũng là một người ở quê được nhận học bổng nên lên đây sống và học hành cũng 20 năm rồi mới tạo dựng được ngôi trường có tiếng tăm như bây giờ vì vậy Thầy rất quý mấy người như Cô

"Vâng ạ!Em cảm ơn Thầy!"

Nói rồi Thầy Hiệu Trưởng dẫn Cô đến lớp học đã định sẵn cho Cô.Là lớp 10A1 *sao cái lớp nghe quen quen vậy ta* Cô đứng suy nghĩ

"Lớp 10A1 là lớp phù hợp với học lực của Em nhất!Em học lớp này nhé!".Thầy vui vẻ nhìn Cô

"Vâng ạ!"

"Các Em...hôm nay lớp ta có thêm một học sinh mới!Có gì các em giúp đỡ bạn nhiều hơn nhé!".Thầy cùng Cô đi vào lớp,Thầy nghiêm khắc lên tiếng nên không học sinh nào dám lên tiếng

"Được rồi...Cô Hoa Cô giúp Em ấy tìm chỗ ngồi đi".Nói xong Thầy Hiệu Trưởng đi ra ngoài để lại cho Cô Giáo tự giải quyết

"Vâng Thưa Thầy!Cô là Hoa sau này Cô sẽ là chủ nhiệm của Em..Được rồi Em vào giới thiệu về mình đi!".Cô giáo gật đầu lễ phép nói vẫy tay để Cô đi gần lại bục giảng

"Chào Mọi Người!Minh là Trần Ngọc An Nhi có gì mong các bạn giúp đỡ thêm".Cô cúi đầu lễ phép

"Chào An Nhi bạn xinh gái quá!"Là một bạn nam lên tiếng

"An Nhi...Trường học tiếng tăm sao Cậu lại ăn mặc quê mùa như vậy".Là giọng của một bạn nữ nhìn qua cũng là một con nhà có điều kiện ăn mặc cũng rất là điệu đà nhưng không hợp với quy định của nhà trường thì phải.Mặt thì trắng bệch môi thì đỏ chót....

"Đúng đó!".Là giọng nữ bên cạnh người vừa nói Cô

Quê mua sao?Nực Cười đúng là bọn nhiều tiền nên khinh thường người khác mà...*Ồ Cậu bạn lúc sáng kia* Cô thầm nghĩ trong lòng chửi họ nhưng vô tình nhìn thấy Cậu đang chăm chú đọc sách nên khuôn mặt vui vẻ

"Được rồi các em đừng ồn nữa!Bảo Lâm em là lớp trưởng vậy giúp bạn tìm chỗ ngồi đi".Tiếng Cô Chủ Nhiệm nhẹ nhàng nhìn Cô cười,có thể thấy Cô giáo là một người dịu dàng hiền lành khuôn mặt trắng trẻo nhưng học sinh lớp này thì...

"Vâng...".Cậu đang đọc sách nên bây giờ không quan tâm đến chuyện gì nghe Cô giáo gọi nên đứng dậy lên tiếng nhìn thấy Cô thì đôi chân mày co lại

"Bảo Lâm sao thế Em?"

"Dạ...Không Sao ạ"

"Em thấy chỗ bàn thứ tư,bàn thứ hai dãy ngoài với bàn thứ ba dãy trong còn chỗ trống vậy Cô để bạn chọn vị trí đi ạ".Cậu chỉ tay đến từng vị trí mình nói rồi nhìn Cô giáo

"Vậy...An Nhi Em muốn chọn chỗ nào?"

"Em thấy chỗ lớp trưởng còn trống hay là Cô cho Em ngồi đó được không ạ?".Cô chỉ tay về phía bàn của Cậu

"Cậu đang mơ sao...chỗ của Bảo Lâm sao lại để một người như Cậu ngồi được".Là giọng bạn nữ vừa chê Cô mặc quần áo quê mùa

"Sao không được chứ?Minh mới đến nên cần được lớp trưởng giúp đỡ nhiều hơn".Cô cũng chẳng vừa chứng mất lại bạn nữ đó nói

"Được rồi...Thu Nga!Bảo Lâm có được không Em?.Cô giáo nhìn Cậu vẻ khó xử

"Vâng"

"Vậy An Nhi Em xuống chỗ Bảo Lâm ngồi đi.Được rồi chúng ta bắt đầu vào việc học nào".Cô giáo nhìn Cô vui vẻ.Cô gật đầu rồi đi xuống chỗ Cậu,để lại vài ánh mắt nhìn nhau bất ngờ không ngờ Cậu lại để cho một người mới đến ngồi gần mình

"Chào Cậu!Không ngờ chúng ta lại học cùng một lớp ha!"

"Ừ!"

"An Nhi Cậu may mắn lắm mới được ngồi gần Bảo Lâm đó!".Là giọng của một bạn nữ quay xuống nói nhỏ với Cô

"Vậy sao...Mà bạn tên gì thế?"

"Minh tên Phương Anh"

"Minh mới tới nên cũng chưa quen biết ai nhiều...Vậy chúng ta làm bạn được chứ?"

"Được"

"Mà Phương Anh sao Cậu lại nói Tớ may mắn được ngồi gần Bảo Lâm"

"Cậu mới đến không biết chứ Bảo Lâm tính tình lạnh lùng khó gần người vừa rồi chê Cậu nhỏ Thu Nga đó ngày ngày xuống muốn được ngồi gần Bảo Lâm nhưng đều bị từ chối"

"Cái con nhỏ mặt phẫn trắng bệch son môi đỏ chót ý sao?Không phải con trai đều thích mấy đứa con gái như vậy sao Bảo Lâm không thích"

"Minh cũng không biết"

"Bảo Lâm nhìn thì đẹp trai chứ tính tình lạnh nhạt như tảng băng ngàn năm nên Cậu ngồi đây có khi là sai lầm đó!".Là người ngồi Phương Anh vui vẻ nhìn Cô

"Cậu là..."

"Chào An Nhi Tớ là Bảo Long bạn thân của thằng ôn dịch Bảo Lâm nếu nó có khó chịu với Cậu nhớ nói với Tớ".Bảo Long vui vẻ nhìn Cô rồi đánh mắt hướng về nhìn Cậu đang chăm chú đọc sách

"Cảm Ơn Cậu đã nhắc nhở!Bảo Lâm lạnh lùng như vậy mà Cậu cũng chơi thân được đó thôi!".Cô nhìn Bảo Long cười trừ

"Do số phận hẩm hiu nên mới chơi thân mới nó chứ Tớ đâu có muốn"

"Mấy người có thể im lặng được chứ?Còn mày không lo học đi thích làm bà tám à!".Cậu gấp sách lại hướng mắt về phía ba người Cô khuôn mặt lạnh lùng khiến hai người họ sợ sệt ngoảnh về chỗ mình

Sáng này Cậu Ta đâu có thể này Cô cứ nhìn Cậu chăm chăm

"Nhìn cái gì?Cậu đến để học hay để nhìn người khác vậy?".Cậu chau mày nhìn Cô

"đúng là đồ khó ưa".Cô chửi thầm Cậu

"Cậu nói cái gì?"

"KHÔNG CÓ GÌ THƯA LỚP TRƯỞNG".Cô nhìn Cậu nhấn mạnh từng chữ nhưng giọng Cô quá lớn thu hút vài ánh nhìn ghen ghét về phía mình nên cúi mặt xuống

- - - - -

Sau vài tiết học thì cũng đến giờ ra về Cô cùng Phương Anh vui vẻ tung tăng ra về

"Đứng lại".Là giọng của nhỏ Thu Nga

"Có chuyện gì?".Cô khó chịu

"Sao Mày dám ngồi gần Bảo Lâm hả?"

"Tôi không ngồi thì Cậu ngồi chắc"

"Tao cảnh cáo Mày Bảo Lâm là của Tao biết điều thì mau cút ra chỗ khác ngồi"

"Trường Học là do nhà Cậu mở sao? Cậu có quyền gì ép buộc người khác làm theo ý mình"

"Mày..."

"an nhi kệ bọn họ đi".Phương Anh đứng bên cạnh giật giật tay áo Cô khuôn mặt có chút sợ hãi

"An Nhi Cậu biết điều thì tránh xa Bảo Lâm của Thu Nga ra không thì hối hận đó".Là giọng của con nhỏ đi bên cạnh Thu Nga giọng nói ồ ạt nhìn Cô

"An Nhi-Phương Anh hai người còn chưa về sao?".Là giọng Bảo Long đi cùng Cậu về

"À...có tý chuyện thôi mà".Cô cười trừ

"Bảo Lâm...chúng ta về cùng nhau được không?".Thu Nga đi gần lại nắm tay áo Cậu

"Không rành!".Cậu lạnh lùng nói rồi đi trước

"Hhaaaaaa....".Cô nghe Cậu lạnh lùng như vậy thì cười lớn nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của Cậu nhìn về phía mình nên cầm nín

"Phương Anh cũng muốn rồi chúng ta về thôi"

"Được... Vậy mai gặp lại nhé An Nhi Tớ về trước đây!Bye bye"

"An Nhi sao Cậu còn chưa về?".Thấy Cô cứ đứng nhìn ngang nhìn dọc nên Bảo Long đi gần lại

"À...Tớ mới lên đây chưa biết đường cho lắm Tớ đến nhà Cô Tớ sống nhưng không biết đường"

"Đề Tớ giúp Cậu!Cậu có địa chỉ nhà không?"

"Đây"*Cô đưa cho Bảo Long một tờ giấy nhỏ có ghi địa chỉ khu nhà A đường X số nhà 1907*

"An Nhi nhà Cậu gần khu nhà với Bảo Lâm vậy Cậu đi chung với Bảo Lâm nhé!"

"Được"

"Bảo Lâm Mày cho An Nhi đi cùng đường về nhà đi An Nhi gần chỗ Mày sống được không?".Bảo Long chạy gần lại chỗ Cậu

"Ừ"

"Vậy Cậu đi về với Bảo Lâm nhé!Nhà Tớ ở Khu C đường A nên không cùng đường với Cậu!Tớ về trước đây mai gặp lại!Bye bye"

"Cảm ơn Cậu nhé!Bye Bye mai gặp lại"

"Thu Nga chúng ta phải xử con nhỏ đó như thế nào"

"Yên tâm đi!Sẽ sớm thôi".Thu Nga vừa nói vừa nhìn Cô đang đi gần lại chỗ Cậu nhếch môi cười nham hiểm

"Cậu không thể đi chậm một chút sao?". Cô vừa chạy theo Cậu vừa thở hổn hển

"Nếu không thích Cậu có thể đi riêng ra không cần đi cùng Tôi"

"Cậu sinh ra vào giờ lạnh lùng à! Đúng là đồ khó ưa mà!"

"Tùy Cậu!"

"LÊ HOÀNG BẢO LÂM...Cậu sẽ bị nghiệp quật vì sự lạnh lùng này rồi sẽ chẳng ai thích Cậu đâu! Đồ Khó Uá"

"Cậu có đi nhanh không? Muộn giờ về nhà của Tôi rồi". Cậu chau mày nhìn Cô vì Cô dám hét tên Cậu lớn như vậy còn giữa đường nữa chứ

đồ khó ưa. Cô vừa đi theo Cậu vừa chửi thầm Cậu không để ý đến đường đi nên lại thêm lần nữa đập đầu vào lưng Cậu. Cậu ngoảnh lại nhìn Cô ánh mắt lạnh lùng nhìn Cô nhưng không hiểu sao trái tim Cô lại đập nhanh hơn thường như vậy chứ?

"Cậu...Cậu dừng lại làm gì?". Cô khó chịu vừa xoa đầu vừa nhìn Cậu

"Tôi nhà Cậu rồi kia"

"Vậy nhà Cậu ở đâu?"

"Bên kia". Cậu chỉ tay sang cái nhà đối diện với nhà Cô (nhà Cô ở bên trái thì nhà Cậu ở bên phải nên hai nhà đối diện với nhau)

"Ồ...Cảm ơn Cậu nhé! Vậy mai chúng ta đi học chung đi"

"Không rành". Cậu lạnh lùng nói rồi ngoảnh mặt đi vào nhà

"Đồ khó ưa"

"Cậu...". Chưa kịp để Cậu nổ xong Cô đã vất chân lên cổ mà chạy vụt vào nhà

((Mỗi lần có *...* là thể hiện suy nghĩ của Cô nhé)))

Mọi người đọc có gì sai sót thì cứ cmt để giúp mình sửa đổi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

"Dạ...Em chào Chị ạ! Em là An Nhi con của Mẹ An ở dưới quê lên ạ!". Sau cái lần nói Cậu là đồ khó ưa Cô vụt chạy đi tới cửa Cô chỉnh lại quần áo bị xộc xệch rồi gõ cửa lễ phép

"Chào Em...Em lên sao không báo trước để Chị ra đón". Mở cửa là một chị gái tầm 18 tuổi giọng nói ấm áp khuôn mặt dịu dàng đúng chuẩn mẫu người của con trai thích

"Dạ...Tại Em đến trường nhập học nên nhờ bạn đưa đến đây thế ạ"

"Chào Em..Chị là Lệ Như sao này có gì cần cứ nói với Chị nhé! Vào nhà thôi Em"

"Vâng...Mà Chị Như ơi...sao Cô Chú không có nhà vậy ạ!". Cô xách đồ đi vào ngõ ngang ngõ dọc nhưng không thấy mọi người đâu

"À...Ba Mẹ Chị đi công tác chắc tầm 2-3 hôm nữa là về rồi! Em cứ coi đây là nhà mình nhé!"

"Vâng...hìhì"

"Vậy Chị dẫn Em lên phòng của Em nhé! Chị đã giúp Em dọn dẹp phòng rồi"

"Cảm ơn Chị ạ! Phiền Chị rồi". Hai người vừa mang đồ lên tầng vừa vui vẻ nói chuyện

"Không có gì đâu Em! Mà Em vừa nói ai dẫn Em tới đây vậy?"

"Là...Bảo Lâm đối diện nhà mình đó Chị"

"Bảo...Bảo Lâm sao?". Chị Như mất chữ O mồm chữ A nhìn Cô ngạc nhiên

"Sao vậy Chị?". Thấy Chị như vậy Cô cũng khó hiểu

"Bảo Lâm...lạnh lùng như vậy mà cho Em về chung sao? Đến nhớ Thu Nga gần nhà Bảo Lâm quen biết Bảo Lâm lâu như vậy còn không đi chung với nhỏ đó về...Không ngờ Em...". Chị đang nói thì dừng lại như không tin vào những gì Cô nói

"Thu Nga cũng ở gần chúng ta sao? Nhỏ đó chê Em mặc đồ quê mùa lại còn nói Em tránh xa Bảo Lâm ra nữa...bây giờ lại còn ở gần chúng ta..."

"Nhỏ đó gia đình có điều kiện nên hay khinh thường người khác Chị cũng không ưa nhỏ đó cho lắm"

"Yeahhhh...Vậy Chị Em chúng ta hiểu ý nhau ghê ta".Cô nghe Chị nói vậy vui vẻ ôm chầm lấy chị

"Được rồi đây là phòng của Em!Vào đi".Chị mở cửa phòng cho Cô đi vào

"Oa...Phòng đẹp thật đó Chị!Đồ trang trí cũng đẹp nữa Chị đúng là có mắt thẩm mỹ cao đó nha".Cô nhìn Chị vui vẻ căn phòng được trang trí nhẹ nhàng phù hợp với độ tuổi của Cô

"Phòng của Em đối diện với phòng của Bảo Lâm đó"

"Phòng của đồ khó ưa đó sao?Cũng đẹp đó chứ!".Cô chỉ tay về căn phòng đối diện với phòng Cô nhìn Chị(vì hai nhà được thiết kế giống nhau nên căn phòng Cô Cậu mới đối diện nhau)

"Được rồi Em nghỉ ngơi đi!Phòng Chị ở bên cạnh có gì cứ gọi Chị nhé"

"Vâng ạ"

"Hey...Hey...Bảo Lâm".Xếp lại đồ đạc gọn gàng Cô đi ra lan can hóng gió nhìn sang phòng Cậu thấy Cậu đang đọc sách nên vẫy tay chào Cậu nhưng Cậu chả quan tâm gì đến Cô

- - - - -

Buổi Chiều...

"An Nhi...Em có trong phòng không"

"Dạ"

"Em có rảnh không Chị dẫn Em đi mua đồ"

"Dạ...Thôi Em cũng có nhiều đồ rồi Chị ạ"

"Đồ của Em cũng cũ hết rồi... Với lại Chị cũng muốn dẫn Em đi cho biết đường xá ý mà"

"Dạ... Vậy Chị đợi Em tý nhé!".Cô khó xử nhưng cũng gật đầu đồng ý

- - - - -

Tại trung tâm mua sắm

"An Nhi Em thích đồ gì thì cứ chọn đi".Chị dẫn Cô đến một shop bán quần áo giày dép phù hợp với lứa tuổi của Cô(nhìn xung quanh Shop toàn là đồ hàng hiệu nhìn có thể hiểu chỉ dành cho gia đình có điều kiện)

"Nhưng mà...chị ơi ở đây đồ đắt lắm hay chúng ta mua ở chỗ khác đi".Cô nhìn đồ ở đây toàn đồ đắt gần mức tiền toàn 500k-5 triệu thôi mà ở quê Cô chỉ dùng đồ dưới 500k không phải đồ đắt tiền gì cả

"Em không phải lo cứ chọn thỏa mái đi".Chị Như nghe vậy thì nhìn Cô cười.Cũng phải nhà Chị Như cũng là gia đình có điều kiện nên mấy đồ này đều coi là rẻ chứ không có đắt như Cô nghĩ

"Nhưng..."

"Hazzz...Được rồi để Chị chọn cho Em".Thấy Cô lưỡng lự nên Chị Như kéo tay Cô đi gần lại chỗ quần áo lấy cho Cô thử rồi lại lôi qua chỗ giày dép.Chị trong nửa tiếng mà Cô với Chị xách cả đống đồ trên tay(đúng là người giàu mà xài tiền như nước)

"Em còn muốn mua gì nữa không?"

"Dạ...không ạ nhiều đây đủ rồi!Chúng ta đi về thôi Chị".Cô nói rồi kéo tay Chị đi vì Cô biết thế nào Chị cũng dẫn Cô đi ăn đồ ăn đắt tiền mua vài đồ dùng nữa mới về mà trong khi đó Cô đã mua nhiều lắm rồi(trước khi đi Chị Như có nói sau khi mua đồ sẽ đi ăn nhưng Cô ngại vì đã tiêu nhiều tiền lắm rồi nên mới bảo Chị Như đi về thôi^_^)

"Được... Vậy chúng ta đi về thôi"

"Vâng ạ".Nói xong hai người xách đồ vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ thảnh thơi Chị Như lại chỉ tay về hướng này hướng kia để Cô biết rõ hơn

"Bảo Lâm kia Chị!Cậu ấy đang đánh bóng rổ sao?".Cô đang nhìn ngang nhìn dọc thì đập vào mắt là hình bóng đang chạy hăng hái trên sân với quả bóng.Mặc dù chưa quen biết lâu nhưng hình dáng hay khuôn mặt thanh tú của Cậu xuất hiện ở trong tâm trí Cô

"Bảo Lâm chiều nào cũng ra đây chơi bóng rổ...Hay Em ra đó với Bảo Lâm đi".Chị Như nhìn ra sân bóng rồi nhìn lại Cô cười

"Không được đâu Chị...ra đó đồ khó ưa kia sẽ nhìn Em ánh mắt lạnh lùng đến sồn gai óc đó!Chúng ta đi về Chị nha".Nghe Chị nói vậy Cô lắc đầu lịa lịa rồi kéo tay Chị về

"An Nhi...Em mang đồ lên phòng tắm rửa nghỉ ngơi rồi tối xuống ăn cơm nhé"

"Hay để Em giúp Chị làm bữa tối nhé!Ở quê Em cũng hay giúp đỡ Mẹ làm việc nhà lắm Chị ạ!"

"Không cần đâu Em Chị gọi đồ ăn ngoài rồi!Em cứ lên nghỉ ngơi đi nhé!"

"Dạ... Vâng vậy Em lên phòng nhé!

"Được rồi đi đi"

Nói rồi Cô mang đồ về phòng mình sắp xếp gọn gàng Cô cũng không quên chuẩn bị một bộ đồ để chuẩn bị cho ngày mai đi học.Đọc sách chán Cô lại nghịch điện thoại không biết làm gì Cô đi ra lan can đứng hóng gió.Phòng Cậu cửa không khóa nên Cô cứ nhìn chăm chăm vào căn phòng điện thì sáng nhưng chẳng thấy con người Cậu đâu cứ mơ hồ nhìn về căn phòng Cậu đột nhiên Cậu đi ra từ nhà tắm cởi trần chỉ mặc mỗi quần short để lộ ra lồng ngực rắn chắc cơ bụng 6 múi tóc thì còn ướt lả xòa trên trán đang chảy xuống lồng ngực.Khiến Cô cứ đờ người nhìn Cậu trái tim lại đập lệch một nhịp rồi đập nhanh hơn thường*chẳng lẽ Mây bị bệnh tim sao An Nhi?*.Nhận ra có ánh mắt cứ nhìn về mình Cậu chau mày nhìn lại

gật mình khi nhận ra Cô cứ nhìn Minh chăm chăm nên vội tắt điện phòng đi,khiến Cô đang mơ màng suy nghĩ cũng giật mình tỉnh lại

"Cậu...sao Cậu..."Cậu mặc áo vào rồi nhìn Cô ánh mắt lạnh lẽo(vì phòng của Cậu mà nên quen hương đi rồi nên cho dù tắt đèn Cậu tìm được áo mặc cũng là điều dễ hiểu, mà hai nhà cách nhau một con đường cũng không lớn nói chuyện đủ để người còn lại nghe được hoặc các bạn cứ nghĩ là "Nói Quá" cũng được vì ít nhà nào đối diện nhau mà nói chuyện qua lại được hi)

"Tối...Tôi không nhìn thấy gì cả".Cô giật mình khi Cậu lên tiếng nhìn về mình ánh mắt lạnh lẽo

"Cậu..."Cậu chỉ tay về phía Cô nhưng Cô đã nhanh chóng đóng cửa lại rồi chui vào trong mất rồi

"An Nhi...Em sao vậy".Thấy Cô đi xuống phòng khách ngồi khuôn mặt cứ mơ màng chị Như khó hiểu

"Chị...hình như Em bị bệnh tim rồi huhu".Cô nắm lấy hai tay chị Như nước mắt bắt đầu rung rung

"Sao?Sao lại vậy được Em nói rõ chị nghe nào?"

"Em...Em không biết tại sao từ lần đụng trúng Bảo Lâm ở trường tim Em đã đập lệch đi một nhịp...sau đó lần đi sau lưng Bảo Lâm về nhà với lần gặp Bảo Lâm ở ngoài sân chơi bóng rổ tim Em cũng đập nhanh hơn thường...vừa nảy vô tình Em..Em thấy Bảo Lâm đi từ nhà tắm ra chỉ mặc quần short để lộ ra cơ bụng 6 múi...rồi không hiểu sao Em vì những điều như vậy mà tim đập nhanh hơn Chị ạ!Có phải học nhiều nên Em bị bệnh tim rồi không Chị?Huhu"

"Ngốc lắm...Em hiểu sai rồi Em không có bị bệnh tim đâu"

"Vậy...Em bị sao vậy Chị"

"Em...Em hình như thích Bảo Lâm rồi!Có lẽ lần gặp mặt đầu tiên đó trái tim Em đã rung động vì Bảo Lâm rồi đó!"

"Không..Không thể nào...Em Thích Bảo Lâm rồi sao?".Cô nghe Chị nói vậy thì ngừng khóc khuôn mặt trắng bệch nhìn Chị như nghe nhầm

"Đúng rồi đó!".Chị Như nghe vậy thì cười vuốt tóc Cô

"Chẳng lẽ đó gọi là Yêu Từ Cái nhìn Đầu Tiên sao Chị?"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3: Trái Tim dung động

"Chẳng lẽ đó gọi là Yêu Từ Cái nhìn Đầu Tiên sao Chị?"

"Đúng rồi đó Cô em gái khờ của Tôi"

"Nhưng...không được đâu chị".Cô nhìn Chị lắc đầu lia lịa

"Tại sao không chứ?"

"Sáng nay lúc đi về cùng Bảo Lâm..Em đã nói...LÊ HOÀNG BẢO LÂM...Cậu sẽ bị nghiệp quật vì sự lạnh lùng này rồi sẽ chẳng ai thích Cậu đâu!Đồ Khó Uá...Bây giờ Em thích Cậu ta chẳng phải tự vả vào mặt mình sao Chị?"

"Ngốc lắm đó là sự bông bột thôi mà Em!Em cứ cảm nhận xem trái tim Em mạch bảo như thế nào"

"Nhưng..."

"Thôi vào ăn tối đi chắc Em cũng đói rồi!Mọi chuyện cứ để mai giải quyết nhé!Đi thôi!"

"Dạ".Nói rồi Chị xoa đầu Cô an ủi rồi hai người cùng vào ăn tối

Đêm đó Cô suy nghĩ trằn trọc vì những lời nói của Chị.Cô cứ lần đi lần trên giường thỉnh thoảng lại ngồi dậy,nhìn sang phòng Cậu phòng đã tắt đèn cứ nghĩ đến hình bóng Cậu trái tim Cô lại đập càng ngày càng hơn *không lẽ Minh thích Bảo Lâm thật rồi sao?*(vì cửa phòng Cô mở nên nhìn sang phòng Cậu rõ hơn một chút)

- - - - -

Sáng hôm sau

"Thưa Chị Em đi học ạ".Cô ăn sáng cùng Chị xong lễ phép tạm biệt rồi chuẩn bị đi học

"Được rồi Em đi học vui vẻ nhé!Phải rồi nhớ để ý đến cảm xúc của mình nhé!".Chị nhìn Cô vui vẻ(ý Chị là cảm xúc khi Cô ở gần Cậu sẽ như thế nào?)

"Vâng..."Cô cười trừ gật đầu nhìn Chị.Hôm nay Cô ăn mặc khác hẳn ngày đi nhập học.Chiếc sơ mi trắng cùng với quần jean dáng boy rách gối phối với đôi giày vans cá mập nhìn cũng nhẹ nhàng nhưng toàn là hàng hiệu

"Cậu ta đi học chưa nh?".Cô vừa đi ra cửa vừa lăm bầm cũng đúng Cô ngại chứ vì những gì tối qua Cô nhìn thấy...

"Bảo...Bảo Lâm".Cô đang lăm bầm thì nhìn thấy Cậu đi ra vừa ngạc nhiên vừa gọi.Cậu nghe thấy nhưng vẫn giả vờ như không vì Cậu cũng ngại chuyện tối qua mà...

"Này...thật ra...tối qua Tối...không có ý đầu chi là vô tình thôi".Thấy Cậu không đáp lại mà cứ thế đi trước nên chạy gần lại chỗ Cậu áp úng ngại ngại nói

"Ừ".Cậu gật đầu lạnh lùng nói cho qua rồi lại đi tiếp mặc kệ Cô ở đằng sau

Đúng là đồ khó ưa mà!Làm gì mà phải lạnh lùng như vậy "Ui da...Cậu đừng làm gì?" .Cô lẩm bẩm nói nên không để ý lại đập trán vào người Cậu

"Thường ngày Tôi đợi Bảo Long ở đây...Còn Cậu không biết nhìn đường sao?Lần nào cùng đập trán vào lưng Tôi?Còn cau có cái gì"

Thình thịch...thình thịch...!Không ngờ Cậu ta tức giận mà còn đẹp trai như vậy.Cô cứ nhìn Cậu thấy Cậu tức giận trái tim càng đập nhanh hơn,ánh mặt trời chiếu gần mặt Cậu khiến khuôn mặt Cậu chói lóa càng khiến Cô chìm đắm trong mơ hồ

"Này".Thấy Cô cứ nhìn Cậu mãi không chớp mắt khó hiểu nên Cậu khua tay trước mặt Cô

"Hả..."

Alo...hôm nay Tao bận nên Mây đi học trước đi nhé...nếu An Nhi đi cùng Mây nhớ đưa An Nhi đi cẩn thận đó!Dù sao người ta cũng là con gái bỏ cái lạnh lùng đi!Gặp lại ở trường! .Là Bảo Long nhắn tin cho Cậu,lấy cớ bận để Cậu đưa Cô đi học cùng chứ Bảo Long đang đứng ở gốc cây nào đó chứng kiến được hết mọi việc rồi(nhắn tin những vẫn dùng "Alo" được nhé hi hi)

"Này Cậu không chờ Bảo Long sao".Thấy cậu nhìn tin nhắn xong chau mày ngoảnh mặt đi khiến Cô khó hiểu

"Bảo Long bận nên đến sau!Nếu Cậu thích thì đừng mà đợi nó"

"LÊ HOÀNG BẢO LÂM...Cậu làm gì phải lạnh lùng như thế hả chúng ta cũng gần nhà nhau Cậu không thể nói chuyện vui vẻ được sao?"

"Tôi không thích!Muộn rồi".Cậu nói xong lại quay mặt đi Cô khó chịu những cũng phải đi theo Cậu

- -----

"An Nhi".Là Phương Anh đứng ở cổng đợi Cô

"Chào Phương Anh xin lỗi nha Tớ đến muộn hi".Cô thấy Phương Anh nên chạy gần lại chỗ nhỏ cười

"Không sao...Chào Bảo Lâm".Nhìn thấy Cậu Phương Anh cũng đưa tay chào,Cậu chỉ gật đầu liếc nhìn Cô rồi đi lên lớp

"Đúng là đồ khó ưa mà"

"An Nhi sao Cậu với Bảo Lâm lại đi chung vậy?"

"À...chúng Tớ gần nhà nhau nên đi chung"

"Ồ...thôi chúng ta vào lớp đi"

"Được"

Cô và Phương Anh đang đi tới cửa lớp vui vẻ thì thấy Thu Nga đang mang đồ định xuống chỗ Cô ngồi.Khiến khuôn mặt Cô tối sầm lại khó chịu đi vào

"Bảo Lâm..Tớ ngồi đây được chứ?". Thu Nga đi xuống đứng gần Cậu giọng nhỏ nhẹ khuôn mặt dịu dàng nhìn Cậu

"Không có chỗ ngồi sao?".Cậu đang đọc sách ngẩng lên ánh mắt lạnh lùng nhìn Thu Nga(ý Cậu là chỗ Cậu sao không ngồi)

"Nhưng..Tớ muốn ngồi cùng Cậu"

"Tránh ra".Chưa để Cậu kịp trả lời Cô từ đâu lao tới ấn Thu Nga ra một bên rồi ngồi vào chỗ của Minh

"Cậu...".Hành động của Cô làm Thu Nga hoảng hốt mãi mới định hình lại được làm nói không lên lời

"Sao?".Cô hất mặt nhìn Thu Nga ánh mắt đầy kiêu khích *định dành chỗ của An Nhi này sao không có cửa đâu*

"Cô sắp lên rồi!".Giọng Cậu lạnh lùng lên tiếng khiến Thu Nga cũng phải hiểu ý mà âm ỉc đi về chỗ

"Cậu nhìn Tôi làm gì?Cậu là đi nhìn người khác hay là đi để học".Cậu đang lấy sách ra để chuẩn bị cho tiết học thì thấy ánh mắt Cô cứ nhìn lên người Cậu khiến Cậu chau mày

"Tôi...Cậu không nhìn Tôi sao biết Tôi nhìn Cậu".Cô giật mình nhìn Cậu thán nhiên

"....."- Cậu chau mày nhìn Cô cái lý do gì mà vợ vẫn thế

"Lớp Trưởng..Cậu có bạn gái chưa".Thấy Cậu không nói lại chăm chú vào sách nên Cô lấy can đảm mà hỏi

"Tôi có bạn trai".Cậu không nhìn Cô mặt thản nhiên

"Lớp Trưởng..Cậu...*không lẽ Cậu ta là thụ sao?*.Nghe Cậu nói vậy mặt Cô cắt không ra máu

"Cậu lại nghĩ gì đấy?Tôi chỉ chơi với con trai dĩ nhiên là có bạn trai!Tôi không có hứng thú với con gái!".Cậu thấy Cô cứ mơ hồ chắc sẽ nghĩ Cậu là... nên nhìn Cô vẫn khuôn mặt lạnh lùng nói

"Vậy...Cậu chưa có người yêu sao?".Khuôn mặt Cô nhẹ nhõm đi vài phần

"Ừ!".Cậu nói lạnh lùng của Cậu nhưng chẳng hiểu sao làm Cô cứ cảm thấy vui vui

- -----

Trong giờ học cả lớp sôi nổi trả lời câu hỏi của bài Cô cũng vậy nhưng thỉnh thoảng vẫn tranh thủ liếc mắt sang nhìn Cậu rồi lại mỉm cười.Mỗi lần nhìn sang Cậu Cô lại có cảm giác thích

Cậu nhiều hơn một chút mặc cho Cậu chẳng để ý gì đến Cô

"Tôi không phải tượng thần hay mấy cực phẩm gì đó nên Cậu đừng có nhìn Tôi ánh mắt như vậy?". Nhận ra ánh mắt quen thuộc nhìn mình Cậu buồn không muốn nói vì Cô thỉnh thoảng lại nhìn Cậu khiến Cậu không tập trung được bây giờ còn nhìn Cậu say đắm khiến Cậu phải lên tiếng

"Tôi thấy Cậu đẹp trai mà". Cô vẫn không quan tâm đến lời nói của Cậu vẫn nhìn Cậu cười

"Cậu còn nhìn Tôi Tôi sẽ nói Cô chuyển chỗ Cậu đó"

"Vậy Tôi sẽ mang Cậu theo khi Tôi chuyển chỗ mới"

"Cậu..."

- - - - -

"An Nhi đi canteen cùng chúng Tớ không?". Hết giờ Phương Anh ngoảnh xuống nhìn Cô cười

"Bảo Lâm đi chung đi". Bảo Long cũng nhìn xuống Cậu

"Không rành"

"Phương Anh Cậu với Bảo Long đi đi nhé Tớ nhớ còn vài bài tập chưa làm". Thấy Cậu nói không đi nên Cô cũng lấy cớ để từ chối không đi canteen vì có lý do khác

"Vậy... chúng Tớ mua đồ ăn lên cho Cậu nhé"

"Được... cảm ơn hai Cậu"

"Bảo Lâm chúng ta nói chuyện riêng được không?"

"Không rành"

"Tôi đợi Cậu trên sân thượng nếu Cậu không lên Tôi sẽ không quay về lớp học đâu"

"Tùy Cậu"

Mặc Cậu nói như nào Cô vẫn đi lên sân thượng đợi Cậu... Cả đêm hôm qua suy nghĩ và cả buổi học hôm nay cuối cùng Cô cũng đưa ra được đáp án cho bản thân " Hóa ra Cô thích Bảo Lâm thật rồi không phải thích mà là càng ngày càng thích nhiều hơn". Còn Cậu nghe Cô nói vậy cũng chẳng phản ứng hay quan tâm gì đến lời nói của Cô

"Ừa An Nhi đâu rồi Bảo Lâm?". Hai người kia từ canteen đi lên nhưng không thấy Cô đâu nên nhìn Cậu

"Cậu ấy đi đâu rồi? Tôi không biết". Cậu biết chứ nhưng cũng chẳng hiểu sao lại nói không biết

"Chắc Cậu ấy có việc gì quan trọng nên đi thôi". Bảo Long nhìn Phương Anh

"Ừ"

- - - - -

"Lớp Trưởng An Nhi đi đâu rồi Em?". Là tiết Cô giáo chủ nhiệm nhìn quanh lớp thấy chỗ Cô trống mà không thấy Cô đâu nên nhìn Cậu

"Dạ... bạn ấy nói có việc nên chắc vào muộn ạ". Cậu bây giờ mới nhìn sang chỗ Cô

"Được rồi... Vậy chúng ta học bài thôi"

"Thưa Cô! Cho Em ra ngoài có việc ạ". Cậu không thể chăm chú vào việc học giờ mới nghĩ đến lời nói của Cô, nên đành xin ra ngoài

"Vậy... Em đi đi"

"Vâng". Cậu nói xong thì ra ngoài, mặc cho cả lớp lẫn Cô giáo ngạc nhiên thực ra Cậu chưa từng xin ra ngoài trong giờ học cho dù có chuyện gì quan trọng đi nữa

- - - - -

"Bảo Lâm.. Cậu không lên thật sao?". Cô chốc chốc lại nhìn ra cửa xem Cậu có lên không nhưng chẳng thấy bóng dáng Cậu đâu

"Tìm Tôi có chuyện gì?". Cậu đi lên tới cửa vừa đi vừa hỏi Cô

"Tớ có chuyện quan trọng muốn nói với Cậu". Thấy Cậu đi lên khuôn mặt Cô thay đổi hẳn vui vẻ nhìn Cậu. Cô lấy can đảm mà nói ra những gì trái tim mách bảo người ta có câu "Cao thủ không bằng tranh thủ" mà

"Nói"

"Tớ... Tớ..."

(follow chuyện and để cử cho Senn để có động lực viết hay hơn nhes♥)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bữa Tiệc Nhỏ

"Tớ...Tớ...."

"Có chuyện gì?".Cậu chau mày khó hiểu khi thấy Cô cứ cúi mặt xuống áp úng khó nói

"Tớ Thích Cậu..Tớ cũng không biết thích Cậu từ khi nào có thể là lần đầu gặp mặt..đến bây giờ Tớ càng ngày càng thích Cậu nhiều hơn Bảo Lâm à".Cô lấy can đảm nhắm mắt lại mà nói để không muốn nhìn thấy cái không gian khiến Cô ngại ngùng khó chịu như này

"Thích Tòì?".Cậu chỉ tay vào người Minh nhìn Cô mặt cũng chẳng thay đổi mấy so lúc ban đầu vì đây cũng chẳng phải lần đầu Cậu được tỏ tình

"Ừm"

"Vậy lần trước là ai đứng giữa đường hét lớn Lê Hoàng Bảo Lâm Cậu sẽ bị nghiệp quật vì sự lạnh lùng này rồi sẽ chẳng ai thích Cậu đâu...bây giờ Cậu tự vào mặt mình sao?"

"Tòì...Đó là ngoài ý muốn thôi mà...Cậu có cần phải nhớ lâu như vậy không?"(mới hôm qua thôi mà An Nhiv)

"Xin Lỗi...Tôi không có hứng thú với chuyện yêu đương!Đừng thích Tôi làm gì cho mệt!Về lớp đi Cô giáo đang hỏi đó!Tòì về lớp trước đây!".Cậu nói rồi ngoảnh mặt đi về lớp không để ý đến cảm xúc của Cô

"Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu Bảo Lâm".Cô nhìn theo bóng dáng Cậu trầm lặng nói khuôn mặt có chút buồn nhưng lấy lại tinh thần rồi đi về lớp

"Thưa Cô...cho Em vào lớp ạ"

"An Nhi Em đi đâu vậy?"

"Dạ...Em có chút việc bận nên vào muộn...Em xin lỗi vì chưa xin phép Cô mà đã vào lớp muộn ạ"

"Không sao đâu thôi Em vào lớp đi "

"Vâng".Sau khi Cậu vào lớp một lúc thì Cô cũng đi về lớp xin phép Cô rồi lấy lại tinh thần mà quan tâm vào việc học. Về đến chỗ Cô lướt nhìn sang Cậu nhưng Cậu cũng chẳng quan tâm gì đến Cô cả

- -----

"Cậu vừa đi đâu vậy An Nhi".Kết thúc mấy tiết học Phương Anh cùng Cô đi ra cổng trường thấy Cô khuôn mặt không vui nên nhìn Cô

"Tớ...Tớ nói cho Cậu một bí mật Cậu đừng nói cho ai nhé"

"Được Tớ hứa"

"Thực ra...Hôm nay lúc vào lớp muộn Tớ ở trên sân thượng đợi Bảo Lâm..Tớ đã nói Tớ Thích Cậu ấy".Cô đắn đo suy nghĩ rồi nhìn Phương Anh cười

"Cái gì?...nhưng Cậu mới quen Bảo Lâm thôi mà?"Phương Anh tròn mắt nhìn Cô

"Thực ra lần Tớ đến nhập học vô tình đụng trúng Bảo Lâm rồi thích Bảo Lâm từ đó"

"Rồi...Bảo Lâm trả lời Cậu sao?"

"Bảo Lâm nói:Tôi không có hứng thú với chuyện yêu đương!Đừng thích Tôi làm gì!"

"Lần trước Thu Nga cũng tỏ tình với Bảo Lâm Cậu ấy cũng từ chối như vậy"

"Hazzz...Yên tâm Tớ sẽ không bỏ cuộc đâu!Tớ sẽ bám lấy Bảo Lâm cho đến khi Bảo Lâm động lòng thì thôi".Cô nhìn Ngọc khuôn mặt đầy khẳng định

"Tớ sẽ ủng hộ Cậu!Thôi chúng ta đi về thôi"

"Được"

"Cậu đợi ai sao?".Cô và Phương Anh đi tới cổng thì bỗng dừng Cô dừng lại khiến Phương Anh khó hiểu

"Phương Anh hôm nay Cậu xinh gái vậy giờ Tớ mới nhận ra à nha!Cậu...Cậu về trước được không?Tớ muốn đợi Bảo Lâm!.Cô nheo má Phương Anh

"Thôi Cậu bớt khen thừa lại đi!Được rồi vậy Tớ về trước đây"

"Bye bye!Mai gặp lại nhé"

"An Nhi Cậu còn chưa về sao?".Bảo Long cùng Cậu bây giờ mới đi về thấy Cô nên Bảo Long đi gần lại

"Tớ...Tớ muốn đợi Bảo Lâm dù sao nhà chúng Tớ cũng gần nhau".Cô ngại ngùng cúi thấp mặt xuống

"Ồ...vậy Tớ về trước không cản trở hai Cậu nữa nhé"

"Cậu không về chung sao?"

"Tớ nhớ ra còn có việc gì đó Cậu về cùng Bảo Lâm đi "

"Vậy Tớ về trước nhé".Cô vui vẻ vẫy tay chào Bảo Long rồi đi nhanh gần với Cậu

"Sao Cậu đi nhanh vậy?".Cô cũng đâu phải vận động viên chạy đâu mà có thể chạy đuổi theo kịp người đi nhanh như Cậu chứ

"Do Chân dài"

Lại thêm tính tự luyện sao? "Cậu với Bảo Long chơi thân lắm sao?".Đi chung khá lâu nhưng chả ai mở lời gì nên Cô lên tiếng hỏi đại vài câu

"Ừ"

"Vậy sao Cậu lạnh lùng với Bảo Long vậy?"

"Tính cách Tôi thế"

"Mai chúng ta đi học cùng được chứ?"

"Không muốn"

"Cậu không thể bỏ những từ lạnh lùng đó đi nói chuyện vui vẻ hơn được sao?"

"Tôi phát hiện ngoài hay ngắm Tôi với hay đụng trúng lưng Tôi Cậu còn là người thích quan tâm đến chuyện người khác nữa"

"Tôi chỉ thích quan tâm đến chuyện của Cậu thôi Bảo Lâm"

"Tùy Cậu!Về đi tới nhà rồi kìa"

"Mai chúng ta đi học chung nhé!Bye bye"

"Khôn(không)...".Cô biết Cậu sẽ từ chối nên nói xong chạy vụt đi mất khiến Cậu không hề nói lại được

"Dạ...Cô Chú mới về sao ạ?"- Cô mở cửa đi vào thì thấy Cô Chú cùng Chị Như đang ngồi ở phòng khách nên đi tới lễ phép chào hỏi

"Cô Chú mời về...À An Nhi tối nay chúng ta sẽ tổ chức cho Con một buổi tiệc nhé".Là Mẹ Chị Như đang ngồi uống trà đứng dậy đi lại nhìn Cô vui vẻ

"Dạ...không cần đâu Cô ". Cô nghe vậy thì xua tay lia lịa vì Cô không muốn làm phiền đến mọi người

"Sao không cần chứ chỉ là bữa tiệc nhỏ coi như để chào đón Con thôi mà chỉ có vài hàng xóm gần nhà chúng ta thôi".Bố Chị Như nghe Cô nói vậy nhìn Cô cười

"Dạ...Lại làm phiền mọi người rồi".Cô cũng không muốn họ buồn nên gật đầu đồng ý

"Phiền gì chứ!Cô Chú coi Con như Con ruột mà,Con lên phòng chuẩn bị cho tối nay đi nhé"

"Dạ...Nhưng hàng xóm nhà mình có nhiều người không ạ".Cô định đi lên phòng nhưng nghĩ ra điều gì đó nên dừng lại nhìn Cô Lệ(Mẹ Chị Như tên là Lệ nhé).Một phần nữa là Cô không thích đến chỗ đông người

"Không nhiều đâu chỉ có gia đình nhà Bảo Lâm đối diện nhà ta với gia đình nhà Thu Nga gần nhà chúng ta thôi.Nghe nói Con học cùng lớp với hai đứa đó sao?"(Vì Chị Như đã kể cho Bố Mẹ nghe Cô học cùng lớp với Bảo Lâm và Thu Nga nên Mẹ Chị Nga biết)

"Vâng...Nhưng Cháu với Thu Nga không thích nhau nhờ ảnh hưởng đến Cô Chú thì sao?"

"Ghét nhau sao?Sao lại như vậy?".Bố Chị Như lên tiếng khó hiểu

"Tại nhỏ đó chê An Nhi mặc đồ quê mùa còn gây sự với An Nhi nữa".Chị Như nhìn Bố Chị nói,Chị cũng chẳng ưa nổi cái con nhỏ đó

"Không sao đâu Con cứ lên chuẩn bị cho tối nay đi!Còn mọi chuyện để Cô Chú lo".Cô Lệ nhìn Cô cười như đã có kế hoạch gì đó

"Vâng...Vậy Cô Chú ngồi uống trà!Cháu xin phép lên phòng ạ".Cô cười nhìn Cô Chú rồi lên phòng

"Con lên với An Nhi nhé Bố Mẹ ngồi nói chuyện đi".Chị Như nhớ ra điều gì đó rồi xin phép đi lên phòng Cô.Bố Mẹ Chị gật đầu

"Em thấy hay là chúng ta nói An Nhi là Con của chúng ta mới đi du học về được không Anh?Em không muốn ai khinh thường Con bé cả!".Thấy Chị Như với Cô đi lên phòng rồi nên Cô Lệ quay lại nhìn Chồng Minh nói khuôn mặt đầy kiên quyết

"Được thôi...Tùy Em Anh nghe Em mà!".Bố Chị Như vui vẻ gật đầu(mọi người hiểu gia đình mà Chồng sợ Vợ thì như thế nào rồi chứ)

- -----

"Sao rồi con tìm đã dung động thật rồi chứ?".Thấy Cô đi lên phòng nằm ù rù trên giường Chị Như vui vẻ đi lại

"Em...Em tỏ tình với Bảo Lâm rồi Chị".Cô nghe tiếng Chị thì ngồi dậy nhìn Chị thẳng thắn nói vì Cô biết với Chị chẳng có gì cần giấu cả

"Sao cơ?Em...Em tỏ tình rồi?".Chị nhìn Cô như không tin vào những gì mình nghe thấy

"Vâng!Người ta nói cao thủ không bằng tranh thủ mà Chị!"

"Rồi...Bảo Lâm nói sao"

"Bảo Lâm từ chối Em rồi!Bảo Lâm nói không có hứng thú với chuyện yêu đương còn nói Em đừng thích Bảo Lâm làm gì!".Cô nhìn Chị Như nói khuôn mặt vẫn ổn không có chút thay đổi mặc dù bị từ chối nhưng Cô lại thấy như vậy rất tốt chứ cứ tỏ tình cái đồng ý ngay thì nhàm chán chết

"Em...Em có buồn không?"

"Có một chút nhưng Em sẽ không bỏ cuộc đâu Chị"

"Chị sẽ ủng hộ Em!Thôi Em nghỉ ngơi rồi chuẩn bị cho tối nay đi nhé!Chị về phòng đây!"

"Vâng"..Nói xong Cô nằm dài ra giường vì mệt mỏi nên say vào giấc ngủ

- -----

"Bảo Lâm...Tối nay gia đình chúng ta sẽ sang bên nhà Cô Lệ để dự tiệc nhé!".Cậu đang ở trong phòng đọc sách thì có người đi vào nói giọng nhẹ nhàng ấm áp

"Nhưng...Hay Bố Mẹ sang nhé!Con...Con còn phải học nữa".Cậu nhìn lại Mẹ,Cậu cũng không quen với chỗ đông người

"Không được!Con phải đi vì còn có nhiều người khác nữa!".Giọng Mẹ Cậu cương quyết

"Vâng".Mặc dù Cậu chẳng muốn nhưng cũng gật đầu đồng ý vì không muốn làm Mẹ buồn

- -----

7h tối

"An Nhi...Con chuẩn bị đi khi nào Chị Như lên gọi thì Con xuống nhé".Cô lệ đi lên gõ cửa vọng vào

"Vâng ạ"

"Chào Anh Chị!Mời Anh Chị vào nhà ngồi uống trà"- Bố Mẹ Chị Như cùng nhau đi ra cửa đón tiếp khách là Bố Mẹ Bảo Lâm đến

"Chào Anh Chị!Chào Cô ạ"- Bố Mẹ Bảo Lâm nhìn Cô Lệ cười,Bảo Lâm cũng lễ phép chào hỏi

"Chào Anh Chị!Chào Bố Mẹ Bảo Lâm mọi người đến lâu chưa?"- Hai gia đình đang nói chuyện vui vẻ,gia đình Thu Nga đi tới vui vẻ chào hỏi mọi người

"Chào Cô!Bảo Lâm Cậu cũng đến sao?"- Thu Nga lễ phép chào hỏi rồi nhìn sang Bảo Lâm cười

"Ừm".Cậu nãy giờ im lặng đứng dung lên tiếng

"Thôi mọi người đi vào nhà đi"- Bảo Lâm lên tiếng phá tan bầu khí vui vẻ Mẹ Bảo Lâm chỉ biết nhìn Bố Mẹ Thu Nga cười trừ.Thấy vậy Bố Chị Như lên tiếng mọi người nghe vậy cũng vui vẻ gật đầu

"con đừng có mà phá đi bầu không khí vui vẻ này ở nhà Cô Lệ nhớ chưa?".Bảo Lâm đang định đi vào cùng thì bị Mẹ kéo lại đe dọa

"Vâng".Cậu gật đầu rồi cùng Mẹ đi vào

"Chào Cô Chú!Mời Cô Chú uống trà ạ!".Thấy mọi người đi vào Chị Như lễ phép chào hỏi rồi đứng sang gần phía Bố Mẹ

"Chị Lệ hôm nay nhà Chị có chuyện gì vui sao mà sang trọng vậy?"- mọi người đi vào phòng khách ngồi Mẹ Bảo Lâm lên tiếng

"Cũng không có gì chỉ là muốn giới thiệu với mọi người một thành viên mới trong nhà thôi"-Bố Chị Như vui vẻ

"Lệ Như...Con lên gọi Em xuống đây"- Mẹ Chị Như ngoảnh mặt về phía Chị Như vui vẻ nói

"Vâng"

"Em của Như sao?Chị Lệ...Chị còn có Con sao?"- Nghe Cô Lệ nói vậy mọi người ngạc nhiên nhìn nhau,Mẹ Thu Nga ngạc nhiên lên tiếng

"À...Ừm..."- Cô Lệ gật đầu xem ra chưa muốn nói rõ mọi chuyện vì Cô chưa xuống thì phải

"An Nhi...Em chuẩn bị xong chưa".Chị Như gõ cửa rồi đi vào phòng Cô

"Rồi Chị ạ...Nhưng Em thấy bố đồ cứ sao sao ỹ"- Cô thấy Chị Như đi vào thì đi gần lại vẻ hơi buồn vì Cô chưa quen cách mặc đồ trên đây cho lắm

"Không có sao đâu Em!Đẹp lắm!Thôi chúng ta đi xuống đi mọi người đang đợi rồi".Chị Như đi lại xoa đầu Cô

"Vâng"

"Con bé xuống rồi kìa".Cô Lệ vui vẻ nói rồi nhìn về phía cầu thang Cô cùng Chị Như đang đi xuống

"Đó không phải là...An Nhi sao?".Thu Nga nhìn theo mọi người thì cũng người không phải con nhỏ Thu Nga chê quê mùa sao lại ở nhà sang trọng như vậy?.Cũng đúng gia đình nhà Chị Như cũng giàu có chẳng kém gì gia đình Bảo Lâm và gia đình Thu Nga cả.Hôm nay Cô ăn mặc khác hẳn chiếc váy trắng trẻ ở phần vai ngắn ngang ngực đầu gối đi đôi giày cao gót trắng cùng màu với chiếc váy phần tóc dài ngang ngực vai được làm sóng nhẹ nhàng môi tô chút son khiến Cô như một người khác nhìn sang chính hơn so với trước mà ở quê Cô chưa ăn mặc như này nên cũng có chút không quen

"Dạ...Cháu Chào Cô Chú!"- Cô cùng Chị Như đi gần về phía mọi người đang uống trà vui vẻ lễ phép nhìn sang Thu Nga khuôn mặt không ưa cho lắm nhưng nhìn sang Cậu lại vui vẻ lạ thường

"Giới thiệu với mọi người đây là An Nhi Con của chúng tôi Nó mới ở Mỹ chuyển về đây"- Cô Lệ với Bố Chị Lệ đi lại chỗ Cô vui vẻ nói cười nhìn mọi người

'Ơ '.Cô ngạc nhiên khi Cô Lệ giới thiệu Cô với mọi như vậy nên nhìn Chị Như khó hiểu.Chị Như nhìn Cô lắc đầu không muốn Cô chen vào cuộc nói chuyện của mọi người vì Chị biết tính Cô hay thật thà sẽ nói ra sự thật

"Anh Chị có hai đứa sao?Sao từ nhỏ Tôi chỉ thấy mỗi Lệ Như ở trong nhà này vậy".Mẹ Thu Nga lên tiếng có phần nghi hoặc

"Là vì An Nhi sinh ra đã ở bên Mỹ để học bây giờ cũng lớn rồi nên Nó muốn về đây để học tập nên chúng tôi quyết định cho Nó về đây".Cô Lệ vui vẻ

"Sinh gái giống Mẹ ghê".Mẹ Bảo Lâm nhìn Cô cười

"Cảm ơn Cô ạ".Cô nghe vậy vui vẻ lễ phép

"Thôi mời mọi người vào trong ngồi vừa ăn vừa nói chuyện".Bố Chị Như vui vẻ lên tiếng

"Vâng"

"An Nhi Cháu về đây đã đi học chưa?".Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện Bố Bảo Lâm vui vẻ lên tiếng

"Dạ Cháu về đi nhập học rồi ạ!"

"Vậy Cháu có học chung với Thu Nga nhà Cô không?"

"Cháu học cùng Thu Nga với cả Bảo Lâm nữa ạ".Cô vui vẻ cười rồi nhìn sang Bảo Lâm

"Cậu rõ là con của gia đình có điều kiện sao hôm đi nhập học lại ăn mặc quê mùa như vậy?".Thu Nga bắt đầu giờ giọng lên tiếng không tin Cô là con gái nhà giàu có

"Thu Nga".Bố Thu Nga nghe Thu Nga nói chuyện như vậy thì tức giận nên lờm nhỏ đó

"Quê mùa sao?".Mẹ Thu Nga lên tiếng có chút vui mừng thấy từ kia Cô xuất hiện cách nói chuyện có vẻ Mẹ Thu Nga cũng chẳng thích Cô cho lắm

"À...Tớ là ăn mặc giản dị chứ không phải quê mùa,và lại là đến trường để đi học chứ đâu đến trường để trình diễn thời trang đâu mà phải ăn mặc sang chảnh chứ".Cô cười cười nhìn Thu Nga dành cho nhỡ cái nhìn không cảm tình

"Cậu...".Thu Nga cứng họng không nói lại được

"Nào nào thôi có gì nói sau mọi người ăn đi đồ ăn nguội hết rồi ".Bố Chị Như lên tiếng, khó xử vì bầu không khí ngột ngạt này

"Chúng tôi mời mọi người một ly".Mẹ Chị Như cầm ly rượu vang thơm gát gây lên vui vẻ.Mọi người cũng cầm ly rượu vang lên vui vẻ riêng chỉ có Chị Như Cô và Hai người kia là uống nước hoa quả.Sau đó mọi người vui vẻ nói chuyện chủ đề khác Cô thỉnh thoảng lại nhìn sang Cậu cười,Cậu đôi khi bất gặp ánh mắt Cô thì chau mày nhìn Cô

"Mọi người bàn chuyện về làm ăn vậy Cháu xin phép ra ngoài một chút ạ".Bảo Lâm thấy mọi người đang nói chuyện mà cái chuyện đó Cậu chẳng hiểu gì nên đứng dậy xin phép mọi người

"Nhớ quay lại sớm đó".Bố Cậu lên tiếng

"Vâng"

"An Nhi hình như Chị để quên đồ ở ghế đá ngoài sân Em ra lấy giúp Chị nhé".Chị Như thấy Cậu đi ra thì vui vẻ nhìn sang Cô

"Vâng...Vậy mọi người nói chuyện đi ạ!Cháu xin phép!".Cô nhìn Chị Như gật đầu rồi xin phép đứng dậy

"Đi nhanh rồi quay lại nhé Con".Mẹ Chị Như vui vẻ nhìn Cô

"Vâng"

"Chị không có quên đồ đâu...Em ra đó với Bảo Lâm đi".Cô đi ngang qua chỗ Chị Như thì bị Chị Như kéo tay lại nói nhỏ vào tai.Cô nghe vậy hiểu ý nên gật đầuvui vẻ rồi đi ra

"Bảo Lâm...!A".Cô đi ra sân thấy Cậu đang đi nên gọi nhưng Cậu chẳng có ý định ngoảnh lại Cô vội chạy theo nhưng không ngờ Cô chưa mang giày cao gót quen nên bị trượt chân ngã

"Có sao không?Đã không mang giày cao được thì đừng có mang thích thể hiện sao?.Cậu thấy vậy thì đi lại khuôn mặt vẫn lạnh lùng không thay đổi chút nào

"Cậu...Cậu tưởng Tôi muốn sao Tôi chỉ là không muốn Cô Chú mất mặt thôi".Cô bực mình Cậu không quan tâm Cô thì thôi còn mắng Cô thêm

"Đứng dậy được không?"

"Hay Cậu bế Tôi sang ghế đá ngồi đi"

"Cậu mơ sao".Miệng thì nói không nhưng rồi Cậu cùng bế Cô ra chỗ ghế đá ngồi.Cô thì giật mình Cô chỉ là nói vui thôi mà không ngờ Cậu lại bế Cô thật khiến Cô cứ đơ người trái tim cứ đập loạn xạ lên

"Ngồi yên đó"

"A".Cô giật mình mới đặt mông ngồi xuống ghế đá Cậu đã nhìn chân Cô rồi cạch một cái

"Cậu xem còn đau không"

"Hình như không đau nữa Cảm ơn Cậu nha"

"Không có gì"

"Cậu định đi đâu sao?".Thấy Cậu đứng dậy đi ra gần ngoài cổng nên Cô cũng gọi vọng theo

"Đi hóng gió".Dù gì giờ Cậu về nhà cũng nhằm chán nên đi hóng gió chút cũng được

"Tôi đi cùng Cậu"

"Tùy Cậu!"

k

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cậu không cần mặt mũi nữa sao?

"Tùy Cậu"

"Cậu có hay đi hóng gió không Bảo Lâm?".Cô đi nhanh đến để đi cùng Cậu

"Cũng thỉnh thoảng khi rảnh rỗi"

"Ồ...mà sao Cậu biết chữa trật chân vậy?"

"Ông nội Tôi thường chữa bệnh liên quan đến chân tay nên Tôi cũng biết một chút. Với lại Mẹ Tôi làm bác sĩ nên Tôi cũng học hỏi được nhiều"

"Vậy lớn lên Cậu sẽ làm bác sĩ như Mẹ Cậu sao?"

"Ừ"

"Vậy bác sĩ Bảo Lâm Cậu có thể khám cho Tôi xem Tôi bị sao khi ở gần Cậu trái tim lại đập loạn xạ lên như vậy"

"Cậu bị bệnh tim sao?Có cần Tôi nói Mẹ Tôi chữa giúp không?"

"Cậu...".Cô cạn lời Cô là đang nói đến vì Cậu tim Cô đập loạn xạ lên sao Cậu không hiểu chứ

"Cậu muốn ngồi chỗ nào?".Đi tới gần bờ hồ Cậu nhìn Cô

"Hay chúng ta ra ghế bờ hồ ngồi đi".Cô nhìn Cậu cười Cô cũng quen ngồi ở đó chứ ít khi ngồi ghế đá

"Ừ"

"Cậu lúc nào cũng chỉ biết Ừ thôi sao?"

"Sao Cậu lúc nào cũng hỏi Tôi nhiều thế?"

"Ồ đây đẹp thật không khí trong lành mát mẻ cũng giống như ở quê Tổ".Cô với Cậu ngồi ở đó,Cô nhìn lên bầu trời rồi lại nhìn xung quanh hít thở không khí rồi nhìn Cậu cười

"Ồ quê?Không phải Cậu là Con của Cô Lệ ở Mỹ mới về sao?".Cậu nghe Cô nói vậy thì khó hiểu

"Tờ...Thật ra Cô Lệ Chú Phong(Bố Chị Như tên Phong) chỉ là muốn tốt cho Tôi không muốn ai chê bai khinh thường Tôi ví dụ như Thu Nga nên nói với mọi người như vậy.Nhưng Cậu không được nói cho ai biết chuyện này đâu đó".Cô vừa nói vừa cười nhưng trong lòng có chút không vui,khi nghe Cô Lệ nói như vậy Cô cũng hiểu ý nên cũng không muốn chen ngang vào

"Vậy sao Cậu nói với Tôi làm gì?"

"Bởi vì Cậu là người đặc biệt với Tổ"

"Tôi không thích nghe mấy lời ngôn tình"

"Có phải Thu Nga cũng thích Cậu đúng không?"

"Tôi không quan tâm chuyện đó"

"Vậy Tổ Thích Cậu thì sao?"

"Tùy Cậu".Cậu ở ngoài miệng thì lạnh nhạt với Cô nhưng ở trong lòng trái tim không hiểu vì sao lại vì những lời nói của Cô mà xao xuyến

"Cũng muộn rồi hay chúng ta về đi".Cô ngắm sao một lúc nên sợ muộn rồi nên nhìn Cậu đứng dậy

"Ừ!Chân còn đau không?".Thấy Cô đứng dậy tay xách đôi giày còn đi khắp khiêng nên nhìn Cô

"Đau lắm luôn ỹ!Hay Cậu cõng Tổ đi".Cô nghe Cậu hỏi vậy thì giả vờ đau nũng nịu với Cậu

"Hay Tôi cho Cậu vào một cái bao rồi đá lăn Cậu về nhà cho nhanh nha"

"Khởi".Nghe Cậu nói vậy mà Cô tụt húng

- - - - -

"Bảo Lâm!"

"Sao?"

"Tớ...Tớ thực sự Thích Cậu nhiều lắm!Cậu không thể giành chút thời gian quan tâm tới chuyện yêu đương sao?".Cô để Cậu đi cách xa mình vài bước chân rồi gọi Cậu ngoảnh lại nói

"Tôi không muốn".Cậu đứng đưng như không mà nói

"Tớ biết mà vậy Tớ sẽ bám lấy Cậu cả đời khi nào Cậu muốn yêu đương thì thôi".Cô cũng như biết Cậu sẽ nói vậy nên nghe Cậu nói vậy cũng không buồn mà còn chạy lại nắm áo Cậu cười

"Cậu...Cậu còn không buông".Cậu có phần giật mình vì cái tính thay đổi nhanh chóng của Cậu cũng nhận ra gần đến nhà rồi nên nhìn Cô lạnh lùng

"Mai chúng ta đi học chung nhé".Cô bỏ tay ra nhìn Cậu cười

"Tôi không muốn Cậu cũng đi chung đó thôi"

"Nhưng là Tớ theo Cậu mà!Hay mai Cậu đợi Tớ nhé"

"Không muốn".Cậu nói xong thì hai người lâm vào im lặng mà đi về đang định đi vào nhà thì thấy gia đình Chị Như,gia đình Bảo Lâm và gia đình Thu Nga đang đi ra cổng

"An Nhi sao Con lại về muộn vậy?".Cô Lệ thấy An Nhi về muộn thì lo lắng

"Dạ...Con ra ngoài lấy đồ cho Chị Như rồi thấy Bảo Lâm đi hóng gió nên Con cũng muốn đi cùng nên quên chưa xin phép Bố Mẹ ạ"

"Không sao lần sau không được như vậy nữa!Cảm ơn Cháu nhé Bảo Lâm đã đưa An Nhi nhà Chú đi cùng "

"Không có gì đâu Chú!Coi như Cháu dẫn An Nhi đi để tham quan thôi ạ"

"An Nhi sao cháu không mang giày mà lại cầm tay thế?".Mẹ Thu Nga lên tiếng có vẻ lại không thích Cô giống Thu Nga rồi đúng là Mẹ Con có khác nên soi Cô từng tý

"Dạ...vừa nãy Cháu gặp cướp nên chạy đuổi theo người ta nên bị trật chân nên Cháu mới phải cầm giày mang về vì dùng một lần phải bỏ đi vì hỏng chứ Cô".Cô nói giọng cũng không lễ phép vì Cô ghét mấy người hay soi chuyện người khác và lại họ không thích mình mình cũng không phải lễ phép để họ được nước làm tới.Mẹ Thu Nga nghe vậy cũng hòng chỉ biết cảm nín

"Vậy Cháu có sao không?".Mẹ Bảo Lâm khuôn mặt lo lắng nhìn Cô

"Dạ tên cướp thì bị sao chứ Cháu không sao?May nhờ Bảo Lâm giúp nên chân cháu khỏi rồi ạ"

"Cậu là Con nhà có điều kiện mà cũng quan tâm mấy người ăn cướp sao?".Là Thu Nga nói nhìn Cô đầy nghi hoặc

"Đâu phải gia đình có điều kiện là không quan tâm đến mấy người ăn cướp được chứ...Tớ chỉ là khó chịu khi mấy người như vậy đi cướp đồ của người nghèo thôi!Bố Cậu không thích giúp đỡ người khác sao Thu Nga?".Cô nhìn Thu Nga ánh mắt không thiện cảm

"Thôi cũng muộn rồi...gia đình chúng tôi xin phép về trước?".Bố Thu Nga thấy hai mẹ con cứ làm khó Cô thì tức giận vì dù gì cũng chỉ mới quen biết thôi mà

"Vậy gia đình Tôi cũng xin phép về ả".Mẹ Bảo Lâm lên tiếng

"Vậy hẹn mọi người vào dịp khác nhé!".Chú Phong lên tiếng

"Cô chú về ả".Cô và Chị Như cúi đầu lễ phép

"Bảo Lâm mai Cậu nhớ phải đợi Tớ đó".Cô thấy mọi người cũng về nhà hết đang thấy Cậu đi vào nên đi lại nói rồi đi về nhà

- - - - -

"Bảo Lâm qua đây".Bố Mẹ Bảo Lâm vào nhà một lúc thấy Cậu đi vào thì gọi qua Sofa ngồi

"Sao vậy ạ?"

"Con với An Nhi con Cô Lệ có quan hệ gì?".Mẹ Cậu nhìn Cậu đầy nghi ngờ

"Con với An Nhi là bạn cùng lớp ngồi cùng bàn vậy thôi"

"Thật sao?".Bố Cậu nhìn Cậu cũng không tin lời Cậu cho lắm

"Vâng ạ"

"Vậy sao lúc ăn uống An Nhi thỉnh thoảng lại nhìn Con cười,đến Thu Nga gần nhà biết Con lâu như vậy Con còn không cho đi cùng một đoạn vậy mà còn đưa An Nhi đi hóng gió".Cho dù Cô thỉnh thoảng liếc nhìn Cậu nhưng cũng không thể bỏ sót lọt vào tầm mắt của người mẹ hay quan tâm đến mình vì dụ như Cậu

"Là An Nhi muốn đi chứ Con đâu muốn...với lại đây là vô tình nhìn chứ có gì đâu".Cậu vẫn thản nhiên cố tỏ ra không có gì quan trọng

"Là vô tình hay cố tình".Mẹ Cậu nhìn Cậu nghi ngờ

"Con...con phải chuẩn bị cho ngày mai đi học rồi!Bố Mẹ nghỉ ngơi sớm đi ạ!".Cậu nói rồi đi nhanh về phòng chứ ngồi đây Mẹ Cậu sẽ nói rõ mọi chuyện cho xem

"Em thấy Con bé rất tốt"

"Anh cũng thấy vậy!"

- - - - -

"An Nhi"

"Dạ".Cô đi vào thấy Cô Chú đang ngồi khuôn mặt đầy nghiêm túc nên có phần lo sợ

"Cô...Chú có phải Con gây phiền phức đến hai người không ạ?Nếu vậy Con hứa không có lần sau đâu ạ?".Cô cúi gằm mặt xuống vì lo sợ khi Cô Chú cứ nhìn Minh có vẻ không vui

"Con có buồn khi Cô nói với mọi người là Con ở Mỹ mới về không?".Bố Chị Như đứng dậy đi gần lại chỗ Cô

"Dạ có một chút vì Con không thích giấu người khác là Con ở quê lên nhưng Cô Chú vì muốn tốt cho Con nên Con thấy không buồn gì cả"

"An Nhi vừa nãy là Con đi giày cao nên bị trật chân chứ không phải đuổi theo cướp đúng không?".Cô Lệ nhìn Cô cười

"Sao...sao Cô biết ạ?"

"Con ở quê không quen đi giày cao nên nó sẽ bị đau chân"

"Vâng...Có phải Mẹ Thu Nga không thích Con đúng không Cô?"

"Không cần quan tâm đến họ Con chỉ cần quan tâm đến cuộc sống của Minh đừng lo người khác nghĩ gì là được rồi"

"Vâng"

"Cũng muộn rồi Như Con với Em lên phòng ngủ đi".Chú Phong đi lại ngồi gần Cô Lệ cười

"Vâng Bố Mẹ Ngủ Ngon"

"Vâng Cô Chú Ngủ Ngon"

"Em với Bảo Lâm như nào rồi?Có phát triển tình cảm gì không?".Chị Như cùng Cô đi về phòng Chị kéo Cô vào phòng Cô nói chuyện

"Không có gì mới Chị ạ vẫn lạnh lùng".Cô thờ dãi nhìn Chị

"Không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền!Em phải cố gắng lên nhé!"

"À...lúc Em bị ngã trật chân Bảo Lâm đã bế Em ra chỗ ghế đá ngồi rồi chữa trật chân cho Em".Cô nghĩ ra gì đó nhìn Chị cười

"Bế Em sao?Không ngờ Bảo Lâm lại bắt đầu thay đổi rồi thì phải?".Chị Như vừa nói vừa lắc đầu

"Thay đổi những gì hả Chị?"

"Nhưng điều Bảo Lâm làm với Em..Bảo Lâm chưa từng làm với người khác như vậy"

"Vậy sao?Vậy Em có động lực để theo đuổi Cậu ấy rồi hí hí"

"Được rồi ngủ sớm đi!Em ngủ ngon!"

"Vâng ạ!Chị Ngủ Ngon"

Sau khi sắp xếp lại bài vở cũng muộn nhưng Cô chẳng ngủ được nên ra ngoài lan can ngắm sang phòng Cậu.Không ngờ muộn rồi mà Cậu vẫn còn đang đọc sách đúng là "Đồ một sách mà"

"Bảo Lâm..Bảo Lâm".Cô khua tay lia lịa về phía Cậu

"Cậu rảnh lắm sao?".Cậu nghe Cô gọi muốn chú tâm vào đọc sách cũng không được nên đành đi ra lan can chau mày nhìn Cô

"Tớ...Tớ chỉ muốn ngắm Cậu thôi mà"

"Cậu hết việc làm rồi sao?"

"Đúng..Giờ Tớ chỉ còn mỗi việc là Cậu ở bên Tớ thôi"

"Cậu không cần mặt mũi sao?Con gái mà cứ tò tình với con trai vậy?"

"Không cần!Mặt mũi này rồi cũng là của Cậu thôi"

"Cậu...Tùy Cậu Tôi bận đi ngủ"

"Vậy Cậu ngủ ngon!Wo Ai Ni..Bảo Lâm".Cô thấy Cậu đang sắp đóng cửa nên nói rồi tay làm hình trái tim về phía Cậu.Cậu thì nhìn thấy nhưng không nói lại gì, kéo rèm lại tự nhiên trong lòng lại vui về rồi môi cũng nở nụ cười

- - - - -

"Yeah...nay Cậu đợi Tớ thật sao?".Cô đang đi ra cổng nghĩ chắc Bảo Lâm không đợi Minh đâu nên nhìn sang cổng nhà Cậu thấy Cậu nên vui về đi lại

"Tôi vừa mới ra".Cậu nhìn ra chỗ khác nói,Cậu cũng chẳng biết tại sao Cậu lại đợi Cô như vậy chứ?

"Ồ".Cô thì vẫn tin là Cậu đợi mình nên vui về

"Còn không đi học?"

"Sao lần nào Cậu cũng đọc sách vậy?".Thấy Cậu đi đường nhưng vẫn chú tâm vào đọc sách nên Cô tò mò

"Tôi quen rồi".Cũng đúng Cậu là một sách mà và lại đường đi học Cậu cũng đi quen nên cũng không cần quan tâm đến đường đi có ai hay là như nào

"Cậu là một sách sao?"

"Tùy Cậu nghĩ"

"Hôm nay Cậu đợi Tớ đúng không?"

"Không"

"Bảo Lâm..Cậu đã thích Ai chưa?"

"Cậu..."

"Tớ sao?".Cô nghe Cậu nói vậy thì vui vẻ nắm lấy áo Cậu cười

"Cậu...Cậu không thể im lặng sao?".Cậu cũng không biết tại sao Cậu đang muốn nói điều gì đó với Cô thì lại dừng lại khiến Cô hiểu lầm chứ

"Được...Cậu Thích Tớ mà Cậu nói gì Tớ cũng nghe hết"

"Cậu...Đa mặt Cậu đâu rồi".Cậu không thích ai hiểu lầm mình nhưng cũng hiểu tại sao Cậu lại vui khi Cô hiểu lầm ý Minh chứ?

"Tặng Cậu hết rồi".Cô chuyển lên nắm khuỷu tay Cậu nghiêng người nhìn Cậu cười

"Tôi không lấy"

"Kệ Cậu...Đồ Tớ tặng đi không có ý lấy lại"

"Cậu..."

(*Dạo này cũng vào năm học rồi Senn phải đi học cả ngày nên không ra chương nhiều được!Nhưng Senn sẽ cố gắng mọi người nhớ ủng hộ truyện cho Senn nha <3

Nhớ đề cử and follow Truyện cho Senn nha*)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Khiêu Chiến!

"Bảo Lâm Cậu thấy chúng ta có duyên không?"

"Không?"

"Có chứ!"

"Như nào?"

"Lần đầu Tớ đến trường không gặp ai khác lại gặp Cậu còn đụng trúng Cậu mà Tớ đụng trúng bao nhiêu người có vậy đâu.Còn nữa Cậu với Tớ học chung ngồi chung lại còn gần nhà nữa Tớ còn là người làm nấy việc mà người khác không dám làm với Cậu?Có phải chúng ta rất có duyên không?".Cô đi lại nắm tay áo Cậu cười

"Đó chỉ là vô tình thôi!Cậu hiểu không?".Cậu chau mày nhìn Cô sao lúc nào Cô cũng lấy lý do vớ vẩn ra nói với Cậu chứ

"Không?"

"Tôi có gì để Cậu thích sao?"

"Có chứ!Nhiều là đằng khác"

"Vậy Cậu thích tôi ở điểm nào để Tôi sửa?"

"Tớ thích Cậu ở điểm Cậu không thích Tớ....Vậy Cậu sửa đi".Cô nhìn Cậu ánh mắt đặc ý

"Cậu...".Cậu nghe vậy thì cứng họng

"Cậu có sửa không?"

"Đi học đi muộn rồi".Cậu nghe Cô hỏi thì bối rối nên đi nhanh trước Cô

"Cậu có sửa không?".Cô thấy Cậu như vậy thì đi nhanh lại gần Cậu

"Không!"

"Không sao rồi Cậu sẽ sửa điểm đó sớm thôi"

"Cậu..."

Hai người vừa đi vừa nói một người thì "ừ,ừ" cho xong còn người kia thì nói chuyện trên trời dưới nước với Cậu.Đi đến trường Cô cũng chẳng có ý định đi tách cậu ra như mọi khi mà cứ đi sát lại Cậu.Cậu thấy vậy thì lờm Cô nhưng Cô cũng kệ

- -----

"Chào Phương Anh".Cô đi vào lớp vui vẻ nhìn Phương Anh cười

"Chào Cậu!".Phương Anh đang đọc sách nhìn Cô vui vẻ

"Vừa rồi Cậu không có liêm si sao?Cứ đi gần Tôi để người ta lờm là sao?".Cô đi về chỗ Cậu nhìn Cô khó chịu

"Liêm si là gì có ăn được không?Có bằng Tổ Thích Cậu không?".Cô nhìn Cậu đắc ý

"Cậu...".Cậu cạn lời với Cô rồi lại tiếp tục đọc sách mặc Cô làm gì thì làm

"An Nhì!Ra ngoài nói chuyện đi".Thu Nga đi xuống khoanh tay trước ngực trừng mắt về khó chịu nhìn Cô

"Nếu Tôi không ra thì sao?".Cô cũng khoanh tay trước ngực tỏ thái độ với Thu Nga

"Cậu không có sự lựa chọn khác?".Thu Nga lờm Cô

"Được thôi!Ra thì ra Tôi đây chẳng có gì sợ Cô cả".Cô đứng dậy đi ra ngoài

- -----

"Có chuyện gì mà Cậu phải lờn Tôi lên tận sân thượng mà nói chuyện?".Cô nhìn Thu Nga khó chịu

"Nếu Tôi nói Tôi muốn ăn Cô ngã từ đây xuống thì sao?".Thu Nga ánh mắt khiêu khích nhìn Cô

"Tôi có ngã xuống làm ma Tôi cũng không tha cho Cô ngày nào cũng bám theo Cô cho Cô sợ đến trầm cảm luôn".Cô càng tiến gần lại Thu Nga khiến Thu Nga càng lùi về sau đến khi sát tường

"Cậu.....".Thu Nga hoảng sợ vì bị Cô ép đến đường cùng khi đó chỉ cần gây sự một chút có thể Thu Nga sẽ là người ngã xuống

"Cậu xem...giờ ai mới là người ăn ai xuống?Nói đi có chuyện gì?".Cô sát gần mặt Thu Nga đe dọa khiến mặt Thu Nga tái nhợt lại nên Cô lùi ra một chút nhìn Thu Nga đắc ý

"Cậu hãy tránh xa Bảo Lâm ra Tôi cảnh cáo Cậu lần cuối".Thu Nga chỉnh lại quần áo lấy lại phong thái nhìn Cô

"Tôi không tránh Cậu làm gì được Tôi?".Cô trừng mắt nhìn Thu Nga

"Vậy chúng ta cạnh tranh công bằng đi".Thu Nga nhìn Cô đắc ý

"Cạnh tranh?Được thôi cái gì Tôi cũng đấu với Cậu được?".Cô nhìn Thu Nga tỏ rõ thái độ khiêu chiến

"Được!Vậy Cậu thua chắc rồi".Thu Nga nhìn Cô vui vẻ nói về gì chứ hiểu Bảo Lâm thì Thu Nga hiểu rõ hơn Cô

"Vậy sao?Cậu muốn đấu như nào?".Cô hất mặt nhìn Thu Nga

"Trong lớp,ở canteen,đi học về!Chúng ta sẽ đi cùng nhau nếu Cậu ấy quan tâm ai nhiều hơn thì người đó thắng"

"Được!Nếu Cậu thua Cậu tránh xa Bảo Lâm ra nếu Tôi thua thì Tôi sẽ nghe theo ý Cậu"

"Xin lỗi trong từ điển của Tôi không có chữ THUA"

"Vậy Cậu chờ xem".Cô đi lại vỗ vai Thu Nga rồi đi về lớp.Thu Nga nhìn theo Cô tỏ vẻ khá vui vẻ nhếch môi cười có vẻ nghĩ mình thắng chắc rồi

- -----

"Cậu đi đâu vậy?".Phương Anh thấy Cô về lớp thì lo lắng

"Không có gì nói vài chuyện linh tinh thôi".Cô nhìn Phương Anh cười rồi đi về chỗ

Tớ sẽ không tránh xa Cậu đâu!Tôi sẽ không thua Cậu đâu Thu Nga.Cô cứ nhìn Cậu suy nghĩ,Cậu chau mày nhìn Cô Cô chỉ cười rồi ngoảnh đi khiến Cậu khó hiểu mọi khi Cô còn nháy với Cậu vài câu kia mà

- -----

"Hôm nay chúng ta sẽ làm bài tập về viết phương trình hóa học!Cả lớp lấy vở ra chép bài nào!".Tiếng Cô giáo trung tuổi nhìn cả lớp Cô giáo tên Phương giọng nói dịu dàng nhìn cả lớp

"Vâng ạ!".Cả lớp cùng nhau nói một số bạn thì ưỡ oai vì không thích học Hóa một số bạn thì vui vẻ

*1: Mg + O2---->

2: CaO + CO2---->

3:Zn + HCL---->

4:Cu + Cl2---->

5:KMnO4 + HCL---->*

"Các em chép đề rồi làm rồi bạn nào biết thì đứng tại chỗ nói Cô sẽ cho điểm!".Cô giáo cười nhìn cả lớp còn cả lớp thì cứ mơ mơ màng màng (Có ai thích học Hóa như Senn không ^_^)

Thu Nga Cậu thua Tôi chắc rồi. Cô nhìn lên mấy phương trình Cô giáo cho rồi nhìn Thu Nga nhếch môi cười môn gì chứ Cô best Hóa rồi

15 phút sau

"Bạn nào làm câu 1 nào?"

"Em ạ".Thu Nga nghe Cô giáo nói thì vội dơ tay

"Được vậy phương trình hoàn chỉnh là gì Thu Nga?"

" $Mg + O_2 \rightarrow 2MgO$ ạ"

"Đúng rồi em ngồi xuống đi!"

"Vậy câu 2..."

"Em".Cô cũng nhanh dơ tay

"An Nhi em nói đi"

" $CaO + CO_2 \rightarrow CaCO_3$ ạ!"

"Đúng rồi!bạn nào câu 3 nào?"

"Em...! $Zn + 2HCl \rightarrow ZnCl_2 + H_2$ "

"Em...! $Cu + Cl_2 \rightarrow CuCl_2$ "

Hai người Cô cứ đầu đi đầu lại khiến Cô giáo cũng ngỡ ngàng không kịp phản xạ Cậu thì nhìn Cô khó hiểu cả lớp cũng nhìn hai người Cô, người ngồi xuống người đứng lên làm cả lớp nhìn nhau không hiểu chuyện gì?Mãi đến câu cuối cùng Thu Nga bắt ngờ không biết làm câu này như thế nào

"Câu 5 ai làm được nào?Thu Nga?".Cô giáo thấy 2 người Cô im lặng rồi thì mới lên tiếng

"Em..Em.."

"Em làm được ạ".Cô thấy Thu Nga như vậy thì đặc ý Cô thẳng chắc rồi

"Ồ".Cả lớp ò lên vì ngạc nhiên câu 5 Cô giáo còn chưa cả dạy mà

"Vậy An Nhi em nói đi"

" $2KMnO_4 + 16HCl \rightarrow 2MnCl_2 + 2KCl + 5Cl_2 + 8H_2O$ ạ".Cô nhìn Cô giáo cười

"Cô còn chưa dạy mà sao em biết vậy?".Cô giáo nhìn Cô thắc mắc

"Dạ...Em thích học nhất là môn Hóa nên Hóa lớp 10 em đã học trước rồi ạ".Cô nhìn Cô giáo rồi nhìn cả lớp cười không quên hất mặt về phía Thu Nga khiến Thu Nga tức anh ách

"Vậy cũng tốt!Được rồi Cô cho Thu Nga:8 điểm...Còn An Nhi:9,5 điểm!Các em nhớ học hỏi theo hai bạn để tiến bộ thêm nhé"

"Vâng ạ!"

"Được rồi còn thời gian Cô cho cả lớp nghỉ"

Nghe Cô giáo nói vậy cả lớp cất sách vỗ mặt vui vẻ quay qua bên này bên kia mà nói chuyện vì đa số các bạn đều không thích học hóa

- - - - -

Giờ ra chơi

"Bảo Lâm chúng ta đi canteen được chứ?".Hết giờ Thu Nga vội đi xuống chỗ Cậu để đầu với Cô

"Không muốn!Canteen đông người!".Cậu thản nhiên vừa đọc sách vừa nói.Cô thì nghe vậy lè lưỡi trêu Thu Nga vì vui vẻ

"Bảo Lâm...Đi canteen đi".Cô chớp chớp mắt nhìn Cậu về cầu xin

".....".Cậu thấy Cô với Thu Nga cứ lạ lạ hôm nay cứ tranh nhau từng tý nên nhìn Cô khó hiểu

"Cậu không nói là đồng ý!Đi thôi!".Chưa để Cậu nói hết gì Cô đã kéo tay Cậu đi trước bỏ Thu Nga ở phía sau ầm ỨC

"Cậu....".Cậu bắt ngờ vì hành động của Cô Cậu còn chưa đồng ý kia mà

"hí hì"

Vào đến canteen không nay không hiểu sao canteen ít người hơn mọi khi nên Cô với Cậu cũng chẳng phải đợi lâu.Cậu bảo mua chai nước rồi lên mà Cô cứ kéo Cậu vào bàn ngồi ăn đồ ăn vặt rồi lên lớp sau.Cứ tưởng Cô với Cậu có không gian riêng ai ngờ Thu Nga cũng đi xuống ngồi bàn với Cô

"Tớ ngồi đây được chứ?".Thu Nga tỏ vẻ dè dặt nhìn Cậu

"Không cho ngồi thì Cậu cũng đặt đít ngồi rồi đấy thôi".Cô nhìn Thu Nga về khó ưa

"Cậu...".Thu Nga nghe Cô nói chuyện kiểu thế thì khó chịu nhưng có Bảo Lâm nên cố tỏ ra dịu dàng

"Bảo Lâm...cái này ngon Cậu ăn đi".Cô đưa cho Cậu gói bimbim Cô vừa bóc xong

"Cái này ngon hơn Cậu ăn đi".Thu Nga cũng không vừa đưa cho Cậu bịch bánh tráng

"Nước này tốt cho sức khỏe Cậu uống đi"

"Nước này ngon hợp với khẩu vị của Cậu"

"Cái này ngon..."

"Cái này ngon hơn..."

"Bảo Lâm Cậu ăn đi...."

"Bảo Lâm đồ của Tớ ngon hơn..."

Hai người cứ trừng mắt qua nhau nhưng tay thì cứ đưa hết đồ này đồ kia cho Cậu mà không để ý đến sắc mặt Cậu đã tối sầm lại

"Đủ Rồi!".Cậu thấy vậy bực mình đập nhẹ xuống bàn khiến Cô và Thu Nga giật mình cầm nín

"Các Cậu ở đây mà cãi qua cãi lại đi Tôi không rảnh nghe hai người cãi nhau".Cậu nói xong để cả đồng đồ của hai người lại mà đứng dậy đi về lớp

"Cô đã thua Tôi hai điểm rồi đó".Cô thấy Cậu đi xa có chút bực mình nhưng vẫn nhìn Thu Nga đắc ý

"Từ giờ đến ra về Cậu xem ai mới là người thua cuộc".Thu Nga cũng đứng dậy theo Cậu đi về lớp

"Cậu chờ xem!"

- - - - -

"Bảo Lâm?".Cô đi về lớp thấy mặt Cậu vẫn chẳng diễn ra tí nào nên có chút buồn

"Sao?"

"Cậu giận Tớ sao?"

"Không?"

"Ồm".Cô nghe Cậu nói vậy thì cũng không muốn làm phiền Cậu nên gạt đầu rồi quay ra làm bài tập

"Bảo Lâm Cậu giúp Tớ làm bài này đi".Cô chỉ tay vào bài toán nhìn Cậu cười

"Không phải Cậu là học sinh giỏi cái bài này mà không làm được à?"

"IQ Tớ cao nhưng từ khi gặp Cậu IQ nó giảm dần rồi trong đầu Tớ chỉ có Cậu thôi!"

"Cậu bớt sến súa lại!Không còn mặt mũi sao?"

"Không?Bảo Lâm Cậu có biết bơi không?"

"Cậu hỏi thừa à!Con trai sao lại không biết bơi?".Cậu nhìn Cô có chút bực mình có chút khó hiểu không biết Cô có bị sao không

"Tớ bị chìm đắm trong đôi mắt của Cậu rồi...Cậu cứu Tớ ra đi".Cô nhìn Cậu vui vẻ

"Cậu..."

"Cậu không giận Tớ chứ?"

"Không giận".Cậu nhìn Cô cương quyết,Cậu làm sao mà giận một người tính tình vui vẻ có chút ngốc nghếch như Cô chứ chỉ là Cậu không hiểu sao Cô với Thu Nga cứ cạnh tranh nhau như vậy thôi

- - - - -

Giờ ra về mọi khi Cậu và Cô cùng về nhưng hôm nay lại thêm cả Thu Nga xen vào Cô không muốn nhưng cũng phải cố gắng mà chấp nhận

"Bảo Lâm...hôm nay Cậu có đi đánh rổ không?".Thu Nga chạy lại gần Cậu hơn Cô vài bước

"Không?".Cậu lạnh nhạt không nhìn Thu Nga nói

"Bảo Lâm...Nay Cậu rảnh không chúng ta cùng học nhóm đi!".Cô cũng không vừa đi lại bên Cậu

"Học nhóm?Nhưng nay Tôi bận rồi!".Cậu nhìn Cô khó hiểu Cậu cũng chẳng quen học nhóm bao giờ

"Vậy Cậu bận gì?".Cô nhìn Cậu

"Vài chuyện riêng"

"Bảo Lâm vậy khi nào Cậu rảnh?".Thu Nga thấy Cô và Cậu nói chuyện vui vẻ không quan tâm tới Thu Nga nên bực mình lên tiếng

"Tôi chưa biết"

"Bảo Lâm Cậu...."

"Bảo Lâm hay là...."

"Bảo Lâm Cậu dạy Tớ chơi bóng rổ đi"

"Tớ cũng muốn học..."

Hai người mỗi người một bên cứ nói qua nói lại khiến Cậu nhìn sang nhìn lại mà đau mắt.Hai người hỏi cũng phải để Cậu trả lời chứ?

"Đủ Rồi!Hai người bị làm sao thế hả?".Cậu lườm hai người các Cô

".....".Hai người Cô nghe vậy thì không nói gì nhưng ánh mắt vẫn lườm nhau

"Hai người cứ ở đây cãi nhau đi!Tôi đi về!Đừng có đi theo Tôi nữa!Hai Cậu hôm nay ảnh hưởng đến rất nhiều thời gian của Tôi rồi đó!".Cậu lườm hai người Cô rồi bỏ đi

Bảo Lâm giận rồi sao?.Cô nhìn theo bóng dáng Cậu lo lắng

(Vi phải đi học cả này nên không đăng truyện như đã nói được sorry mọi người!Đừng bỏ truyện của Senn nhes ^_^)

Bạn đang đọc truyện *Lóp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bảo Lâm giận rồi!

Bảo Lâm giận rồi sao?.Cô nhìn theo bóng dáng Cậu lo lắng

"Nhìn cái gì?".Cô đang lo lắng vì Cậu mà còn bắt gặp được cái ánh mắt khó chịu về phía mình

"Tại Cậu Bảo Lâm giận rồi!".Thu Nga bực mình nhìn Cô

"Nực cười là ai tự muốn khiêu chiến với Tôi?Giờ còn đổ lỗi cho Tôi?Tôi khuyên Cậu một câu trân thành TRÁNH XA BẢO LÂM RA".Cô đi lại dùng một ngón tay ấn Thu Nga lùi ra sau nhấn mạnh từng câu rồi bỏ đi

Cô cố chạy theo Cậu nhưng không dám đi cùng Cậu nên chỉ đi phía sau Cậu.Cậu cũng cảm nhận được có người đi theo nên đôi lúc ngoảnh lại nhìn Cô ánh mắt có chút bực bội Cô thấy vậy thì cúi gằm mặt xuống không dám nhìn Cậu

"Bảo Lâm...Cậu giận Tớ sao?".Thấy Cậu sắp bước vào sân nhà nên Cô đi lại gọi to

"Không".Cậu nói rồi bỏ vào nhà

- - - - -

"Mới chuyển lên mà đã thích con nhà người ta rồi à?".Là giọng của một bạn nữ giọng nói trong trẻo có chút trêu trọc

"Ồ...?".Cô ngoảnh lại thì ngạc nhiên cứ chỉ tay về phía bạn nữ vừa nói

"Ồ quả mơ không hạt!".Lần này là giọng của một bạn nam nhìn Cô cười

"Minh?Ly?Sao chúng Mây lại ở đây?".Cô khuôn mặt vẫn bốt ngờ nhìn hai người kia hóa ra là bạn thân của Cô ở dưới quê lên chơi

"Lên thăm Mây!".Minh đi lại cốc đầu Cô

"Đánh đầu là ngu Mây không biết à?".Cô vừa xoa đầu vừa nhìn Minh bao năm rồi không bỏ được tính đánh Cô

".....".Minh không nói gì nhún vai nhìn Cô cười

"Dù sao sắp 2-9 mà ở dưới trường được nghỉ dài nên bọn Tao lên thăm Mây vài ngày thôi!".Ly đi lại khoác tay Cô

"Ồ...không nói sớm Tao sẽ về sớm đón chúng mày rồi".Cô cười cười nhìn Ly/ Minh

"Về sớm thì bọn Tao đâu được xem cái cảnh Mây bị con nhà người ta bơ như thế!".Ly hất mặt nhìn Cô,Minh cũng nhìn Ly gật đầu

"Đầu...đầu có đâu!Thôi về nhà đi!".Cô bị nói trúng tim đen nên vội chuyển chủ đề rồi kéo Ly đi về nhà Chị Như

- - - - -

"Chào Cô Chú Cháu là Ly/Minh ạ!Bọn cháu ở đây có gì không phải mong Cô Chú bỏ qua ạ!".Vào nhà cả Ly và Minh cùng nhau lễ phép cúi chào(Vì gia đình Ly/Minh đều có quan hệ thân với nhà Cô Lệ nên họ cũng sẽ ở nhờ nhà Cô Lệ mấy ngày)

"Cứ coi đầu như nhà mình nhé!Dù sao gia đình chúng ta cũng có quan hệ thân thiết!".Cô Lệ nhìn hai người họ cười vui vẻ

"Vâng ạ"

"Được rồi...Chúng cháu vào nhà ngồi nói chuyện đi".Chú Phong nhìn hai người họ cười.Ly/Minh gật đầu rồi cầm đồ đi vào nhà

"Dạo này bố mẹ cháu sao rồi Minh?". Vào sofa ngồi Cô Lệ nhìn Minh(vì Cô Lệ với Bố Minh ngày trước cũng là bạn thân)

"Bố Mẹ vẫn vậy ạ!Bố cháu vẫn làm cán bộ ở xã,còn mẹ thì làm giáo viên ở trường cấp 1 ạ!"

"Còn Bố Mẹ cháu dạo này làm ăn tốt không Ly?".Cô Lệ cười nhìn Minh rồi nhìn sang Ly

"Bố Mẹ cháu vẫn chăn nuôi lợn gà ổn định ạ".Ly lễ phép nhìn Cô Lệ(Mẹ Ly cũng là bạn thân của Cô Lệ)

"Vậy là được rồi!".Cô Lệ gật đầu vui vẻ

"Được rồi...Em để hai đứa nghỉ ngơi đi".Chú Phong nhìn Cô Lệ

"An Nhi Cháu đưa Ly/Minh lên phòng nghỉ ngơi đi".Cô Lệ lườm chú Phong rồi nhìn sang An Nhi cười

"Cháu...Ngủ cùng với An Nhi được không ạ?".Ly áp úng lên tiếng

"Được chứ!".Cô Lệ nhìn Ly cười

"Vậy cháu ngủ cùng phòng với An Nhi và Ly được không ạ?".Minh cũng nhanh nhẩu nhìn Cô Lệ

"KHÔNG ĐƯỢC!".Chưa để Cô Lệ nói gì cả An Nhi và Lý cũng lên tiếng trừng mắt nhìn Minh

"Hừmmmmmm".Minh nghe vậy thì mặt tối sầm lại lườm hai người Cô

"Được rồi!Minh cháu ở cạnh phòng của An Nhi là được mà!".Cô Lệ nhìn chú Phong cười trừ

"Vâng"

"Vậy cháu dẫn hai người họ lên phòng ạ"

"Được rồi đi đi"

"Vâng"

- - - - -

"Minh Mày phòng này".Đi lên tầng hai Cô chỉ phòng bên tay phải của Cô

"Miễn cưỡng thôi".Minh nhún vai nhìn nhìn Cô

"Còn phòng bên tay trái là phòng của Chị Như con Cô Lệ!Nhớ chưa không được đi lính tinh đâu đấy!Phòng tao ở giữa!.Cô chỉ tay về phía phòng chị Như rồi trừng mắt đe dọa Minh rồi cùng Ly đi về phòng mình

"Phòng được đấy!".Ly đi vào phòng gật đầu vui vẻ nhìn Cô

"Dĩ nhiên!Nhìn sang bên nhà đối diện đi".Cô hất mắt nhìn Ly rồi chuyển ánh mắt sang phòng Cậu

"Oa trai đẹp kia".Ly nhìn theo ánh mắt Cô thì thấy một người con trai đang chăm chú đọc sách

"Không được xao xuyến Bảo Lâm của Tao?".Cô nghe vậy thì lườm Ly

"Ồ...chưa chi đã nhận là người của mình rồi à?Cái người bơ Mày đấy sao?".Ly nhìn Cô cũng hiểu ý nên trêu chọc Cô

"Hừmmmm...".Cô nghe vậy thì đen mặt nhìn Ly

"Hú".Minh từ đâu đi vào phòng Cô

"Không biết gõ cửa à".Cô lườm Minh

"Tao còn cùng hai người chúng Mày coi chuông tắm mưa rồi vào phòng còn cần gõ cửa sao?".Minh nhìn Cô với Ly trêu đùa

"Mày thấy nói chuyện liên quan không?".Ly nhìn Minh chuyện qua lâu rồi còn nhắc lại

"Đang ngắm ai đấy?".Minh đi lại gần hai người Cô đang đứng ngoài lan can

"Ai hỏi làm gì?".Cô lườm Minh thẳng này rất chỉ là nhây và vô duyên

"Hê lô chào Cậu đang đọc sách nhà bên kia nhé!".Minh nhìn theo ánh mắt Cô thấy người con trai quen mặt nên muốn đùa tý

"cái thẳng này".Cô nghe vậy thì giật mình bịt mồm Minh lại.Minh thấy vậy thì được đà nhây với Cô

"Phiền mấy người các Cậu nói chuyện gì thì nhò tiếng một chút!".Cậu thấy vậy Cô thân mật với người con trai khác không hiểu sao lại khó chịu?đi ra nhìn mấy người Cô cau có

"Bảo...Bảo Lâm...Tớ không có ý đâu".Cô thấy Cậu như vậy thì bỏ tay ở mồm Minh ra áp úng nhìn Cậu

"Chào Cậu!".Minh lại được nước dơ tay chào Cậu lần nữa

"mày còn không cảm miệng thì đừng bước vào phòng tao nữa!".Cô bực mình lườm Minh

"Chào Cậu!Không có gì Tôi vào đây!".Cậu thấy Cô như vậy càng khó chịu

"Hay là Cậu rảnh thì cùng bọn mình đi chơi đi dù sao Cậu cũng là bạn của An Nhi mà!".Ly thấy vậy thì lên tiếng giải vây cho Cô

"Bảo Lâm không phải bạn của Tao?".Cô nhìn Ly,Ly cũng khó hiểu nhìn Cô,Cậu cũng nhìn Cô khó hiểu

"Bảo Lâm là người yêu của Tao!".Cô cười cười nhìn Cậu.Cậu thì chau mày lườm Cô nên Cô nín luôn cả cái nụ cười

"Ồ".Cả Ly/Minh ồ lớn trên trọc Cô

"Bảo Lâm..Cậu còn giận Tớ sao?".Thấy Cậu chẳng phản ứng gì khi nghe Cô nói vậy mà chuẩn bị đi vào nên gọi Cậu

"Không".Cậu vẫn lạnh lùng nói,Cậu không giận chỉ là Cậu thấy khó chịu có chuyện gì sao Cô không nói với Cậu mà cứ phải đôi co với Thu Nga từng tý chứ?

"Vậy...chiều nay Cậu rảnh không?Cùng bọn Tớ đi chơi đi"

"Chiều nay Tôi đi đánh bóng rổ rồi"(lúc Thu Nga hỏi Cậu chỉ lấy cái cớ là không muốn đi đánh bóng rổ thôi)

"Vậy Tôi cũng chơi được chứ!Tôi cũng biết chơi bóng rổ!".Minh thấy người có cùng sở thích thì vui vẻ

"cảm miệng".Cô lườm Minh sao cứ phá đám Cô chứ

"Nếu Cậu muốn thì 4h chiều nay gặp nhau ngoài sân bóng".Cậu gật đầu rồi đi vào phòng mình đóng cửa lại

"Mày muốn chết à?".Cô bực mình lườm Minh

"Tao đang giúp Mày còn gì?".Minh vẫn nhay với Cô

"Về Phòng".Thấy thái độ không biết hối lỗi của Minh cô dơ tay ra cửa

"Rồi rồi!Tao chỉ đùa thôi mà".Minh thấy vậy thì ngồi xuống giường nhìn Cô sợ hãi

"Thằng Minh làm vậy cũng tốt sẽ giúp mà".Ly nhìn Cô cười trừ

"Tốt chỗ nào?Nó là đang hại Tao thì có!"

"Chiều nay đi đánh bóng rổ chẳng phải mày sẽ có thời gian để giải hòa với Bảo Lâm sao?"

"Nhưng nếu Bảo Lâm không nói chuyện với Tao thì sao?"

"Không thử sao biết!Và lại Mày có thấy sắc mặt của Bảo Lâm vừa nãy không hình như Cậu ấy ghen rồi!"

"Ghen sao?không có chuyện đó đâu".Cô nghe Ly nói vậy thì lắc đầu lia lịa đến quan tâm Cô một chút còn không có chứ nói gì đến việc Cậu ghen vì Cô chứ!

"Thôi bỏ chuyện đó sang một bên đi!Giờ mấy người chúng ta tâm sự đi".Ly nhìn Cô cười

"Được".Cô vui vẻ cùng Minh gật đầu rồi cả ba cùng ngồi trên giường tám chuyện đến khi ăn bữa trưa xong rồi ai có phòng người đó về nghỉ ngơi chỉ có Chị Như là đang bận đi học nên không có ở nhà

- - - - -

"Hey...Bảo Lâm".Đúng 4h chiều Cô và hai người họ ra công đứng đợi Cậu,thấy Cậu đi ra Cô vui vẻ vẫy tay

"Sao mọi người không ra trước đi".Cậu nhìn mọi người khuôn mặt lạnh lùng

"Tớ muốn đợi Cậu cùng đi"

Cậu nghe Cô nói vậy thì không nói gì bỏ đi trước đám Cô đi sau

"Cậu ta bao giờ cũng lạnh lùng như vậy sao?".Ly giật tay áo Cô

"Tao cũng không biết hứng lên là lại thế".Cô bó tay nhún vai nhìn Ly

"Vậy mà Mày cũng thích cậu ta được sao?".Minh hást mắt nhìn Cô

"Kệ Tao!Mày mà còn làm ra mấy chuyện vô văn thì cẩn thận".Cô đưa chỉ một ngón tay về phía Minh đe dọa

"Hai Mày cứ từ từ đi nha Tao đi lên cùng Bảo Lâm đây".Cô gật đầu trừ rồi chạy lại đi cùng Bảo Lâm

"Bảo Lâm".Cô đi gần Cậu

"Sao?"

"Cậu thật sự không giận Tớ sao?"

"Không!".Cậu nói của Cậu cũng đủ làm hai người rơi vào cảnh cả hai im lặng chẳng nói với nhau câu nào khuôn mặt Cô thì có chút buồn

"Tối nơi rồi".Cậu quay lại nhìn Minh

"Được vậy chúng ta thử chơi xem ai thắng đi được không?".Minh đi vào sân bóng rồi nhìn Cậu cười nham hiểm

"Dĩ nhiên là Bảo Lâm thắng rồi!".Cô nhìn Minh ánh mắt có chút bực mình

"Được!Thì như nào?"

"Nếu Tôi thua Tôi sẽ bao các Cậu đi ăn còn nếu Cậu thua thì ngược lại ok không?"

"Được bắt đầu đi".Bảo Lâm gạt đầu rồi quăng cho Minh quả bóng

"Thằng Minh làm vậy là có ý gì?".Cô với Ly đứng ngoài xem Cô nghĩ đến câu nói của Minh thì không hiểu ý

"Nó muốn giúp Mây có thời gian với Bảo Lâm hơn đó".Ly xoa đầu Cô chẳng nhẹ nhàng tí nào

"Lỡ Bảo Lâm thắng nhưng Bảo Lâm không đi thì sao?Bảo Lâm không thích tụ họp ăn uống gì đâu!"

"Mày quên là thằng Minh đi thi đánh bóng rổ đạt giải nhất ở thành phố à?"

"Ồ ha...".Cô nghe vậy thì vui vẻ lắc lắc cái tay của Ly Cô hiểu ý của Ly mà Minh sẽ không thua Cậu đâu

Hai người ở trong thì hăng say đánh bóng thỉnh thoảng Minh lại nhìn Cậu nở nụ cười chẳng mấy tốt đẹp gì cả

"Cậu nhìn Tôi làm gì?".Bảo Lâm khó chịu

"Không ngờ một người lạnh lùng như vậy lại lọt vào ánh mắt An Nhi bạn thân Tôi"

"Ý Cậu là sao?"

"Không có gì!Lo thắng Tôi đi Cậu đang thua Tôi 5 điểm rồi đó"

"Chờ xem"

Nói xong hai người vừa đánh vừa liếc nhìn nhau không mấy thân thiện ở ngoài thì Cô nửa mong Cậu thắng nửa lại mong Minh thắng thỉnh thoảng lại hét vài câu"Bảo Lâm Cố Lên" nhưng cuối cùng người thắng vẫn là....

"Cậu thua Tôi rồi đó"

"Miễn cưỡng thôi!Tôi nay 8h đợi nhau ở ngoài cổng".Bảo Lâm lạnh lùng gạt đầu rồi cầm quả bóng đi về

"Thấy chưa Tao đã nói là thằng Minh sẽ giúp Mây mà".Thấy Cậu đi xa rồi thì Ly đi lại vỗ vai Minh nhìn Cô cười

"Tốt lắm bạn Tao".Cô cũng giả vờ lại vỗ vai Minh giả vờ dung dung nước mắt,không ngờ đến phút cuối Cậu lại thua Minh một điểm nên Minh là người thắng Cậu

"Mày phải thấy hạnh diện vì có một đứa bạn vừa đẹp trai vừa chơi thể thao giỏi như Tao".Minh được khen thì bắt đầu tự luyện

"Tao đi trước đây!".Cô chẳng quan tâm đến lời nói của Minh mà chạy đi mất

"Hhhhaaaaa đi về bớt tự luyện đi".Ly thấy vậy thì cười vào mặt Minh rồi đi về

"Hùmmmmmm"

- - - - -

"Bảo Lâm hôm nay Cậu đánh bóng giỏi lắm đó".Cô đi gần Cậu hai tay chỉ nút like về phía Cậu cười

"Giỏi vẫn thua bạn Cậu đấy thôi"

"Hề hề...Nó á thỉnh thoảng lại đánh giỏi chứ mọi khi nó không thắng ai đâu".Cô gãi đầu nhìn Cậu lấy đại lý do nào đó để nói với Cậu *Xin lỗi Minh nha Tao không muốn nói xấu Mây đâu hic*

"Ừ"

"Cậu giận Tớ sao?"

"Tôi đã nói không giận rồi mà sao Cậu hỏi nhiều vậy?"

"Tớ...Tớ...."

Cậu thấy Cô như vậy cũng chẳng muốn nói gì mà bỏ đi vào nhà

"Tớ làm tất cả mọi chuyện là vì không muốn tránh xa Cậu thôi Bảo Lâm!"

(*Nhớ đề cử and follow truyện cho Senn nhes ^ _ ^ *)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Bảo Lâm ghen sao?

"Ồ...".Cô và Ly/Minh đang đợi Cậu ngoài cửa thì thấy Cậu đi ra nên Cô và Lý ồ lớn nhìn sang Cậu rồi nhìn sang Minh

Hôm nay Cậu ăn mặc khác hẳn mọi lần ở trường thì đồng phục mọi khi đi đánh bóng rổ thì đồ thể thao ít khi thấy Cậu mặc đồ nhẹ nhàng nhưng đẹp như lần này áo phong trắng quần âu đen đi với giày vans với vóc dáng cao của Cậu cũng làm người khác chết mê chết mệt

"Cậu mặc đồ giống Tôi sao?".Minh cũng nhìn Cậu

"Đồ giống Cậu?Quần áo này là bản giới hạn hay là khi Cậu mua người bán háng nói chỉ có một bộ?".Cậu nhìn Minh lạnh lùng

"Tôi nói vậy đùa vậy thôi"

"Cậu hôm nay đẹp trai hơn mọi khi à nha".Cô đi lại khoác tay Cậu

"Cậu có thể dè dặt lại một chút không?"

"Không!"

"Khụ khụ...Minh mà thấy chúng ta ở đây có hợp không?".Ly ho tiếng rồi nhìn Minh

"Không hợp!"

"Vậy hai mày có thể về".Cô nghe vậy thì chỉ tay về cổng nhà

"Không có chuyện đó đâu!".Cả Ly/Minh cùng nói

"Đi nhanh chẳng muộn rồi!".Cậu lên tiếng rồi đi trước

"Sao mắt Mày kém thế đi nhìn trúng vào cái người lạnh lùng như này".Minh đi lại vỗ vai Cô thờ dãi

"Kệ Tao"

- -----

"Các Cậu muốn ăn ở đâu?"- Đi tới trước một con đường xung quanh đều là quán ăn nên Cậu dừng lại

"Ờ...Ờ thích ăn ở bên kia".Cô nhìn xung quanh rồi chỉ tay sang bên kia đường

"Quán vỉa hè sao?".Cậu cũng nhìn theo Cô

"Đúng!"

"Bọn Tôi không quen ăn mấy nơi như vậy!Ngồi ở vỉa hè là thoải mái nhất!".Minh nhìn Cậu cười

"Được thôi!"

"Bảo Lâm Cậu muốn ăn gì?".Cả đám ngồi vào một bàn nhỏ rồi Cô nhìn Cậu vui vẻ

"Gì cũng được!"

"Chúng Mày ăn gì?".Cô nhìn sang Ly/Minh

"Như cũ đi!".Ly cười nhìn Cô

"Oke!Cô ơi cho cháu một đĩa thịt xiên nướng,chân gà,ốc với lấy cho cháu 4 chai sting nữa ạ!"

"Được!Các cháu đợi một lát nhé!"

"Vẫn nhớ ha!".Ly/Minh nhìn Cô cười

"Đĩ nhiên!"

"Các Cậu thường đi ăn như vậy sao?".Cậu thấy Cô gọi mấy món như vậy thì có chút ngạc nhiên

"Ừm!Dưới quê bọn Tôi đâu có nhiều đồ ăn ngon lại như trên đây nên chỉ có vài món như vậy là được rồi!".Ly nhìn Cậu

"Của các Cháu đây!"

"Vâng ạ!"

"Sao Cậu không ăn?Bảo Lâm!".Cô với Ly/Minh thì cứ ăn nhưng thấy Cậu chẳng động đậy gì nên Cô đưa cho Cậu một xiên thịt nướng

"Tôi..."

"Bộ Cậu chưa bao giờ ăn mấy thứ này sao?"

"Chưa!".Cũng đúng gia đình Cậu có điều kiện như vậy mà phải ăn mấy món đắt tiền chứ sao ăn mấy đồ như vậy chứ

"Hazz... Vậy thì Cậu phải thưởng thức đi ngon hơn nhiều so với mấy đồ ăn đắt tiền mà Cậu ăn đó!".Minh thờ dãi đưa cho Cậu cái chân gà

"Cậu ăn thử đi!Ngon không?"

"Cũng được!"

"Dạo này ăn cay thế à?".Thấy Cô ăn cay nhiều hơn trước nên Minh nhìn Cô

"Vẫn vậy mà!"

"Ăn ít thôi đến lúc ốm vì ăn đồ cay nhiều Tao không có lên thăm đâu".Minh đưa cho Cô chai nước

"Ai cần Mày"

"Đội coi!".Minh giật lại chai nước từ tay Cô

"Hai chúng Mày gặp nhau là cãi nhau không mệt à!".Ly hết chịu nổi cái tính trẻ con của Cô với Minh

"Nó ý là con trai nên muốn bắt nạt Tao".Cô nhìn Ly giả vờ dưng dưng nước mắt

"Bớt lại đi!Nghịch quật đấy!".Minh nghe vậy thì xoa đầu Cô không thương tiếc

"Muốn chết hả?"

"an nhì".Cô đang định đánh lại Minh nhưng nghe Ly gọi hắt mặt về phía Cậu,khuôn mặt Cậu có chút tối sầm lại

"Cậu sao vậy Bảo Lâm!".Cô rời ánh mắt khỏi Minh nhìn sang Cậu có chút lo lắng

"Không sao?"

"Vậy...đồ ăn ngon không?"

"Cũng được!"

"Vậy hay là ăn xong chúng ta cùng đi dạo được không?"

"Tôi còn phải về học nữa!Không rảnh!"

"Vậy..."

"Cậu ăn xong chưa?Chưa thì ăn đi Tôi thanh toán trước rồi Tôi phải về!".Nói vậy xong Cậu đứng dậy đi sang trà tiền coi như xong lời hứa rồi đi về kệ đám Cô ở lại

"Tao...đi trước đây!".Cô nghe vậy có cảm giác bất an nên đi theo Cậu

"Hazzzz...Đúng là...".Minh nhìn theo Cô lắc đầu ngay trước dưới quê Cô được nhiều Cậu bạn đẹp trai học giỏi ảm áp tỏ tình cũng không thích vậy mà giờ lại thích một người tính tình thất thường như vậy...

- - - - -

"Bảo Lâm Cậu làm sao vậy hả?Từ sáng đến giờ Cậu có chuyện gì không vui sao?Sao cứ thay đổi sắc mặt tính tình khác thường như vậy với Tớ chứ?Cậu giận Tớ sao?".Cô đi lại trước mặt Cậu

"Đúng!Tôi giận Cậu!Tại sao cứ phải mang Tôi ra để cho Cậu với Thu Nga tranh nhau như vậy?Có chuyện gì sao không nói ra cho Tôi biết!Còn nữa Cậu có Ly/Minh rồi thì Cậu không quan tâm nói chuyện với Tôi như trước mà chỉ quan tâm tới Minh như vậy?Cậu cũng không quan tâm Tôi ăn có ngon hay không?(có hỏi mà Bảo Lâm^_^^)...vậy mà còn nói thích Tôi sao?".Cậu nhìn Cô chằm chằm khuôn mặt có chút ổn hơn trước bởi vì những gì giấu trong lòng đều được nói ra hết

Thình thịch...thình thịch..."Bảo...Lâm..Cậu ghen sao?".Cô nghe Cậu nói vậy thì trái tim đập loạn xạ lên nhìn Cậu áp ứng

"Tôi...không có".Cậu quan mặt đi chỗ khác,Cậu cũng chẳng biết bản thân tại sao lại nói những lời như vậy nhưng Cậu cảm nhận được hình như Cậu ghen khi thấy Cô thân thiết với người khác rồi

"Thật sao?"

"Cậu không phải hỏi Tôi sao lại thay đổi tính tình với Cậu như vậy sao?Tôi là đang giải thích thôi!"

"Cậu hết giận Tớ chưa?"

"Cậu muốn Tôi giận Cậu sao?"

"Không có"

"Về thôi muộn rồi"

Cậu cũng không biết bản thân tại sao chỉ cần nói chuyện với cái con người trẻ con như Cô lại thấy vui vẻ.Cô cứ giữ vạt áo Cậu vừa đi vừa hỏi mấy Cậu vớ vẩn nhưng lại làm Cậu vui

"Về đi".Về tới cửa Cậu hắt mặt về phía Cô bảo Cô đi vào nhà đi

"Hay chúng ta đi hóng gió chút nữa đi!"

"Không được!Muộn rồi"

"Cậu lo cho Tớ sao?"

"Không có!"

"Vậy...mai Cậu đợi Tớ rồi đi học nha!"

"Tôi không chắc chắn!".Nói xong Cậu đi vào nhà

"E...hèm!".Ly/Minh vừa về thì đã thấy hết mọi chuyện nên lên tiếng

"Về bao giờ đấy?".Cô giật mình nhìn lại

"Về từ khi Mây đang nói chuyện vui về với Cậu ta Ly nhì"

"Dưới kia Mây được bao nhiêu người theo đuổi không thích bây giờ lại thích người ta mà lại Cậu ta lại lạnh lùng như vậy sao?Gu mày lạ nhì!.Ly đi lại nghịch tóc Cô trêu trọc

"Kệ Tao!Vào nhà Tao kể cho nghe một chuyện!"

- - - - -

"Có chuyện gì thế?".Ly/Minh đi vào ngồi trên giường Cô

"Bảo Lâm hết giận Tao rồi"

"Hết thì hết thôi có gì to tác à?".Minh vừa cầm quyển truyện đọc vừa thản nhiên nói

"Im Miệng!".Cô ném vào mặt Minh cái gối

"À...còn nữa hình như Bảo Lâm ghen rồi kia".Cô quay sang nắm tay Ly đừng đưa

"Như nào?".Ly nhìn Cô hồi hộp

"Bảo Lâm nói:Từ khi Ly/Minh lên Cậu không còn quan tâm Tôi nữa chỉ quan tâm tới Minh cũng không nói chuyện nhiều với Tôi như trước!Vậy mà Cậu nói Cậu thích Tôi sao?...như vậy có phải ghen không?"

"Không".Minh vô duyên lên tiếng

"Có lẽ vậy...Mày nhớ lúc ở trong phòng Mây với thằng Minh cứ nhảy với nhau lại còn lúc đi ăn nữa mặt Cậu ta tối sầm lại!Chắc ghen rồi đó!".Ly nhìn Cô cười

"Thật sao?"

"Giả vờ đó".Minh lại vô duyên lên tiếng

"Một là Cầm Miệng hai là rút về phòng cho Tao!".Cô lườm Minh

"Mày thích Cậu ta vậy Cậu ta đối với Mây như nào?Có lạnh lùng không?".Minh thấy vậy thì vội chuyển chủ đề khác

"Bảo Lâm sao?Cậu ấy cũng ảm áp lắm nhưng chỉ vì không hay thích giao tiếp nên có chút lạnh lùng với người khác Tao lúc đầu cũng bị Cậu bơ nhưng Tao vẫn bám theo Cậu nên Tao quen tính cách của Cậu ấy như vậy rồi!Chúng mày mới gặp nên mới thấy Cậu ấy lạnh lùng như thần rồi mới biết hết được con người Cậu ấy!"

"Bám theo Cậu ta?Mặt dày thế!Liêm si của Mây đâu rồi?"

"Liêm si là gì?Ăn được không?"

"Thôi cho Tao xin!".Cô cứ lườm Minh nên Ly mệt mỏi lên tiếng sao lần nào Cô cũng phải giải vây cho Cô với Minh như vậy chứ?

"Muộn rồi đi ngủ đi!".Cô nhìn sang Ly cười

"Hay là..."

"VỀ PHÒNG!".Thấy Minh có ý định muốn ngủ cùng Cô với Ly để nói chuyện vì cả ba thường nằm chung tâm tưng nhưng chưa nói hết đã bị Cô và Ly đuổi về phòng

Cậu thì giờ mới học xong nhìn sang phòng Cô điện đã tắt nhưng vẫn cứ đứng ngoài lan can nhìn sang phòng Cô.Trái tim không hiểu sao đập nhanh hơn thường đến bản thân Cậu cũng không xác nhận chính xác được...Cậu thích An Nhi rồi sao?

(*Nhớ đề cử and follow truyện cho Senn nhes ^_^*)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hai người cùng đi dạo

"Chúng Mây định đi học cùng Tao sao?".Cô vừa xách cặp đi ra cổng thì Ly/Minh cũng đi theo

"Đi để xem trường học Mây như thế nào?".Minh đi lại đặt tay lên vai Cô cười

"Bảo Lâm ra kia".Ly nhìn sang Cô

"Bảo Lâm!...bỏ tay xuống!".Cô dơ tay chào Cậu rồi quay sang lườm Minh

"Chào Cậu Tôi với Ly đi cùng được chứ?"

"Tùy mấy Cậu"

"Vậy đi thôi!".Cô cười kéo tay Ly đi

- - - - -

"An Nhi".Phuong Anh đang định đi vào trường thì thấy Cô nên vẫy tay chào

"Chào Phuong Anh?"

"Đây là....?".Phuong Anh chỉ tay về phía Ly/Minh

"À...Ly/Minh là bạn thân của Tổ chúng nó muốn đến xem trường như nào nên Tổ cho chúng nó đi cùng"

"Chào Cậu"

"Chào Cậu!".Ly cười nhìn Phuong Anh

"Chào bạn xinh gái!".Minh cười cười định bắt tay với Phuong Anh nhưng Phuong Anh có chút ngại nên lúi về phía sau Cô

"Đừng có làm bạn Tao sợ"

"Chào thôi mà làm gì mà nhìn Tao ghê thế!"

"Các Cậu còn không vào lớp sao?".Cậu lạnh lùng nhìn đám Cô

"Bảo Lâm!".Cô định cùng Cậu đi vào trường thì Thu Nga ở đâu đi tới ắt Cô ra một bên

"Ồ...xin lỗi!".Thu Nga giả vờ như không biết gì nhưng khuôn mặt đắc ý nhìn Cô

"Xin Lỗi cái con khi khô!Không biết nhìn đường sao?".Cô định lên tiếng nhưng Ly đã nói trước rồi

"Chúng ta quen nhau sao?".Thu Nga nhìn Ly khó hiểu

"Ai đây?".Ly/Minh đi lại nhìn Cô

"Con này chúng Mây tốt nhất không nên đụng vào,nó là đối thủ của Tao nó cũng thích Bảo Lâm.Có gì nói chúng Mây ở bên Mỹ về thăm Tao nha..Còn mọi chuyện về Tao sẽ kể cho nghe".Cô nói nhỏ với Ly/Minh

"Hóa ra là thành địch của An Nhi nhà Tôi sao?".Ly nghe Cô nói vậy thì quay lại nhìn Thu Nga nhếch môi cười

"Cậu...Cậu là ai?"

"Ai liên quan tới Cô sao?"

"Là bạn Tôi!".Cô hất mặt nhìn Thu Nga tỏ rõ thái độ

"Bạn Cậu sao?Đừng là toàn mấy người không biết nói chuyện với người khác mà!"

"Vậy Cậu biết cách nói chuyện sao?Đồ ẻo lả!".Ly cũng không vừa lên tiếng

"Cậu...?"

"Thôi...Chúng Mây sao nở nói với bạn gái xinh đẹp như vậy...!Về học lại cách ứng xử với người khác đi đồ con gái mất nết!".Minh lên tiếng như vừa đám vừa xoa cho Thu Nga vậy,Ly với Cô nghe vậy thì nhìn nhau không ngờ chúng ta lại có đứa bạn nói chuyện hay như vậy!

"Các Cậu đủ chưa?".Cậu nghe hai bên nói đi nói lại thì bực bội lên tiếng khuôn mặt khó coi

"Là Cậu ta ý đông ức hiếp yếu!".Thu Nga mặt tỏ vẻ âm ức nhìn Cậu

"Nực cười!".Cô nghe vậy thì nhếch môi cười nhìn sang Ly/Minh cũng cảm xúc như Cô

"Là ai gây sự trước thì Cậu là rõ nhất!".Cậu nhìn Thu Nga ánh mắt đầy lạnh lùng

"Đáng đời!".Ly nhìn sang chỗ khác nói

"Còn Cậu không vào lớp sao muộn rồi!".Cậu nhìn sang khuôn mặt Cô đang vui vẻ nên lườm Cô một cái

"Ừm...vào chứ!Vậy chúng Mây về đi nha chẳng trường Tao không cho học sinh lạ vào trường đâu!Tao vào đây!".Cô vẫy tay tạm biệt Ly/Minh rồi cùng Cậu và Phuong Anh đi vào

"Nhìn gì?không muốn vào học sao?Hay thích cả khía à?".Ly hất mặt nhìn Thu Nga.Thu Nga bực bội mà đi vào

"Về hay là ra kia uống nước nói chuyện đọi An Nhi về!".Minh nhìn Ly

"Ồ lại chứ!Đi!"

- - - - -

"Vừa nãy Cậu là đang giúp Tớ sao?".Về chỗ ngồi Cô ngồi gần lại chỗ Cậu cười

"Cậu thấy vậy sao?"

"Ừm"

"Bớt ảo tưởng đi!"

"Bảo Lâm...!"

"Sao?"

"Cậu bị cận thị sao?"

"Không!"

"Nếu không cận...tại sao Cậu lại không nhìn ra Tớ thích Cậu nhiều chứ?"

"Cậu có thể bớt bớt lại không?".Cậu nghe Cô nói như vậy tim lại đập nhanh một nhịp nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng với Cô

"Không!hí hí!"

"Hai người.....".Bảo Long nghe hết mọi chuyện thì quay xuống nhìn Cô lại nhìn Cậu

"Sao?".Cậu nhìn Bảo Long lạnh lùng

"An Nhì?"

"Hà?"

"Cậu thích Bảo Lâm sao?"

"Rõ vậy sao?".Cô nghe Bảo Long nói vậy thì cười vui vẻ

"Ừm!"

"Lo học bài đi!".Cậu lờm Bảo Long nên Bảo Long quay về chỗ

"Cậu không thể dè dặt lại sao?Sao ai Cậu cũng muốn công khai chuyện Cậu thích Tôi vậy?"

"Vì dù sao Cậu cũng thích lại Tớ thôi!"

- - - - -

"Hú...nay về sớm thế à?".Ly/Minh vẫn đang ngồi uống nước nói chuyện thì thấy Cô và Cậu ra nên vội đi lại

"Ừm...nay học có 2 tiết à!Mà chúng Mây ở đây làm gì?".Cô gạt đầu rồi lại nhìn Ly/Minh khó hiểu

"Đội Mây rồi về cho đông để người ta nói ý đông ức hiếp yếu nữa chứ!".Ly vừa nghịch tóc Cô vừa nói vọng to vì Thu Nga cũng đang đi về phía Cô

"Thôi kệ người ta đi".Cô nghe vậy thì vuốt tóc Ly cười

"Bạn Cậu đều thích đi cả khía người khác như vậy sao?An Nhì?".Thu Nga đi ra tỏ rõ thái độ với Cô

"Nực cười!Cả khía với loại người như Cậu Tôi không muốn khâu nghiệp không được!Đồ ẻo lả!".Ly hất mặt tỏ thái độ lại với Thu Nga

"Về thôi!".Cô ngo lơ Thu Nga rồi khoác tay Ly/Minh đi lên chỗ Cậu rồi về

- - - - -

"Con nhỏ đó là ai?".Ly/Minh đi về lên phòng Cô nhìn Cô ánh mắt tra khảo

"Con Thu Nga đấy sao?Nhỏ đó hôm tao đi nhập học nó chê Tao quê mùa rồi cùng thích Bảo Lâm với Tao còn nói muốn cạnh tranh với Tao nhưng tiếc Nó thua nhưng vẫn cứ quẩn lầy Bảo Lâm.Cô Chú muốn tốt cho Tao nên...nói Tao mới sống ở Mỹ quay về đây để học!Nên Tao mới nói với chúng Mây như thế!"

"Sao không kể sớm?Nói sớm Tao đã chửi nhỏ đó một trận rồi!"

"Tao còn tưởng Mây sợ bị bạn bè cười chê là có bạn ở quê nữa chứ!".Minh nhìn Cô cười trù

"Mây ngáo à!Tao là người thế sao?Tao cũng đâu muốn nói dối nhưng vì Cô Chú muốn tốt cho Tao nên đành dè như vậy!"

"Vậy Bảo Lâm có biết Mây ở quê không?"

"Biết chứ!Tao kể cho Cậu ấy mọi chuyện mà!Với Tao cũng bảo đừng kể cho ai rồi!"

Rầm..

"Cái gì kia?".Ly giật mình đang nói chuyện với Cô tự dưng ngoài cửa bay vào một tờ giấy bị nhằn lại hình quả bóng

"Chỉ là Tờ giấy thôi mà!Đề Tao ra xem cho!".Cô đi ra nhặt Tờ giấy tiện nhìn sang cửa sổ bên cạnh nhưng không thấy Cậu nên cũng có chút thắc mắc về tờ giấy

"Aaaaaa!Bảo Lâm viết giấy gửi cho Tao này!".Cô mở Tờ giấy ra xem thì hét lớn vì vui mừng rồi dơ tờ giấy cho Ly/Minh nhìn

"Nếu Cậu rảnh tối nay 8h... Tòì đưa Cậu đi dạo...(chỉ...chỉ mình Cậu thôi)Bảo Lâm!....Ghê à nha!".Minh lấy tờ giấy đọc rồi nhìn Cô

"Chỉ mình Cậu thôi nha!Ghê nhì!Minh vậy tối nay Tao với Mây có..."Ly cũng nhìn Cô cười trên trọc

"Không được!Cậu ấy rù mỗi Tao thôi...chúng mày không được đi!".Cô lườm Ly/Minh ánh mắt đe dọa

"Không cho đi thì thôi!"

"Về phòng đi!".Cô hất mặt nhìn Minh ra lệnh

"Tại sao?"

"Tao thích!"

"Hùmmmmmm!"

"Ly...Mây thấy tối nay Tao nên mặt gì?".Đội Minh đi ra khỏi phòng đi lại khoác tay Ly cười

"Mặc gì mà chẳng được!Miễn Mây thấy thỏa mái là được!"

"Nhưng...Mây thấy Bảo Lâm thích con gái cá tính hay dịu dàng!"

"Chịu"

"Hùmmmmmm!"

- - - - -

"Không được đi theo Tao!".8h tối Cô đi ra ngoài cổng đợi Cậu thì Ly/Minh cũng đi ra cùng Cô dùng ánh mắt mà đe dọa.Hôm nay đi chơi Cô cũng mặc chẳng khác mấy so bình thường quần Jean dáng boy rách vài chỗ vào trễ vai trắng phớt với đôi giày nike trắng nhẹ nhàng

"Cho cũng chẳng thêm đi!".Minh liếc mắt nhìn Cô

"Oke!Bảo Lâm ra rồi Tao đi đây!"

"Cậu ăn mặc kiểu gì thế hả?".Cậu nhìn Cô khó chịu

"Kiểu gì là kiểu gì chứ?".Cô cũng khó hiểu nhìn Cậu

"Tôi không thích con gái ăn mặc hở hang đâu".Cậu không nhìn Cô hóa ra Cậu không thích nhìn con gái mặc áo trễ vai hay kiểu bánh bèo quá gì cả

"Vậy sao Thu Nga mặc vậy thì Cậu thích?".Cô cũng hiểu ý Cậu

"Tôi thích hồi nào?Tôi tránh Cậu ta còn không được!"

"Ồ...vậy lần sau Tớ sẽ chú ý hơn!"

"Đi thôi!"

"Được!".Cô nhìn Cậu cười rồi đi lên nắm vạt áo Cậu,Cô muốn nắm tay Cậu nhưng Cậu lại cho tay vào túi quần mất rồi..

"Chúng ta..."Ly nhìn Minh ánh mắt đầy mờ ám

"Đi theo chứ!".Minh đi lại khoác vai Ly đợi họ đi một đoạn rồi đi theo (vừa nãy nói không đi gờ tự vâ vào mặt mình sao Minh ^_^)

"Bảo Lâm..."

"Sao?"

"Tại sao Cậu lại muốn đưa Tò đi dạo phố vậy?"

"Cậu đoán xem!"

"Cậu thích Tớ rồi sao?".Cô nói đi lại nhìn Cậu đầy hồi hộp

"....Cậu nằm mơ sao?".Cậu suy nghĩ vài giây mới trả lời Cô bản thân Cậu cũng không hiểu nổi mình như nào...nhưng trái tim Cậu đã khẳng định đầy chắc chắn...Cậu thích Cô rồi!

"Tớ biết mà...Cậu sẽ không thích Tớ đâu!".Cô nghe Cậu nói thì mặt ừ rừ đi lại một bên

"Đi thôi!Cậu không muốn đi nữa sao?"

"Đi chứ!".Mặc dù buồn nhưng cũng chỉ để trong lòng Cô vẫn cố nhìn Cậu cười rồi lại nắm vạt áo Cậu đi.Cậu thấy Cô buồn có chút đau lòng nhưng không biết phải làm sao...

- - - - -

"Cậu thích Tôi đến vậy sao?".Cậu đi được một đoạn xa thấy Cô chẳng nói gì nên lấy đại lý do mà hỏi Cô

"Thích chứ!Thích nhiều lắm...!".Cô vẫn nắm vật áo Cậu mà nói khuôn mặt cũng bớt buồn đi

"Cậu không sợ yêu vào rồi có ngày chia tay thì sao?"

"Sao không đi?".Cậu nói nhưng chẳng thấy Cô đáp lại nhìn lại thì Cô đứng một chỗ không nói gì nên nhìn Cô

"Cậu thích ai rồi đúng không?Vậy nên hôm nay Cậu rủ Tớ đi chơi muốn Tớ tránh xa Cậu ra sao?".Cô nhìn Cậu nước mắt sắp chảy ra

"Cậu suy nghĩ linh tinh gì thế?Chỉ là...Tôi sắp phải đi xa 2-3 ngày nên muốn rủ Cậu đi chơi thôi!".Cậu quá mệt mỏi với cái đầu óc suy nghĩ linh tinh của Cô

"Không phải Cậu có người yêu sao?".Cô nghe vậy thì chạy lại chỗ Cậu cười

"Không!"

"Vậy Cậu đi đâu vậy?"

"Tôi về ngoại có việc!"

"Ồ...vậy Cậu nhớ phải có quà cho Tớ nhé!"

"Tôi không chắc chắn!Đi thôi phí nhiều thời gian vào mấy chuyện linh tinh lắm rồi!".Cậu nói rồi bỏ đi trước,Cô cũng đi theo nhưng không nắm vật áo Cậu nữa lấy hết can đảm mà nắm lấy tay Cậu.Cậu giật mình nhìn Cô Cậu còn chưa bao giờ để người con gái tự nhiên nắm tay Cậu như Cô...Cô thấy vậy thì cứ kệ vẫn cứ nắm lấy tay Cậu!

"Mày thấy mọi chuyện như nào rồi?Sao An Nhi lại vui vẻ mà nắm tay Cậu ta như vậy chứ?".Ly/Minh đứng ở một góc cây mà quan sát rồi giật tay áo Minh

"Không lẽ Cậu ta tỏ tình với An Nhi sao?"

"Lẽ nào...?"

"Đi theo là biết!Đi!"

- - - - -

"Cậu muốn ăn gì không?".Cậu đưa Cô tới quầy bán kem

"Cậu muốn ăn gì?".Cô nhìn Cậu hỏi ngược lại

"Tôi không hay thích ăn đồ ăn vặt"

"Vậy Cậu hỏi Tớ muốn ăn gì không để làm gì?"

"Thì Tôi thấy Cậu hay ăn đồ ăn vặt thì Tôi hỏi thôi!Mà Cậu làm sao mà cứ hỏi nói ngược lại Tôi nhiều thế hả?"

"Tớ muốn ăn kem!"

"Tôi không ăn mà!"

"Cậu phải ăn!"

"Không có lần sau đâu!".Cậu buộc phải cầm lấy kem mà Cô mua vì Cô mua cho Cậu nữa mặc dù Cậu chẳng thích ăn mấy đồ như này bao giờ cả

"Ừm!"

- - - - -

"Bảo Lâm....!"

"Sao?"

"Cậu...đã thích ai bao giờ chưa?".Cô với Cậu ngồi ở bờ hồ dòng người đi lại tấp nập đèn phở sáng lấp lánh cả đường đi cứ mãi nhìn ngắm bầu trời mãi Cô mới quay sang nhìn Cậu

"Chưa!"

"Cậu hỏi ngược lại Tớ đi!"

"Cậu rảnh à!"

"Cậu là mối tình đầu của Tớ đó Bảo Lâm!"

"Vậy sao?"

"Ừm!Tớ mong một ngày Cậu sẽ thích lại Tớ...!"

"Về thôi muộn rồi!"

"Mới gần 9h mà!".Cô nhìn đồng hồ đeo trên tay rồi nhìn sang Cậu

"Còn chưa muốn về sao?"

"Hừmmmm!Được rồi về thì về!".Cô bực bội đi trước,Cô muốn ở lại chút nữa rồi về cũng không được bởi ánh mắt Cậu nhìn Cô quá đáng sợ

- -----
"Bảo Lâm...!"

"Lần sau Cậu có thể gọi Tôi nhẹ nhàng hoặc gọi cách khác không?Sao lần nào cũng "Bảo Lâm" như thế!"

"Sao lần nào Tôi nói đầy thật lòng với Cậu thì Cậu lại lảng tránh như vậy chứ?"

"Có sao?"

"Có nhiều lần là đằng khác!Cậu không thích Tôi đến vậy sao?"

"....".Cậu không biết phải trả lời Cô như nào,nếu như mọi khi trước Cô hỏi Cậu như vậy Cậu chắc chắn sẽ nói "Ừm!" nhưng bây giờ Cậu không biết phải nói như nào...

"Sao Cậu không trả lời!".Cô thấy Cậu im im nên đi lại trước mặt Cậu

"Cậu muốn Tôi trả lời như nào?"

"Cậu...!Tôi ghét Cậu!Tôi thích Cậu nhiều như vậy mà đến một câu trả lời Cậu cũng không nói với Tôi!".Cô nước mắt sắp chảy ra vì thái độ của Cậu.Nói xong Cô chạy đi về trước bỏ lại Cậu ở sau khuôn mặt có chút buồn

"Tôi xin lỗi... Tôi không biết phải làm sao nói rõ với Cậu cả... Tôi cũng có lý do riêng của mình..."

(*Có ai muốn biết lý do Bảo Lâm không trả lời câu hỏi của An Nhi là vì sao không?^ _ ^

Nhớ theo dõi truyện của Senn để biết được lý do nha ^ _ ^!*)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Từ bỏ.....

"Có chuyện gì xảy ra thế!".Ly ngạc nhiên khi chứng kiến mọi chuyện rồi nhìn Minh khó hiểu

"Tao cũng không biết nữa!"

"Về thôi!Nhanh!".Ly nói rồi kéo tay Minh đi tâm trạng có chút bất an lo cho Cô

Về tới nhà Ly/Minh chạy thẳng lên phòng Cô,vào phòng thì thấy Cô đang trùm chăn kín mít rồi nên lo lắng đi lại

"Có chuyện gì sao đang đi chơi lại về nằm khóc lóc thế này!".Minh đi lại kéo chăn của Cô ra khuôn mặt tỏ ra không biết chuyện gì

"Chúng mày đi đâu về đấy!".Cô mặt đỏ ửng nhìn Ly/Minh

"Bọn tao... Tao ở bên phòng thẳng Minh đọc mấy quyển sách thôi!Thấy Mây về nên bọn tao qua đây!".Ly không dám nhìn thẳng mặt Cô nói

"Ừm!".Cô chỉ gạt đầu nhẹ nhàng cũng chẳng muốn hỏi thêm gì tâm trạng Cô đang không được tốt

"Mây sao lại về sớm thế?Cậu ta rủ Mây đi chơi có ý gì sao?.Ly nhìn Cô đầy thắc mắc nhưng Ly biết mọi chuyện chỉ là không hiểu lý do vì sao lại như vậy

"Bảo Lâm nói Bảo Lâm phải về ngoại vài ngày nên muốn đưa Tao ra ngoài chơi...."

"Vậy cũng tốt mà...Có lẽ Cậu ta quan tâm Mây rồi đấy!".Minh lấy khăn giấy lau vài giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt Cô

"Tốt cái gì chứ?Cậu ta làm vậy là muốn Tao tránh xa Cậu ta ra thì có"

"Tại sao?".Ly nhìn Cô thắc mắc

"Cậu ta thích người khác rồi thì phải!Tao đã tỏ tình rất nhiều lần với Cậu ấy như vậy mà Cậu ta một chút động lòng cũng không có!Vậy không phải là vì Cậu ta thích người khác rồi sao?"

"Mây có nghĩ quá vấn đề lên không?Nhờ mọi chuyện không phải như vậy thì sao?"

"Chẳng có lỗi như gì cả!"

"Vậy mà muốn làm như nào?".Minh thấy thái độ của Cô như vậy thì cũng có chút khó hiểu

"Tao...Tao muốn từ bỏ!".Cô nhìn Ly/Minh đầy quả quyết

"Chỉ có vậy mà đã yếu lòng rồi sao?"

"Cậu ấy không có tình cảm với Tao thì Tao cố gắng cũng vô ích thôi!"

"Nghĩ kĩ chưa?".Ly đi lại nắm tay Cô

"Rồi!".Cô gạt đầu nhẹ nhàng vừa mệt mỏi vừa có chút buồn

"Nhưng...mai bạn Tao phải về quê rồi!".Minh nhìn Cô lưỡng lự sợ Cô ở lại một mình sẽ buồn

"Không sao Tao ổn mà!Về lo học hành đi rảnh thì lên thăm Tao là được rồi!".Cô cười nhìn Ly/Minh

"Hay bạn Tao ở lại với Mây mấy ngày nữa còn việc học Tao xin nghỉ vài hôm là được rồi!".Ly nhìn Cô thấy tâm trạng Cô không tốt nên có chút lo lắng

"Ở lại làm gì?Tao yếu đuối đến vậy à?Không phải lo cho Tao!"

"Nhưng..."

"Muộn rồi đi ngủ đi mai còn chuẩn bị đồ đạc mà về nữa!"

"Vậy chúng Mây ngủ đi Tao về phòng đây!"

"Minh...hay mà ngủ ở đây thế đi coi như nằm tâm sự nói chuyện chứ biết bao giờ chúng mày mới lên thăm Tao lần nữa!"

Minh cười đi lại chỗ Cô cả ba người nằm kể hết chuyện này đến chuyện kia kể lại những những ngày tháng mới thân nhau...đơn giản chỉ muốn Cô bớt buồn đi

Còn Cậu...về tới nhà thì đi luôn lên phòng đi ra lan can đứng nhìn sang phòng Cô điện phòng đã tắt từ bao giờ rồi.Nhìn một lúc Cậu thở dài mệt mỏi mà đi vào

- -----

"Có cần bạn Tao ở lại không?".Ly/Minh đứng ở trong phòng Cô nhìn khuôn mặt Cô có chút lo lắng cho Cô

"Không cần đâu!Đi xuống nhà đi Cô Chú đang đợi ở dưới nhà kia!".Cô cười rồi đi xuống nhà cùng Ly/Minh

"Đi đường cẩn thận!Nhớ hỏi thăm bố mẹ dùm Cô nhé!".Cô Lệ nhìn Ly/Minh cười

"Vâng ạ!"

"Được rồi!Vậy có cần Cô Chú đưa ra bến xe không?".Chú Phong nhìn Ly/Minh

"Dạ không cần đâu ạ!"

"Về đó nhớ nói với Bố Mẹ Tao là Tao trên đây sống rất tốt nha!Tao sẽ sớm về thăm gia đình!"

"Được rồi!Mây nhớ phải về sớm đó!"

"Oke!Cần Tao tiễn chúng Mây ra bến xe không?"

"Không cần đâu!Mây chuẩn bị đồ đồ đi học đi!"

"Vậy Tao tiễn chúng Mây ra cổng!"

"Ừm"

"Thưa Cô Chú chúng cháu đi ạ!Thời gian qua Cảm Ơn Cô Chú đã cho bọn cháu ở đây ạ!"

"Sao lại khách sáo như thế chứ!Đi đường cẩn thận nhé!"

"Vâng!Tụi cháu xin phép"

"Đi đường cẩn thận nha!".Cô tiễn Ly/Minh ra tới cổng rồi ôm Ly

"Được rồi có chuyện gì nhớ báo cho bạn Tao biết nha!"

"Nếu không bằng lòng thì có thể quên nhưng chuyện hôm qua nói đi!Bạn Tao sẽ coi như chưa nghe Mây nói gì!".Minh đi lại xoa đầu Cô ảm áp

"Có gì không bằng lòng chứ!An Nhi này nói được làm được!".Cô vỗ ngực mình đầy tự tin

"Rồi rồi!Vậy bạn Tao đi đây!"

"Đi đường cẩn thận!Bye bye!"

Tạm biệt xong Cô mệt mỏi đi vào nhà,bàn thân Cô cũng nhận ra mình đang dối lòng nhưng cũng không biết phải làm sao cả

"Kia không phải là bạn của nhỏ An Nhi sao?".Thu Nga đang chuẩn bị đi chạy bộ thấy Ly/Minh đang xách đồ đi đâu đó thì tò mò đi theo

"Ra bến xe sao?Không phải nhỏ An Nhi ở Mỹ về!Sao bạn Cậu ta lại ra bến xe...không lẽ...là bạn ở quê sao?"

"Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu!".Thu Nga nhìn theo Ly/Minh đang đi lên bến xe thì nghĩ đến Cô nhếch môi cười đầy nham hiểm

- -----

Cô mệt mỏi đi lên phòng thường ngày sẽ ra lan can đứng nhìn sang phòng Cậu nhưng hôm nay Cô không làm vậy nữa Cô muốn từ bỏ thói quen đó đi...nhưng vô tình nhìn sang thấy Cậu đang nhìn sang phòng Cô.Hai người cứ đứng nhìn nhau một hồi Cô suy nghĩ điều gì đó rồi đi ra kéo rèm lại để che đi hình dáng của Cậu....

"Sao Cậu đi học muộn thế hả?".Mọi khi 7h Cô sẽ đi học nhưng hôm nay 7:15 Cô mới đi học vì sao ư...vì Cô không muốn đi học cùng Cậu nhưng Cô cũng chẳng nhớ ra hôm nay Cậu về quê ngoại

"Tôi đi học giờ nào liên quan tới Cậu sao?"

"Thái độ của Cậu là sao?"

"Không liên quan tới Cậu!". Nói rồi Cô bỏ đi, tâm trạng nửa vui nửa buồn Cô phải làm sao? Cô tiếp tục được cái thái độ này với Cậu được bao lâu chứ?. Cậu nhìn theo bóng dáng Cô vừa thất mắc vừa khó hiểu không biết có chuyện gì xảy ra

"A...không biết nhìn đường sao?". Cô đang đi thì một người con trai từ trong đầu ngõ phi ra không để ý nên đụng trúng Cô

"Xin lỗi...Tôi không cố ý! Mà cũng do Cậu không để ý đến có người đang đi ra hay không đó thôi!". Cậu bạn đó nhìn Cô thản nhiên như không có chuyện gì

"Logic"

"Cậu nói gì cơ?"

"Tôi nói Cậu bị bệnh à? Đụng trúng người khác mà còn nói như mình vô tội! Đụng là sáng ra chưa gì đã gặp xui xẻo mà!"

"Cậu...."

"Cậu mơ cái gì? Tôi không rảnh nói chuyện với Cậu! Đồ xui xẻo!". Cô bực mình mắng người con trai đó nhìn đồng hồ muộn học rồi nên vội vàng đi tới trường

"Tôi thích Cậu rồi đấy!". Người con trai nhìn theo bóng dáng Cô cười đầy nham hiểm

- - - - -

"Thưa Cô...cho Em vào lớp ạ!". Cô chạy như chạy thi đến trường phi thẳng về hướng lớp học khi cả lớp đang chuẩn bị học bài

"An Nhi...quần áo Em bị sao thế kia!". Cô giáo nhìn ra Cô, quần áo Cô là vì vừa bị người con trai kia đụng trúng chưa chỉnh lại quần áo có chút bụi mà Cô cứ như vậy chạy đến trường nên có chút không gọn gàng

"Dạ...Em bị người ta đụng trúng...nên mới đi muộn ạ!"

"Được rồi! Rút kinh nghiệm lần sau phải đi học sớm rõ chưa?"

"Vâng"

"Em vào lớp đi!"

"Vâng ạ!". Cô chỉnh lại quần áo gọn gàng rồi đi vào lớp

Về tới bàn Cô một mình lấy sách ra học bài cảm giác thiếu Cậu nên tâm trạng còn tệ hơn...không chú tâm vào việc học được

"An Nhi Cậu bị người ta đụng trúng có bị sao không?". Giờ ra chơi Phương Anh nhìn xuống về mặt lo lắng

"Tớ không sao?"

"Ai đụng trúng Cậu thế An Nhi?". Bảo Long cũng quay xuống nhìn Cô

"Là một tên bệnh hoạn thôi!". Cô thờ dãi nhìn Bảo Long càng nhắc tới người con trai đó Cô càng bực mình

"An Nhi Tôi có chuyện muốn nói với Cậu?". Thu Nga đi xuống khoanh tay trước ngực nhìn Cô

"Sao? Lại muốn đấu với Tôi nữa sao? Xin lỗi Tôi không có hứng thú!". Cô một mình nhưng khuôn mặt vẫn tỏ thái độ với Thu Nga

"Cậu...! Hai người bạn của Cậu ở là người ở đâu?"

"Liên quan tới Cậu sao?"

"Là người ở quê? Hay là ở Mỹ về thăm Cậu?"

"Cậu nói gì Tôi không hiểu! Tôi không muốn tốn thời gian với Cậu!". Cô suy nghĩ một lúc mới trả lời Thu Nga tâm trạng có chút bất an không lẽ Thu Nga biết được điều gì đó rồi sao? Cô nhìn Thu Nga rồi úp mặt xuống bàn một mình. Thu Nga thấy vậy thì bực bội quay về chỗ nhưng cũng đang suy nghĩ đến việc gì đó

"Em Chào Thầy! Em muốn hỏi chút về Trần Ngọc An Nhi lớp 10A1 ạ.....!"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Lộ thân phận

"Em muốn hỏi về việc gì?". Thầy hiệu trưởng nhìn Thu Nga khó hiểu

"Em muốn biết bạn An Nhi sinh ra ở đâu?"

"Tại sao Em muốn biết thông tin về bạn đấy chứ?"

"Em..."

"Đó là bảo mật của trường!Thầy không thể tự tiện cho học sinh xem được!"

"Nhưng...nó rất quan trọng với Em!"

"Thầy không cần biết nó quan trọng như nào!Em về lớp đi!".Thầy hiệu trưởng nhìn Thu Nga nghiêm khắc

"Vâng!Em xin phép!".Thu Nga có chút bực mình nhưng cũng chẳng làm gì được lễ phép cúi chào rồi về lớp

"Tôi sẽ không bỏ quan chuyện này dễ dàng vậy đâu An Nhi!"

"Hôm nay thiếu Bảo Lâm nên Cậu một mình thôi như vậy sao?".Phuong Anh thấy Cô cứ ưỡ ỏi ra bàn nên lo lắng

"Thiếu Cậu ta thì sao chứ?Tớ chỉ hơi mệt thôi!".Cô nhìn Phuong Anh cười trừ nhưng sự thật thiếu Cậu có cảm thấy rất khó chịu

"Cô giáo vào rồi...Cậu đừng nằm nữa"

"Ừm!"

"Cả lớp hôm nay chúng ta có thêm một thành viên mới!".Cô giáo chủ nhiệm đi vào mặt tươi cười

"Nam hay Nữ vậy Cô?".Một bạn nữ lên tiếng

"Lần trước là Nữ thì lần này phải là Nam chứ!".Bảo Long nhìn Cô giáo đầy hồi hộp

"Là Nam nhé!Vào đi Em"

"Tên bệnh hoạn!".Cô thấy người con trai đi vào thì giật mình nhớ ra điều gì đó

"Nhỏ hồi sáng kia sao?".Người con trai đó đi vào thì cũng bất ngờ vì gặp lại người lúc sáng

"Em giới thiệu mình với các bạn đi!".Thấy người con trai cứ nhìn xuống chỗ Cô mọi người trong lớp cũng nhìn theo nên Cô giáo khó xử lên tiếng

"Chào mọi người!Tớ tên Nhật Duy sau này mong được mọi người chiều cố hơn!"

"Chào Nhật Duy!".Nhỏ bên cạnh Thu Nga lên tiếng ánh mắt như trúng tiếng sét ái tình

"Chào Cậu!"

"Nhật Duy Cậu biết chơi game chứ?".Bảo Long thấy có bạn nam chuyển vào lớp thì nhanh nhẩu mà hỏi

"Tớ biết chơi một chút!"

"Nào Bảo Long...".Cô giáo nghe vậy thì nhìn về phía Bảo Long khiến Bảo Long có chút sợ hãi nên im lặng

"Em ngồi đâu vậy Cô?"

"À...Em ngồi bàn thứ 4 dãy ngoài được chứ?"

"Em muốn ngồi bàn thứ 4 dãy trong được không Cô?Chỗ đấy cũng còn trống!"(bàn thứ 4 dãy trong là bàn Cô)

"Chuyện đó...chỗ đó là của lớp trưởng rồi!Cô cũng thông báo với cả lớp Bảo Lâm sẽ xin nghỉ 2 ngày vì nhà bạn ấy có việc đi xa".Cô giáo nhìn Nhật Duy khó xử rồi nhìn cả lớp

"Có chỗ ngồi là được rồi!Còn muốn ngồi chỗ này chỗ kia tưởng học sinh mới thì muốn gì được đó sao?".Cô khó chịu lên tiếng nhìn Nhật Duy ánh mắt đầy bực bội

"Được rồi An Nhi!Em về chỗ đi. Chúng ta bắt đầu vào tiết học!"

"Chào An Nhi!".Nhật Duy nghe Cô giáo nói vậy thì đi về chỗ đi gần lại chỗ Cô cười muốn bắt tay với Cô

"Vâng!Không dám!".Cô hảy tay Nhật Duy ra rồi lấy sách vở ra học bài

"Hai người có quen nhau sao?".Phuong Anh quay xuống nói nhỏ với Cô

"Cậu ta là đồ bệnh hoạn sáng nay đụng trúng Tớ làm Tớ muộn học đó"

"Hả?".Phuong Anh nghe vậy thì bất ngờ

"Có gì ra chơi Tớ kể cho!"

"Được"

- - - - -

"Chào Cậu!Chuyện hồi sáng cho Tôi xin lỗi được chứ!".Cô định nói chuyện với Phuong Anh thì Nhật Huy đã đi sang đứng ngay bàn Cô

"Tôi không dám nhận lời xin lỗi của Cậu!Không biết sáng nay ai là người nói lỗi là ở Tôi chứ?Giờ lại xin lỗi Tôi?"

"Lúc đấy là ngoài ý muốn thôi...giờ Tôi thật lòng xin lỗi Cậu mà!"

"Cảm ơn Tôi không cần!Đừng có mà giả tạo như vậy!Tôi không quen!"

"Vậy Tôi mới Cậu đi canteen coi như là lời xin lỗi được chứ?"

"Phuong Anh Cậu thấy như nào?".Cô ngó lơ Nhật Duy nhìn sang Phuong Anh

"Tớ thấy Cậu ấy thành tâm như vậy Cậu bỏ qua đi"

"Được!Vậy đi canteen Tôi không khách sáo đâu!".Cô nghe Phuong Anh nói vậy thì gật đầu nhìn sang Nhật Huy cười đầy nham hiểm

"Được thôi!"

"Vậy chúng ta đi!"

"Các Cậu muốn ăn gì?".Nhật Huy nhìn Cô với Phuong Anh

"Cháu muốn 5 ly trà sữa,3 chai sít,4 gói bim bim à còn 5 bịch trắng trộn,3 bịch xoài dầm với cà..."

"An Nhi..."Phuong Anh nghe Cô gọi nhiều như vậy thì giật giật tay áo Cô

"Sao vậy?"

"Cậu gọi nhiều như vậy có ăn hết không?"

"Đi nhiên là không rồi!"

"Vậy...vậy sao Cậu gọi nhiều vậy chứ?"

"Chúng ta chia cho các bạn trong lớp nữa được mà đúng không Nhật Duy".Cô nhìn sang khuôn mặt đang đen tịt lại mà nhếch môi cười

"Không sao các Cậu ăn gì cứ lấy đi!Mình không quan tâm đâu!".Nhật Duy nhìn Cô gãi đầu cười

"Thấy chưa Tớ đã bảo Nhật Duy rất tốt rồi mà...có mấy đồ ăn này sao làm Cậu ấy bùng tiền được chứ?"

"Tớ thấy vậy là đủ rồi!"

"Được!Cậu ấy trả tiền ă!Tôi lên lớp trước đây!".Cô nhìn sang người bán hàng cười rồi nhìn sang Cậu khuôn mặt kiêu trên đùa rồi cùng Phuong Anh đi về lớp

"Cháu trả tiền ă...!Đội Tôi với An Nhi!".Nhật Huy trả tiền nhanh rồi chạy theo Cô

"Cậu có thấy làm vậy hơi quá đáng với Nhật Huy không An Nhi?"

"Có sao?Tớ phải cho Cậu ta bài học cho Cậu ta nhớ người nào nên đụng vào người nào không?"

"Lần sau Cậu đừng làm vậy nữa nha"

"Ừm!Tớ hứa"

"Về lớp thôi!"

"An Nhi Cậu tha lỗi cho Tôi chưa!"

"Miễn cưỡng thôi!".Cô chia đồ ăn cho các bạn nữ trong lớp rồi về bàn ngồi Nhật Duy thấy vậy nên đi lại tiếp chuyện với Cô nhưng rất tiếc bị Cô ngó lơ

"Vậy ra về chúng ta về chung đi dù sao chúng ta cũng tiện đường!"

"Chúng ta thân nhau lắm sao?"

"Trước lạ sau quen mà!"

"Tôi không thích!"

- - - - -

"An Nhi Tôi trở Cậu về!"

"Cảm ơn!Tôi không cần!".Đến cổng trường Cô chào tạm biệt Phuong Anh rồi ngó lơ Nhật Duy mà đi về

"Nhà Cậu ở đâu vậy!Sau này chúng ta đi học chúng được chứ?"

"Không muốn Tôi có bạn đi chung rồi!"

"Vậy càng đông càng vui mà!"

"Cậu không thấy vô duyên sao?Đã nói không thích rồi mà!"

"Nhưng Tôi thích thế!"

"Đúng là đồ bệnh hoạn!"

"Này An Nhi...Nhật Huy Tôi tuyên bố Tôi thích Cậu rồi đấy!"

"Kệ Cậu!Tôi đâu thích Cậu!"

"Mới đó mà đã vui vẻ về chung với người khác rồi sao?"

"Bảo Lâm!".Cô đang bực mình vì Nhật Duy thì nghe giọng nói quen thuộc vừa mơ hồ vừa tò mò mà nhìn lại Cô vừa vui vẻ vừa có chút khó hiểu nhìn Cậu

"Hóa ra lạnh lùng với Tôi như vậy là vì có người khác rồi?"

"Cậu về hồi nào vậy?Không phải nói ngày mai mới về sao?".Cô không trả lời câu hỏi của Cậu mà hỏi câu khác chẳng liên quan tới nhau mấy

"Tôi...Ở nhà ngoại mọi việc đều có bố mẹ Tôi rồi với lại Tôi cũng không quen ai nên về đây!".Cậu không nhìn Cô mà nói,nhưng thật ra Cậu về đây là vì Cô!

"Ồ...!"

"Ai vậy An Nhi?".Nhật Huy thấy Cô thái độ khác hẳn thì lên tiếng

"Không liên quan tới Cậu!Đây là lớp trưởng lớp chúng ta!"

"Cậu là học sinh mới chuyển đến lớp Tôi sao?"

"Đúng".Nhật Huy nghe vậy thì nhìn Cậu ánh mắt như muốn khiêu chiến

"Vậy Cậu nói chuyện với Cậu ta đi Tôi về đây!".Cậu lên tiếng rồi bỏ đi trước

"An Nhi Tôi đưa Cậu về!"

"Không cần!Nhà Tôi gần nhà Bảo Lâm Tôi về cùng Cậu ấy!".Cô nghe Bảo Lâm nói vậy thì có cảm giác không lành nên vội đi theo Cậu

"Này!"

"Sao?"

"Cậu cũng nhận ra rõ là Tớ đang giận Cậu vậy mà bây giờ đổi lại là Cậu giận Tớ sao?Cậu giận người khác không cần lý do sao?".Cô bực mình đi lại trước mặt Cậu

"Tôi nói Tôi giận Cậu sao?"

"Cậu không thể thay đổi thái độ vui vẻ với Tớ sao?"

"Tôi có quá cho Cậu này!Có lấy không?".Cậu nhìn sang chỗ khác rồi lấy quà ra trước mặt Cô

"Không lấy!".Cô nhìn đi chỗ khác về giận dỗi Cô đã nói muốn từ bỏ rồi mà tại sao lại động lòng với Cậu chứ

"Thật sao?"

"Thật!"

"Được thôi đây là một đôi!Cậu không lấy Tôi cho một bạn nữ trong lớp hay là cho Thu Nga Cậu thấy sao?".Cậu khuôn mặt như muốn trêu chọc Cô nói rồi bỏ đi trước

"Này...Lê Hoàng Bảo Lâm...!".Cô bực mình gọi tên Cậu

"Sao?"

"Cậu dám trêu Tớ sao?"

"Có sao?"

"Cậu..."

"Được rồi!Tặng Cậu này!Cho dù Cậu không lấy Tôi cũng không tặng cho người khác đâu!".Cậu thấy Cô như vậy thì có chút đau lòng nên đi lại đưa cho Cô

"Coi như Tớ miễn cưỡng cảm quà cho Cậu thôi đây!".Cô nghe vậy thì vẫn tỏ vẻ không thích nhưng trong lòng đi vui vẻ

"Người vừa nãy là ai thế?"

"Cái tên Nhật Duy đó sao?Cậu ta lúc sáng đụng trúng Tớ sau đó Tớ với Cậu ta cãi nhau một trận nhưng không ngờ Cậu ta lại là học sinh mới của lớp mình"

"Rồi Cậu có bị sao không?"

"Tớ không sao?Chỉ là thấy Cậu ta rất phiền thôi!"

"Mà Cậu đang quan tâm Tớ sao?"

"Cậu nghĩ sao cũng được!".Cậu nói rồi đi trước tâm trạng có chút vui

"Xi...Cậu không trận trọng Tớ đi Nhật Huy Cậu ta vừa tỏ tình với Tớ đấy!"

"Không phải Tôi nghe Cậu từ chối rồi sao?"

"Đúng!Giờ từ chối nhưng biết đâu Cậu lạnh lùng với Tớ quá Tớ sẽ thích Cậu ta đó!"

"Vậy sao?"

"Ừm"

"Về nhanh thôi! Tôi mệt rồi!". Cậu nghe Cô nói vậy tâm trạng có chút khó chịu nên muốn nhanh về để bình tâm trở lại chứ nghe Cô nói thêm chắc Cậu phát điên mất

"Ồ..."

- - - - -

"Mẹ! Con muốn Mẹ giúp Con một chuyện!". Tối sau khi ăn uống xong Thu Nga đi đến phòng mẹ mình

"Con có việc gì sao?". Mẹ Thu Nga đang làm đẹp nghe vậy có chút khó hiểu

"Con muốn mẹ gọi điện cho hiệu trưởng trường con hỏi xem con nhỏ An Nhi con gái Cô Lệ là ở đâu chuyển đến trường mình"

"Tại sao Con quan tâm tới con nhỏ đó làm gì?"

"Con nghĩ con nhỏ đó là con nhà quê chứ không phải ở Mỹ về! Mẹ cứ gọi hỏi giúp Con xem có đúng như Con nghĩ không?"

"Được thôi! Dù sao Mẹ cũng không ưa gì gia đình nhà kia cho lắm!"

"Vâng! Vậy Mẹ gọi đi ạ!"

.....

"Alo! Ai vậy?". Chuông reo một hồi đầu dây bên kia mới nhắc máy

"Là thầy hiệu trưởng trường X đúng không?". Giọng Mẹ Thu Nga đầy quyền lực

"Vâng! Tìm Tôi có chuyện gì vậy?". Thầy hiệu trưởng giọng có chút bối rối

"Tôi là Mẹ Thu Nga cũng là người đầu tư vào trường của Ông... Tôi muốn hỏi Ông một số chuyện được chứ?"

"Vâng! Có chuyện gì Bà cứ hỏi?"

"Tôi muốn hỏi Em Trần Ngọc An Nhi là người ở đâu chuyển đến trường này vậy?"

"Sao Bà lại muốn biết chuyện này?"

"Tôi có chuyện liên quan tới Con bé Tôi chỉ muốn biết rõ thông tin của Con bé thôi"

"Chuyện này...."

"Không Được Sao?"

"Dạ...An Nhi em ấy là người ở...."

Liệu Thầy Hiệu Trưởng có nói ra thân phận thật sự của Cô không?

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

"Dạ...An Nhi Em ấy là người ở quê được nhận xuất học bổng nên được đến trường này". Thầy hiệu trưởng có chút khó xử nhưng cũng phải trả lời, vì một số lý do ngoài ý muốn

"Ồ dúi quẻ sao?". Mẹ Thu Nga nghe vậy thì nhìn sang Thu Nga không chớp mắt

"Vâng"

"Được rồi có gì Tôi sẽ hỏi thêm sau. Giờ Tôi có việc bận rồi"

"Vâng! Chào Bà"

"Là ở quê sao Mẹ?". Thấy Mẹ tắt điện thoại Thu Nga nhìn Mẹ mình bất ngờ

"Không ngờ là nhà họ lại bịa chuyện này như vậy để che giấu thân phận của một đứa nhà quê"

"Con sẽ không để nhỏ đó giấu cái thân phận đó mãi đâu". Thu Nga nhìn sang Mẹ nhếch môi cười đầy nham hiểm có lẽ lại nghĩ ra kế hoạch gì đó

- - - - -

"Bảo Lâm". Cô đi ra cửa thì thấy Cậu đang đứng đọc sách nên cười đi lại gần Cậu

"Không phải hôm qua Cậu đi muộn sao? Hôm nay lại đi sớm vậy?"

"Hôm qua là chuyện của hôm qua rồi!Chúng ta đi thôi"

"Ừ!"

"Bố Mẹ Cậu về chưa?"

"Ngày mai họ sẽ về"

"Vậy hay là....."

"An Nhi!".Cô đang định nói chuyện gì đó với Cậu thì Nhật Duy đang đứng đợi Cô thấy Cô đi tới thì gọi to

"lại gặp đồ xui xẻo rồi!".Cô nghe vậy thì lăm bầm trong mồm khuôn mặt khó chịu

"Hóa ra Cậu đi học sớm là vì lý do này sao?".Cậu nhìn Cô khuôn mặt có chút khó chịu

"Đâu có đâu...Tớ là muốn đi học cùng Cậu mà"

"An Nhi Cậu đi học sớm để đi cùng Tội sao".Nhật Duy nghe Cậu nói vậy thì đi lại gần chỗ Cô cười

"Cậu ảo tưởng à?Tội nói Tội muốn đi học cùng Bảo Lâm ai muốn đi học cùng Cậu chứ đồ ảo tưởng"

"Nhưng Cậu ta đâu thích đi học cùng Cậu đâu!Tội đi cùng Cậu là được mà"

"Tội Không Thích"

"Hai Cậu cứ nói chuyện đi Tội không làm phiền".Cậu thấy khó chịu nên đi trước ngoài mặt thì như không quan tâm đến nhưng lòng Cậu thực sự khó chịu

"Cậu tránh xa Tội ra!Tội sẽ không bao giờ thích Cậu đâu!Bảo Lâm đợi Tớ".Cô lườm Nhật Duy ánh mắt đe dọa rồi chạy theo Cậu

"Tội sẽ không từ bỏ Cậu đâu"

- - - - -

"Sao Cậu đi nhanh vậy?"

"Cậu không phải đang nói chuyện vui về với Cậu ta sao?Sao phải chạy theo Tội?".Cậu đi gần tới cửa lớp thì nhìn Cô

"Cậu giận sao?"

"Chuyện của Cậu liên quan Tội sao?Vào lớp đi".Ngoài mặt thì vậy chứ trong lòng muốn nói với Cô rằng Cậu thật sự khó chịu nhưng không thể nói ra được

"Các Cậu làm gì vậy hả?".Cô và Cậu đi vào lớp thì nhìn thấy trên bảng có dòng chữ to "An Nhi Cậu Ta Là Đồ Nhà Quê" ở dưới chỗ Cô lại còn có một đồng rác,Cô thấy vậy bực bội mà đi lên đứng trước bảng

"Có gì sai sao?".Thu Nga khoanh tay trước ngực nhìn Cô

"Là Cậu làm sao?"

"Đúng đó là Tội đó thì sao?Cậu định giờ trò gì với Tội sao?"

"Nực cười hạng người như Cậu sao Tội giờ trò cũng làm bẩn đến con người Tội thôi"

"Biết vậy là tốt!Ai lại đi chơi lại được với người nhà quê được nhận học bổng nên mới được chuyển đến trường này chứ!"

"Cậu....."

"An Nhi à...Cậu đâu cần giấu cái thân phận đó của mình làm gì chứ?".Nhô đứng bên cạnh Thu Nga lên tiếng chỉ để thêm dầu vào lửa

"Cậu giả vờ như tiểu thư nhà giàu không mệt sao?".Một bạn nam trong lớp nhìn Cô hóa ra thằng đó thích Thu Nga nên mới đứng về phe Thu Nga như vậy

"Cậu là đồ đàn bà sao?Đầu tiên có ai hỏi Tội là gia cảnh như nào không?".Cô vẫn giữ bình tĩnh nhìn cả lớp mà nói

"Cậu vẫn còn cao giọng được sao?".Thu Nga có vẻ bực tức nhìn Cô

"Vậy chẳng lẽ Tội phải quỳ xuống xin lỗi Cậu sao?"

"Cậu....."

"Được rồi chỉ có chuyện nhỏ vậy mà cãi nhau sao?".Bảo Long đi lên trước mặt Cô nói

"Chuyện nhỏ sao?Giấu thân phận bần hàn nghèo khó mà là chuyện nhỏ sao?Đúng là đồ không biết xấu hổ!"

"Nghèo thì sao?Bộ Tội xin tiền mấy người à?Đúng Tội được nhận học bổng nhưng đó là do sự cố gắng của Tội!Mấy người cố gắng được như Tội không?Tuồng có tiền là có thể khinh thường người khác sao?An Nhi Tội chưa bao giờ muốn giấu chuyện gì cả chỉ là Tội nghĩ cho dù hoàn cảnh như nào cũng không quan trọng...nhưng không ngờ cái lớp học chỉ quan tâm tới người giàu có còn người nghèo thì khinh thường sao?".Cô nhìn cả lớp nói khuôn mặt có chút buồn.Cả lớp nghe vậy thì một số người vừa có thái độ với Cô nghe vậy cúi gằm mặt xuống không nói gì riêng Thu Nga vẫn cứ tỏ vẻ mình đúng

"Cậu là đang nói dối cho chúng Tội sao?"

"Đủ Rồi!".Cậu thấy không khí trong lớp như vậy thì nói lớn

"Bảo Lâm...An Nhi Cậu ta lừa dối Cậu như vậy Cậu không giận sao?"

"Liên quan tới Cậu sao?Chuyện đó Tôi biết rồi!"

"Cậu...".Thu Nga có tính làm lớn chuyện chỉ để Cậu biết rồi giận Cô vì đã nói dối Cậu nhưng không ngờ Cậu lại biết rồi

"Hôm nay ai trực nhật rộn sạch đồng rác ở bàn kia đi cho Tôi!Nhanh về chỗ Cô gấp sắp lên rồi đó!".Cậu nhìn cả lớp chỉ tay về bàn Cậu khuôn mặt lạnh lùng giọng nói cũng lạnh lùng khiến cả lớp nghe theo

"Bảo Lâm...?".Thu Nga thấy Cậu làm như vậy thì bực tức

"Đã nói là về chỗ rồi mà!Muốn gây sự sao?".Nhật Duy ở ngoài nghe hết mọi chuyện định vào giải vây cho Cô nhưng Cậu đã nói giúp Cô rồi nên đi vào lớp thấy Thu Nga vẫn tỏ ra mình đúng nên đi lại gần Cô hất mặt nhìn Thu Nga

"Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu!"

"Tùy Cậu thôi"

"Được đó không ngờ Cậu thông minh như vậy biết cách ứng xử vấn đề nhanh vậy".Nhật Duy đưa tay nút like về phía Cô

"Xi...Cần Cậu quan tâm sao?".Cô nói rồi bỏ về chỗ vì Cậu đã về ngồi từ lúc nào rồi

"An Nhi vừa nãy xin lỗi Cậu nha...Tớ không nói gì để giúp Cậu được".Phuong Anh quay xuống nhìn Cô đầy tội lỗi

"Có gì đâu...đáng lẽ Tớ mới là người xin lỗi các Cậu vì không nói cho mọi người biết sớm"

"Thôi được rồi hai người cứ người này xin lỗi người kia người kia xin lỗi người này là sao?".Bảo Long quay xuống nhìn Cô và Phuong Anh

"Kệ tội tôi".Cô và Phuong Anh cùng nhau nói rồi lại nhìn nhau cười

"Cô sắp lên rồi chúng ta học bài đi"

"Ừm!"

"Vừa nãy cảm ơn Cậu nha".Cô ngồi gần lại Cậu nói rồi cười

"Không có gì"

"Bảo Lâm?"

"Sao?"

"Chiều nay Tớ đi chơi bóng rổ cùng Cậu được không?"

"Tùy Cậu"

"Vậy Cậu đợi Tớ rồi đi nha"

"Ừ"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kẻ phá đám

"Chiều nay Tôi đi cùng Cậu được không?".Nghe lên Cô và Cậu nói chuyện Nhật Duy đi lại gần chỗ Cô

"KHÔNG ĐƯỢC!".Cô quát to lờm Nhật Duy

- - - - -

"Sao Cậu lâu thế?".Cô thấy Cậu đi ra nên đi lại chỗ Cậu khuôn mặt có chút tức giận

"Cậu đợi lâu lắm rồi sao?"

"Đúng!15 phút rồi đấy"

"Sao không gõ cửa rồi vào nhà tôi"

"Vậy lần sau Tớ sẽ sang nhà Cậu chơi nha!".Cô nghe vậy thì đi lại cầm vạt áo Cậu cười,Cô đợi Cậu nhưng không sang nhà Cậu vì nghe nói Cậu không thích bạn bè đến nhà chơi cho lắm từ Bảo Long ra nên Cô mới không dám sang

"Cậu thừa nước đục thả cá câu sao?".Khuôn mặt Cô đang giận dữ vậy mà nghe Cậu nói vậy Cô vui hẳn nên Cậu nhìn Cô

"Cứ cho là vậy đi!Đi thôi!".Cô cười trừ rồi kéo Cậu đi

"Cậu biết chơi bóng không?".Tới sân bóng Cậu đưa quả bóng lại gần Cô

"Đám ba cái trò bóng bánh dĩ nhiên là Tớ...không biết chơi rồi"

"Vậy mà lớn giọng ghê ha".Cậu nhìn Cô lắc đầu

"Cậu dạy Tớ chơi"

"Được rồi...xem này"

Cậu nói rồi đứng lại đối diện cách rỏ bóng khoảng chục bước chân rồi làm động tác để đưa bóng vào rỏ cho Cô xem.Rất nhanh Cậu đã đưa bóng vào rỏ một cách nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm Cô say đắm Cô không quan tâm tới bóng có vào rỏ hay chưa chỉ quan tâm tới khuôn mặt đẹp trai đang hằng say với đam mê của mình (có ai đã xem các bạn nam chơi bóng rỏ thì hãy nghĩ đến cách họ chơi nhé^_^)

"Ngắm đủ chưa?".Cậu cầm quả bóng để sang một bên khuôn mặt đã toát mồ hôi nhìn Cô

"Ai ngắm Cậu chứ?Tớ đang xem cách Cậu chơi bóng thôi".Cô trưng bộ mặt giả tạo ra nhìn Cậu

"Chạy cả nước miếng ra rồi còn nói không ngắm Tôi sao?"

"Có sao?Cậu....".Cô nghe vậy tưởng đúng nên vội lau ờ miệng đi nhưng chẳng thấy tay áo ướt nên nhìn Cậu ngại ngùng

"Được rồi lại đây Cậu thử chơi xem!".Cậu thấy vậy thì nhếch môi cười,Cậu cũng chẳng hiểu bản thân từ bao giờ lại thích trêu đùa Cô như vậy nữa

"Tớ cho Cậu xem kĩ thuật ném bóng của Tớ này"

"Vậy sao?Thử xem?"

Thấy Cậu như không tin Cô làm được nên Cô đi lại vị trí vừa Cậu đứng cũng làm động tác như Cậu nhưng rất tiếc bóng đi ra ngoài nó không vào rỏ

"Vừa nãy Tớ...Tớ chỉ giả vờ thôi!Tớ làm thật cho Cậu xem này".Cô khó xử ngại ngùng nhìn Cậu khuôn mặt Cậu vẫn điềm đạm như không quan tâm tới nên Cô nhìn Cậu rồi lại chú ý đánh bóng vào rỏ...nhưng quả bóng như không thích Cô vậy lúc ra ngoài lúc lại không tới rỏ...(có ai biết đánh bóng rỏ không?Senn học 12 mà mới cao m52 nên không chơi được bóng rỏ ^_^ đó là cả một câu chuyện buồn□)

"Được rồi...Tôi dạy Cậu".Cậu thấy Cô mặt ừ rừ cầm quả bóng cũng nặng nề nên Cậu đi lại cầm quả bóng từ tay Cô

"Có phải Tớ làm mất thời gian chơi bóng của Cậu không?"

"Cậu biết rồi còn hỏi?"

"Hừ..."

"Được rồi Cậu chú ý vào bóng rỏ đây này".Cậu đi lại đằng sau Cô đưa bóng cho Cô cầm rồi Cậu cũng đưa tay lên giữ bóng với Cô cũng vô tình tay Cậu cầm vào tay Cô khiến Cô giật mình trái tim đập nhanh hơn khuôn mặt đỏ ửng nóng rát

"Cậu làm sao đấy?".Thấy khuôn mặt Cô đỏ ửng Cậu nghiêng mặt nhìn sang Cô

"Không...không có gì?"

"Vậy chú ý vào...đầu tiên Cậu nhìn xem rỏ bóng chỗ nào thứ hai Cậu phải để tư thế chuẩn bị cuối cùng Cậu lấy lực đẩy quả bóng vào rỏ nhớ phải chú tâm vào việc chơi bóng nhớ chưa?1...2...3... Được rồi đó!".Cậu chỉ bảo Cô rồi giúp Cô đưa bóng vào rỏ rồi nhìn sang Cô

"Hà...à...ừ...!".Cô giật mình nhìn Cậu nãy giờ Cô đâu có qua tâm tới bóng bánh gì chỉ nhìn vào cái tay Cậu đang giữ lấy tay Cô khiến Cô cứ mơ màng mặc dù Cô cũng nắm tay Cậu rồi nhưng lần này là Cậu chủ động trước nên Cô khiến Cô cứ nhìn chăm chăm vào bàn tay Cậu

"Nãy giờ Tôi nói Cậu hiểu chưa?"

"À...ừ...thì"

"Cậu thử chơi xem"

"Hà?".Cô nghe vậy thì giật mình Cô có nghe Cậu chỉ bảo gì đâu

"Cậu chú tâm vào được không?Lại đây Tôi dạy Cậu một lần nữa cho Cậu nhớ".Cậu nhìn Cô cũng chẳng mấy khó hiểu lúc Cậu giữ tay Cô...Cậu cũng giật mình vì Cậu chủ động giữ tay Cậu còn đứng gần Cô như vậy nữa mà đến Cậu còn cảm giác kì lạ nói gì đến Cô

"Lần này Tớ sẽ chú ý!"

"Ừm!Cậu nhớ phải..."

"Hai người làm gì vậy?".Cậu đang dạy Cô chơi bóng đột nhiên Nhật Duy đi tới nhìn thấy vậy tròn mắt nhìn hai người Cô

"Cậu tới đây làm gì?".Cô thấy vậy lườm Nhật Duy,Cô đang được Cậu dạy chơi bóng như trước vậy mà lại có người đến phá đám

"Tôi đến chơi bóng cùng hai Cậu!Không phiền chứ?"

"Phiền/Phiền".Cậu và Cô cùng nhau nói,Cậu cũng khó chịu mỗi lần Nhật Duy xuất hiện

"Nhưng Tôi đến rồi hai Cậu không thể cho Tôi góp vui cùng sao?". Nhật Duy vẫn cố gắng cười nhìn Cô mặc dù trong lòng chưa xót

"Không được"*Góp vui gì chứ?Chỉ Cần có Bảo Lâm là Tôi vui rồi không cần Cậu đâu!Đừng là đồ phá đám*.Cô khuôn mặt kiên quyết nhìn Nhật Duy

"Cậu ta dạy Cậu chơi bóng sao?Tôi dạy Cậu"

"Khỏi cần!Tôi chỉ thích Bảo Lâm dạy thôi"

"Vậy sao?Vậy lớp trưởng Tôi có thể mới Cậu chơi một trận bóng được không?". Nhật Duy hướng mắt sang chỗ Cậu ánh mắt đầy thách thức

"Bảo Lâm không rảnh chơi với Cậu đâu?"

"Nếu Cậu muốn!Tôi miễn cưỡng vậy?".Cậu nghe vậy nhếch môi rồi vút quả bóng sang chỗ Nhật Duy

"Nhật Duy Cậu rút lui còn kịp đó!Cậu không thắng nổi Bảo Lâm đâu"

"Vậy sao?"

"Phí lời!Chơi đi".Cậu khó chịu lên tiếng

"Được thôi!"

Nói xong hai người hăng say chơi bóng.Cô đứng ngoài mắt chỉ hướng về chỗ Cậu,áo thể thao ướt đẫm mồ hôi ở trên mặt mồ hôi đang chạy xuống ngực tóc thì lòa xòa ở mặt khiến Cô nhìn mà cũng đau lòng..Càng nhìn Cô càng cảm thấy khuôn mặt Cậu cũng chẳng lạnh lùng gì chỉ là do tính cách của Cậu như vậy nên khiến khuôn mặt Cậu cũng trở nên lạnh lùng..

Hai người cứ đánh qua đánh lại Cô ở ngoài thì hồi hộp vì hiện tại là Nhật Duy dẫn trước Cậu 3 quả...Khiến Cô lo lắng cho Cậu nhưng "30 chưa phải là hết" mặc cho Nhật Duy có dẫn trước thì Cậu cũng chẳng lo lắng mà đánh lại cuối cùng Nhật Duy thua Cậu 5 quả...

"Đáng đời!Lần sau Cậu lựa sức mà tìm người chơi".Cô đi sang lườn Nhật Duy rồi đi phía Cậu

"Thật không ngờ lớp trưởng của chúng ta lại chơi bóng giỏi như vậy?"

"Cậu quá khen rồi!"

"Bảo Lâm là trưởng nhóm bóng rổ ở trường Cậu không biết sao?Vậy mà còn muốn đấu với Bảo Lâm...nhà Tôi".Cô chen ngang vào nói rồi nhìn sang Cậu cười

"Bớt khoe lại!Ai là Bảo Lâm nhà Cậu?".Cậu nhìn Cô

"Vậy là Tôi xem thường Cậu rồi!Không ngờ Cậu giỏi như vậy?"

"Vậy làm cậu thất vọng rồi!Tôi về trước...Cậu ở hay về".Cậu nhếch môi nhìn Nhật Duy rồi nhìn sang Cô

"Về chứ?Cậu về Tôi về"

"Vậy chúng Tôi về trước"

"An Nhi..."

"Sao?".Cô cùng Cậu đi được một đoạn thì Nhật Duy gọi vọng ra

"Ngày mai Tôi đợi Cậu rồi đi học được chứ?"

"Không cần!Tôi đi cùng Bảo Lâm rồi".Cô ngoảnh lại nói chuyện với Nhật Duy nên không để ý Cậu đã đi về trước từ khi nào nên không chào tạm biệt Nhật Duy mà chạy nhanh theo Cậu

"Cậu thích Cậu ta nhiều vậy sao?"

"Sao Cậu đi nhanh vậy chứ?".Cô chạy đuổi theo Cậu dứt hơi

"Tôi còn tưởng Cậu ở lại nói chuyện với Cậu ta mà"

"Có gì để nói với Cậu ta chứ!Đừng là kẻ phá đám"

"Chào".Nhật Duy thấy Cô đi theo Cậu rồi thì khó chịu nên cũng đi theo Cô

"Lại là Cậu?"

"Tôi thì sao?Hay Cậu nhớ Tôi rồi sao?"

"Cậu nằm mơ sao?"

"Khụ...khụ...Hai người cứ nói chuyện đi Tôi bận về trước".Cậu khó chịu ho vài tiếng rồi đi trước không biết từ khi nào chỉ cần có người con trai khác gần Cô một chút hay chỉ cần Cô tiếp chuyện với họ cũng làm Cậu cảm thấy khó chịu

"Tôi đưa Cậu về nhà An Nhi!"

"Không cần!Cậu là kẻ phá đám? Sao Tôi lại xui xẻo gặp Cậu chứ?"

"Cậu thích Bảo Lâm?"

"Biết rồi còn hỏi!"

"Tôi cũng thích Cậu!"

"Nhưng Tôi thích Cậu ấy!"

"Không thể..."

"Sau này đừng nói đến chuyện này nữa! Tôi đi trước đây!". Cô không để Nhật Duy muốn nói thêm gì nên nói nhanh rồi chạy theo Cậu

"Cậu không thể tốt với Tôi chút sao An Nhi?"

- - - - -

"Sao Cậu lại bỏ Tôi lại chứ?"

"Cậu đang bận nói chuyện Tôi ở lại làm gì?"

"Hôm nay Cậu chơi bóng giỏi lắm đó!". Cô cũng chẳng biết Cậu bị sao khuôn mặt đen lại nên thôi lạc chủ đề khác là tốt nhất

"Ừ!"

"Cậu sao vậy?"

"Không sao!"

"Tôi tớ sang nhà Cậu chơi nha"

"Không rảnh"

"Lê Hoàng Bảo Lâm... Cậu bị bệnh sao?"

"Cậu có ý gì?"

"Lúc thì tốt với Tôi lúc thì lạnh nhạt với Tôi!"

"....."

"Cho dù Cậu thích ai rồi thì cũng không được đối xử quá đáng như vậy với Tôi chứ"

"Tôi không thích ai cả! Cậu có thể bớt suy nghĩ linh tinh lại không? Từ giờ Tôi sẽ đối xử tốt với Cậu được chưa?". Khuôn mặt Cô như sắp khóc Cậu có chút đau lòng nên đi lại gần ngay ngừng mà đưa tay lên xoa đầu Cô, Cậu nghe người ta nói con gái thích con trai xoa đầu nên Cậu mới làm vậy (Có ai thích con trai xoa đầu không? chứ Senn ghét ai xoa đầu mình lắm ^_^)

"Cậu phải xoa đầu Tôi chứ! Sao lại xoa đầu kiểu vậy?" Cô nghe vậy thì thay đổi tâm trạng một cách nhanh chóng (Có ai còn nhớ kiểu xoa đầu của Chú Gun thì Bảo Lâm cũng xoa như vậy với An Nhi nhé ^_^)

"Cậu là được nước lần tới à!"

"Cậu nói sao thì là vậy đi! Hi"

"Haz... Về thôi muộn rồi!"

"Tôi nay tớ sang nhà Cậu chơi nha"

"Miễn cưỡng mời Cậu vậy"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đúng là oan gia

"Miễn cưỡng mời Cậu vậy!"

"Không phải là miễn cưỡng mà Cậu phải nói là vịnh dự khi được Tôi đến nhà chơi". Cô chu cái mỏ đáng yêu của mình nhìn Cậu

"Dạo này Cậu hay được nước làm tôi lắm rồi đó"

"Miễn ở cùng Cậu là được rồi"

"Còn nói nữa Tôi bỏ Cậu ở đây Tôi về trước đó". Cậu quá mệt mỏi với cái tính lầy nhầy của Cô

"Xi". Cô nghe vậy bấu môi rồi im lặng đi về

- - - - -

"Chị thấy ăn mặc vậy được chưa ạ?". Tôi đến ăn uống xong Cô chuẩn bị đi sang nhà Cậu chơi vừa lúc chị Như vào phòng nên nhìn Chị

"Đẹp lắm!Mà em định đi đâu sao?".Chị Như nhìn Cô cười nhưng cũng có phần khó hiểu

"Em...em sang nhà Bảo Lâm...".Cô đáp ứng nói e thẹn

"Ồ...Vậy em đi đi chẳng muộn Chị về phòng có việc".Chị Như nghe vậy thì cũng biết ý nên đi về phòng mình để Cô đi sang nhà Cậu sớm

"Vâng".Cô tạm biệt Chị Như rồi quay vào nhìn mình trong gương lần nữa rồi chuẩn bị đi...Hôm nay Cô ăn mặc nhẹ nhàng váy suông trắng dài ngang gối màu trắng có thêm vài họa tiết nhìn thanh lịch nhưng toàn là đồ hiệu...tóc ngang vai cụp lấy ít buộc một chòm nhỏ trên đầu nhìn rất cá tính

"...Dạ chào hai bác ạ".Cô định gõ cửa thì thấy Bố Mẹ Cậu về nên đi lại chào nhưng có phần khó xử

"An Nhi đến chơi sao?".Mẹ Cậu thấy Cô thì đi sang nhìn Cô cười

"Dạ...Mai ngày nghỉ nên...".Cô đang nói thì dừng lại vì không biết nói thêm như nào

"Bố Mẹ về rồi ạ".Đứng lúc đấy Cậu ra mở cửa nên Cô cũng không nói thêm

"Chào Bảo Lâm".Thấy Cậu cứ chau mày nhìn Cô nên Cô chẳng biết làm gì nên dơ tay chào cho có

"Được rồi...Vào nhà chơi đi cháu"

"Vâng"

"Sao Cậu nói Bố Mẹ Cậu mai mới về mà".Cô đi cùng mọi người vào nhà nhưng cô đi chậm để đợi Cậu vì Cậu phải đóng cửa nữa...

"Tôi cũng không biết!Lần sau đi chơi hay chỉ cần đi với Tôi tốt nhất Cậu nên mặc quần áo bình thường đừng có vậy vớ Tôi không quen".Cậu đi gần lại Cô nói nhỏ (Bảo Lâm ăn tạp sao?Áo trễ vai cũng không thích đến vậy cũng không hazzz....)

"Ồ...".Cô nghe vậy cũng hiểu ra lý do vì sao vừa nãy Cậu cứ chau mày nhìn Cô

"Vào nhanh đi"

"An Nhi lại đây ngồi đi cháu".Mẹ Bảo Lâm nhìn Cô trừu mến rồi bảo Cô sang sofa ngồi cùng

"Bảo Lâm vào trong lấy nước với đồ ăn ra cho An Nhi đi con".Bố Cậu cũng ngồi ở sofa nhìn Bảo Lâm nói

"Vâng"

"Bảo Lâm có đối xử tốt với Cháu không?"

"Dạ có"*không ạ tốt đến mức nhiều lúc cháu tức lộn ruột*

"Tính nó trước vẫn lạnh lùng với mọi người cháu từng quan tâm tới"

"Vâng ạ!Bảo Lâm tốt với cháu lắm ạ"(An Nhi Cậu không được dối lòng nha ^_^)

"Vậy là được rồi"

"Bố Mẹ hỏi ít thôi Cậu ta sợ rồi kia".Cậu mang nước với hoa quả ra để trên bàn rồi ngồi xuống sofa nhìn Cô

"Có đâu".Cô thấy vậy thì lờm Bảo Lâm

"Là con dọa An Nhi sợ thì đúng hơn đó"

"Đúng đó!"

"Cậu..."

ting...ting..

"Con ra mở cửa".Cậu định phản bác lại thì chuông cửa reo nên đứng dậy

"Chào Bảo Lâm".Thu Nga thấy Cậu ra mở cửa thì vui vẻ

"Chào"

"Nghe nói Mẹ cháu về rồi Cô đến tìm Mẹ cháu".Mẹ Thu Nga lên tiếng nhìn Cậu

"Vâng!Vậy hai người vào nhà đi".Cậu nói rồi đứng gọn sang 1 bên để hai người họ đi vào rồi mới đi vào sau

sao ở đầu cũng gặp Cậu vậy hả.Hai Mẹ con Thu Nga đi vào thì cười vui vẻ như có âm mưu gì đó nhưng vào thấy Cô đang ở đó tâm trạng thay đổi hẳn,Thu Nga cứ nhìn Cô khó chịu dùng ánh mắt mà nói chuyện với Cô

là oan gia đó

xui xẻo mới gặp Cậu

vậy chắc Tôi may mắn mới được gặp Cậu

Cậu...

sao?

"Hai đứa sao cứ nhìn nhau vậy chứ?".Mẹ Cậu thấy Cô với Thu Nga như vậy nên lên tiếng vì sắc mặt họ đang dần thay đổi như muốn lao vào đánh nhau vậy

"Dạ...không có gì ạ!Cháu chỉ là thấy An Nhi Cậu ta có cái váy đẹp nên nhìn thôi ạ".Thu Nga nhìn sang Mẹ Cậu thì sắc mặt thay đổi hẳn

"Hai người ngồi đi đừng đứng như vậy chứ".Mẹ Cậu chuyển sang nhìn Mẹ Thu Nga cười trừ

"Vâng!"

"An Nhi cũng sang chơi sao cháu?".Mẹ Thu Nga ngồi xuống sofa thì đã nhìn sang Cô như muốn gây sự

"Dạ vâng ạ" *biết rồi còn hỏi*

"Chiếc váy cháu đẹp ghê ha"

"Vâng...cũng bình thường thôi ạ" *có ý gì nói ra đi già tạo thế*

"Váy đó là....sao Cậu lại mua được chứ?".Thu Nga đề ý mới nhận ra đó là chiếc váy mà Cô định mua nhưng chưa kịp mua đã bị bán mất

"Trùng hợp thôi" *mình cậu mua được sao?đó là chị Như mua chứ Tôi đâu mua*

"Không phải cháu là người ở Quê lên sao?Sao có tiền mua được chiếc váy đồ hiệu như vậy chứ?".Mẹ Thu Nga thấy Thu Nga có phần tức giận nên lên tiếng

"...." *định vạch trần Tôi ư?biết ngay là gặp hai người là không có điều gì tốt mà*.Cô nghe vậy thì im lặng vì không biết giải thích như nào khi cả Bố Mẹ Cậu cũng nghe hết...

"Ở quê?Ai chứ?".Mẹ Cậu nhìn mọi người rồi nhìn sang Mẹ Thu Nga

"Thì cái đứa đang ngồi bên cạnh Chị đó!An Nhi là người ở quê lên nhưng không biết sao Chị Lệ lại nói đó là con gái của mình...Mấy gia đình chúng ta thân như vậy mà Chị ta còn nói dối chúng ta chứ".Mẹ Thu Nga dùng giọng điệu đầy đắc ý để nói chuyện

"Cô ăn nói cho cẩn thận chút đi!Cô chú là tốt cho cháu nên mới nói vậy thôi".Cô nghe Mẹ Thu Nga nói xấu bố mẹ Chị Như thì khó chịu

"Cô chỉ muốn cho mọi người biết sự thật thôi mà"

"Váy cháu phải cảm ơn Cô rồi"

"Cháu...Đúng là không biết phép tắc mà"

"An Nhi?".Mẹ Cậu bất ngờ lên tiếng nhìn sang Cô khuôn mặt thất vọng

"An Nhi lên phòng Tôi có chuyện cần nhờ Cậu làm giúp".Cậu thấy Cô khó xử thì lên tiếng rồi bỏ lên phòng trước...Cô thấy vậy thì vội chạy theo Cậu

"Cảm ơn Cậu nha".Lên phòng Cậu Cô đi lại nhìn Cậu cười may có Cậu chứ không Cô sẽ không biết phải giải thích như thế nào với Bố Mẹ Cậu

"Không có gì!Tôi chỉ không muốn Cậu dẫm cả gan cãi lại người lớn thôi"

"Đó là...đó là Mẹ cậu ta quá đáng nên Tớ mới...".Cô nghe vậy thì cũng thấy mình hơi quá đáng nên im lặng không giải thích nữa

"Ngồi đi"

"Phòng Cậu đẹp thật ý"

"Giờ Cậu mới biết sao?Không phải Cậu thường nhìn lên sang phòng Tôi sao?Giờ già bộ khen phòng Tôi đẹp!"

"Đâu có mọi khi nhìn ở xa bây giờ được nhìn gần mới thấy nó đẹp chứ bộ Cậu bớt ảo tưởng đi...Mà Cậu nói cần Tớ giúp gì à?"

"Tôi là muốn già vậy cho Cậu thôi"

"Ồ..."

Dưới nhà.....

"An Nhi nó còn nhỏ không hiểu chuyện nên Chị đừng để bụng mấy lời nói của nó"

"Tôi cũng chỉ nói đúng sự thật thôi không ngờ An Nhi lại hỗn láo như vậy"

"Mà nay Chị sang đây có việc gì không thể?"

"À...không có gì Tôi chỉ muốn sang tâm sự với Chị chút thôi...nhưng Tôi quên rồi...Tôi xin phép về trước".Mẹ Thu Nga không biết nói như nào vốn dĩ sang là để nói sự thật cho Mẹ Cậu biết nhưng thấy mẹ Cậu vẫn thân nhiên nên lấy cớ khác

"Vậy Hai mẹ con về cẩn thận nha"

"Cháu xin phép"

"Anh thấy Em có nên lên tìm An Nhi nói chuyện không?".Đề Mẹ Con Thu Nga về trước Mẹ Cậu nhìn sang chồng mình khuôn mặt nghiêm túc

"Nghe theo Em"

"Vậy Em với Anh lên phòng Bảo Lâm đi".Nói rồi hai người cùng nhau đi lên phòng Cậu

"Cậu nhẹ thôi"

"Tôi nhẹ nhàng vậy còn gì"

"Nhưng Tôi đau"

"Hai...Hai đứa nó".Mẹ Cậu định gõ cửa đi vào thì nghe thấy vậy nhìn sang Chồng mình khuôn mặt trắng bệch

"Hai đứa...".Bố Cậu thấy vậy thì mở cửa xông vào khuôn mặt cũng không kém Vợ mình

"Bố mẹ/Cô chú"

"Hai đứa làm gì vậy?"

"Là An Nhi Cậu ta tự tiện vào nhà tắm nghịch nước sau đó bị ướt tóc Con chỉ đang giúp Cậu ta sấy tóc Cậu ta không biết dùng lược hay sao để tóc rối vào lược không gỡ ra được nên Con giúp Cậu ta thôi" (có dấu óc ai đen tôi không thế□)

"....."

"Sao sắc mặt Bố Mẹ không tốt vậy?"

"Không có gì?An Nhi nhanh xuống nhà Cô Chú có chuyện muốn nói".Mẹ Cậu nói nhanh rồi kéo Chồng mình ra ngoài khuôn mặt mãi mới bình thường trở lại họ nhìn nhau lắc đầu phì cười họ còn tưởng...

"Chết Tó rồi"

"Cậu chết Tôi sẽ mua hoa trắng cho Cậu"

"Cậu..."

"Được rồi xuống thôi có gì đâu mà lo chết".Cậu đi lại xoa đầu Cô vì thấy Cô đang giận dỗi xong kéo Cô đi xuống nhà

"Dạ..."

"An Nhi lại đây ngồi đi Cháu"

"Cô chú muốn mắng cháu hay hỏi gì cháu cũng sẽ nói thật chứ đứng đối xử như vậy Cháu sợ".Khuôn mặt Cô sợ sệt vừa đi vừa run đến sofa ngồi

"Cô chú không trách cháu!Chỉ là Cháu không được cư xử nói chuyện như vậy với người lớn nhớ chưa?"

"Cháu nhớ rồi ạ...Nhưng tại Cô ấy nói xấu Cô Lệ cháu khó chịu nên mới nói vậy thôi ạ không có lần sâu đâu Cháu hứa!"

"Cháu ở quê lên sao?"

"Vâng!Cháu xin lỗi Cô chú vì đã không nói sự thật sớm hơn ạ"

"Vậy Cháu có phải là con mẹ An ở quê sao?"

"Sao Cô biết tên Mẹ cháu?"

"Mẹ cháu là bạn thân ngày trước của Cô...Không ngờ con gái lại lớn như vậy rồi Cô nhìn Cháu giống người quen nhưng nghe Chị Lệ nói là Con Chị ấy nên Cô không hỏi nhiều không ngờ Cháu giống Mẹ Cháu lắm đó"

"Hi... Mẹ cháu có người bạn xinh đẹp như Cô vậy!"

"Khụ...khụ Cháu đừng dối lòng An Nhi à".Bố Cậu đang đơhc tở báo nhẹ giọng lên tiếng trêu đùa

"Cháu nói thật ạ"

"Mẹ bây giờ Mẹ Cháu làm gì?"

"Mẹ cháu ở nhà bán đồ ăn sáng thôi ạ"

"Khi nào hẹn mẹ Cháu lên đây chơi nhé"

"Vâng"

"Bố Mẹ để Cậu ta về đi muộn rồi kia".Cậu khó chịu không ngờ Cậu ngồi gần chỗ Cô vậy mà Cô không nhìn sang Cậu một cái mà cứ nhìn Bố Mẹ Cậu cười...

"Còn sớm mà con"

"Dạ...Thôi Cháu nhớ còn một số chuyện cần phải làm Cháu về trước ạ".Cô muốn về để nói cho Cô Chú biết sự thật nên xin phép về trước

"Vậy Bảo Lâm đưa An Nhi về đi"

"Vâng"

"Cô chú nghỉ ngơi đi ạ"

"Cậu cười gì?".Đưa ra tới cổng Cô cứ nhìn Cậu cười

"Không có gì"

"Về đi"

"Cậu không muốn nói thêm gì sao?"

"Nói gì?"

"Thôi thôi"

"Ngủ ngon".Cậu thấy Cô ủ rũ đi vào nhà nên nói nhanh rồi bỏ vào nhà ngoại trừ bố mẹ ra Cậu chưa chúc ai ngủ ngon bao giờ nên có chút ngại ngùng

"Cậu cũng ngủ ngon nha!".Cô nghe vậy khuôn mặt tươi tỉnh quay lại nói với Cậu nhưng Cậu đã bỏ vào nhà từ bao giờ rồi..

"An Nhi mới về à con"

"Vâng...Con có chuyện muốn nói với Cô chú..."

(* thực sự cho Senn xin lỗi((đã hứa sẽ ra nhiều chương hơn nhưng dạo này Senn bận mấy hôm thì Nghề phổ thông nên không có thời gian viết truyện cho mọi đọc được nhưng Senn sẽ cố gắng mọi người đừng bỏ truyện của Senn nha ^_ ^ *)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

"Vâng...Con có chuyện muốn nói với Cô chú..."

"Có chuyện gì vậy An Nhi?".Chú Phong nhìn Cô về khó hiểu

"Chuyện...chuyện con là người ở quê nhưng được Cô Chú nói là con gái ở bên Mỹ mới về...mọi người biết sự thật rồi ạ!Con xin lỗi vì làm ảnh hưởng đến mọi người"- Cô áp úng cúi gằm mặt xuống

"Không sao đâu chuyện gì đến sẽ đến thôi!Vội lại Cô chú biết hết mọi chuyện rồi Con không cần quan tâm tới chuyện này đâu"

"Dạ?"

"Thôi cũng muộn rồi con lên phòng ngủ sớm đi chuyện đó con không bận tâm đến nhé!"

"...Vâng!Con xin phép!Cô chú ngủ ngon ạ".Cô trong đầu khó hiểu nhưng cũng không muốn làm trái ý hai người họ nên cũng gật đầu rồi đi về phòng..

(Lúc 11 giờ trưa...)

"Chị Lệ mới đi làm về sao?"Mẹ Thu Nga đi ra ngoài đường thấy Cô Lệ đi làm về giọng điệu đầy nham hiểm đi lại

"Chị biết rồi còn hỏi sao?".Cô Lệ cười đầy giả tạo nhìn mẹ Thu Nga

"Tôi chỉ là đang quan tâm tới Chị với chuyện gia đình Chị thôi"

"Gia đình tôi?Gia đình Tôi êm ấm như vậy cần chị quan tâm sao?"

"Vậy sao?Vậy chuyện An Nhi là người ở quê nhưng gia đình Chị lại nói là ở Mỹ mới về Chị không quan tâm tới sao?"

"Chuyện đó liên quan tới nhà Chị sao?Không ngờ con người Chị cũng thích lo chuyện bao đồng ghê ha!Chị quản gia đình Chị tốt đi rồi quan tâm tới chuyện nhà người khác"

"Chị..."

"Tôi không rành nói chuyện với Chị phiền Chị đi cho"

- - - - -

"Chị định đi đâu sao?".Vì nay là ngày nghỉ nên Cô muốn sang phòng Chị Như nói chuyện nhưng sang thấy Chị đang chuẩn bị quần áo đẹp nên tò mò

"Chị ra ngoài chơi!Em có muốn đi chung không?"

"Em đi chung được sao?"

"Được chứ"

"Vậy Chị đợi Em về phòng thay đồ ă"

15 phút sau..

"Chào Lệ Như!".Chị và Cô vui vẻ cùng nhau đi ra thì đã thấy một anh chàng đợi ở trước cổng

"Chào Gia Dục"

"Sao lại là Cậu?". Cô cũng chào anh nhưng nhìn sang bên cạnh lại xuất hiện 1 người nên bất ngờ

"Đúng là Tôi đây!". Nhật Duy nhìn thấy Cô thì vui vẻ trêu đùa

"Hai đứa quen nhau sao?". Chị Như nhìn sang Cô

"sao chị không nói là có người đi chung chứ?"

"càng đông càng vui mà em"

"...."

"Giới thiệu một chút An Nhi là Em gái Tôi, An Nhi.. Gia Dục là bạn thân Chị.. còn đây là Em trai Cậu ấy tên..."

"Nhật Duy". Cô chán nản lên tiếng khỏi để Chị giới thiệu

"Chào Em". Anh Gia Dục nhìn Cô cười tươi khuôn mặt điển trai răng khềnh còn má lúm nữa chứ... tóc đầu nắm được tạo kiểu theo phong cách hàn quốc nhìn mà đốn tim..

"Chào Anh ạ"

"Có phải Cậu rất vui khi gặp Tôi không?"

"Nực cười! Gặp Cậu là xui xẻo thì có đúng là oan gia mà"

"Cậu chưa nghe câu oan gia rồi cũng về chung một nhà sao?"

"Vô vị"

"Chúng ta đi thôi không sẽ muộn đó". Anh Gia Dục lên tiếng để giúp Cô với Nhật Duy bót cãi nhau lại

"Vâng"

Bốn người họ cùng nhau đi đến một khu trò chơi, Cô thích chơi trò tàu lượn siêu tốc nhưng lần đó Cậu không cho Cô chơi giờ Cô liều mạng chơi một lần nhưng lại cùng Nhật Duy... hai người cùng chơi Cô cảm thấy thật thoải mái chẳng có chút cảm giác sợ hãi nào nhưng Nhật Duy...

"Cậu nhát gan vậy sao?". Khi đi xuống Cô nhìn khuôn mặt Nhật Duy mà trêu đùa

"Nhát...ai nhát chứ? Tôi chỉ là hơi mệt nên mới như vậy thôi". Nhật Duy ngại ngùng nói đáp ứng với Cô

"Rồi...rồi Tôi muốn chơi cái kia". Cô chỉ tay về trò chơi đĩa bay nhìn Nhật Duy cười

"Hả...Được...Tôi mua vé cho Cậu" *sao Cậu cứ thích chơi trò mạo hiểm chứ? Tôi sợ...*

Hai người lại cùng nhau chơi Cô thì la hét không vì sợ hãi mà là vì cảm thấy vui vẻ còn Nhật Duy thì cố gắng nhìn những nụ cười vui vẻ của Cô mặc dù rất sợ mấy trò chơi như vậy...

Chị Như cùng với Anh Gia Dục thì lại chơi mấy trò chơi nhẹ nhàng đập vịt ;ngồi vòng quay ngựa...nhẹ nhàng nhưng tình cảm ai biết rằng hai người họ t h í c h nhau chứ...

"Cậu đói không Tôi mua đồ ăn cho Cậu?". Chơi mấy trò mạo hiểm xong Cô mệt là người mà tìm sang ghế đá ngồi Nhật Duy thấy vậy nhìn Cô

"Cũng được"

"Đây của Cậu này". Cậu nghe vậy thì đi lại quán gần nhất mua cho Cô mấy đồ ăn vặt với chai nước

"Cảm ơn Cậu nhé!"

"Không có gì?"

"Có muốn chơi đập vịt không?"

"Được"

Nói rồi hai người lại cùng nhau đi chơi Nhật Duy muốn đưa Cô đi chơi mọi nơi vì chẳng biết khi nào lại mới có cơ hội cùng Cô đi chơi vui vẻ như vậy nữa...

"Không ngờ nhìn Cậu ngu ngơ mà cũng tốt ghê ha". Cô với Cậu cùng ngồi đập vịt Cô buột miệng lên tiếng

"Ngu ngơ sao? Cậu bây giờ mới biết Tôi tốt bụng sao?"

"Bớt tự luyện"

"Chuyện lần trước đụng trúng Cậu..Tôi xin lỗi nha!"

"Chuyện qua rồi cho qua đi nhắc lại làm gì chứ?". Cô cũng chẳng để bụng mấy chuyện như vậy

"Nhưng Chị Như của Tôi với Anh Cậu đâu rồi?". Cô với Nhật Duy chơi xong nhìn một vòng không thấy bóng dáng hai người kia đâu

"Chắc là họ đi chơi riêng rồi"

"Chúng ta đi tìm họ đi"

"Tìm làm gì chứ?Để cho họ không gian riêng đi"

"Ý Cậu là sao?"

"Bố Cậu không biết Anh Tôi thích Chị Như sao?"

"Thật sao?"

"Đúng là đầu óc Cậu chỉ có Bảo Lâm nên không biết quan tâm tới Chị mình mà"

"Hừm...Nhưng sao Cậu biết?"

"Anh Tôi với Chị Như là bạn thân nhưng chỉ là lấy danh nghĩa vậy thôi chứ thực ra Anh Tôi thích Chị Như lâu rồi Chị Như Tôi không rõ nhưng Tôi có cảm giác Chị ấy cũng thích Anh Tôi...chỉ là không ai dám thỏ lộ thôi hazz...Bố Cậu không biết chuyện này sao?"

"Tôi...Tôi cũng không hay hỏi Chị Như mấy chuyện như vậy...hì" *mình đúng là vô tâm mà...*

"Này...Đi thôi chúng ta đi tìm họ xem sao?"

"Ừm"

Cô cùng Nhật Duy đi một vòng thì thấy Anh Gia Dục cùng Chị Như đang đứng ở khu trò chơi xe đung nên vui vẻ đi lại

"Hi"

"Hai đứa đi đâu chơi đó".Chị Như giật mình quay lại nhìn khuôn mặt Cô đang rục rở

"Cậu ta nói muốn chơi trò chơi mạo hiểm nên Em dẫn Cậu ta đi chơi "

"Có muốn chơi trò này chứ An Nhi?".Anh Gia Dục nhìn Cô cười

"Dạ...Em muốn ạ".Cô cũng nhìn Anh cười

"Vậy chúng ta đi thôi"

"Vâng"

"Cậu có biết lái không đó?".Nhật Duy và Cô cùng một xe hai người kia một xe.Nhật Duy nhìn Cô đầy nghi hoặc

"Khinh thường Tôi à"

"Á...".Cô chưa kịp nói xong thì đã bị hai người kia đung cho bầm dập

"Hazz...Đề Tôi".Cậu nhìn Cô chán nản nhưng cũng vui vẻ bởi tay Cậu gần như chạm tay Cô vì hai người cùng lái

Chơi xong mọi người rủ nhau đi ăn uống rồi đi xem phim đến chiều mới về coi như để giải tỏa được áp lực học tập...

- -----

"Hôm nay vui không An Nhi?".Anh Gia Dục đi cùng Chị Như nhưng thấy Cô với Nhật Duy cứ như chó với mèo nghịch nhau nên lên tiếng

"Dạ vui ạ"

"Nếu vậy lần sau Anh mới Em với Như đi tiếp nhé"

"Em nghe Chị Như ạ" *Anh định lấy cớ mời Em đi chơi với Chị Như sao?*

"Nếu Em muốn"

"Em được đi cùng không?".Nhật Duy nghe vậy thì chen vào nói

"Được chứ...Nhưng hai đứa biết nhau trước sao?"

"Vâng"

"Xui xẻo nên mới quen Cậu ta" *nhưng Chị cũng vô tâm lắm đó không biết chúng em quen nhau hay chưa mà đã để Em đi chơi riêng hixxxx*

"Con bé này" *Chị biết trước nên mới để Em đi chơi cùng Nhật Duy đó chứ?* (Chị Như đọc được suy nghĩ của An Nhi sao?)

"Nếu không có Tôi Cậu cũng đi chơi mình rồi đó"

"Cậu..."

Cô thấy Nhật Duy trêu đùa thì chạy đuổi theo đánh Nhật Duy cứ chạy lòng vòng hết nơi này đến chỗ kia...nhưng không may...

"Không biết nhìn đường sao....."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Hiểu lầm

"Không biết nhìn đường sao?". Cô đang chạy đuổi theo Nhật Duy nên va phải người khác nhưng vẫn cái giọng bực tức mà nói

"Là ai không biết nhìn đường?". Giọng nói đầy lạnh lẽo vang lên

"Bảo...Bảo Lâm?"

"Chào lớp trưởng". Trong khi Cô thì đang đứng sững sờ vì đụng trúng Cậu trái lại Nhật Duy khuôn mặt đầy đắc ý

"Ừ!"

"Bảo Lâm Cậu định đi đánh bóng sao?"

"Đúng"

"Tớ đi cùng nhé dù sao Tớ cũng đang rảnh"

"Không cần đâu"

"Nhưng..."

"Lớp trưởng nói không cần thì thôi chẳng phải hôm nay Cậu đi chơi với Tôi rất vui về sao?"

"Cậu..."

"Không có gì Tôi đi trước"

"Bảo Lâm..Tớ đi chơi bóng với Cậu được chứ?". Thu Nga đi đâu đó về chứng kiến mọi chuyện nên đi lại chỗ Cậu

"Tùy Cậu". Nói rồi Cậu bỏ đi Thu Nga nghe vậy thì quay lại trêu chọc Cô rồi đi theo Cậu

"Tình huống gì đây chứ?Bảo Lâm đồng ý cho Thu Nga đi cùng còn Cậu thì không?"

"Im Miệng! Là Cậu cố tình trêu Tôi để Tôi đuổi theo Cậu nên mới đụng trúng Bảo Lâm còn nữa Cậu cố tình nói như vậy trước mặt Bảo Lâm đúng chứ?". Cô để Cậu đi xa mới nhìn Nhật Lâm ánh mắt giận dữ

"Tùy Cậu nghĩ thôi"

"Nhật Duy khôn nạn gặp Cậu đúng là xui xẻo mà từ giờ Cậu tránh xa Tôi ra". Cô nghe vậy thì tức ói máu chửi Nhật Duy rồi bực bội đi về

"Này..."

"Chúng ta về thôi". Anh Gia Dục nhìn sang Chị Lệ cười trừ rồi cùng nhau đi về...còn Nhật Duy thì đang chạy theo Cô

"Bảo Lâm..Cậu dạy Tớ chơi bóng nhé". Thu Nga cũng Cậu đi tới sân bóng tâm trạng đầy vui vẻ

"Tôi không có tâm trạng dạy người khác"

"Vậy Tớ xem Cậu chơi bóng được chứ?"

"Không cần đâu..Cậu bận gì thì đi đi đừng quan tâm tới Tôi"

"Vậy tại sao Cậu lại đồng ý cho Tớ đi cùng chứ?". Thu Nga nghe Cậu nói chuyện như vậy thì tâm trạng thay đổi hẳn khuôn mặt ừ rừ

"Miễn cưỡng thôi! Tôi phải đi chơi bóng rồi". Cậu nói rồi đi ra sân chẳng quan tâm tới cảm xúc của Thu Nga gì cả vừa nãy Cậu chỉ bắt đắc dĩ mới đồng ý cho Thu Nga đi về để chọc tức Cô thôi..

- -----

"Bảo...Bảo Lâm?". Cô đi ra cổng gọi Cậu thì thấy Cậu đang đứng ở ngoài cửa với Thu Nga nhưng vì lỡ mồm gọi nên đành đi lại chỗ Cậu

"Có chuyện gì?"

"Cậu rảnh không...?"

"Không!"

"Bảo Lâm không rảnh đâu..Cậu ấy bận đi chơi với Tôi rồi". Thu Nga thấy Cậu nói chuyện lạnh nhạt với Cô thì cố tình đi lại nắm tay áo Cậu đắc ý

".....". Cô nghe vậy thì cứ nhìn Cậu không chớp mắt vì không tin những gì Thu Nga nói

"Không còn chuyện gì Tôi đi trước". Cậu quay đi nhìn chỗ khác rồi cũng cùng Thu Nga đi trước

"Bảo Lâm ngu ngốc Cậu là đồ bệnh hoạn nói không thích Cậu ta mà lại đi chơi với Cậu ta bỏ Tớ đồ tặc...". Cô thấy Cậu đi xa rồi thì nói giọng bực mình giọng vang nhẹ nhưng không biết Cậu có nghe thấy không..?

"Này".Nhật Duy đi gần tới chỗ Cô khi thấy Cô đang chuẩn bị đi vào nhà

"Sao?"

"Đi chơi không?Tôi dẫn Cậu đi dạo?"

"Không cần!Không có tâm trạng"

"Cậu còn giận Tôi sao?"

"Tôi không có thời gian giận Cậu!Oke!"

"Dù sao Cậu cũng xin ra ngoài chơi bây giờ vào nhà cũng chẳng làm gì!Vậy Tôi dẫn Cậu đi dạo cho hết thời gian"

"Được rồi đi thì đi".Cô một mồi gặt đầu đồng ý nếu không thì không biết Nhật Duy còn nói nhiều đến khi nào nữa...

"Cậu muốn đi đâu?"

"Đi đâu cũng được!Tìm nơi nào mát mẻ giúp tâm trạng Tôi bớt buồn là được rồi"

"Vậy Tôi dẫn Cậu đi nơi Tôi thường đến khi tâm trạng không vui...Cậu là người đầu tiên Tôi dẫn đi cùng đó nha"

"Ai thêm làm người được Cậu cho tới nơi đó đầu tiên chứ"

"Rồi cứ tới đi rồi biết"

Nhật Duy cùng Cô đi dạo...Nhưng trong lúc đi Nhật Duy có nói bao nhiêu chuyện cười đi nữa cũng chẳng làm Cô nở nụ cười cho dù là giả tạo cũng không...

"Đây là nơi Cậu nói sao?".Cô đi tới nơi thì chán nản nhìn Nhật Duy

"Đúng!Nơi này không phải không khí rất trong lành sao?"

"Vậy nơi này là nơi Cậu nói Tôi là người may mắn sao?"

"À...ừ...thì..."

"Được rồi chúng ta ra ghế đá ngồi đi".Cô thấy Nhật Duy bối rối vì bị Cô trêu như vậy thì phì cười

"Cậu cười lên đẹp lắm"

"....."

"Oan gia ha!Lại gặp nhau ở đây".Không biết vì lý do gì Cậu lại đi tới nơi này mặc cho Thu Nga có đi cùng hay không...vừa đi tới nơi thì đã gặp Cô đang nhìn Nhật Duy vì cái câu nói đầy ngọt ngào đó khiến Cô có chút động lòng...Thu Nga cũng cố tình lên tiếng rồi nhìn sang Cậu

"....."

"Cậu không phải nói thích Bảo Lâm sao?Sao lại đi chơi với người con trai khác vậy?".Thu Nga thấy Cô im lặng thì nói thêm giọng điệu vui vẻ

"Thích một người!Đi chơi một người thì sao?Chúng Tôi là bạn bè không thể đi cùng nhau sao?".Nhật Duy đi gần lại chỗ Cô nhìn Thu Nga

"Ồ...Bạn bè sao?"

"Cậu rốt cục muốn nói gì?".Cô bây giờ khó chịu mới lên tiếng

"Tôi chỉ là muốn cho Bảo Lâm biết con người thật sự của Cậu thôi"

"Logic?Con người Tôi liên quan tới Cậu sao?Hay Cậu thấy Tôi thân với Bảo Lâm nên Cậu ghen?Nên bây giờ thấy Tôi đi chơi với Nhật Duy nên lấy cớ đó để Bảo Lâm giận rồi hiểu lầm Tôi?"

"Cậu..."

"Hai người các Cậu chẳng phải đang đi chơi vui vẻ sao?Đi đi không ở đây không khí ngọt ngào lắm".Nhật Duy vừa nói vừa xua đi xua lại như để phẩy đi khói bụi vậy...

"Các Cậu muốn riêng tư sao?"

"Đúng thì sao?Cậu chẳng phải cũng mong được đi riêng tư đó thôi?".Cô khoanh tay hất mặt nhìn Thu Nga chẳng phải vì Cô tức vì lời nói của Thu Nga mà là vì Cô để ý Cậu nhưng Cậu chẳng nhìn lại Cô dù một lần

"Đủ rồi!Đi thôi".Cậu lên tiếng liếc nhìn Thu Nga rồi bỏ đi trước

"Cậu có sao không?".Thấy Thu Nga với Cậu đi một đoạn tâm trạng Cô thay đổi hẳn Nhật Duy nhìn lo lắng

"Không sao...hay là đi về thôi hôm nay Tôi hơi mệt"

"Được!Tôi đưa Cậu về"

"Ừm"

"Ăn kem chứ?".Đi về nửa đường tâm trạng Cô cũng chẳng mấy thay đổi nên Nhật Duy lấy đại lý do mua kem cho Cô để có chuyện mà nói...

"Hả...à cũng được"

"....của Cậu đây!"

"Cảm ơn nhé"

"Không có gì?Cậu ăn kem rồi có cảm giác sao?"

"Cảm giác?Tôi thấy tâm trạng bớt buồn hơn rồi"

"Vậy được rồi!Cậu không nghe người ta nói sao khi ăn kem dù tâm trạng buồn đến mấy rồi cũng khiến người ta vui về Cậu biết tại sao không?"

"Tại sao?"

"Vì kem nó vừa có vị ngọt vừa mát khi ăn vào cho dù đang một môi như nào đều có sự sống...vậy nên người ta mới sản xuất ra kem đó!Như Cậu tâm trạng không vui ăn kem vào sẽ khiến tâm trạng vui hơn đấy!"

"Ồ không ngờ Cậu thông minh ghê ha"

"Khen thừa"

"Bớt tự luyện"

"Rồi rồi"

"Tới nhà Tôi rồi...Tôi vào nhà đây hôm nay cảm ơn Cậu nha".Nói chuyện một lúc thì cũng về tới nhà Cô tạm biệt Nhật Duy rồi đi vào nhà tâm trạng cũng thoải mái hơn

"Cậu ngủ ngon nhé!Mai Tôi đợi Cậu đi học!"

"Được rồi...Về đi"

Sau khi chào tạm biệt Cô thì Nhật Duy cũng nhanh rồi đi về vì cũng muộn rồi...

"Sao Cậu còn đứng đó?".Cô đi lên phòng định ngồi vào bàn học nhưng chẳng có tâm trạng nên đi ra lan can đứng thì thấy Cậu vì cũng muộn rồi mà sao Cậu còn ở ngoài chẳng phải giờ này Cậu đi ngủ rồi sao

"Đây là nhà Tôi!"

"Ồ...không có gì Tớ vào đây".Cô chẳng hiểu sao bản thân muốn đi ra ngoài xong nhìn thấy Cậu lại đi vào chỉ biết rằng tâm trạng chẳng tốt cộng thêm cả cái thái độ nói chuyện của Cậu nên khiến Cô chẳng muốn nói chuyện với Cậu...

"N...này...".Cậu chưa kịp hỏi Cô một số chuyện thì Cô đang đóng cửa đi vào trước...Cô muốn trốn tránh Cậu ấy sao?

- - - - -

"Sao lại đến đây?".Cô định ra đi cùng Bảo Lâm thì thấy Nhật Duy đang đi tới chỗ mình

"Không phải hôm qua nói nay đi học cùng nhau sao?"

"Nhưng Tôi chưa đồng ý"

"Nhưng đồng ý hay không thì Tôi cũng đến đi cùng Cậu rồi mà không được sao?"

"Bảo Lâm chúng ta đi học đi".Thu Nga ở trong nhà đi ra thấy Cậu đang đi học nhìn sang đối diện thấy Cô với Nhật Duy đang nói chuyện thì vui về mà đi sang chỗ Cậu

"Ừm".Cậu cũng chỉ gật đầu cái rồi đi khuôn mặt khó chịu

Cậu đợi Thu Nga chứ không phải đợi Tớ sao?Bảo Lâm

"Này...chúng ta đi học thôi"

"Đồ xui xẻo nhà Cậu".Cô lườm Nhật Duy rồi bực bội đi trước

"An Nhi!Hôm nay sao các Cậu...".Phuong Anh thấy Cô đi vào thì giữ lại mà hỏi

"Cậu muốn hỏi gì Phuong Anh?"

"Ý Tớ là...không phải mọi khi Cậu đều đi với Bảo Lâm sao hôm nay lại đi cùng Nhật Duy để Bảo Lâm đi mình chứ?"

"Bảo Lâm đi một mình sao?Không phải Cậu ấy đi cùng Thu Nga sao?"

"Có sao?Tớ chỉ thấy mình cậu ấy đi học thôi mà..."

"Vậy Cậu ấy đi đâu rồi?"

"Bảo Lâm lên phòng Cô chủ nhiệm rồi"

"Ồ...tớ về chỗ đây"

"Ừm"

không phải Bảo Lâm đi cùng Thu Nga sao lại đi mình

"Hôm nay Tôi ngồi đây".Nhật Duy thấy Cậu đang đi vào chỗ nên Cô tình đi lại ngồi chỗ Cậu để ngồi gần Cô

"Về chỗ"

"Dù sao Cậu cũng đang giận Cậu ta vậy Tôi ngồi đây để Cậu tránh mặt Cậu ta còn gì"

"Về Chỗ"

"Lớp trưởng Tôi ngồi đây được chứ?".Nhật Duy thấy Cậu đi về chỗ thì nhìn Cậu ánh mắt đầy đắc ý

"Cậu bị điên sao?Tôi nói Cậu về chỗ".Cô bực mình nhìn Nhật Duy Cô còn đang không biết tìm cách nào nói chuyện với Cậu vậy bây giờ còn bắt Cậu chuyển chỗ sao

"Nếu Cậu ấy đồng ý!".Cậu nhìn về phía Cô Cậu muốn để Cô quyết định Cô muốn ngồi với ai

"Hả?"

"Cậu muốn ngồi với Tôi hay với Bảo Lâm?An Nhi?"

".....Nhật Duy...."

"Vậy lớp trưởng Cậu sang chỗ Tôi ngồi đi"

"Nhật Duy Cậu về chỗ của mình đi...Cô sắp lên rồi..."

"Được thôi".Nhật Duy nhìn Cô ánh mắt có chút buồn rồi cũng về chỗ của Minh.Cậu cũng chẳng muốn nói gì chỉ ngồi về chỗ rồi quan tâm vào sách vở chẳng thêm để ý Cô

"Bảo Lâm..."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Công khai

"Bảo Lâm..."

"Có gì cứ nói chứ đừng gọi kiểu gấp ngừng như thế?".Cậu đang chăm chú vào việc đọc sách giọng nói có chút khó chịu

"Hôm nay Cậu đi học cùng ai vậy?"

"Cậu biết rồi còn hỏi"

Cậu đi mình sao?

Đúng...vì Tôi muốn Cậu khó chịu nên mới lấy cớ đi cùng Thu Nga

Tại sao?

"Này?"

"Hả?".Cô cứ nhìn Cậu mà suy nghĩ lung tung Cậu thấy vậy nên nhìn Cô chau mày

"Cậu bị làm sao đấy?Cô lên rồi kia"

"Ừm"*suy nghĩ gì vậy An Nhi Bảo Lâm sao lại phải làm như vậy để mày khó chịu chứ?*

"An Nhi...Em lên giải bài này cho lớp đi".Cô giáo thấy Cô cứ thờ thẩn thờ nên nhìn về phía Cô

"Dạ...?Thưa Cô...Em không biết làm".Cô cứ suy nghĩ đến chuyện Phương Anh nói nên chẳng quan tâm tới việc học

"Ồ".Cả lớp nghe vậy thì ngạc nhiên bài toán đơn giản vậy sao Cô nói không biết làm chứ

"Em sao thế hả?Học hành không tập trung vào việc học chút nào vậy?Sắp đây Cô cũng nói với cả lớp sắp thi học kỳ rồi đó các Em nhớ ôn bài thật tốt rõ chưa"

"Rõ ạ"

"Em sẽ cố gắng hơn ạ"

"Được rồi ngồi xuống đi!Cô mới bận khác nào..."

"Cậu làm sao vậy?".Nhật Duy thấy vậy thì nói nhỏ về phía Cô

"Tôi không sao?"

"Bài dễ vậy mà Cậu cũng không biết làm sao?" Cậu vừa làm bài vừa nói

vì ai mà Tớ không quan tâm tới việc học chứ "Đúng đó không biết làm...hay là Cậu dạy Tớ đi".Cô nhìn Cậu đầy thân thiện coi như chưa xảy ra chuyện gì vậy

"Cậu có ý đúng không?"

"Đúng đó"

"Bảo Lâm...An Nhi hai em có chuyện gì sao sôi nổi vậy?".Cô giáo để ý thấy vậy có chút lạ lắm Cô chưa thấy Cậu nói chuyện nhiều với bạn bè như vậy...

"Dạ...An Nhi muốn hỏi bài Em thôi ạ"

"Hai Em chú ý vào bài học đi không được nói chuyện riêng nữa"

"Vâng".Cậu lễ phép gật đầu rồi liếc nhìn sang Cô khiến Cô cảm nín không nói thêm được Câu nào

Giờ ra chơi...

"An Nhi đi cắntin với Tôi đi".Cô đang ngồi gần lại Cậu thì Nhật Duy đi đến chỗ Cô

"Tôi bận lắm không có thời gian Cậu rủ Phương Anh hay Bảo Long gì đó đi"

"Nhưng Tôi muốn đi cùng Cậu"

"Tôi bận nhờ Bảo Lâm giảng bài cho rồi".Cô lờm Nhật Duy

"Tôi nói giảng bài cho Cậu sao?".Cậu quay sang nhúm mày nhìn Cô

"Đó...Cậu ta nói không muốn giảng cho Cậu rồi...hay Tôi giảng cho Cậu"

Tôi chỉ muốn Bảo Lâm dạy đề giải hòa với Cậu ấy thôi "Không Cần"

"Dù sao Cậu cũng rảnh mà...Tớ mặc kệ Cậu phải dạy cho Tớ".Cô quay sang nhìn Cậu khuôn mặt như bắt buộc Cậu dạy cho mình trong khi Cô đang xin Cậu giảng bài cho kia mà

"Cậu ta không đồng ý đâu..."

"Cậu im miệng một là về chỗ hai là đi đâu thi đi...Tôi không quản Cậu đâu"

"Bảo Lâm...Cậu giảng cho Tớ đi"

"Được thôi...miễn cưỡng"

"An Nhi Cậu..."

"Cả Lớp...!".Nhật Duy thấy Cô bơ mình thì khó chịu đi lên bục giảng đứng đầy nghiêm túc giọng vang lớn khiến Cô đang nghe Cậu giảng bài cũng phải nhìn lên

"Cậu bệnh à?".Thu Nga thấy vậy thì khó chịu

"Liên quan Cậu sao?...Tôi muốn nói cho mọi người biết một chuyện đó là...Trần Ngọc An Nhi Tôi Thích Cậu!".Nhật Duy nhếch môi cười nhìn Cô rồi liếc nhìn về phía Cậu đắc ý

"Ồ".Cả lớp nghe vậy thì nhìn nhau như ai cũng có suy nghĩ Nhật Duy đường đường là một hotboy đẹp trai học cũng giỏi mà lại đi tỏ tình với người khác đáng lẽ phải được người khác tỏ tình mới đúng..

"An Nhi...người ta đã tỏ tình vậy rồi Cậu không đồng ý sao?".Thu Nga được lợi nói thêm vào

"Đúng đó An Nhi Cậu đồng ý là điều tốt đó".Một bạn nữ cũng lên tiếng ghen tỵ

"Đúng Đó".Cả lớp một số bạn cũng cùng nhau nói như muốn giúp Nhật Duy,Nhật Duy thấy vậy thì vui vẻ

"Vậy Tớ cũng nói với cả lớp và cũng nói với bạn học Ngô Nhật Duy...Tôi Có Người Mình Thích Rồi mong Cậu đứng có làm mấy trò như vậy!".Cô lấy can đảm nhìn Cậu rồi nhìn cả lớp ánh mắt dồn về phía Nhật Duy mà nói đầy khẳng định...Cô không muốn cả lớp xôn xao mãi chuyện như vậy

"Cho dù Cậu có Thích ai đi nữa Tôi cũng không từ bỏ đâu".Nhật Duy khóc trong lòng bên ngoài cố gượng cười nhìn Cô

"Được vậy Tùy Cậu nhưng Tôi nghĩ Cậu sẽ thất vọng rồi!".Cô nhún vai thân thiện không cảm xúc với Nhật Duy rồi đi ra ngoài vì có mấy ánh mắt khó hiểu về phía Cô

"An Nhi..."

- -----

"Nhật Duy nói vậy Cậu không có chút cảm động sao?An Nhi".Phuong Anh thấy vậy thì theo Cô,thấy Cô đi lên sân thượng nên cũng đi lên cùng Cô

"Không có!Tớ chỉ thấy Cậu ta làm vậy khiến Tớ càng khó chịu và khó xử thôi"

"....."

"Cậu...không phải Cậu thích Nhật Duy chứ?".Cô nói vậy thấy Phuong Anh im lặng nên nhìn sang ánh mắt nghi ngờ

"Tớ...Không có".Phuong Anh nghe vậy thì lắc đầu không phủ nhận...nhưng thật ra Phuong Anh cảm nằng Nhật Duy rồi...

"Phải vậy chứ?Cậu ta có gì để Phuong Anh nhà ta thích chứ!".Cô nghe vậy thì đi lại khoác vai Phuong Anh cười

"Hi...Chúng ta về lớp thôi sắp vào tiết học rồi đó"

"Được...đi thôi...vừa nãy Tớ còn chưa nói gì mà đã bỏ đi trong khi Bảo Lâm đang giảng bài cho Tớ nữa đó".Cô nghe vậy mới nhớ ra thì vội vàng kéo tay Phương Anh đi nhanh

"Ui da...Cậu làm gì vậy hả?".Cô đang vội đi vào lớp thì Nhật Duy đi ra khiến Cô va phải (vì lớp học có 2 cửa ra vào nên Nhật Duy ngồi cuối đi ra ở cửa dưới ^_^)

"Chuyện vừa nãy Tôi không kim lòng được khi thấy Cậu với Cậu ta thân thiết như vậy nên Tôi mới nói sự thật ra...Cậu không vì vậy mà tránh mặt Tôi chứ?".Nhật Duy nhìn Cô bối rối

"Xem tâm trạng...Tránh ra Tôi còn việc khác".Cô ngó lơ Nhật Duy mà đi về chỗ của mình.Nhật Duy đứng ngoài nhìn mà gượng cười chua xót cũng chẳng biết được Phương Anh đứng ngoài quan sát thấy mọi chuyện tâm trạng cũng chẳng vui về gì cả...

"Bảo Lâm...xin lỗi vừa rồi Tớ chưa nói gì đã đi ra ngoài trong khi Cậu đang giảng bài cho Tớ".Cô đi vào ngồi xuống khuôn mặt đầy tội lỗi

"Tôi không để bụng mấy chuyện đó"

"Vậy Cậu giảng lại cho Tớ đi"

"Thầy sắp lên rồi...có gì nếu Cậu rảnh thì tối 8h đến nhà Tôi giảng lại cho Cậu dù sao sắp thi học kỳ rồi"

"Được".Cô nghe vậy thì vui vẻ vậy cũng có cơ hội để Cô giải thích mọi chuyện cho Cậu hiểu

Gờ ra về....

"An Nhi Tôi với Cậu về chung đi".Nhật Duy đi ra cổng thấy Cô đang đi với Cậu thì đi lại gần

"Không thấy Tôi đang đi về cùng ai sao?"

"Không thấy".Nhật Duy coi Cậu như vô hình mà đi sang bắt chuyện với Cô

"Tôi đã nói rõ với Cậu như vậy Cậu không hiểu sao?Đứng có quan tâm Tôi nữa".Cô khó chịu mà nói vì mỗi lần về nói chuyện với Nhật Duy thì Cậu chẳng bao giờ đợi Cô về mà về trước nhưng lần này thì khác Cậu cũng đi trước nhưng đi một cách chậm chạp như để nghe hết mọi chuyện Cô với Nhật Duy nói với nhau vậy...

"Tôi cũng nói rõ Tôi sẽ không từ bỏ Cậu rồi mà"

"Phiền phức!Tùy Cậu...Tôi đi trước".Cô chán nản chẳng muốn giải thích gì nhiều mà đi nhanh tới chỗ Cô mặc dù Cô cũng thấy khó xử với Nhật Duy nhưng biết làm sao được khi Cô không có tình cảm với Nhật Duy cũng chẳng muốn Nhật Duy cảm thấy có hi vọng..

"Cậu không ở đó nói chuyện với Cậu ta sao?".Cậu thấy Cô đi với mình cứ im im chẳng nói gì nên lên tiếng

"Có chuyện gì để nói chứ?Tớ muốn nói chuyện với Cậu thôi"

"Sao cũng được".Cậu bỏ đi trước môi bỗng cong lên nụ cười vui vẻ vì nhưng câu nói của Cô

"Lê Hoàng Bảo Lâm..."

"Họ tên Tôi để Cậu dễ dàng gọi như vậy sao".Cậu quay sang nhìn Cô vì mỗi lần Cô gọi vậy đều có lý do gì đó...

"Tớ thực sự rất thích Cậu...Cậu không thể mở lòng với Tớ thêm một chút sao?".Cô ngập ngừng nói Cậu đâu hiểu được Cô gái hay lơ đãng theo Cậu ngày ngày cười nhưng Cậu sao biết được trong lòng Cô lúc nào cũng lo lắng liệu Cậu có đáp lại tình cảm của Cô không?Hay Cô phải từ bỏ?...Cậu đâu biết Cô vui vẻ nhưng Cô cũng biết buồn!

"Tôi...Tôi vẫn phải nói xin lỗi Cậu...nhưng Tôi...sẽ đối xử tốt với Cậu hơn được chứ?Về thôi muộn rồi đó".Cậu nghe vậy có chút chần chờ rồi rõ ràng Cậu cũng thích Cô tại sao phải nói đi một cách khác...Cậu chỉ biết bây giờ chưa phải lúc để nói với Cô...

"Ừmmmmmm".Cô gật đầu một cách buồn bã mặt mũi...hôm nay Cô được một người tỏ tình Cô từ chối bây giờ Cô tỏ tình với người khác bị người đó từ chối đó phải là sự trừng phạt dành cho Cô không?Cô biết phải làm sao chứ?Chọn Người Mình Yêu hay Chọn Người Yêu Mình?...

"Đi thôi"

"Được".Cô bước từng bước chần chừ nặng nề vì một môi đi tới chỗ Cậu...Cậu thấy vậy cũng đau lòng nhưng không biết phải làm sao với Cô

"Tới nhà Cậu rồi kìa...đừng quên tối nay Tôi sẽ giảng bài cho Cậu đó".Cậu cùng Cô đi về chẳng ai nói với ai câu nào...Cậu chỉ muốn đi nhanh về đến nhà Cô đó cũng là một cách để Cô bắt chuyện với Cô...

"Được...Tớ nhớ rồi vậy Tớ vào nhà đây".Cô gật đầu tạm biệt Cậu rồi đi vào nhà...Cậu nhìn theo bóng lưng Cô đi khuất thở dài một môi mà đi về nhà mình

"Em sao vậy An Nhi?".Cô đi vào chào hỏi Chị Như rồi đi về phòng...Chị Như thấy vậy thì khó hiểu mọi khi Cô về nhà đều kể hết chuyện này cho Chị nghe còn ở dưới nhà chơi mãi mới về phòng sao hôm nay lại khác nên Chị đi lên phòng Cô

"Dạ...Hôm nay Nhật Duy tỏ tình với Em...Lúc về cùng Bảo Lâm...Em đã nói thích Cậu ấy một nửa..."

"Rồi...?"

"Em từ chối Nhật Duy...sau đó Bảo Lâm từ chối Em...có phải Em không xứng đáng có tình yêu hả Chị".Cô kể cho Chị nghe xong thì nước mắt đang đọng chuẩn bị phun trào ra mắt

"Sao có thể chứ...An Nhi của xinh đẹp như vậy ai mà Em sẽ có tình yêu thật sự thôi".Chị Như thấy vậy thì ôm Cô an ủi Chị Như cũng biết rõ người Cô thích là ai nên cũng không muốn Cô tìm hiểu hay quan tâm tới người khác vì dụ như Nhật Duy...

"Em thương Chị nhiều lắm luôn".Cô biết Chị đang an ủi mình không muốn Cô tự trách bản thân rồi cũng ôm lấy Chị vui vẻ mà nói...Cậu ở bên kia nhìn thấy Cô nở nụ cười vui vẻ tâm trạng cũng bớt lo cho Cô...

"Chỉ giới nịnh thôi"

"Tối nay Em sang nhà Bảo Lâm để Cậu ấy giảng bài cho Em".Cô vui vẻ kể với Chị vì Cô sợ tối Cô đi đến khi không có Cô Chú ở nhà sẽ lo lắng cho Cô

"Vậy Em xuống ăn cơm đi...còn chuẩn bị để sang nhà Bảo Lâm học nữa"

"Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Hello Senn đã trở lại rồi đây ^_^ thời gian vắng mặt xin lỗi mọi người vì lâu không đăng truyện vì một số lý do về bản thân nên không có tâm trạng đăng truyện sau này Senn sẽ cân nhắc hơn đăng truyện nhiều hơn cho mọi người ^_^

"Sao đến muộn thế?".Cậu đang đọc sách có bước chân người đi vào thì lên tiếng

"Sao Cậu biết là Tớ?".Cô nghe vậy thì nhí nhảnh đi lại

"Linh cảm"

"Cậu biết Tớ đến trước rồi đúng không?"

"Bớt ảo tưởng...bởi vì khi Tôi học Bố Mẹ Tôi không ai tới làm phiền Tôi cả với lại ai như Cậu gõ cửa cái chưa được có sự đồng ý đã đi vào như vậy?Tôi nhận ra là điều dễ hiểu?"

"Hi...Chúng ta học thôi"

"Cậu không hiểu bài nào?"

"Bài nào Tớ cũng không hiểu"

"Cậu...?Vậy sao Cậu lại được nhận vào trường giỏi như vậy mà nói mấy bài cơ bản như vậy cũng không biết"

"Nhìn thấy Cậu là trong đầu Tớ không còn chút kiến thức nào nữa cả!".Cô ngồi xuống bàn học nhảy với Cậu

"Còn nói nữa là không học nữa nha".Cậu chán nản với cái tính cách của Cô

"Hừm...Học học được chưa?".Cô lườm Cậu rồi lấy sách ra học bài

Cả hai cùng nhau giải hết bài này đến bài kia bài nào cũng được giải một cách nhanh chóng Cô cũng không phải người học kém chỉ là thỉnh thoảng không chăm chú vào việc học thôi chứ mỗi khi học Cô đều chú tâm hết sức...

Cốc...cốc...

"Bảo Lâm Mẹ vào được chứ?"

"Vâng"

"Chào Cô ạ".Cô thấy Mẹ Cậu đi vào thì đứng dậy chào hỏi

"Ngồi xuống đi không cần đứng dậy đâu!Ăn quả rồi học sau nhé phải để tinh thần thoải mái chứ?"

"Vâng...thưa Cô"

"Bảo Lâm có ăn hiếp Cháu không?"

"Cậu ta ăn hiếp Con thì có".Cậu đang lấy sách đọc nghe vậy thì lên tiếng

"Tớ sao?Tớ đâu có ăn hiếp Cậu bao giờ...lần nào cũng là Cậu chọc Tớ còn gì?".Cô nghe Cậu nói trước mặt Mẹ Cậu như vậy thì ngại ngùng khó xử nhìn Mẹ Cậu áp ứng nói

"Được rồi...Ăn xong rồi học bài tiếp đi nhé!Cô ra ngoài cho hai đứa tự nhiên".Mẹ Cậu thấy Cô như vậy thì cười mà đi ra ngoài

"Ánh mắt gì thế hả?"

"Tớ ức hiếp Cậu bao giờ".Cô lườm Cậu Cậu lại làm Cô có hình ảnh xấu trong mắt Mẹ Cậu rồi

"Được rồi học tiếp đi"

15 phút sau....

"Tôi giảng vậy chắc Cậu cũng hiểu rồi chứ?Cậu phải ôn nhiều hơn sắp thi rồi đó...Này Tôi noi(nói)...".Sau lần Cậu nói Cô học bài đi sau đó chẳng ai nói với ai câu nào ai có bài tập thì người đó làm...mãi đến khi Cậu làm xong bài tập nhìn sang thì đã thấy Cô ngủ mất rồi...

Vì Cô ngủ nên cho dù Cậu có nói gì hay ngắm Cô bao lâu Cô cũng chẳng biết!Vì vậy nên Cậu cứ nhìn Cô ánh mắt đầy tình cảm dành cho Cô không biết từ bao giờ một ngày Cậu không nhìn thấy Cô bản thân sẽ khó chịu nhìn Cô thân thiết với người khác Cậu cũng khó chịu...Cậu cũng không biết bản thân từ bao giờ lại coi Cô quan trọng như vậy chỉ cần Cô là

bản thân Cậu cảm thấy hạnh phúc...Cậu cứ ngắm cái khuôn mặt ngây thơ của Cô thỉnh thoảng môi bắt giác nở nụ cười...

- - - - -

"Đi thôi".Cô khuôn mặt vẫn còn mơ ngủ mà đi ra ngoài cùng Cậu đi học...hôm qua cũng vì sang nhà Cậu học xong Cô ngủ quên mà Cậu bắt Cô làm rất nhiều bài tập khiến Cô mệt mỏi đến mức sáng ra không muốn đi học nhưng biết làm sao được khi ngày hôm nay Cô chuẩn thi học kỳ chứ?

"Còn chưa tỉnh ngủ?"

"Là tại ai?".Cô chu cái mỏ đang yếu nhìn Cậu nhưng ánh mắt tò vè tức giận

"Cho Cậu này".Cậu đưa cho Cô hộp sữa Milo bởi Cậu nghe nói sáng ra uống sữa sẽ rất tốt cho sức khỏe có năng lượng học tập tốt

"Không được đói lại".Cô cầm hộp sữa nhưng vẫn nhìn về phía Cậu khuôn mặt buồn ngủ bây giờ thay đổi hẳn

"Uống đi Cậu muốn muộn giờ đi trường à?"

"Cảm ơn Bảo Lâm đẹp trai của Tớ"

"Phiên phức"

Cậu nhìn Cô rồi đi trước bỏ Cô đằng sau đang thơ thẩn thơ thẩn cầm hộp sữa mà cười như nhặt được vàng vì hạnh phúc

"An Nhi...hôm nay chúc Cậu làm bài tốt"

"Cậu chúc thừa rồi!".Rõ xong Cô đang cùng Cậu vui về đến trường thì Nhật Duy đã chặn ở cổng đưa trước mặt Cô hộp sữa khiến Cô vừa cảm thấy khó xử vừa cảm thấy có chút bực tức

Cô lên nhìn sang Cậu xem biểu cảm Cậu như thế nào nhưng không ngờ Cậu vẫn trung cái bộ mặt không quan tâm đến chuyện của Cô

"An Nhi sao chưa vào lớp đứng đây làm gì chứ?".Phuong Anh đi lại hỏi đại một phần muốn giải vây cho Cô một phần muốn xem Nhật Duy đang nói gì với Cô

"Cảm ơn Cậu...nhưng Tớ uống sữa của Bảo Lâm cho Tớ rồi!Còn hộp sữa này...Phuong Anh Cậu cầm lấy đi".Cô đang khó xử không biết phải làm sao may có Phuong Anh giải vây giúp Cô khuôn mặt tươi tắn nhìn Phuong Anh cười rồi chạy vút vào lớp vì Cậu đi trước rồi...

"An..."

"Cậu cầm lấy đi...".Nhật Duy thấy vậy nghe buông lời nói về u sầu rồi cũng rồi đi bỏ lại Phuong Anh có chút buồn vì Nhật Duy không để ý đến mình nhưng lại có chút gì đó vui vì hộp sữa của Nhật Duy tuy không phải cho Phuong Anh nhưng cũng khiến Phuong Anh cảm động

Sau khi vào lớp được 15 phút thì giáo viên cũng lên dạy học...cả lớp khuôn mặt ai cũng có vẻ chút lo lắng vì môn này rất khó lại còn thêm cả giáo viên nghiêm khắc muốn quay cốp bài cũng là một chuyện khó mà xảy ra

"Được rồi cả lớp trật tự làm bài không ai quay ngang quay ngửa xem bài của bạn nếu không tốt sẽ đánh giấu lại"(câu nói quen thuộc của mọi giáo viên ^_^)

Sau giọng nói nghiêm khắc của giáo viên thì cả lớp im lặng ai có bài người đó làm.Cô cũng may mắn những bài giống như vậy Cô từng làm qua nên cũng chẳng có gì lo lắng

Làm bài xong còn 5 phút nữa Cô nhìn cả lớp ánh mắt đầy triu mến Cô cực thích cái sự im lặng như vậy của cả lớp Cô có thể quan sát được họ khuôn mặt họ đang lo lắng hay vui vẻ như thế nào? rồi nhìn phía Cậu đúng lúc Cậu cũng nhìn sang Cô ánh mắt đầy ảm áp như đã để ý đến Cô từ lâu rồi mọi hành động của Cô Cậu đều thấy rõ.Cô nhìn Cậu cười khiến Cậu có chút ngại ngùng mà nhìn đi chỗ khác tránh ánh mắt của Cô...Cậu sợ Cô nhận ra điều gì đó

Giờ ra chơi...

"Cậu làm bài tốt chứ An Nhi?"

"Tớ ỏn!"

"Bảo Lâm ra ngoài đi Tớ có chuyện muốn nói với Cậu".Cô định quay sang nói chuyện với Cậu thì bắt giác Nhật Duy đi lên ánh mắt có vẻ khó chịu

"Có chuyện gì cần gặp Bảo Lâm chứ?".Cô khoanh tay trước ngực ánh mắt tò vè không đồng ý nhìn Nhật Duy

"Chuyện riêng"

"Nếu Cậu muốn".Cậu chỉ buông vài câu rồi đi ra ngoài khuôn mặt chẳng mấy quan tâm tới cả

"Tớ thích An Nhi".Nhật Duy đi ra hành lang chỗ Cậu đứng

"Chuyện đó liên quan tới Tớ?"

"Tớ chỉ muốn biết Cậu có thích An Nhi hay không thôi?"

"Nếu có thì sao?không thì sao?"

"Nếu không phải Tớ rất vui Tớ có thể theo đuổi An Nhi!Còn nếu phải Tớ muốn cạnh tranh với Cậu"

"Đó là chuyện riêng của Tớ?"

"Nhưng An Nhi không phải của riêng Cậu!"

"Tùy Cậu!Theo đuổi Cậu ấy nhưng Tớ sợ Cậu sẽ thất vọng"

"Cậu không thích An Nhi?"

"...Tôi không cần nói với Cậu"

Cậu nói rồi bỏ vào lớp khi Nhật Duy hỏi vậy Cậu chỉ muốn nói thật ra "đúng Tôi thích An Nhi vậy nên Cậu đừng có đến gần Cậu ấy nữa" nhưng bản thân lại không thể nói ra được!Cậu cũng chẳng biết bản thân tại sao lại còn phản văn như vậy nữa?

Nhật Duy ở ngoài bây giờ khuôn mặt tỏ rõ vẻ buồn khi còn nói chuyện với Cậu Nhật Duy khuôn mặt thoải mái chẳng quan tâm đến điều gì nhưng khi thấy Cậu khó xử để trả lời câu hỏi của mình Nhật Duy càng chắc chắn Cậu thích Cô rồi!Không những vậy trong giờ kiểm tra Nhật Duy để ý rõ thấy ánh mặt Cậu nhìn Cô đầy tình cảm ấm áp...

"Hai Cậu nói gì vậy?".Cô nhìn Cậu khuôn mặt tò mò

"Cậu có muốn đi cantin chứ?"

"Được!Miễn là cùng Cậu"

"Đi"

Cậu đi vào nhìn thấy Cô có chút xót xa Cậu đáng lẽ phải nói với Cô sớm hơn một chút tình cảm của mình dành cho Cô thì mọi chuyện có thay đổi không?Vì vậy Cậu chỉ biết hiện tại Cậu phải đối tốt với Cô hơn trước để Cô không nghĩ cảm giác đau lòng khi bị Cậu từ chối nữa

"Bảo Lâm..Cậu sẽ tốt với Minh như này mãi chứ?".Cô được Cậu mua cho một đồng hồ ăn sau đó khi đi về lớp Cô có chút lo lắng mà nắm vật áo Cậu Cô sợ đó chỉ là nhất thời khiến Cô càng hụt hẫng

"Nếu Cậu muốn Tôi mỗi ngày một tốt với Cậu hơn"

"Cậu hứa nha"

"Được rồi!Nhanh vào lớp ăn hết đồng hồ đi rồi còn chuẩn bị cho mấy tiết kiểm tra cuối nữa"

"Hôm nay Cậu thật đẹp trai"

"Vậy mọi khi Tôi xấu lắm à?"

"Không...hôm nay đẹp trai hơn mọi khi"

"Tôi không ưa nịnh"

"Ồ..."

Vào lớp sau đó lại là mấy tiết kiểm tra khiến đầu óc Cô mệt mỏi nhưng mỗi lần như vậy nhìn sang khuôn mặt đẹp trai của Cậu khiến Cô cảm thấy tâm trạng thoải mái chẳng coa chút mệt mỏi nào...Cô ước thời gian dừng lại ở thời điểm này khi Cô đang nhìn về phía Cậu..Cậu cũng đang nhìn về phía Cô khuôn mặt lạnh lùng nhưng ánh mắt ấm áp...

Giờ sinh hoạt...

"Được rồi vậy là các Em cũng đã hoàn thiện hết môn thi bây giờ Cô có một thông báo nho nhỏ với cả lớp...Lớp chúng ta sẽ đi dã ngoại để giảm bớt áp lực..."

"Oa....Oa...Oa....".Cô giáo chưa nói xong thì cả lớp đã reo hò ầm ĩ vì vui mừng háo hức

"Đi dã ngoại ở đâu vậy ạ?".Thu Nga lên tiếng

"Hay chúng ta đi chơi mấy trò chơi mạo hiểm được không Có?".Một bạn nam lên tiếng

"Được rồi...Nghe Cô nói...Chúng ta sẽ về quê của An Nhi"

"DẠaaaaaa?".Sau khi nghe Cô giáo nói vậy ai cũng bất ngờ đặc biệt là Cô đứng phắt dậy khuôn mặt không cảm xúc nhìn Cô

"Nhưng chúng Em đều là người thành phố ở đó lại còn...".Thu Nga nghe vậy thì lên tiếng giọng nói chẳng còn hào hứng gì cả

"Còn gì?Cậu là người thành phố quen với cuộc sống ở đây là đúng rồi!Cậu khuôn muốn trải nghiệm cuộc sống nông thôn một lần sao?".Nhật Duy lên tiếng bênh vực cho Cô

"An Nhi....Em sao vậy?Có ý kiến gì sao?"

"Dạ...?Không có Em chỉ sợ các bạn không thoải mái thôi".Cô là đang nói dối lòng chứ thực ra Cô muốn rằng "không được đâu Cô!Các bạn sẽ không quen đâu Cô" nhưng Cô không muốn làm Cô giáo buồn nên đành nói vậy...

"Vậy thì cả lớp sẽ sắp xếp đồ đạc chuẩn bị nhé!Thứ 2 tuần này chúng ta sẽ đi vì nhà trường cho nghỉ 1 tuần nhé..."

(*Có ai hóng kết truyện "Phải Chẳng Tôi Thích Cậu?Bạn Cùng Bàn!" không?nhớ cmt cho Senn biết nha ^_ ^*)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chuyển dã ngoạiiii

"Sao lại là ở nơi đó?Sao không phải là ở nơi khác ạ?".Thu Nga bức bối lên tiếng

"...Chắc các em không biết Thầy hiệu trưởng của chúng ta là người ở đó! Vì vậy Thầy muốn các em được đi khám phá những nơi bình dị chứ không phải những nơi sang trọng xung quanh cuộc sống của các em! Với lại Thầy cũng đã tìm một nơi có khu đất rộng cho các em vui chơi cắm trại đến tối sẽ cùng nhau đốt lửa ngồi nói chuyện với nhau... vì vậy nên các em không được phàn nàn rõ chưa?". Cô giáo suy nghĩ rồi nói với cả lớp

Cả lớp nghe vậy nhìn nhau ánh mắt ngạc nhiên ngưỡng mộ mọi người đều nghĩ Thầy hiệu trưởng được sinh ra trong gia đình giàu có có học vấn cao nên mới gây dựng lên trường học có tiếng tăm như vậy!...nhưng suy nghĩ của mọi người đều là trái ngược...

"Nhưng ở đó chúng ta đã ngoại cái gì chứ?". Thu Nga vẫn tỏ vẻ không đồng ý

"Chúng ta chỉ đến nơi nào đó rộng rãi cùng nướng đồ ăn cùng chơi đùa với nhau buổi tối sẽ chuẩn bị đồng lửa để cả lớp ngồi cùng nhau trò chuyện! Đó là ý của Thầy hiệu trưởng các em nhớ chuẩn bị một số đồ cần thiết nhé"

"Chúng ta có thể đi ngoại ô đã ngoại mà Cô! Sao cứ phải là ở nơi đó chứ? Không đi có sao không Cô?"

"Được rồi! Một người vì mọi người đi chứ?". Một bạn nữ khó chịu khi thấy Thu Nga cứ mày nheo với Cô giáo khiến bản thân bức bối đứng dậy mà cau gắt với Thu Nga

"Đứng đó! Cậu không thể sống một ngày bình thường giản dị được sao đại tiểu thư?". Nhật Duy cũng đứng dậy mặt cau có nhìn Thu Nga

"Các Cậu..."

"Cô giáo đã nói như vậy rồi cả lớp nghe rõ chưa? Còn Cậu còn ý kiến gì không?". Cậu thấy mọi người ồn ào nhìn về mặt Cô giáo cũng khó xử nên đứng dậy khuôn mặt đến giọng nói đều lạnh lùng

"Rõ". Cả lớp nghe vậy chỉ biết ngậm ngùi mà gật đầu. Thu Nga thấy vậy chỉ biết im lặng mà ngồi xuống không nói thêm được gì

"Vậy cả lớp về chuẩn bị nhé! Thứ 2 khoảng 8h chúng ta xuất phát! Cả lớp nghỉ!". Cô giáo khuôn mặt tươi tắn nhìn cả lớp

"Vâng ạ!"

"An Nhi chúng ta đi mua chút đồ gì đó đi để khi về quê Cậu bạn Tớ đến nhà Cậu chơi nhé!". Phương Anh cùng Cô đi ra ngoài cổng trường

"Đứng đó! Dù sao cũng coi như lần đầu chúng Tớ đến nhà Cậu chơi". Bảo Long cũng đi nhanh lên chỗ Cô bỏ mặc Cậu đi đằng sau

"Không cần đâu! Mọi người tới nhà Tớ chơi là được rồi". Cô khó xử nhìn Phương Anh-Bảo Long

"Chắc Cậu đang vui mừng lắm nh?". Thu Nga đi ra khuôn mặt khó chịu nhìn Cô

"Phải vui chứ! Một phần được gặp gia đình một phần Tôi cho Cậu nếm thử cái cảm giác của cuộc sống bình dị là như thế nào". Cô nói với khuôn mặt thảnh thơi nhưng đầy hàm ý

"Cậu..."

"Tôi làm sao chứ?"

"Tôi sẽ không để Cậu toại nguyện vui về đâu"

"Tớ về trước nhé! Thứ 2 gặp lại". Cô nhìn sang Phương Anh chẳng quan tâm lời nói của Thu Nga có ý gì cả

"Bảo Lâm...Cậu sẽ đến nhà Tớ chơi chứ?". Cô chạy theo Cậu đi lại trước mặt Cậu

"Theo ý mọi người"

"Ồ". Cô nghe vậy khuôn mặt có chút buồn, Cô cảm thấy cái cách Cậu nói như kiểu bị bắt ép buộc vậy

"Có muốn đi mua chút đồ không?"

"Được"

Cậu cùng Cô đi tới siêu thị nhỏ gần đó cho Cô lựa chọn chút đồ để chuẩn bị cho chuyến về nhà của mình

Cô vui vẻ đi quanh quầy bán đồ ăn nhìn hết đồ ăn này đến đồ ăn kia rồi chớp chớp mắt nhìn Cậu. Cô thực sự muốn mua cả thế giới ở đây mang về...

"Muốn lấy gì thì cứ lấy đi". Cậu đang mua chút giấy ăn vài chai nước lọc rồi quay sang nhìn Cô đang chìm đắm trong thế giới đồ ăn vật

"Nhưng...sẽ béo"

"Béo không chết! Người ta đâu có nói béo là xấu đâu Cậu phải lo lắng như thế". Cậu đi lại lấy đại vài gói bím bím bỏ vào tay Cô

"Cậu thực sự không chê"

"Không chê"

"Vậy được"

Cô nghe vậy thì cười vui vẻ chọn lấy những thứ mình thích rồi cũng chọn ít quà về cho Bố Mẹ với cả cho Minh-Ly bạn thân Cô nữa

"Xem gì đấy". Cậu thấy Cô lưỡng lự nhìn vào bên trong tấm kính

"Bánh kem!". Cô vừa nhìn vừa chỉ tay vào cái bánh kem trong tấm kính

"Cậu thích ăn sao?"

"Thích!Nhưng ăn bây giờ không thích hợp"

"Tại sao?"

"Bánh kem chỉ ăn vào ngày sinh nhật thôi...nhưng sinh nhật Tớ...2 ngày nữa mới tới"

"Sắp sinh nhật Cậu sao?"

"Đúng"

"Cậu mua xong chưa chúng ta về thôi".Cô rời mắt nhìn sang Cậu cười

"Xong rồi!Vậy về thôi"

"Được"

Cậu cũng có chút gì đó không muốn dời đi nhưng nghe Cô gọi vậy thì gật đầu đồng ý ra thanh toán tiền rồi về cùng Cô

Cậu về cùng Cô thỉnh thoảng liếc nhìn Cô xem tâm trạng Cô như thế nào!Nhưng Cô vẫn cứ nở nụ cười khiến Cậu cũng chẳng nhận ra được Cô có đang buồn hay không nữa!

"Tới nhà rồi Cậu vào nhà đi"

"Cậu cũng vào nhà đi"

8 giờ tối...

"Cô Chú...Nhà trường tổ chức cho lớp Con đi dã ngoại".Cô ngồi ngoài phòng khách cùng Bố Mẹ Chị Như

"Vậy cũng tốt!Ở đâu vậy Con...?".Cô Lệ nhìn Cô cười

"Dạ...ở quê Con ạ".Cô lưỡng lự lên tiếng

"Sao sắc mặt không vui như thế?".Chú Phong cũng trầm mặc lên tiếng

"Đâu có chi là Con coa chút hồi hộp thôi ạ"

"Bao giờ Con đi dã ngoại?"

"Thứ 2 ạ"

"Vậy để Cô chuẩn bị ít đồ cho nhé"

"Dạ không cần đâu ạ...Con mua hết rồi"

"Dù sao cũng gần 1 năm mới về Con ở lại chơi vài ngày rồi hãy về đây cũng được không phải lo lắng nhé"

"Vâng"

"Được rồi Con lên phòng chuẩn bị đồ đạc dần đi"

"Vâng!Con xin phép ạ"

Cô mệt mỏi bước chân lên phòng Cô chẳng hiểu sao có chút cảm giác gì đó khó tả cứ bồn chồn trong người

"Xuống dưới nhà".Cô đang mơ mơ màng màng thì một tờ giấy được vo tròn lại ném vào phòng mình nên khó hiểu mở ra xem cũng đoán ra được ai nên vui vẻ đi xuống xin phép Cô Chú đang xem tv rồi nhanh chóng đi ra ngoài cổng

"Sao lâu thế?".Cậu khuôn mặt cau có nhìn Cô Cậu đã đợi Cô 10 phút ở đây rồi

"Tại Tớ vừa ở dưới phòng khách đi lên nhà nên không biết Cậu ném Tớ giấy sang phòng Tớ trước lúc đó!Mà có chuyện gì sao?"

"Cho Cậu coi như quà sinh nhật sớm của Cậu".Cậu đưa hộp bánh kem cho Cô,khi đưa Cô về nhà đợi Cô đi vào nhà Cậu đã quay trở lại tiệm đó mà mua chiếc bánh kem cho Cô

"Ồ...cảm ơn Cậu nhé!Tớ có được ước không?"

"Hỏi thừa"

"Vậy Tớ ước..."Con Mong Bảo Lâm Sẽ Thích Con" mong điều ước thành hiện thực".Cô không quan tâm gì vừa ước vừa nói lớn trước mặt Cậu

"Cậu chưa nghe ước mà để người khác nghe thấy sẽ không thành hiện thực à?"

"Ồ..."

"Trời lạnh Cậu vào nhà đi".Cậu cảm giác mình nói lỡ lời cũng chẳng biết phải làm sao đành nói nhanh rồi bỏ vào nhà

Cô cũng chẳng buồn phiền suy nghĩ nhiều cầm bánh kem đi lên phòng nở nụ cười vui vẻ mà ăn bánh kem của Cậu tặng cho mình

- - - - -

8h sáng thứ 2...

"Các bạn đến đông đủ chưa Bảo Lâm?".Cô giáo đi tới trước cửa xe nhìn Cậu

"Còn một vài bạn ạ"

"VẬY Em nói mọi người lên xe dần đi nhé"

"Vâng"

"Tỷ nữa Tớ ngồi cùng Cậu nhé!".Cô giật giật tay áo Cậu,Cậu không nói gì chỉ gật đầu

"Được rồi mọi người lên xe tự chọn vị trí mình thích ngồi rồi xe chuẩn bị xuất phát".Giọng Cậu lạnh lùng vang lên cả lớp đều chỉ biết im lặng mà làm theo

"Xin lỗi Tớ đến muộn!".Thu Nga lúc này mới cùng người bạn thân khuôn mặt chẳng mấy vui vẻ đi tới

"Được rồi lên xe đi".Cậu nói rồi đi lên xe để xem cả lớp ổn định chỗ ngồi chưa.Thu Nga cũng nhanh đi cùng Cậu cũng không quên liếc nhìn Cô một cái rồi mới bỏ lên xe

"Cậu...".Cô đi lên định ngồi xuống chỗ Cậu như đã bị Thu Nga nhanh chân ngồi mất khuôn mặt tức giận nhìn Thu Nga

"Ai giành trước người đó ngồi"

"Nhưng Tôi..."

Cô thấy khuôn mặt Cậu cũng chẳng phản ứng gì mặc cho trước đó Cô đã nói muốn ngồi gần Cậu trước rồi mà...

"An Nhi...xuống đây đi"

Cô nghe Nhật Duy gọi cũng miễn cưỡng đi xuống ngồi gần Nhật Duy mặc dù muốn ngồi cùng Phương Anh nhưng Bảo Long đã ngồi mất rồi...

Trên đường đi cả lớp vui đùa nhộn nhịp mở hết bài hát này đến bài hát kia,ai cũng giành giật nhau hát trong vui vẻ chỉ có Cô cứ ngăm nhìn phong cảnh ở ngoài trời chẳng muốn nhìn vào bên trong chút nào khi nhìn thấy cảnh Cậu ngồi gần Thu Nga...

"Sao tâm trạng Cậu buồn thế chứ vui lên đi"

"Tôi mệt!Cậu cứ chơi đi đừng quan tâm tôi"

Cô trả lời Nhật Duy nhưng ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài một môi rồi lại nhắm mắt mà ngủ

Sau 2 tiếng đi xe thì cũng tới nơi lớp Cô đã ngoại.Xe dừng lại ở một khu đất rộng rãi đẹp để có thể làm sân bóng đá được xung quanh cây cối um tùm đã thi nhau đua lá...Ở gần đó lại có một vườn hoa đủ loại hoa đang thi nhau nở rộ đẹp để khiến khung cảnh càng trở nên đẹp đề...

"Tôi nói rồi các em xuống xe tự mình cắm trại cho mình nhé!Chúng ta sẽ làm trại to nhé một cửa bạn nam và một cửa bạn nữ".Cô giáo nói giọng vui vẻ

"Vâng ạ"

Cả lớp nghe vậy đều háo hức đi xuống xe ai cũng cắm trại chăm chỉ cắm trại trong vui vẻ..Cô cũng biết nơi này gần nhà mình nên cũng muốn cắm trại thật nhanh rồi trở về nhà một lúc

"Mọi người chú ý!Vì chúng ta ở đây chơi cả một ngày dài nên mọi người sẽ ở quanh đây chơi mấy chơi nếu bạn nam thích đá bóng thì đá bóng,bạn nữ nếu muốn hái hoa hay chụp ảnh thì đi cùng nhau rồi trở về sớm!Sau đó trưa các bạn nam sẽ nướng đồ ăn để ăn trưa các bạn nữ cũng phải giúp đỡ làm đồ ăn!Sau đó chúng ta nghỉ ngơi chiều sẽ đi lấy củi để chuẩn bị cho buổi tối đốt lửa cùng nhau nói chuyện!RỒ CHƯA?".Giọng Cậu nói lớn khuôn mặt nghiêm khắc ánh mắt vừa nói vừa nhìn từng người một,Cậu cũng chỉ làm theo yêu cầu của Cô giáo muốn cả lớp vui chơi vui vẻ Cậu cũng quan sát nơi này kĩ rồi mới phân chia cho mọi người biết

"RỒ"

"Được rồi mọi người tự do chơi đi".Cậu cũng gật đầu cái nhẹ rồi để mọi người thoải mái chơi đùa

Cả lớp nghe vậy cùng nhau chơi đùa vui vẻ con trai chơi đá bóng,con gái lại cùng nhau đi thăm vườn hoa vui vẻ cùng nhau chụp ảnh cười nói...Đến Thu Nga cũng háo hức đi đến những chỗ có bông hoa đẹp mà chụp ảnh quên hết mọi suy nghĩ trước đây rồi thì phải!

"Cậu định bao giờ về thăm Bố Mẹ mình?".Cậu đang ở trên đọc sách thấy Cô đi lên chỗ ngồi gần mình nên lên tiếng

"Chắc khoảng lúc mọi người nghỉ ngơi khi đó Tớ sẽ đi"

"Ừm"

"Sao Cậu cứ đọc sách như vậy chứ?Sao không ra chơi cùng mọi người chứ?"

"Tôi không quen"

"Cậu phải quen"

"Cậu làm gì hả?"

"Cậu phải ra cùng mọi người chơi đá bóng đi chứ?"

"Nhưng Tôi chỉ biết bóng rổ thôi!"

"Cậu sẽ quen mà"

Cô mặc kệ Cậu phản bác gấp quyển sách của Cậu bỏ sang một bên mà kéo Cậu đi đến chỗ các bạn nam đang hăng say chơi đá bóng mà

"Bảo Lâm nói cũng muốn chơi mọi người cho Cậu ấy chơi cùng được chứ?"

"Được chứ?Mong được lớp trưởng chỉ bảo"

"Cậu..."Cậu nhìn sang Cô ánh mắt bức mình nhưng không nhẫn tâm mắng Cô nên chỉ liếc nhìn Cô rồi bỏ đi đến chỗ các bạn nam chơi

Cô đứng ở trên nhìn Cậu hăng say chơi bóng ánh mắt đầy hạnh phúc hướng về chỗ Cậu,nhưng thỉnh thoảng lại bắt gặp ánh mắt Nhật Duy nhìn mình Cô chỉ chau mày nhìn lại rồi quay đi chỗ khác...

- - - - -

Sau giờ nghỉ trưa Cô mới về thăm bố mẹ có cả Cậu Bảo Long Phương Anh cùng cả Nhật Duy đi cùng Cô nữa ai cũng khuôn mặt rạng rỡ vui vẻ

"Bố!Mẹ!".Cô đi vào trong nhà thấy Bố Mẹ mình đang xem tv thì vui vẻ cười đi lại ôm Bố Mẹ mình

"An Nhì?Sao Con về không nói với Bố Mẹ trước?".Mẹ Cô xoa đầu Cô triu mến

"Lớp con tổ chức đi dã ngoại gần đây nên Con về thăm Bố Mẹ luôn ạ".Cô nhìn Bố Mẹ mình cười

"Chúng cháu Cháo Hai Bác ạ".Cậu cùng ba người họ lễ phép chào hỏi Bố Mẹ Cô

"À...đây là bạn của Con"

"Mới Các Cháu ngồi"

"Chúng cháu có chút có muốn biểu hai bác ạ"

"Các cháu đến chơi là được rồi cần gì quà chứ?"

"Dạ...vâng"

"Bọn Con ở chơi mấy ngày"

"1 ngày thôi ạ!Sáng mai sẽ về rồi"

"Vậy phải chơi vui vẻ cùng các bạn nhé"

"Vâng"

"Ồ trên đó An Nhì nếu có gì không biết hay làm sai thì các con đừng giận nó nhé"

"Dạ không có đâu ạ...An Nhì biết điều lắm"

"À...Ly-Minh hai đứa nó đang chuẩn bị hội gì đó cho tiệc giáng sinh đó có gì Con đến chơi vui chúng nó nhé"

"Vâng"

Nói chuyện với Bố Mẹ một hồi lâu Cô muốn để Bố Mẹ nghỉ ngơi cũng hứa tối sẽ trở về với mẹ!Sau đó dẫn Cậu cùng mọi người đi tới chỗ Ly-Minh rồi lại trở về chuẩn bị cho buổi tối cùng mọi người.Cô muốn dẫn bạn bè Cô đi thăm quê Cô có những chỗ im ắng nhưng mát mẻ mà ở thành phố không có

"Ghê à nha tổ chức to vậy mà cũng không gọi điện mời tao về".Cô vui vẻ đứng đằng sau nhìn Ly-Minh đã bận chuẩn bị cho đêm giáng sinh

"Ề...Về khi nào thế?".Ly đi lại nắm tay Cô cười

"Chú ý hình tượng đề".Cô lườm Minh trong khi đám bạn với cả Cậu đang đứng gần đó mà Minh lại tự nhiên đi lại khoác vai Cô khiến Cô khó xử

"Oke"

"Lớp Tao dã ngoại ở gần đây về thăm Bố Mẹ thì nghe nói chúng mày đang tổ chức cho đêm giáng sinh nên tới đây!Đây là Bảo Long-Nhật Duy còn lại thì nhớ tên rồi chứ?Đều là bạn tốt của Tao!Còn đây là Ly-Minh là bạn thân từ nhà của Tổ".Cô chỉ tay từng người nói

"Chào"

"Chào"

"Đây không phải Bảo Lâm sao...nghe nói ai đó đã dứt khoát nói Tao tư...(tù)..."

"Câm miệng".Minh nhìn Cậu rồi nhìn sang Cô khuôn mặt tỉnh bơ nhưng giọng nói đầy hàm ý khiến Cô giật mình đi lại bịt chặt miệng Minh nói giọng đe dọa

"Dứt khoát nói gì chứ?".Nhật Duy nghe vậy thì tò mò nhìn Minh

"À thì..."

"Không có gì!Cậu không cần nghe nó nói đâu"Cô ánh mắt lườm Minh rồi nhìn sang Nhật Duy

"Chào Cậu!".Bảo Long lại dơ tay chào Ly lần nữa vì thấy Ly đang cười rất vui vẻ

"Ồ...Chào Cậu"

"Sắp xong chưa?".Cô nhìn Ly

"Sắp rồi...mọi người ra ghế kia ngồi đợi bọn tao một lát nhé"

"Nhanh nha"

"An Nhi...cái bạn nữ đó có người yêu chưa?".Khi cả đám ra ngoài ghế ngồi Bảo Long đi sang chỗ Cô khuôn mặt có chút ngại

"Tớ không biết rõ lắm hình như là chưa?"

"Ồ"

"Cậu có ý đồ gì đúng chứ?"

"Không có... Tớ thấy Cậu ấy xinh xắn cười duyên nên có chút động lòng"

"Vậy sao?Đề Tớ giúp Cậu"

"Cảm ơn Cậu nhé"

"Không cần khách sáo"

"Bảo Lâm Cậu đang nhìn gì vậy?".Cô nhìn sang thấy Cậu đang hướng mắt nhìn gì đó

"Tôi thấy bên xa xa kia có vẻ rất đẹp khung cảnh ở đó chắc thoải mái lắm nhỉ?"

"Đúng vậy!Nếu Cậu muốn Tớ có thể cùng Cậu đi...nhưng chắc không có thời gian rồi"

"Tại sao?"

"Mai chúng ta về rồi"

"....."

"Nước đây mời mọi người"

"Ly này...Dạo này thấy tươi tắn ghê ha!Có người yêu chưa?".Cô ngồi gần Ly hỏi

"Khụ...khụ...Con mắt nào Mây nghĩ Tao có người yêu?"

"Cả hai mắt"

"Về khám lại mắt đi!Tao làm gì đã có người yêu"

"Vậy cần Tao giới thiệu cho không?Bảo Long này!"

"Hả?".Bảo Long nghe vậy thì giật mình nhìn Cô rồi liếc nhìn Ly đang cười mà ngại ngùng ngoảnh đi chỗ khác

"Tao cũng chưa có người yêu"

"Thì sao?"

"Giới thiệu bạn nữ kia cho Tao đi"

"Bớt cái tính trêu đùa con gái nhà lành lại".Cô nhìn Phương Anh đang cúi mặt vì ngại ngùng quay sang lườm Minh

"Thì thôi!À...Bảo Lâm này...khi nào có thời gian chúng ta chơi bóng rổ đi?".Minh bỏ qua Cô nhìn sang Cậu

"Được"

"Tôi cũng biết chơi".Nhật Duy nghe vậy thì cũng dơ tay cười

"Vậy nếu có thời gian"

"Bao giờ quay về?"

"Chắc tý nữa bọn tao còn chuẩn bị chương trình buổi tối nữa"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Nếu...cậu...đến sớm hơn...một chút!

Cậu nhìn thấy ánh mắt đang nhìn về phía mình thì ần Thu Nga khi Thu Nga vừa hôn lên mà mình khuôn mặt tức giận nhìn Thu Nga ánh mắt muốn giải thích nhìn về phía Cô

Nhưng chưa kịp đi lại Cô đã nở nụ cười chưa xót mà chạy đi,ba người kia thấy vậy cũng chạy đi theo Cô...

"Bảo Lâm...Tớ...".Thu Nga trong lòng đắc ý nhưng ở ngoài vẫn cố tỏ ra khuôn mặt tội lỗi nhìn Cậu

"Tôi không cần biết! Cậu là cố tình hay cố ý...nhưng...Cậu làm người con gái Tôi thích hiểu lầm rồi đó! Mong Cậu từ nãy hãy biết ý một chút!". Cậu khuôn mặt tức giận nói rồi bỏ đi

"Bảo Lâm..." Thu Nga nghe vậy thì bất ngờ nhưng đau lòng nhiều hơn mà ngồi sụp xuống đất

Còn Cô khuôn mặt thất thờ chạy đến nơi mà mỗi khi tâm trạng không tốt Cô sẽ đến đây cho tâm trạng bớt buồn cũng không muốn phải suy nghĩ đến chuyện đó nhiều nữa...

"Nhật Duy...hay là để bọn Tớ đi là được rồi". Ly đang đi thì dừng lại nói với Nhật Duy

"Vậy được...Các Cậu nhớ an ủi An Nhi nhé". Nhật Duy nghe vậy cũng không muốn đòi cơ nhiều mà gật đầu rồi đi lại chỗ cũ đợi Cô

"Được... Vậy bọn Tớ đi trước nhé". Ly-Minh nói xong thì chạy theo Cô họ biết Cô muốn tới đâu nơi đó cũng là nơi ba người Cô hay tới đó

"Không khóc! Có gì mà phải khóc hả". Minh đi lại lườm Cô khuôn mặt tức giận có chút đau lòng dùm Cô

"Mai Tao ở lại đây nha". Cô khuôn mặt nức nở nhìn Ly-Minh

"Muốn ở bao lâu cũng được". Ly ôm lấy Cô an ủi

"Coa gì nói ra được thì nói hết ra đi khóc một lần cho đã đi rồi từ giờ không được như vậy nữa". Ly lại vỗ về Cô

"Chúng mày không biết đâu...vừa nãy lớp Tao chơi trò nói thật hay mạo hiểm...lúc đó Tao đã cố tình vứt bóng cho Bảo Lâm để Bảo Lâm thua rồi sẽ bị mọi người hỏi...nhưng không ngờ lúc thua Cậu ấy bị phạt chọn mạo hiểm có bạn hỏi đưa quả bóng cho người Cậu nghĩ tới đi...chúng mày biết Bảo Lâm đưa cho ai không? Cậu ấy đưa cho Thu Nga thay vì Tao đang ngồi bên cạnh Cậu ấy...Cả lớp thấy vậy thì bắt đầu trêu đùa gắn ghép Thu Nga với Bảo Lâm..Thu Nga cũng nhận Minh thích Bảo Lâm còn Cậu thì không nói gì! Vừa nãy chúng mày cũng nhìn thấy cái cảnh...Không lẽ người Cậu ấy thích là Thu Nga sao? Có lẽ vì vậy mà Tao theo đuổi Cậu ấy gần hết năm học rồi...câu trả lời của Cậu ấy vẫn là "Không Đồng Ý"...Hôm nay là sinh nhật Tao vậy mà Cậu ấy cũng chẳng nói lời nào chúc tao sinh nhật vui vẻ hay gì đó mà tặng cho một bất ngờ cực lớn...Chắc đối với Cậu ấy Tao chẳng là gì cả...Vậy mà Tao còn mặt dày theo đuổi đúng là không biết lượng sức mình mà". Cô vừa nghĩ vừa thấy càng buồn mà khóc càng to hơn

"....."

"Rồi mày sẽ đổi mặt như nào với Cậu ấy hả?"

"Tao chưa biết"

"Được rồi khóc cái gì! Còn không nhìn Tao kìa ở đây mà đi về đấy! Nín!". Minh bực bội lên tiếng. Minh ghét nhất là thấy con gái khóc đặc biệt lại là bạn thân của mình khiến bản thân càng khó chịu

"Đừng đó về chỗ cũ đi nhớ Nhật Duy còn đợi Mày ở đó mà lo lắng đấy"

"Hazzzz"

"Người ta tốt thế thì không thích..."

Cô chỉ cười trừ rồi đứng dậy mà cùng Ly-Minh đi về chỗ vừa rồi...

"An Nhi...Cậu không sao chứ?". Nhật Duy lo lắng cho Cô đứng ngồi không yên

"Tôi không sao?"

"À..Bọn Tao nhớ ra còn chút chuyện phải làm...hai người nói chuyện đi nha". Ly lên tiếng nháy mắt với Minh

"Đúng rồi...bọn Tao đi đây"

"Ồ..."

"Cậu không sao thật chứ?"

"Tôi không sao? Mà sao Cậu không về trại nghỉ ngơi đi ở đây làm gì chứ?"

"Tôi lo lắng cho Cậu...Tôi sợ tâm trạng sẽ không tốt..."

"An Nhi...Cậu không thể mở lòng với ai khác sao?"

"Tôi...Tôi không có tâm trạng suy nghĩ đến mấy chuyện này nữa..."

"Vậy Tôi không nhắc đến chuyện này nữa...Cậu ăn bánh đi..."

"Cậu ngáo à? Bánh không phải mấy người vừa lấy để trêu Tôi sao?. Cô tự nhiên nở nụ cười không biết vì sao thấy bộ mặt ngây thơ như vậy của Nhật Duy thì tâm trạng lại cảm thấy có chút thoải mái

"Cậu cười rồi kìa"

"Miễn cưỡng thôi"

"Khi nào về thành phố Tôi sẽ tặng cho Cậu một món quà cực to"

"To như nào?". Cô ngây thơ trêu đùa Nhật Duy

"To...Cậu muốn to như nào Tôi sẽ tặng quà to như vậy...trừ hái sao trên trời..."

"Được rồi Tôi đùa đó! Quà có cũng được không có cũng chẳng sao Tôi không quan trọng điều đó"

"Nhưng mà...."

"Nhưng cái gì? Cũng muộn rồi Cậu nên về nơi đó nghỉ ngơi đi hôm nay Tôi về nhà Ba Mẹ"

"Cậu sẽ không sao chứ?"

"Không sao đâu"

"Vây...Tôi về trước nha...Cậu nhớ ngủ sớm đi! Ngủ ngon!"

"Nhật Duy...Xin Lỗi!...Nếu...Cậu đến sớm hơn...một chút!...Tôi...". Cô bất giác lên tiếng nhưng đột nhiên lại không nói ra thành tiếng...

"Không sao đâu...Tôi vẫn đợi Cậu! Tôi về đây". Nhật Duy quay lại nhìn Cô cố nụ cười nhạt rồi quay người bỏ đi sắc mặt tỏ rõ vẻ không vui

Về tới nơi cắm trại

"An Nhi...Cậu ấy sao rồi...". Cậu thấy Nhật Duy quay về thì tâm trạng mệt mỏi đi lại

"Tôi đã nói như nào hả...Nếu Cậu không thích Cậu ấy thì đừng làm Cậu ấy tổn thương rồi mà! Cậu hết lần này đến lần khác làm Cậu ấy buồn...Cậu thực sự không thích Cậu ấy sao?". Nhật Duy thấy Cậu thì đi lại nắm cổ áo Cậu tức giận

"Tùy Cậu! Cậu nghĩ sao cũng được"

"Cậu...Đúng là An Nhi...Ngu ngốc với thích người như Cậu mà". Nhật Duy bức không thể đấm cho Cậu một cú vào mặt, ả Cậu lùi ra mà đi vào nghỉ ngơi

Quay lại chỗ Cô

"Đến sớm hay muộn gì chứ? Thấy hợp thì yêu thôi"

"Chúng Mây....". Cô giật mình quay lại đằng sau thì thấy Ly-Minh đang đi lại ánh mắt tỏ rõ vẻ tức giận

"Bọn Tao nghe hết rồi"

"Tao thấy Nhật Duy này cũng tốt". Minh nhìn Cô ánh mắt đầy kiên định

"Nhưng Tao...không có tình cảm..Tao chỉ coi Cậu ta là bạn thôi..."

"Hazz....Được rồi có gì mai nói tiếp! Bọn Tao đưa Mây về nhà nha". Ly thờ dãi rồi vỗ vai Cô

"Thôi Tao về trại đây"

"Sao vừa nói muốn về nhà"

"Định vậy...nhưng nghĩ lại thôi dù sao cũng phải nói với Cô giáo xin ở lại đây chứ?"

"Cần bọn tao đưa về đó không"

"Không cần đâu! Dù sao cũng muộn rồi chúng mày về nơi nghỉ đi mai gặp". Cô đứng dậy cầm quà rồi tạm biệt Ly-Minh mà đi về trại. Ly-Minh cũng nhìn theo bóng dáng Cô khuất dần mới trở về

"An Nhi...Cậu nghe Tôi nói...". Cậu thấy Cô đi về thì vội đi lại chắn trước mặt Cô

"Tôi không muốn nói gì với Cậu cả! Tôi mệt". Cô không nhìn Cậu mà nhìn đi hướng khác nói xong rồi bỏ đi. Cậu thì chỉ biết nhìn theo Cô nhưng chẳng biết phải làm sao cả...

- - - - -

"Cả lớp tập trung". Cậu lớn giọng gọi cả lớp

"Đồng đủ hết chưa Bảo Lâm". Cô giáo đi lại nhìn Cậu

"Dạ...còn An Nhi ạ"

"Cô báo với cả lớp...An Nhi vì một số lý do sẽ ở lại đây một vài hôm bn sẽ lên sau! Vậy bây giờ mọi người lên ổn định chỗ ngồi đi rồi chúng ta về"

"Vâng ạ". Cả lớp nghe vậy có chút tiếc nuối muốn ở lại chơi thêm nhưng không được nên đành lên xe mà đi về

Sau khoảng 10 phút ổn định tất cả thì sẽ xuất phát đi về

"Muốn về thì có thể đuổi theo...có lẽ còn kịp đó". Ly đứng bên cạnh Cô đang ở góc khuất nào đó mà nhìn theo tất cả mọi người

"Không có... Thôi đi về thôi". Cô cười trừ rồi cùng Ly đi về nhà mình

"Bố Mẹ". Cô đi về thấy Bố Mẹ đang làm việc ngoài đồng thì vui vẻ đi lại

"Không phải Con nói cùng mọi người về rồi sao?"

"Con ở lại thêm vài ngày rồi mới về! Dù sao bọn Con cũng được nghỉ một tuần mới phải đi học"

"Vây sao không vào nhà nghỉ ngơi ra ngoài đây làm gì cho mệt"

"Con muốn phụ giúp mẹ". Cô cười rồi cùng mẹ tưới rau

- - - - -

Ngồi trên xe Cậu cảm thấy chẳng vui vẻ chút nào dù sao cũng gần về tới nhà rồi... Cậu muốn quay lại cũng chẳng kịp. Trong lòng muốn giải thích mọi chuyện với Cô nhưng bao giờ Cô mới chịu trở về chứ?

"Tôi nói rồi... Các Em về nhà cẩn thận! Nhớ tuần sau phải đi học đó nhé". Sau khoảng gần 2 tiếng ngồi trên xe thì cũng về tới trường Cô giáo để mọi người xuống xe rồi nói lớn

"Vâng ạ"

"Tạm biệt các Em"

"Tạm Biệt Cô". Cả lớp đồng thanh nói rồi ai có nhà người ấy về

Còn Cậu cũng bất lực mà đi về nhà..

- - - - -

"Đi chơi đi". Ly-Minh đến nhà Cô thấy Cô đang ngồi gần ngó trong phòng mà đi lại

"Chơi đâu chứ?"

"Thả diều"

"Nhảm chán! Nhưng Tao cũng đang chán đi". Cô cười rồi khoác tay Ly đi

"Còn buồn không?". Minh vừa đi vừa hỏi Cô

"Ai buồn? Mây à?". Cô nhìn sang Ly trêu đùa

"Bớt giả vờ đi"

"Tao ồ! À... Ly cái đứa tên Bảo Long ấy Mây thấy sao?"

"Sao là sao? Khó hiểu?"

"Người ta nói thích Mây..." Cô vừa đi vừa khuyếch vào tay Ly

"Tao...."

"Ly đỏ mặt rồi kia....". Minh thấy vậy thì lên tiếng trêu Ly

"Chúng Mây....". Ly nghe vậy thì đuổi đánh Cô với Minh nhưng được vài bước đột nhiên dừng lại...

"Cậu lại quay lại đây làm gì...?"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng...* *Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 21: Mong rằng chúng ta sẽ mai như vậy!

"Cậu lại quay lại đây làm gì...?". Cô cũng nhìn theo phản xạ của Ly

"Tôi có chuyện muốn nói với Cậu"

"Không phải hôm qua chúng ta nói rõ ràng rồi sao? Tôi không có gì muốn nói với Cậu". Khuôn mặt Cô tỏ rõ vẻ khó chịu bức bối

"....."

"Tao nhớ Tao với Ly còn phải quay lại xem mọi người đã ổn định được sân khấu chưa... Bọn Tao đi trước nha". Minh thấy không khí căng thẳng thì gạt tay áo Ly rồi đi nhanh để cho hai người có không gian riêng

"An Nhi... Cậu không thể nghe Tôi nói sao?". Cậu bất lực mà đi theo Cô khi Cô đang đi ra bãi cỏ gần đấy

"....Được rồi... Cậu muốn nói gì cứ nói đi... Tôi nghe là được chứ gì?". Cô ngồi xuống bãi cỏ bất lực nói, Cô không phải không muốn nghe Cô chỉ sợ khi Cậu giải thích Cô lại đau lòng hơn...

"Tôi... với Thu Nga... thực sự không phải như Cậu nghĩ"

"Cậu biết Tôi nghĩ gì sao?"

"Tôi... nhưng chuyện tối đó là do Thu Nga cậu ấy tự nhiên làm như vậy Tôi cũng không phản ứng kịp đều là do Cậu ấy chứ không phải Tôi muốn vậy"

"Cậu muốn nói gì? Tôi không hiểu Cậu nói gì cả?"

"Thực sự cái lần chơi Tôi thua đó...Tôi không đưa cho Cậu không phải Tôi đang nghĩ đến Thu Nga mà...chỉ do..."

"Do gì?".Cô nghe vậy thì bắt đầu nổi hứng tò mò

"(do Sern sắp đặt chứ Tôi đâu có muốn ^_^)...Do Tôi sợ mọi người sẽ trêu Cậu rồi sẽ hỏi Cậu đang thích ai không?khi đó mọi người sẽ biết người Cậu thích là Tôi..."

"Vì vậy Cậu không đưa bóng cho Tớ?Vì Cậu sợ mọi người sẽ biết Tớ Thích Cậu sao?Tớ thích Cậu thì là chuyện sai trái à?"Cô nghe vậy thì sắc mặt tối thẫm lại đứng phắt dậy nhìn Cậu thất vọng

"Không phải như vậy!Tôi sợ khi đó mọi người sẽ tạo áp lực cho Cậu...mọi người sẽ nói Cậu học tốt hơn là vì nhờ vào Tôi,Tôi cũng sợ Cậu bị một số người ghét như Thu Nga nói vì Tôi giàu nên Cậu mới thích Tôi...nên Tôi mới làm vậy!"

"Vậy sao Cậu không đưa bóng cho người khác mà lại là Thu Nga?"(lại vì Sern đúng chứ?)

"Lúc đó Tôi cũng không quan tâm mấy nên đưa liều dù sao Tôi cũng quen nổi Cậu,Thua Nga với cả Phương Anh...Phương Anh bị hỏi rồi nên Tôi mới đưa cho Thu Nga"

"Vậy còn chuyện lúc tối thì sao?"

"Lúc đấy Tôi nói với Thu Nga mọi chuyện chỉ là ngoài ý muốn mong Cậu ấy đừng hiểu lầm rồi Tôi nói xin lỗi Cậu ấy...Xong Tôi không hiểu sao Cậu ấy ôm lấy Tôi,Tôi không phản xạ kịp sau đó...xảy ra chuyện làm Cậu hiểu lầm như vậy"

"Vậy sao Cậu không nói sớm?".Cô nghe vậy thì lại đứng dậy nhưng tâm trạng lại cảm thấy vui vẻ

"Tôi có nói nhưng Cậu có nghe không chứ?".Cậu cũng đứng dậy nhíu mày nhìn Cô tâm trạng cũng bớt khó chịu

"Tại...lúc đấy Tôi bị sốc cực mạnh Cậu hiểu không hả?Nhìn thấy Người mình thích thân mật với người con gái khác lại còn là người mình ghét ai là người giữ bình tĩnh cho được chứ?".Cô chau môi nhìn Cậu

"Rồi...rồi"

"Mà không phải Cậu về tới nhà rồi sao?"

"Tôi đi tới cổng rồi nhưng sợ Cậu nghĩ linh tinh lâu ngày rồi bị bệnh nên Tôi mới vội vàng đi quay lại để giải thích với Cậu".Cậu nói rồi cười xoa đầu Cô tóc rối bời lên

"Sao mỗi ngày Cậu không cười như vậy?"

"Tôi...tôi không thích"

"Vậy vừa nãy sao Cậu cười?"

"Miễn cưỡng"

"Ồ"

"Có muốn tới kia chơi không?".Cậu nhìn Cô trừu rồi chỉ tay về cái nơi Cậu nói với Cô lần trước nơi đó cực đẹp

"Có?Nhưng Cậu biết đường tới đó sao?"

"Tôi không!Nhưng Cậu để làm gì?Cậu dẫn Tôi tới đó biết đâu lần sau có cơ hội về đây Tôi sẽ đến đó một lần nữa"

"Được đi thôi"

Cô cười vui vẻ trong lòng thoải mái mà cùng Cậu đi tới nơi đó đi đường Cô nói hết chuyện này chuyện kia mà Cậu chỉ gật đầu cái cho xong..

Sau vài phút đi một là chân thì cũng tới nơi Cô dẫn Cậu tới một nơi không khí êm dịu nhẹ nhàng khiến tâm trạng trở nên tốt hơn...Khung cảnh xung quanh chỉ có cỏ cây với bầu trời

"Cậu thấy ở đây có đẹp không Bảo Lâm"

"Đẹp!Khung cảnh bình dị nhưng làm tâm trạng tốt không có gì phải suy nghĩ cả"

"Vậy người thì sao?"

"....bình thường".Cậu biết Cô hỏi gì nhưng lại muốn trêu đùa Cô

"Cậu..."

"Được rồi...Người ngồi bên cạnh Tôi xinh đẹp được chưa?"

"Cậu lại miễn cưỡng nói đúng không?"

"Là thật lòng"

"...hôm qua là sinh nhật tôi đó...".Cô vừa nghịch cỏ vừa lăm bắm

"Cậu nói cái gì chứ?".Cậu quay lại nhìn Cô khó hiểu

"Không có gì"

"Quà sinh nhật muốn cho Cậu này".Cậu lấy trong túi áo của mình ra là một hộp quà nhỏ nhỏ nhưng xinh xắn

"Oa...cảm ơn Cậu".Cô vui vẻ nhận lấy món quà của Cậu tò mò mà mở ra bên trong là một sợi dây chuyền bạc có khắc tên "An Nhi" thêm chút hoa văn cực sang trọng

"Không có gì...Cậu thích là được rồi"

"Nhưng người ta nói tặng bạc là" bạc tình bạc nghĩa" đó...nhỡ vài hôm nữa chúng ta càng trở nên xa lạ thì sao?"

"Sao Cậu lúc nào cũng nghĩ linh tinh ra thế hả?"

"A...Đau".Cậu nghe Cô nói vậy thì cốc đầu Cô khiến Cô giật mình mà lờm Cậu

"Bao giờ Cậu trở về thành phố?"

"Khi nào Cậu về khi đó Tớ về..."

"Lỡ tỳ Tò về luôn thì sao?"

"Thì Tớ theo Cậu về luôn"

"Cậu thích Tò đến vậy sao?".Cậu nghe Cô nói vậy tâm trí bắt đầu rối loạn

"Đừng!Từ trước tới nay Tò chưa từng thích ai nhiều như Cậu vậy!"

"Ừm"

"Ồ".Cô nghe câu trả lời nhạt nhẽo của Cậu thì cũng gật đầu một tiếng,khuôn mặt lại xuất hiện vài nét buồn

Sau đó cả hai lại lâm vào im lặng chỉ vì nhưng câu nói nhạt nhẽo,chẳng ai nói thêm với ai câu nào chỉ nhìn về hường mặt trời đang chói chang

7h tối...

"Hey...Đi chơi đi".Ly-Minh đi đến nhà Cô

"Chơi đâu chứ?".Cô đang ngồi ngoài xem tv thì nhìn Ly

"Chơi đâu cũng được....Ăn uống gì đó đi"

"Bảo Lâm Cậu đi chứ?".Cô quay sang nhìn Cậu đang đọc sách.Vì khi Cô và Cậu đi chơi về Cậu nói muốn ở lại mai mới về nên Cô đã để Cậu ở nhà mình dù sao Bố Mẹ Cậu cũng quen Bố Mẹ Cô nên nói chuyện dễ dàng hơn

"Theo ý mọi người"

"Sao Cậu vẫn lạnh lùng thế hả?Thân thiện hơn một chút thì chết à?".Minh bực bội lên tiếng rồi nhìn Cô ánh mắt tức giận muốn nói với Cô"người như này Mày cũng thích cho được?",nhặc dù Cô cũng đang dành ra một chút thời gian kể mọi chuyện cho Ly-Minh nghe sự thật nhưng Minh vẫn bực thay cho Cô

"Tò trước giờ vẫn vậy nếu làm mọi người khó chịu Tò xin lỗi"

"Cậu có biết vì Cậu...An Nhi đã buồn nhiều như nào không nhất là cái cảnh hô...(hôm)"

"Minh".Cô cắt ngang lời Minh mà lờm Minh...còn Cậu nghe vậy thì ánh mắt cảm thấy mình có lỗi mà nhìn Cô

"Hazzz..."

"Thôi đi đi chẳng đạo này lạnh rồi".Ly lên tiếng cho không khí bớt căng thẳng

Nói xong vậy cả đám kéo nhau đi Cô lại vui vẻ với Minh trở lại không muốn làm mọi người cảm thấy áp lực,dù sao trước giờ Cô cũng chưa từng có suy nghĩ vì một ai đó mà cãi nhau với bạn bè cả

Tại quán ăn vỉa hè.....

"Ăn gì?Gọi đi".Cô cười vui vẻ lâu rồi Cô chưa được ngồi ở cái nơi thoải mái như vậy

"Cô ơi cho cháu một đĩa thịt xiên nướng,chân gà,ốc,xoài chua với cả 4 chai sừng ạ!Còn gì nữa không...".Ly gọi xong thì khuôn mặt trời đùa nhìn sang Minh bên cạnh nhưng chỉ để Minh hiểu ra điều đó

"Còn..."

"Ăn ít thôi béo rồi còn hay ăn!Tao không có nhiều tiền như vậy đâu"

"Vừa ai nói cứ gọi đi?"

"Rồi rồi!Ăn gì thì gọi.Biết bao giờ mới lại ăn cùng nhau như vậy!Mai Tao về rồi"

"Về sớm thế?"

"Tao bảo rồi...người ta là muốn ở bên cạnh ai đó thôi".Minh lên tiếng ánh mắt nhìn xung quanh

"Nói vớ vẩn...Không phải chúng mày cũng phải đi học sao?Tao ở đây chơi thêm làm gì lại để chúng mày nghỉ thêm vài buổi học để chơi với Tao à?".Cô lờm Minh rồi khẽ liếc nhìn sang Cậu chỉ thấy khuôn mặt Cậu tỉnh bơ nhưng không biết được trong lòng Cậu đang rất vui vẻ

"Rồi...coi như mày nói đúng đi"

"Im đi"

"Đồ ăn tới đây".Cô chủ quán mang đồ ăn ra cho bọn Cô

"Cảm ơn Cô ạ"

Sao đó là màn ăn uống trong cái sự tranh giành nhưng vui vẻ

15 phút sau..

"Mai bọn Tao tới tạm biệt Mây nha...Giờ Bọn Tao phải về rồi".Ly-Minh nhìn đồng hồ xong thì cũng nhanh tạm biệt Cô với Cậu về nhà để chuẩn bị bài vở cho ngày mai chuẩn bị thi cuối học kỳ

"Vây về nhà cẩn thận nha!Mai gặp"

"Mai gặp"

Sau đó Cô với Cậu cùng nhau đi về chẳng ai nói với ai câu nào im lặng đến mức nghe thấy cả bước chân của người kia

"An Nhi...".Cậu đột nhiên dừng lại mà gọi tên Cô

"Hà?"

"Tôi Xin Lỗi"

"Vì chuyện gì chứ?"

"Vì những chuyện xảy ra đã làm Cậu buồn".Cậu sau khi nghe Minh nói vậy tâm trạng bối rối lo lắng nhiều chuyện cảm thấy bản thân đối với Cô cực tệ

"Cậu đừng nghe những gì thằng Minh nói nó..."

"Tôi không nghe ai cả!Tôi cảm thấy thời gian qua Tôi làm Cậu buồn vì nhiều chuyện rồi...Tôi thực sự xin lỗi Cậu"

"Chỉ cần chúng ta mãi vui vẻ như vậy là Tôi thấy vui rồi"

"Được!Về thôi trời lạnh lắm đó"

Cậu nghe vậy thì lại cười với Cô rồi đi sang khoác áo ấm cho Cô cùng nhau đi về...Cô bị mấy hành động của Cậu như vậy mà trở nên vui vẻ ấm áp chìm trong hạnh phúc mà mình mơ mộng

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

"Đi đường cẩn thận nha Con!Mang ít đặc sản này lên cho Cô Chú nhé".Bố Mẹ Cô đưa Cô ra bến xe khuôn mặt không nỡ nhìn Con mình dôi đi chút nào

"Vâng!Có thời gian Con sẽ về thăm Bố Mẹ".Cô ôm Bố Mẹ Minh khuôn mặt sắp khóc vì không nỡ dôi đi vì dù sao Cô cũng mới về vài ngày mà đã đi rồi

"Ồ lại nhớ quan tâm tới Bố Mẹ Tao dùm Tao nha".Cô đi lại ôm Ly-Minh cười trừ

"Khi nào rảnh thì về nha".Ly vừa nói vừa vỗ vai an ủi Cô

"Đi nhiên"

"Cháu đi đường cẩn thận...có gì thì báo ban An Nhi dùm Bác"

"Vâng ạ!Bác nhớ giữ gìn sức khỏe có thời gian lên chơi với Cậu ấy ạ!".Cậu nghe Mẹ Cô nói xong cũng gật đầu lễ phép

"Nếu Cậu còn làm An Nhi buồn Tôi sẽ không để yên đâu"

"Cái thằng này!Dọa ai đấy hả?".Cô véo sườn Minh

"Đau"

"Sẽ không có chuyện đó đâu".Cậu nhìn Minh ánh mắt đầy kiên định

"Vây...Con đi nha Bố Mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe!Tao đi đây ờ lại học hành cho tốt!Tạm Biệt".Cô tạm biệt Bố Mẹ mình rồi quay sang tạm biệt Ly-Minh rồi cùng Cậu lên xe bus đi về

"Tạm Biệt"

"Không nỡ sao?".Cậu thấy Cô lên xe cứ quay đầu nhìn lại mặc cho xe đang đi xa dần mọi người

"Chỉ là Tôi cảm thấy mới quay về với Bố Mẹ mà đang phải trở về sớm vậy thôi".Cô quay vào nhìn Cậu mặt ừ ừ

"Được rồi sau này rảnh Tôi sẽ đưa Cậu về thăm mọi người được chưa?".Cậu xoa đầu Cô

"Cậu hứa đó nha"

"Tôi hứa"

Nghe Cậu nói như vậy Cô cũng cảm thấy ấm lòng cười nhìn Cậu rồi lại nhìn ra bên ngoài ngắm cảnh đang dần dần đi hết vùng quê yên bình trở về với thành phố ồn ào có vui nhưng chẳng bình dị thoải mái như ở thôn quê

"Tớ muốn ngủ"

"Vậy Cậu ngủ đi khi nào tới nơi Tôi gọi Cậu"

"Ồ"

"Nếu mỏi thì tựa vào vai Tôi".Cô vừa nhắm mắt thì Cậu lên tiếng rồi vỗ nhẹ bờ vai của mình nhìn Cô

"Được"

Cô vui vẻ tựa vào vai Cậu rồi nằm ngủ trong hạnh phúc...Cậu thỉnh thoảng lướt nhìn sang khuôn mặt đang ngủ ngon lành mà khẽch môi cười

- - - - -

"Mai sau Cậu sẽ học về cái gì?".Cô vừa đi trên đường về nhà vừa hỏi Cậu

"Tôi...Có lẽ sẽ học Bác Sĩ"

"Ồ...Cậu thấy Tớ nên học về ngành gì?"

"Cậu nên làm Giáo Viên...nhưng tùy theo ý Cậu muốn"

"Tớ sẽ học Bác Sĩ theo Cậu"

"Tại sao?"

"Vì như vậy sẽ được ở bên cạnh Cậu"

"Cậu phải suy nghĩ cho bản thân mình chứ?Đừng áp đặt cuộc sống của mình cho người khác như vậy người khác sẽ thấy bản thân có lỗi với Cậu đó".Cậu quay lại nhìn Cô về mặt nghiêm túc có gì đó không vui

"Cậu không thích sao?".Cô nhìn Cậu ánh mắt thất vọng

"Không chỉ riêng Tôi ai cũng vậy!Không phải Tôi không thích mà vì như vậy Cậu sẽ không thể làm được điều mình muốn!Cậu hãy nhớ rằng dù Cậu có học về ngành gì dù không học cùng Tôi Tôi cũng sẽ mãi quan tâm Cậu như bây giờ!Hiểu chứ?"

"Ừm"

"Về nhà nghỉ ngơi đi!Mai Tôi đợi Cậu rồi đi học".Cậu cười nhìn Cô rồi đi vào nhà mình...Cô nhìn theo bóng dáng Cậu thờ dài một hồi có chút không vui nhưng cũng nhanh chóng đi vào nhà

"Chào Cô Chú Cháu mới về".Cô cười nhìn mọi người

"Mới về à Con sao không gọi Cô Chú ra đón"

"Dạ...Con tưởng Cô Chú đi làm nên thôi ạ!Bố Mẹ Con gửi cho Cô Chú ít đặc sản dưới quê ạ".Cô lấy đại lý do rồi đặt lên bàn ăn ít bánh đặc sản dưới quê

"Khi nào gọi điện về nhà cảm ơn Bố Mẹ dùm Cô nhé"

"Vâng ạ"

"Con có mệt chưa thì lên phòng nghỉ ngơi đi"

"Vậy Con xin phép"

Cô bước chân nặng trĩu lên phòng chẳng hiểu sao khi nói chuyện với Cậu về việc tương lai tâm trạng Cô lại bất ổn như vậy?

Cô lên phòng chẳng muốn suy nghĩ gì nhiều lướt nhìn qua phòng Cậu sau đó đi tắm thay đồ rồi nằm trên giường ngủ cho bớt suy nghĩ bớt mệt mỏi

Ngày hôm sau....

"Sao lâu thế hả?".Cậu ở ngoài cửa đợi Cô thì lo lắng

"Tại Tớ ngủ quên"

"Còn mệt sao?"

"Không có chỉ là hôm qua Tớ suy nghĩ tới việc tương lai học gì nên mới ngủ quên"

"Cậu định học gì rồi?"

"Tớ...Tớ chưa biết"

"Vậy Cậu để suy nghĩ sau đi...Đừng làm IQ của mình giảm nữa nó đã giảm lắm rồi".Cậu nhìn Cô trêu chọc cho Cô bớt áp lực

"Cậu chê Tớ ngốc sao?"

"Là tự Cậu nói"

"Cậu...được Tớ đố Cậu một câu hỏi nếu Cậu trả lời được coi như IQ Tớ thấp được chứ?"

"Được thôi"

"2+3=?"

"Bằng 5!Cậu để quên nào ở nhà à?"

"Vậy Tớ+Cậu có bằng một tình yêu không?".Cô ánh mắt trêu đùa Cậu

"Đi học nhanh đi muộn rồi".Cậu nghe vậy thì không biết nói như nào nên lấy cớ rồi đi học thật nhanh

"Vậy Cậu thấy IQ của Tớ có thấp không?".Cô đi tới cổng trường thì lại hỏi Cậu

"Thấp!Cậu nên phát triển IQ đi".Cậu xoa đầu Cô rồi tung rồi bỏ vào lớp

"Cậu...đúng là đồ khó ưa".Cô biết Cậu đang trêu chọc mình nhưng vẫn tức giận

"Nhìn thấy cảnh như vậy mà vẫn dỗi lòng thân thiết như vậy sao?".Thu Nga đi đằng sau nhìn thấy cảnh đó tức đen mặt đi lại chỗ Cô dù biết rõ lý do của mọi chuyện nhưng vẫn dùng thái độ không biết chuyện gì

"Vậy thì sao chứ?Hơn cái người muốn vậy cũng chẳng được?".Cô quay lại khoanh tay nhìn Thu Nga ánh mắt châm chọc

"Cậu...Cậu đừng đắc ý quá sớm"

"Vậy sao?Nếu không phải Tôi biết rõ mọi chuyện thì Tôi đã cho Cậu ăn mấy cái bánh và vì dám hôn lên mà người Tôi thích rồi đó".Cô đi lại dùng một ngón tay chỉ vào người Thu Nga ân lủi Thu Nga rồi nhếch môi mà bỏ vào lớp

"Cậu...Cậu đợi đó Tôi sẽ không để yên truyện này đâu"

"Sao vào muộn vậy hả?".Cậu thấy Cô giáo chuẩn bị lên thì mới thấy Cô đi vào,Cậu lo lắng vì nghĩ Cô vì mấy lời nói của Cậu mà buồn

"Gặp được cái người được nhận quả bóng từ ai đó nên lên mặt nên phải dừng lại nói mấy câu chứ?".Cô nói bơ vơ rồi nhìn đi chỗ khác trong lòng như trút được con giận

"Cậu giỏi ha!Giờ còn học được cái tính nói móc người khác như vậy rồi sao?".Cậu đang đọc sách quay sang nhìn Cô ánh mắt đe dọa

"Đầu dám!".Cô vẫn nhón nhờ nhìn Cậu

Đúng lúc Cô giáo lên nên Cậu chỉ vội cốc đầu Cô một cái rồi chăm chú vào học tập

"Lớp Trưởng hết giờ tất cả tiết học sau đó Em lên phòng hiệu trưởng gặp Cô và Thầy Hiệu Trưởng nhé".Cô giáo đi vào lớp vừa ngồi xuống ghế thì lên tiếng

"Vâng ạ".Cậu cũng đứng dậy lễ phép gật đầu

"Có chuyện gì vậy?Hay là chuyện Cậu lại trở lại quê Tớ bị Cô giáo biết?".Cô nghe vậy thì lo lắng

"Chắc không phải đâu...Cậu lo học bài đi"

Phòng Hiệu Trưởng..

Cốc...Cốc...Cốc...

"Thầy và Cô tìm Em ạ".Cậu gõ cửa rồi đi vào khuôn mặt tò mò

"Bao Lâm...nhà trường được một xuất học bổng đi du học bên Úc gửi về nói chọn một học sinh ưu tú sang đọc học rồi Họ sẽ bồi dưỡng Em trở thành một Bác sĩ giỏi!Em thấy sao?".Thầy Hiệu Trưởng hạ kinh xuống nhìn Cậu

"Em..Nhưng trường chúng ta có nhiều người khác giỏi hơn Em mà Thầy".Cậu nghe vậy thì bất ngờ

"Đúng!Nhưng tất cả Thầy,Cô(giáo) trong trường đều thấy Em phù hợp nhất!"

"Tại sao ạ?"

"Vì mọi người đều biết gia đình Em có một Bệnh Viện lớn được truyền qua nhiều đời như vậy rồi chắc chắn khi Em lớn Em cũng sẽ trở thành trụ cột của Bệnh Viện đó nên nhà trường muốn giữ xuất học bổng này lại cho Em!Mong muốn Em lớn lên sẽ trở thành một Bác Sĩ giỏi giúp ích cho gia đình và mọi người!Em đồng ý đi du học chứ?"

"Em..."

"Nếu Em muốn có thời gian suy nghĩ...thì cứ về suy nghĩ kĩ đi rồi trả lời sau cũng được?".Cô giáo đứng bên cạnh nhìn Cậu

"Em...vậy Em sẽ suy nghĩ sau ạ!"

"Thầy đợi câu trả lời của Em!"

"Vâng!Vậy Em xin phép"

Cậu nói xong thì đi ra khỏi phòng với tâm trạng bối rối Cậu không biết phải chọn lựa như thế nào mới đúng chứ?

"Sao Cậu lâu ra vậy?Cậu có bị trách phạt không?".Cậu đứng ngoài cổng đợi Cậu thì lo lắng

"Sao còn chưa về?"

"Tớ lo lắng cho Cậu"

"Được rồi về thôi!Thầy với Cô chỉ trao đổi về việc học tập của Tòì một chút thôi".Cậu cùng Cô đi về,lý do Cậu không muốn đi là vì người đang ở bên cạnh Cậu chính là Cô!Cậu chẳng muốn rời xa Cô chút nào cả!

Liệu Bảo Lâm có đồng ý đi du học không?

Mọi người cho Senn ý kiến nhes ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

"Đi đường cẩn thận nha Con!Mang ít đặc sản này lên cho Cô Chú nhé".Bố Mẹ Cô đưa Cô ra bến xe khuôn mặt không nở nhìn Con mình dò đi chút nào

"Vâng!Có thời gian Con sẽ về thăm Bố Mẹ".Cô ôm Bố Mẹ Minh khuôn mặt sắp khóc vì không nở rời đi vì dù sao Cô cũng mới về vài ngày mà đã đi rồi

"Ồ lại nhớ quan tâm tới Bố Mẹ Tao dùm Tao nha".Cô đi lại ôm Ly-Minh cười trừ

"Khi nào rảnh thì về nha".Ly vừa nói vừa vỗ vai an ủi Cô

"Dĩ nhiên"

"Cháu đi đường cẩn thận...có gì thì báo ban An Nhi dùm Bác"

"Vâng ạ!Bác nhớ giữ gìn sức khỏe có thời gian lên chơi với Cậu ấy ạ!".Cậu nghe Mẹ Cô nói xong cũng gật đầu lễ phép

"Nếu Cậu còn làm An Nhi buồn Tòì sẽ không để yên đâu"

"Cái thẳng này!Dọa ai đấy hả?".Cô véo sườn Minh

"Đau"

"Sẽ không có chuyện đó đâu".Cậu nhìn Minh ánh mắt đầy kiên định

"Vậy...Con đi nha Bố Mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe!Tao đi đây ở lại học hành cho tốt!Tạm Biệt".Cô tạm biệt Bố Mẹ mình rồi quay sang tạm biệt Ly-Minh rồi cùng Cậu lên xe bus đi về

"Tạm Biệt"

"Không nở sao?".Cậu thấy Cô lên xe cứ quay đầu nhìn lại mặc cho xe đang đi xa dần mọi người

"Chỉ là Tớ cảm thấy mới quay về với Bố Mẹ mà đang phải trở về sớm vậy thôi".Cô quay vào nhìn Cậu mặt ừ rừ

"Được rồi sau này rảnh Tòì sẽ đưa Cậu về thăm mọi người được chưa?".Cậu xoa đầu Cô

"Cậu hứa đó nha"

"Tòì hứa"

Nghe Cậu nói như vậy Cô cũng cảm thấy ấm lòng cười nhìn Cậu rồi lại nhìn ra bên ngoài ngắm cảnh đang dần dần đi hết vùng quê yên bình trở về với thành phố ồn ào có vui nhưng chẳng bình dị thoải mái như ở thôn quê

"Tớ muốn ngủ"

"Vậy Cậu ngủ đi khi nào tới nơi Tòì gọi Cậu"

"Ồ"

"Nếu mỏi thì tựa vào vai Tòì".Cô vừa nhắm mắt thì Cậu lên tiếng rồi vỗ nhẹ bờ vai của mình nhìn Cô

"Được"

Cô vui vẻ tựa vào vai Cậu rồi nằm ngủ trong hạnh phúc...Cậu thỉnh thoảng lướt nhìn sang khuôn mặt đang ngủ ngon lành mà nhếch môi cười

- - - - -

"Mai sau Cậu sẽ học về cái gì?".Cô vừa đi trên đường về nhà vừa hỏi Cậu

"Tòì...Có lẽ sẽ học Bác Sĩ"

"Ồ...Cậu thấy Tớ nên học về ngành gì?"

"Cậu nên làm Giáo Viên...nhưng tùy theo ý Cậu muốn"

"Tớ sẽ học Bác Sĩ theo Cậu"

"Tại sao?"

"Vì như vậy sẽ được ở bên cạnh Cậu"

"Cậu phải suy nghĩ cho bản thân mình chứ?Đừng áp đặt cuộc sống của mình cho người khác như vậy người khác sẽ thấy bản thân có lỗi với Cậu đó".Cậu quay lại nhìn Cô về mặt nghiêm túc có gì đó không vui

"Cậu không thích sao?".Cô nhìn Cậu ánh mắt thất vọng

"Không chỉ riêng Tôi ai cũng vậy!Không phải Tôi không thích mà vì như vậy Cậu sẽ không thể làm được điều mình muốn!Cậu hãy nhớ rằng dù Cậu có học về ngành gì dù không học cùng Tôi Tôi cũng sẽ mãi quan tâm Cậu như bây giờ!Hiểu chứ?"

"Ừm"

"Về nhà nghỉ ngơi đi!Mai Tôi đợi Cậu rồi đi học".Cậu cười nhìn Cô rồi đi vào nhà mình...Cô nhìn theo bóng dáng Cậu thờ dài một mòi có chút không vui nhưng cũng nhanh chóng đi vào nhà

"Chào Cô Chú Cháu mới về".Cô cười nhìn mọi người

"Mới về à Con sao không gọi Cô Chú ra đón"

"Dạ...Con tưởng Cô Chú đi làm nên thôi ạ!Bố Mẹ Con gửi cho Cô Chú ít đặc sản dưới quê ạ".Cô lấy đại lý do rồi đặt lên bàn ăn ít bánh đặc sản dưới quê

"Khi nào gọi điện về nhà cảm ơn Bố Mẹ dùm Cô nhé"

"Vâng ạ"

"Con có mệt chưa thì lên phòng nghỉ ngơi đi"

"Vâng Con xin phép"

Cô bước chân nặng trĩu lên phòng chẳng hiểu sao khi nói chuyện với Cậu về việc tương lai tâm trạng Cô lại bất ổn như vậy?

Cô lên phòng chẳng muốn suy nghĩ gì nhiều lướt nhìn qua phòng Cậu sau đó đi tắm thay đồ rồi nằm trên giường ngủ cho bớt suy nghĩ bớt mệt mỏi

Ngày hôm sau....

"Sao lâu thế hả?".Cậu ở ngoài cửa đợi Cô thì lo lắng

"Tại Tớ ngủ quên"

"Còn mệt sao?"

"Không có chỉ là hôm qua Tớ suy nghĩ tới việc tương lai học gì nên mới ngủ quên"

"Cậu định học gì rồi?"

"Tớ...Tớ chưa biết"

"Vậy Cậu để suy nghĩ sau đi...Đừng làm IQ của mình giảm nữa nó đã giảm lắm rồi".Cậu nhìn Cô trêu chọc cho Cô bớt áp lực

"Cậu chê Tớ ngốc sao?"

"Là tự Cậu nói"

"Cậu...được Tớ đó Cậu một câu hỏi nếu Cậu trả lời được coi như IQ Tớ thấp được chứ?"

"Được thôi"

"2+3=?"

"Bằng 5!Cậu để quên nào ở nhà à?"

"Vậy Tớ+Cậu có bằng một tình yêu không?".Cô ánh mắt trêu đùa Cậu

"Đi học nhanh đi muộn rồi".Cậu nghe vậy thì không biết nói như nào nên lấy cớ rồi đi học thật nhanh

"Vậy Cậu thấy IQ của Tớ có thấp không?".Cô đi tới cổng trường thì lại hỏi Cậu

"Thấp!Cậu nên phát triển IQ đi".Cậu xoa đầu Cô rồi tung rồi bỏ vào lớp

"Cậu...đúng là đồ khó ưa".Cô biết Cậu đang trêu chọc mình nhưng vẫn tức giận

"Nhìn thấy cảnh như vậy mà vẫn dối lòng thân thiết như vậy sao?".Thu Nga đi đằng sau nhìn thấy cảnh đó tức đen mặt đi lại chỗ Cô dù biết rõ lý do của mọi chuyện những vẫn dùng thái

độ không biết chuyện gì

"Vậy thì sao chứ?Hơn cái người muốn vậy cũng chẳng được?".Cô quay lại khoanh tay nhìn Thu Nga ánh mắt chăm chọc

"Cậu...Cậu đừng đắc ý quá sớm"

"Vậy sao?Nếu không phải Tôi biết rõ mọi chuyện thì Tôi đã cho Cậu ăn mấy cái bánh và vì dám hôn lên mà người Tôi thích rồi đó".Cô đi lại dùng một ngón tay chỉ vào người Thu Nga ả lủi Thu Nga rồi nhếch môi mà bỏ vào lớp

"Cậu...Cậu đợi đó Tôi sẽ không để yên truyện này đâu"

"Sao vào muộn vậy hả?".Cậu thấy Cô giáo chuẩn bị lên thì mới thấy Cô đi vào,Cậu lo lắng vì nghĩ Cô vì mấy lời nói của Cậu mà buồn

"Gặp được cái người được nhận quà bóng từ ai đó nên lên mặt nên phải dừng lại nói mấy câu chứ?".Cô nói bơ vơ rồi nhìn đi chỗ khác trong lòng như trút được con giận

"Cậu giỏi ha!Giờ còn học được cái tính nói móc người khác như vậy rồi sao?".Cậu đang đọc sách quay sang nhìn Cô ánh mắt đe dọa

"Đầu dằm".Cô vẫn nhón nhơ nhìn Cậu

Đúng lúc Cô giáo lên nên Cậu chỉ vội cốc đầu Cô một cái rồi chăm chú vào học tập

"Lớp Trường hết giờ tất cả tiết học sau đó Em lên phòng hiệu trưởng gặp Cô và Thầy Hiệu Trưởng nhé".Cô giáo đi vào lớp vừa ngồi xuống ghế thì lên tiếng

"Vâng ạ".Cậu cũng đứng dậy lễ phép gật đầu

"Có chuyện gì vậy?Hay là chuyện Cậu lại trở lại quê Tổ bị Cô giáo biết?".Cô nghe vậy thì lo lắng

"Chắc không phải đâu...Cậu lo học bài đi"

Phòng Hiệu Trưởng..

Cốc...Cốc...Cốc...

"Thầy và Cô tìm Em ạ".Cậu gõ cửa rồi đi vào khuôn mặt tò mò

"Bào Lâm...nhà trường được một xuất học bổng đi du học bên Úc gửi về nói chọn một học sinh ưu tú sang đọc học rồi Họ sẽ bồi dưỡng Em trở thành một Bác sĩ giỏi!Em thấy sao?".Thầy Hiệu Trưởng hạ kinh xuống nhìn Cậu

"Em...Nhưng trường chúng ta có nhiều người khác giỏi hơn Em mà Thầy".Cậu nghe vậy thì bất ngờ

"Đúng!Nhưng tất cả Thầy,Cô(giáo) trong trường đều thấy Em phù hợp nhất!"

"Tại sao ạ?"

"Vì mọi người đều biết gia đình Em có một Bệnh Viện lớn được truyền qua nhiều đời như vậy rồi chắc chắn khi Em lớn Em cũng sẽ trở thành trụ cột của Bệnh Viện đó nên nhà trường muốn giữ xuất học bổng này lại cho Em!Mong muốn Em lớn lên sẽ trở thành một Bác Sĩ giỏi giúp ích cho gia đình và mọi người!Em đồng ý đi du học chứ?"

"Em..."

"Nếu Em muốn có thời gian suy nghĩ...thì cứ về suy nghĩ kĩ đi rồi trả lời sau cũng được?".Cô giáo đứng bên cạnh nhìn Cậu

"Em...vậy Em sẽ suy nghĩ sau ạ!"

"Thầy đợi câu trả lời của Em!"

"Vâng!Vậy Em xin phép"

Cậu nói xong thì đi ra khỏi phòng với tâm trạng bối rối Cậu không biết phải chọn lựa như thế nào mới đúng chứ?

"Sao Cậu lâu ra vậy?Cậu có bị trách phạt không?".Cậu đứng ngoài cổng đợi Cậu thì lo lắng

"Sao còn chưa về?"

"Tớ lo lắng cho Cậu"

"Được rồi về thôi!Thầy với Cô chỉ trao đổi về việc học tập của Tôi một chút thôi".Cậu cùng Cô đi về,lý do Cậu không muốn đi là vì người đang ở bên cạnh Cậu chính là Cô!Cậu chẳng muốn rời xa Cô chút nào cả!

Liệu Bào Lâm có đồng ý đi du học không?

Mọi người cho Senn ý kiến nhes ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trường... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Không có sự lựa chọn...

"Bảo Lâm!Nghe nói nhà trường dành cho Con một suất học bổng du học ở Úc".Bố Cậu vừa ngồi vào bàn ăn khuôn mặt dò hỏi nhìn Cậu

"Đạ...Vâng".Cậu vừa cho miếng com vào miệng nghe vậy thì trầm ngâm suy nghĩ rồi chỉ nhẹ gật đầu trong lòng bỗng có cảm giác khó chịu gì đó

"Vậy Con trả lời thế nào?Đồng ý rồi chứ?"

"Con...Con nói Con muốn suy nghĩ thêm"

"Sao phải suy nghĩ thêm?Đó không phải điều tốt đối với Con sao?".Mẹ Cậu nghe vậy bỏ đũa xuống khuôn nhìn Cậu

"Nhưng ở trường Con có nhiều Anh Chị tốt hơn sao lại phải là Con chứ?".Cậu nhìn Mẹ có chút không vui hiện rõ trên mặt

"Nhưng Con là người có đủ điều kiện nhất cũng là người tốt nhất!"

"Có phải Bố Mẹ đã liên hệ trước với nhà trường đề xuất Con đi đúng chứ?"

".....".Bố Mẹ Cậu nghe vậy thì chỉ biết nhìn nhau rồi

"Là Bố Mẹ thật sao?"

"Chúng ta chỉ muốn tốt cho Con thôi".Bố Cậu nhìn Mẹ Cậu rồi nhìn sang Cậu khuôn mặt nghiêm khắc

"Nhưng...Sao Hai người không hỏi ý kiến Con trước chứ?Con cũng chỉ mới học lớp 10 à sang đây Con biết học cái gì chứ?Trong khi đó ở bên đây Con học cũng tốt khi học xong có thể nghĩ đến việc đi du học sau mà?Sao lại phải là bây giờ chứ?".Khuôn mặt Cậu cau gắt nhìn Bố Mẹ mình ánh mắt thất vọng

"Đúng Con mới học lớp 10 bây giờ học sẽ biết thêm nhiều kiến thức hơn,học hỏi được nhiều hơn đều là những điều này đều tốt cho Con".Mẹ Cậu vẫn giữ nguyên khuôn mặt bình thản với những điều mình làm cho Cậu mặc cho khuôn mặt Cậu đang cau gắt khó chịu như thế nào

"Con sẽ không đi đâu cả!".Giọng nói Cậu đầy chắc nịch

"Con không có sự lựa chọn nào khác cả!Bố Mẹ đã quyết định rồi!".Mẹ Cậu tức giận đập bàn đứng dậy nhìn Cậu

"Được rồi...Bảo Lâm!Chúng ta đều muốn tốt cho Con".Bố Cậu lên tiếng nhìn Cậu

"Bố Mẹ đã từng hỏi ý kiến Con chưa?Sao lúc nào cũng tự quyết định cuộc đời của Con vậy hả?Con thất vọng về hai người".Khuôn mặt Cậu hiện rõ hai chữ "Bất Lực" rồi bỏ lên phòng

"Em chỉ muốn tốt cho Con thôi".Mẹ Cậu rơm rớm nước mắt nhìn Chồng Minh

"Được rồi...Anh hiểu mà!Rồi Con sẽ hiểu cho chúng ta mà".Bố Cậu an ủi Vợ mình,ai cũng có nỗi khổ riêng Bố Mẹ Cậu cũng vậy...

Cậu bức tức,thất vọng,bất lực cảm xúc lẫn lộn mà nằm ra giường mệt mỏi!Cậu thật sự cảm thấy bản thân bất lực với tất cả mọi chuyện đang xảy ra, trong đầu hiện ra dấu chấm hỏi to đùng "chuyện này đến muộn không đến sao đến đúng khi bên cạnh Cậu đang xuất hiện người Cậu thích chứ?"

"Bảo Lâm...Bảo Lâm...".Cô ở trong phòng chán nản mà gọi tên Cậu một hồi lâu có chút hụt hẫng

"Cậu định gọi cho cả xóm nghe tên Tôi sao?".Cậu nghe Cô gọi mình giọng nói ám áp thì cố lấy lại sức ngồi dậy mà đi ra ngoài lan can đứng nhìn sang chỗ Cô

"Tại Tổ gọi Cậu này giờ nhưng không thấy Cậu đâu"

"Tôi mới ăn com xong!Có chuyện gì mà gọi Tôi?"

"Tớ nhớ Cậu nên gọi không được sao?".Cô chu cái mồm đáng yêu nhìn Cậu

"Lo học bài đi!Tôi phải học rồi".Cậu nghe vậy thì chau mày nhìn Cô nhưng tối chắc Cô cũng chẳng nhận ra được điều đó,Cô cứ nói chuyện kiểu vậy với Cậu thì làm sao Cậu nỡ rời xa Cô chứ?

"Ồ...Cậu đi học bài sao?"

"Đúng"

"Vậy Cậu học bài đi".Cô nghe vậy thì tâm trạng trùng xuống hiện rõ trên khuôn mặt

"Nhớ đóng cửa chặt lại không gió thổi vào lạnh...rồi ồm".Cậu nói xong thì bỏ đi vào trong

"I Love You 3000".Cô nghe Cậu quan tâm mình như vậy thì vui vẻ tay làm hình trái tim để trên đỉnh đầu nhìn sang hướng phòng Cậu khi Cậu đang đóng cửa lại.Cậu nhìn thấy vậy nở nụ cười vui vẻ những chẳng được bao lâu nụ cười lại tắt ngấm xuống bàn học tâm trạng nặng nề

cốc...cốc...cốc....

"Con không muốn gặp hai người".Cậu nghe tiếng gõ cửa thì tâm trạng khó chịu nói vọng ra

"Chúng ta nói chuyện được chứ?".Bố Cậu mặc cho Cậu nói gì vẫn mở cửa đi vào dùng giọng nói nhẹ nhàng nói với Cậu

"Nếu nói về việc đi du học thì không cần đâu!Con sẽ không đi đâu cả!"

"Năm đó...Ông nội Con mất đã dẫn dọ ta với Mẹ con "sau này khi Bảo Lâm lớn lên phải dạy Bảo Lâm thật nhiều điều tốt,giúp Bảo Lâm có nhiều kiến thức để trở thành một Bác Sĩ giỏi toàn diện khi đó có thể giúp đỡ cho nhiều người" Ông còn nói "Nhất định phải để Bảo Lâm đi trên một con đường tốt nhất trở thành một Bác Sĩ giỏi" khi đó ta với Mẹ con đã đồng ý sẽ dạy Con trở thành một Bác Sĩ giống Mẹ Con bây giờ có thể giỏi hơn cả Mẹ Con thì càng tốt...Trước khi Ông Nội mất trong giọng nói khàn khàn giọng nhỏ dần Ông đều nói "Mai sau Bảo Lâm sẽ làm một Bác Sĩ giỏi..." Ông cứ nói vậy cho đến khi hơi thở tắt dần... Vì vậy Ta với Mẹ Con đã hứa sẽ làm nhưng điều tốt nhất cho Con...Nên khi nhà trường nói có một suất học bổng du học ở Úc họ đào tạo để trở thành một Bác Sĩ chuyên nghiệp Bố Mẹ đã cố gắng để giúp Con có suất học bổng đó..."

"....."

"Mẹ Con đều muốn tốt cho Con...Mẹ Con cũng chẳng còn sức để một mình chống chọi với bệnh viện lâu dài được nên muốn có người tiếp quản vì vậy Mẹ mới mong Con đi du học sớm để trở về giúp đỡ Mẹ Con...Mẹ Con thực sự cũng không muốn làm như vậy như chúng ta không có sự lựa chọn nào khác nữa..."Bố Cậu nói xong tâm trạng ủ rũ nước mắt còn đọng trên mi khi nhắc đến chuyện Ông nội cả nỗi khổ của Bố Mẹ Cậu...

"Vậy sao hai người không nói cho Con biết điều đó?".Khuôn mặt Cậu nhăn nhó nhìn Bố mình

"Bố Mẹ nghĩ chỉ cần Bố Mẹ làm những điều tốt nhất dành cho Con đó là thực hiện được điều Ông Nội muốn...Bố Mẹ cũng xin lỗi vì chưa nghĩ đến cảm xúc của Con"

"Nhưng...được rồi Con sẽ suy nghĩ lại".Cậu nghe Bố mình nói trong lòng bỗng dâng trào lên cảm xúc khó tả vừa muốn đồng ý nhưng vừa không muốn khiến Cậu mệt mỏi

"Vậy Bố Mẹ mong chờ câu trả lời của Con...Học bài rồi nghỉ ngơi sớm đi".Bố Cậu vỗ vai Cậu rồi bỏ ra ngoài

"Vâng".Cậu gật đầu đợi Bố đi ra ngoài đóng cửa khi đó Cậu trầm mặc suy nghĩ mệt mỏi nằm ra giường chẳng muốn suy nghĩ thêm điều gì cả người bất lực

- - - - -

"Sao hai mắt Cậu như gấu trúc vậy?".Cô thấy Cậu đi ra kiểu mệt mỏi thì lo lắng

"Chắc hôm qua Tôi ngủ muộn!Đi thôi".Cậu nhìn Cô rồi bước đi,Cậu ngủ muộn chứ?ngủ muộn vì phải suy nghĩ xem làm như nào mới là tốt nhất cho cả Cô và Cậu?

"Cậu mệt sao?"

"Không có!"

"Bảo Lâm..."

"Cậu có thể im lặng mà đi được chứ?Sao cứ nói hoài vậy hả?".Cậu đang đi đột nhiên dừng lại khuôn mặt cau có nhìn Cô

"Tớ chỉ muốn nói sao Cậu đi học lại mệt ít vậy hả nhờ bệnh thì sao thôi mà!Nếu Cậu không thích Tớ nói nữa thì thôi chúng ta mau đi học đi chẳng muộn"

"Tôi xin lỗi!Tâm trạng Tôi có chút khó chịu nên không muốn nói chuyện nhiều với ai cả!Đi nhanh chẳng muộn".Khuôn mặt Cậu bớt cau có hơn nhìn Cô rồi lại bước đi trong lòng Cậu cực kỳ khó chịu những chẳng biết làm sao cả,Cậu chỉ muốn làm như vậy để Cô bớt thích Cậu đi thì càng tốt....

Tối lớp...

"Bảo Lâm...chuyện đó Em đã suy nghĩ kĩ chưa?".Cô giáo ghé qua chỗ ngồi của Cậu

"Chuyện đó...cho Em một chút thời gian nữa ạ".Cậu vừa ngồi xuống bàn thì trống vào lớp,quả thực Cậu chẳng muốn đi học một chút nào còn nhìn thấy khuôn mặt của Cô lúc nào cũng nhìn Cậu cười khiến Cậu càng khó chịu vậy mà Cô giáo còn hỏi Cậu chuyện đó Cậu biết phải làm sao chứ?

"Vậy hết giờ học mong Em sẽ có câu trả lời được chứ?"

"Vâng".Cậu đứng dậy gật đầu đợi Cô đi ra ngoài mới ngồi xuống khuôn mặt bắt đầu mơ hồ

"Có chuyện gì vậy Bảo Lâm?Sao nhìn Cậu có vẻ không vui?".Cô để Cô giáo đi ra ngoài mới nhìn sang Cậu khuôn mặt lo lắng

"Không có gì đâu!Cậu đừng bận tâm".Cậu cố nở nụ cười chẳng mấy vui nhìn Cô

"Thật sao?"

"Thật...Cậu chuẩn bị bài đi sắp vào tiếp rồi đó"

"Ồ..."Tiếng "ồ" của Cô kéo dài chỉ mong Cậu quan tâm tới mình nhưng điều đó chẳng xảy ra Cậu chỉ bận tâm vào mấy quyển sách

Trong giờ học Cậu chẳng có tâm trí nào mà học cả,Cậu thực sự chưa xác định được mình nên làm như thế nào?Xa Cô Cậu thực sự không làm được nhưng Cậu thực sự rất thương yêu Ông Nội Ông cũng rất yêu thương Cậu trước giờ Ông đều kì vọng vào Cậu!Cậu biết phải làm sao chứ?Không muốn làm Ông thất vọng cũng không muốn làm Cô buồn...Cậu thực sự không còn sự lựa chọn khác sao?

"An Nhì..."

"Sao?".Cô đang chăm chú học bài thì nghe tiếng Nhật Duy gọi mình thì khuôn mặt cau có,Cô không muốn nói chuyện trong giờ cũng không muốn nói chuyện sẽ làm phiền Cậu

"Hết giờ đi chơi với Tôi không?Tôi đưa Cậu đi khu vui chơi?".Nhật Duy cười nhìn Cô mỗi lần thấy Cô không vui Nhật Duy đều muốn làm điều gì đó cho Cô mặc dù biết người Cô thích là ai...

"Không muốn!Tôi về cùng Bảo Lâm rồi"

"Cậu đi với Cậu ta đi Tôi phải đến một nơi không về cùng Cậu được".Cậu lẳng lặng lên tiếng mặc dù Cô với Nhật Duy có nói chuyện nhỏ đi nữa giữa không khí im lặng của lớp cũng đủ để Cậu nghe rõ

"Nhưng..."

"Cậu chỉ là không về với Tôi một ngày thôi có gì to tác sao?"

"Nếu Cậu muốn vậy".Cô nói rồi quay lại học bài cũng chẳng trả lời câu hỏi của Nhật Duy cũng chẳng nói thêm câu nào với Cậu

Cậu với Nhật Duy nhìn nhau một hồi mới thôi,Cậu thực sự không muốn Cô về cùng ai khác ngoài Cậu nhưng phải để Cô tập được điều đó dần dần sẽ quen...

Phòng hiệu trưởng...

"Chào thầy ạ".Cậu từng bước chân nặng trĩu đi đến phòng hiệu trưởng

"Bảo Lâm..Em ngồi đi".Thầy hiệu trưởng thấy Cậu khuôn mặt vui vẻ

"Dạ không cần đâu ạ"

"Em suy nghĩ sao rồi?"

"Em...em đồng ý với nhà trường sẽ đi du học...nhưng với một điều kiện được chứ?"

"Được...Em có điều gì cứ nói đi".Thầy hiệu trưởng vừa vui vẻ vừa tò mò nhìn Cậu

"Chuyện Em đi du học có thể để một vài hôm khi Em đã đi sang đó rồi mới thông báo cho lớp Em được chứ?"

"Được cứ làm theo ý Em vậy nhà trường sẽ cho Em hai ngày chuẩn bị hai ngày sau sẽ đi được chứ?".Thầy Hiệu Trưởng cười vui vẻ chỉ cần Cậu đồng ý Thầy sẽ cố gắng hết mức để Cậu được theo học một cách sớm nhất

"Vâng...Vậy Em xin phép".Cậu cúi đầu rồi bước ra ngoài tâm trạng vừa vui vừa buồn,Cậu không quan trọng chuyện Cậu đi du học được nhiều người biết hay không?Cậu chỉ cần khi Cậu đi sang đó Cô mới biết như vậy Cậu sẽ bớt đau lòng hơn..

"Sao còn ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 25

"Sao còn ở đây?".Cậu đi ra ngoài cổng trường thì thấy Cô đang đứng một mình chân đạp mấy chiếc kà bàng rơi dưới đường

"Tớ...Tớ đợi Cậu".Cô lưỡng lự nói vì sợ Cậu giận

"Không phải Tôi nói Cậu về trước sao?Cậu không phải đi cùng Nhật Duy sao?".Cậu nghe vậy thì cảm xúc buồn vui lẫn lộn Cô cứ tốt với Cậu như vậy Cậu biết nói với Cô như nào chứ?

"Tớ...."

"Đi Tôi dẫn Cậu tới một nơi"

Cậu dẫn Cô đi tới một quán trà sữa gần đó,không gian rộng rãi bài trí đẹp mắt được tranh trí vừa đẹp không quá sang trọng nhưng cũng đầy ấm áp...

"Cậu uống gì?".Cậu ngồi xuống đối diện Cô

"Cậu muốn uống gì?"

"Cậu làm ơn có thể tự biết sở thích của Mình được chứ?Đừng có cái gì cũng theo ý Tôi Cậu định mãi theo sở thích của Tôi mãi sao?"

"Nếu Cậu không thích thì Tôi tớ sẽ không như vậy nữa".Cô cười rồi cúi khuôn mặt xuống

"Sao dạo này hay tủi thân vậy hả?".Cậu xoa đầu Cô cười khỏ

"Đầu có".Cô nghe vậy thì lắc đầu lia lịa trung bộ mặt như chưa xảy ra chuyện gì nhìn Cậu

"Ăn kem được chứ?"

"Được"

"Cho Em hai ly kem dâu,một trà sữa vị socola và một chai nước sting ạ".Cậu cười nheo miệng nhìn Cô rồi gọi anh phục vụ

"Bảo Lâm..Cậu dạo này sao hay lên phòng hiệu trưởng vậy?".Cô nhìn Cậu tò mò mỗi khi nhắc đến chuyện này thì đôi chân mày Cậu chau lại

"Không có gì đâu vài chuyện về học tập thôi"

"Chuyện gì vậy có thể nói cho Tớ nghe chứ?"

"Cậu học được cái tình tò mò ở đâu vậy hả?".Cậu cốc đầu Cô

"Tớ chỉ muốn biết thôi mà...mỗi khi nhắc đến chuyện này Tớ thấy Cậu có vẻ không vui"

"Thật ra Tôi..."

"Đồ của các Em gọi đây".Cậu định nói với Cô nhưng đúng lúc Anh phục vụ đi ra coi như đỡ đạn cho Cậu,Cậu không muốn nói sự thật với Cô chút nào

"Vâng cảm ơn Anh".Cô nở nụ cười chẳng vui chút nào tại sao lại đúng lúc Cậu định nói gì đó với Cô chứ?

"Ăn đi rồi còn về không Cô Chú lo"

"Cậu không ăn sao?".Cô đưa ly kem sang chỗ Cậu khi Cậu đặt cả hai ly kem về phía mình

"Tôi không thích ăn đồ ngọt"

"Vậy sao Cậu gọi hai ly?"

"Tôi gọi cho Cậu đó!Không muốn sao?Hay còn sợ béo".Cậu chán nản nhìn Cô những trong lại vui vẻ khó tả

"Tớ ăn ai nói Tớ sợ béo chứ?".Cô chu mỏ đáng yêu nhìn Cậu rồi vui vẻ cúi xuống ăn

15 phút sau..

"Sao Cậu không về với Nhật Duy?Cậu ta không phải rù Cậu đi chơi sao?".Cậu nhìn sang khuôn mặt tươi tắn của Cô

"Tớ không thích thì Tớ không đi thôi!Tớ chỉ muốn về cùng Cậu thôi"

"Vậy lỡ một ngày Tôi không đi học cùng Cậu nữa thì Cậu sẽ làm sao?"

"Sẽ không có ngày đó đâu".Cô đang đi thì dừng lại nghe Cậu nói vậy trong lòng lại có chút khó chịu những vẫn cười nhìn Cậu chỉ coi lời nói đó là đùa

"Nếu có thì sao?".Cậu vẫn cố hỏi Cô

"Nếu vậy Tớ sẽ giận Cậu không nói chuyện với Cậu nữa...vì Cậu chưa nói gì mà đã muốn rời xa Tớ...Tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho Cậu?".Khuôn mặt Cô bức tức nhìn Cậu,Cô không biết tại sao Cô lại nói ra những lời như vậy?

"Được rồi khuôn mặt cau gắt cái gì?về thôi".Cậu nghe vậy thì đi lại nhéo má Cô rồi bỏ đi trước,khi biết câu trả lời của Cô Cậu thật sự hối hận nhưng Cậu không còn sự lựa chọn nào cả

"Cậu không được đùa như vậy nữa đó?".Cô đi lại nắm vạt áo Cậu

"Được"

- - - - -

"Tôi nói chuyện với Cậu được chứ?".Cậu đi ra sân bóng thật Nhật Duy thì đi lại tranh quả bóng của Nhật Duy khuôn mặt lạnh lùng

"Có gì không?".Nhật Duy nhìn Cậu chẳng mấy tò mò mà đi ra ngoài ghé ngồi nghỉ ngơi

"Cậu phải chăm sóc An Nhi thật tốt khi Tôi không có ở đây được chứ?".Cậu cầm quả bóng đi ra chỗ Nhật Duy

"Cậu nói gì chứ?".Nhật Duy nghe vậy vút ống nước vừa uống một hơi đi lại gần Cậu khuôn mặt tức giận,Nhật Duy thực sự ghét những ai đối xử tệ với Cô hoặc làm Cô buồn

"Tôi sắp phải đi du học rồi..."

"Tại sao Cậu lại phải đi chứ?"

"Nhà trường đề cử Tôi và lại Bố Mẹ Tôi cũng mong muốn Tôi đi vì một lý do Tôi không nói được...Tôi cũng không có sự lựa chọn khác?".Cậu nhìn Nhật Duy rồi bỏ ra ghế ngồi

"Vậy còn An Nhi?Cậu không nghĩ cho Cậu ấy sao?".Nhật Duy khuôn mặt không vui nhìn Cậu

"An nhi?Có Cậu ở bên cạnh Cậu ấy rồi!Tôi biết An Nhi sẽ vui vẻ hơn nếu ở bên cạnh Cậu..Cậu phải hứa với Tôi sẽ không để Cậu ấy buồn bã tủi thân như ở bên cạnh Tôi được chứ?".Cậu khuôn mặt cau khảnh nhìn Nhật Duy,Cậu biết điều đó là điều tốt dành cho Cô mặc dù Cậu chẳng muốn như vậy chút nào!

"Nhưng người Cậu ấy thích là Cậu?Cậu không định nói cho Cậu ấy biết sao?"

"Tôi biết Cậu ấy thích Tôi nhưng Tôi không muốn Cậu ấy buồn...Tôi mong khi Cậu ở bên Cậu ấy sẽ giúp Cậu ấy đừng nhớ tới Tôi là được rồi!Mọi chuyện trông chờ Cậu hết đó.Tôi phải về chuẩn bị rồi hai ngày sao Tôi phải bay rồi!Hẹn gặp lại".Cậu đứng dậy vỗ vai Nhật Duy cười khổ rồi bỏ về,Cậu biết Cô thích Cậu chứ?nhưng thích thì làm sao?thích Cậu cũng không thể khiến Cô vui vẻ ở bên cạnh Cậu được thà để Cô tìm một người khác có lẽ sẽ tốt hơn!

Buổi tối ở nhà Cậu...

"Con đã đồng ý với nhà trường sẽ đi du học rồi".Cậu ngồi ở sofa nghiêm túc nhìn Bố Mẹ mình mặc dù Cậu biết lời Cậu nói có lẽ chắc không cần thiết vì Bố Mẹ Cậu đã được nghe điều đó từ thầy hiệu trưởng rồi..

"Bố Mẹ xin lỗi vì đã bắt ép Con...nhưng Bố Mẹ không còn sự lựa chọn khác".Mẹ Cậu vừa vui vừa buồn nhìn đứa Con trai sắp xa mình

"Con hiểu"

"Vậy Con có cần chuẩn bị đồ gì đó nữa không?".Bố Cậu lên tiếng

"Không cần đâu Con chuẩn bị hết rồi"

"Bố Mẹ sẽ sớm sang đó với Con"

"Vâng..Vậy Con xin phép lên phòng ạ".Cậu nói rồi gạt đầu trừu mà đi lên phòng

"Con còn giận chúng ta sao?".Mẹ Cậu nhìn sang chồng mình có vẻ không vui khi thấy Cậu đứng đưng như vậy

"Không sao?Chúng ta cứ để Con tự do như vậy nó sẽ ổn hơn"

Ở trên phòng Cậu...

"Hello".Cô vừa ra cửa thì đã thấy Cậu nên dơ tay chào

"Xuống dưới nhà".Cậu chỉ tay xuống dưới cửa nhà mình rồi đi xuống.Cô cũng khó hiểu nhưng cũng nhanh chân đi xuống

"Con ra ngoài một lát".Cậu đi xuống nhìn Bố Mẹ rồi bỏ đi ra ngoài

"Có việc gì vậy?".Cô vui vẻ chạy xuống nhà

"Không lạnh sao?".Cậu nhìn thấy Cô chỉ mặc bộ đồ ngủ chẳng khoác thêm chiếc áo nào ở ngoài chân chỉ đi đôi dép trần

"Lạnh chứ?Nhưng Cậu gọi Tớ gấp nên Tớ vội"

"Sau này có chuyện đi cũng phải lo cho sức khỏe của mình trước rồi chưa?"

"Tớ nhớ rồi!Tay Cậu chắc ắm lăm Tớ nắm thử được chứ?".Cô cố tình nói rồi nắm lấy bàn tay Cậu trong lòng vui vẻ Cậu lại đành bầy của Cô rồi

Cậu biết Cô cố tình làm như vậy nhưng cũng chẳng có ý định phản kháng Cậu muốn thời gian còn lại có thể làm chuyện gì Cô muốn cho Cô thì Cậu sẽ làm

"Cậu gọi Tớ ra chỉ để hỏi vậy thôi sao?".Cô vẫn nắm lấy bàn tay ắm ập của Cậu

"Thật ra...Tôi có chút mệt có lẽ ngày mai sẽ không đi học nên Cậu đi học đừng đợi Tôi làm gì hiểu chứ?".Cậu nói trong cái giọng khàn khàn

"Cậu ốm sao?".Cô nghe vậy thì không vui khi không được đi học cùng Cậu nhưng lo lắng cho Cậu nhiều hơn

"Tôi chỉ hơi đau đầu với mệt...nên muốn ở nhà nghỉ ngơi"

"Ồ...Cậu nhớ phải uống thuốc nhớ khỏe sớm rồi còn đi học với Tớ đó".Cô cười nắm bàn tay Cậu thật chặt

"Định nắm tay Tôi tới bao giờ?".Cậu không trả lời Cô mà chuyển sang chuyện khác trêu đùa Cô

"Ai thêm chứ?".Cô bấu môi nhìn Cậu rồi bỏ tay Cậu ra

"Được rồi vào nhà đi chẳng lạnh".Cậu cười chán nản xoa đầu Cô

"Cậu cũng vào nhà đi"

Nói xong Cậu nhìn Cô một hồi lâu hai người cứ nhìn nhau như vậy mãi Cậu mới bỏ đi vào nhà trước Cô tâm trạng thật nặng nề khó tả...

"Con không định nói cho An Nhi biết sao?".Thấy Cậu đi vào Mẹ Cậu nên tiếng vừa lo lắng cho Cậu vừa lo lắng cho Cô,Mẹ Cậu thật sự rất quý Cô

"Cậu ấy sẽ hiểu cho Con".Cậu nghe vậy suy nghĩ nói rồi bỏ lên phòng

Sau đêm hôm đó Cậu cùng Cô nói chuyện thì hôm sau họ chẳng còn đi cùng nhau nữa Cậu thì ở nhà chuẩn bị vì mai sẽ bay...Còn Cô thì ở nhà đấu tranh với bệnh đau đầu ồm ồm vì bị lạnh của mình,mặc dù Cô muốn đi học như đến ngôi trường cũng không ngồi dậy được nên đành chấp nhận ở nhà nghỉ một ngày rồi sao Cậu cũng chẳng đi học...Nhưng Cô cũng chẳng biết ngày hôm đó nói chuyện với Cậu sẽ là lần cuối Cô nhìn thấy Cậu nói chuyện với Cậu trong một thời dài Họ sẽ chẳng được gặp nhau!

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Không một lời tạm biệt

"Sao còn ở đây?Cậu không đi học sao?"

"Tôi muốn đợi Bảo Lâm".Cô nhìn Nhật Duy rồi lại nhìn vào cửa nhà Cậu khó hiểu sao nay Cậu ấy còn chưa ra đi học chứ sắp muộn rồi mà?

"Hôm qua Cậu ấy không đi học...biết đâu hôm nay cũng vậy.Đi học thôi sắp muộn rồi đó".Nhật Duy đi lại gần lại chỗ cô...anh cũng lo lắng cho cô...liệu khi cô biết chuyện cậu đã đi xa cô rồi cô có chịu nổi không???

"Mà sao Cậu biết Tôi chưa đi học mà tới đây?".Cô đi một đoạn lâu quay lại nhìn Anh

"Nhà Tôi ở ngõ trên nên lúc đi học ra thấy Cậu vẫn đứng ở nhà Bảo Lâm nên Tôi đi xuống".Nhật Duy nhìn sang Cô cười trừ nhưng Cô đâu biết Nhật Duy nói ý của ngõ trên là như thế nào?thực ra mỗi lần đi học Nhật Duy đều nhìn theo Cậu với Cô thân mật vui vẻ đi cùng nhau đi khuất khi đó Nhật Duy mới đi học mặc cho có muộn giờ...còn lần này?Nhật Duy biết hôm nay Cậu chuẩn bị đi rồi có khi đang ở sân bay làm thủ tục rồi nên,nên mới đến đi học cùng Cô sợ Cô sẽ buồn mà đứng đó đợi Cậu...

"Ồ..."

"An Nhi...Nếu Bảo Lâm rời xa Cậu một thời gian dài thì Cậu phải làm sao?"

"Bảo Lâm sẽ không làm như vậy!Tôi biết tính Cậu ấy!".Cô ngẫm nghĩ rồi trả lời

"Cậu nói vậy là có ý gì?".Cô bỏ đi vài bước xong quay lại nhìn anh... không hiểu tại sao trong lòng cô lại cảm thấy bất an lạ thường...

"Không có gì...tôi tự nhiên thắc mắc thôi..."

"Ừ!Đi học thôi...từ giờ đừng nói như vậy nữa...Tôi sợ Bảo Lâm nghe được...".Cô gật đầu rồi bỏ đi nhanh tới trường,bỏ lại Nhật Duy đang đi đằng sau cả ôm cả một bụng khó chịu chi

muốn chạy lại hét lớn cho Cô nghe "Bảo Lâm bỏ Cậu đi du học rồi An Nhi à...Cậu đừng có nghĩ cho Cậu ấy như vậy nữa..." nhưng sợ làm Cô buồn...

Ở trường học...

"An Nhi...Em lên giải bài tập này đi"

"Dạ...Em xin lỗi Em chưa hiểu bài này cho lắm...lần sau Em sẽ lên làm bài sau được chứ Cô?".Cô đang buồn bực khó chịu vì không có Cậu đi học cùng nên chẳng có tâm trí học vậy mà còn bị Cô giáo gọi lên làm bài trong khi đầu thì trống chẳng có chữ nào chỉ là hình bóng Cậu...

"Dạo này Em học hành sa sút lắm rồi đó...".Cô giáo thấy Cô như vậy thì tức giận Cô vốn dĩ là học trò ngoan của Cô giáo vậy mà làm Cô thất vọng

"Vâng...Em sẽ kiểm điểm lại bản thân mình ạ"

"Ngồi xuống đi"

Cô ngồi xuống ánh mắt chỉ hướng về phía Cậu nhìn chỗ ngồi của Cậu nhớ hình bóng của Cậu,Cô chưa từng cảm thấy khó chịu như bây giờ Cậu chỉ là không đi học với Cô một ngày sao Cô lại thấy tâm trạng mình tụt dốc như vậy chứ?

Nhật Duy nhìn theo Cô thì lo lắng cho Cô,Nhật Duy cũng cảm thấy bản thân thật tệ khi thấy Cô như vậy mà chẳng làm được gì cho Cô!

Giờ ra chơi...

"An Nhi...Bảo Lâm chỉ nghỉ một ngày thôi mà...Cậu đừng buồn như vậy chứ?".Phuong Anh quay xuống lay lay cánh tay Cô

"Mình không sao!Chỉ là cảm thấy không khỏe thôi...Cậu đừng lo cho Mình nhé".Cô đang nằm úp mặt xuống bàn nghe giọng Phuong Anh thì ngẩng đầu đầu nhìn Phuong Anh cười trừ

"Cậu không sao thật chứ?"

"Mình không sao đâu...Cậu đừng lo lắng nữa nha".Mặc là trong lòng cô khó chịu đến mức nào..cô cũng cố gắng ngồi dậy và nói rằng...mình ổn..!

"An Nhi...hay Tôi xin lên ngồi cùng Cậu cho Cậu đỡ buồn nhé".Nhật Duy đi lên ngồi vào vị trí của Cậu

"Không cần...Bảo Lâm ngày mai sẽ đi học".Cô nhất quyết từ chối

"Vậy Tôi ngồi đây hôm nay thôi được chứ?"Anh nghe vậy thì buồn lắm chứ...nhưng cố gắng để cười thật tươi

"Không cần...Tôi chỉ muốn chỗ đó là Bảo Lâm thôi chứ không cần ai khác...Cậu về chỗ của Mình đi".Cô bực bội nhìn Nhật Duy rồi lại úp mặt xuống bàn nằm,Phuong Anh thấy hết mọi chuyện thì khó chịu mà quay về chỗ của mình, Nhật Duy cũng không thể khuyên Cô được nên đi về chỗ...

Sau đó mấy tiết học tiếp theo đều khiến Cô bất lực,Cô không hiểu sao bản thân lại không chăm chú vào việc học chỉ nghĩ đến Cậu,trong khi tiết nào Cô cũng bị gọi lên làm bài tập nhưng đáp lại những lời gọi lên bài tập của thầy,cô (giáo) chỉ là "Em Xin Lỗi...Em không biết làm!","Em không hiểu bài này cho lắm...Thầy mới bạn khác được không ạ!";"Em chưa học bài cũ...Em sẽ lên trả bài cũ sau ạ...Em xin lỗi"...sau mỗi lần Cô nói vậy khuôn mặt giáo viên khó chịu bao nhiêu thì sự ngạc nhiên của các bạn trong lớp càng nhiều hơn trong lòng mọi người Cô như tấm gương để họ học tốt hơn vậy mà...

Giờ sinh hoạt...

"An Nhi...Dạo này Em làm sao vậy hả?Bài cũ thì không học,lên lớp thì không chịu nghe giảng bài tập cũng không chịu làm...Điểm học kỳ thi kém...Em học hành sa sút như vậy từ khi nào hả?".Cô giáo chủ nhiệm đi vào lớp một hồi thì khuôn mặt nghiêm khắc nhìn Cô cộng thêm mấy phần tức giận khi Cô để mọi thầy,cô (giáo) phê bình vì không chú ý học bài...

"Em...Em xin lỗi...Em sẽ kiểm điểm lại bản thân Mình sẽ học hành tốt hơn ạ".Cô đứng dậy mặt mõi,Cô còn đang không hiểu nổi bản thân mình bị sao nữa mà thì ai hiểu được chứ?

Cả lớp nghe vậy thấy khuôn mặt Cô giáo tức giận thì không ai dám nói câu gì chỉ ngồi im mà nghe...

"Cô thực sự thất vọng vì em"

"Em xin lỗi".Cô nói trong giọng khàn khàn,Cô không hiểu sao bản thân càng ngày càng có cảm giác bất lực với mọi chuyện nhưng chẳng thể làm được gì!

"Thưa Cô!An Nhi hôm qua bị ốm chắc bạn còn mệt nên mới không chăm chú học bài chứ An Nhi học tốt như nào Cô cũng biết rồi đó ạ...Cô đừng tức giận như vậy nữa ạ".Lớp phó học tập thấy vậy thì đứng dậy lên tiếng

"Cô mong Em sẽ thay đổi".Cô giáo nhìn lớp phó học tập gật đầu rồi nhìn Cô

"Em hứa".Cô gật đầu,nếu có Cậu ở đây chắc chắn Cậu sẽ giúp đỡ Cô như vậy...

"Ngồi xuống đi!"

"Cô cũng muốn nói với cả lớp một tin...Bảo Lâm...".Cô giáo im lặng một hồi thì lên tiếng

"Bảo Lâm...Cậu ấy sao ạ?".Cô nghe tên Cậu thì vội vàng đứng dậy,Cô không hiểu sao nghe tên Cậu Cô lại khó chịu đến vậy?

"Bảo...Bảo Lâm...được đề xuất nhận học bổng đi du học ở Úc...nên sẽ không học cùng chúng ta nữa..."

"Sao ạ?".Cả lớp nghe vậy thì chận hòng Cô giáo hốt hoảng nói lớn,đặc biệt là Cô

"Bảo Lâm nói...không muốn để ai trong lớp chúng ta biết Cậu ấy đi du học...như vậy Cậu ấy sẽ an lòng hơn...".Cô giáo tiếp tục nói giọng nói cũng không vui

"Vậy...Vậy bây giờ Bảo Lâm...đang ở đâu vậy ạ".Cô nghe vậy thì bất lực vội vã

"Có lẽ Bảo Lâm đang làm thủ tục ở Sân Bay Nội Bài chuẩn bị xuất phát rồi...vì nhà trường vừa nói lại với Cô như vậy"

"An Nhi..."

Cô nghe vậy thì vội vã chạy ra ngoài mặc cho Cô giáo hay gọi đi chẳng nữa...Tâm trạng không kìm nén nổi mà bật khóc giữa sân trường đôi chân vẫn không ngừng nghỉ mà chạy đi tìm Cậu chỉ mong có thể ngăn Cậu lại không cho Cậu đi đâu cả...

Nhật Duy cũng lo lắng chạy theo Cô

"Làm ơn cho cháu đến Sân Bay Nội Bài đi ạ! Làm ơn đi nhanh nhất có thể dìu cháu". Cô như người mất hồn

"Đi theo xe kia dìu cháu với ạ...!".Nhật Duy cũng vội vã bắt xe theo cô

"Làm ơn đi nhanh hơn được không?? Cháu thực sự rất gấp". Cô nói trong bất lực

"Như vậy sẽ nguy hiểm cho cháu lắm đó...!". Tài xế khá lo lắng cho cô, trên mặt cô đầm đìa nước mắt..ai nhìn cũng đau lòng

"Cháu không sao...bác đi nhanh hết mức có thể đi..làm ơn".Cô khấn khoảng cầu xin

Khi xe chưa kịp dừng cô đã vội vã lập ra ngoài để tìm cậu, cô chạy hết quầy kiểm này đến quầy khác nhưng chẳng thấy bóng dáng cậu đâu..! Tim cô đau nhói..bật khóc nức nở..

"Bảo LÂM...!".Cô bất lực mà hét lớn tên cậu rồi lại chạy đi tìm cậu..mặc cho có đụng trúng người khác hay bị ngã đến bầm chân cô cũng chạy đi tìm cậu..

"An Nhi...cậu đừng như vậy nữa...".Nhật Duy chạy khắp nơi tìm cô, thấy cô đang ngồi bất lực dưới sàn đất buổi lạnh vừa khóc nức nở vừa cố gắng đứng lên để tìm cậu

"Có phải cậu biết trước điều đó rồi đúng chứ? Vậy tại sao cậu không nói cho tôi BIẾT hả???". Cô gào thét trước mặt anh, tim cô đã rất đau rồi..!!

"Tại sao các người lại đối xử với tôi như vậy hả...!?...Hức...tại sao chứ!? Tôi đâu làm gì sai...hức....!". Cô nghẹn ngào trong nước mắt

- - - - -

Ở chỗ cậu...

"Bảo Lâm...con sao thế??". Mẹ nhìn sắc mặt cậu không tốt thì lo lắng

"C...Con không sao đâu...".Tại sao cậu lại có cảm giác bất an tới như vậy!?

"Con yên tâm chúng ta sẽ sang đó sớm với con".Bổ vỗ vai cậu động viên

"Vâng..."

Hành khách đi chuyển bay đến Úc mời lên máy bay chuẩn bị cất cánh

Giọng nói trong treo trong loa thông báo vang lên..

"Vậy...con đi nhé! Bố Mẹ ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe...".Cậu nói trong giọng hụt hẫng, cậu buồn khi không gặp được cô nhưng cũng buộc lòng mình phải không nghĩ tới cô mà xách vali đi vào nơi kiểm soát để lên máy bay...

- - - - -

Ở chỗ...cô cũng nghe được câu nói của nữ tiếp viên bất lực mà ngồi sụp xuống

"An Nhi...cậu đừng như vậy nữa..."

"Nếu tôi phát hiện ra những điều khác lạ từ Bảo Lâm..từ việc cậu ấy câu gắt với tôi..Từ những việc cậu ấy nói tôi phải biết lo cho mình ngay cả việc tối do cậu ấy gọi tôi ra nói chuyện dạn dỏ nhiều chuyện...nếu tôi biết được những điều đó sớm hơn tôi sẽ không để cậu ấy đi đâu cả...là tại tôi...".Cô khóc trong yếu ớt, cô thật là ngốc mà...!! Sao lại không nhận ra những điều đó sớm hơn chứ?

"Cậu đừng như vậy nữa...Bảo Lâm nói cậu ở lại phải sống thật tốt! Đừng nghĩ tới cậu ấy nữa...".Anh nắm chặt hai vai cô mà nói trong tuyệt vọng...

"Cậu ấy..."

"An Nhi..."

Cô nghe anh nói vậy thì càng đau lòng hơn...là tại cô đúng không??? Là tại cô mà cậu đã phải chịu khổ..!? Vì đã bệnh trong người...áp lực dồn nén, tim cô đau thắt lại..xung quanh im ắng và mọi thứ chỉ còn lại một màu đen...

(*Senn muốn nói một chuyện sau chương này có thể 2 tuần sao Senn sẽ đăng chương tiếp theo vì Senn đã trong thời gian ôn thi nên không có nhiều thời gian viết truyện mong mọi người thông cảm cho Senn nha ^ _ ^*)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng...* *Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

"Này...cậu bị sao vậy?".Cậu mỉm cười nhìn cô

"B...Bảo Lâm...! Là cậu thật sao?.Cô nhìn cậu mà nước mắt không ngừng rơi....tim cô thắt lại...

Là mơ sao??...Sao có thể chứ?? Nhưng cái cảm giác hư ảo này..làm cô đau đớn...

"Không phải tôi thì là ai được chứ?.Cậu nhìn cô chăm chú..thắc mắc..?

"CẬU ĐÃ ĐI ĐẤU VẬY HẢ??? Có biết tôi đã sợ hãi thế nào không?Tôi thật sự rất sợ...?"

".....".Cậu không nói gì nữa..chỉ im lặng nhìn cô...

Im lặng bao trùm khiến cô khó chịu...cô nhìn cậu mà tim như ngừng đập...

Bỗng xung quanh cô xuất hiện hình cậu đang ở trên máy bay...

"Này...!Cậu có nghe tôi nói không???".Cô không ngừng gào thét...cảm giác bất an dâng trào..nhưng lại không thể nói được gì cả..âm thanh nghẹn lại nơi cổ họng..mặc cho cô la hét, run rẩy, khóc lóc..

Bỗng có một giọng nói vang lên...

"Do thời tiết xấu nên máy bay đang trong giai đoạn nguy hiểm..mong quý hành khách trên chuyến bay hay thắt dây bảo vệ...!"

Trên máy bay mọi người ai cũng hoang mang...những đứa trẻ trên đó thì không ngừng quấy khóc..nhưng..chỉ mỗi mình cậu là vẫn bình tĩnh mặc cho ai cũng hỗn loạn

Cô nhìn khung cảnh này thì thơ thẩn..ánh mắt vô hồn..và rồi một khung cảnh nữa hiện ra trước mắt cô...L...là cậu..nhưng xung quanh cậu là một vùng máu...!! Rất nhiều xác chết từ già đến trẻ..thậm chí là những đứa trẻ con rất nhỏ..nhưng chúng dường như không còn gì ngoài một cái xác dính đầy máu..cảm giác chân thực đến lạ...

"A...An Nhi...".Cậu khó nhọc gọi tên cô...

"Đừng mà...Làm ơn...!".Cô gào thét trong đau đớn...

Tim cô bây giờ đau lắm...!Tại sao lại như vậy???Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra...nhưng..đáp lại cô là nụ cười của cậu..ấm áp đến lạ thường..nhưng lại tuyệt vọng đến thấu xương...!

Có những thứ...dường như rất ngọt ngào..ấm áp..gọi là tình yêu..khi mà hai con người sinh ra dường như đã có định mệnh sắp đặt cho một mối tình..họ đánh đổi tất cả để người mình thương được hạnh phúc..nhưng..những gì họ cho đi..liệu có được nhận lại..!?...Khi mà ông trời cứ thử thách họ..như bong bóng xà phòng..chỉ cần một cái chạm nhẹ....rồi nó cũng sẽ tan vỡ...

"Đừng dọa tôi sợ mà...!".Cô nghẹn ngào..

"Đồ ngốc...".Cậu nói rồi từ từ khép mí lại..dường như tim cậu cũng đau như cô...ai mà có thể chịu được khi nhìn người con gái mình thương đau khổ...

"Bảo LÂM...!!!"

"K..KHÔNG...!"

Cô dường như trải qua một cơn ác mộng..nhưng sao có thể chân thật tới vậy??

"Có chuyện gì vậy???".Nhật Duy từ bên ngoài chạy vào hoảng hốt

"B...Bảo Lâm đâu???".Cô hét lên

"....."

Cả phòng dường như chìm trong im lặng...im lặng tới mức nghe được cả hơi thở của hai người...Anh không nói gì nữa...chỉ im lặng nhìn cô buồn bã...

"Cậu ta...BỎ CẬU RỒI...!".Nhật Duy như mất hết kiểm soát...(anh ta bỏ em rồi ^ _ ^)

Nhìn khuôn mặt ánh mắt Cô như không tin nhưng gì mình nói..Nhật Lâm từ từ đi lại gần nắm chặt vai cô mà hét lên..

"Cậu có biết tôi đã MỆT MỎI thế nào không..HẢ?? Tại sao lại đi thích cái thằng đó??? Còn tôi thì SAO?? CẬU TA BỎ CẬU RỒI...!!! Tại sao không cho tôi một cơ hội??? HẢ??? TẠI SAO???".Anh gần như điên cuồng..bây giờ trong lòng anh chỉ muốn hét lên 1000 lần để cho cô biết người mà cô tin tưởng..yêu thương bây giờ đang phản bội cô!

Nhưng này giờ cậu chỉ là đang ích kỷ muốn giữ cô cho riêng mình...mà không để ý vai cô vì bị cậu nắm chặt mà hằn lên những vết đỏ và sưng lên..còn cô thì như chết lặng...không còn ý thức được gì...chỉ cảm thấy tim mình nhói lên từng cơn...ngây một đau đớn hơn...cảm giác đó làm cô tê tái...rồi lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ dài..!

Còn cậu thì đang suy nghĩ đến cảm xúc của mình đột nhiên thấy cô không còn cử động...cơ thể không kiểm soát mà ngã xuống giường..nhìn lại thì hoảng hốt khi thấy cô ngất lịm đi..

"Bác sĩ...".Nhật Duy chạy đi tìm bác sĩ...để lại trong căn phòng tối tăm đó chỉ còn một mình cô...không gian lạnh lẽo bao trùm lấy con người nhỏ bé...nhưng đâu ai biết rằng...có một người này giờ đã quan sát toàn bộ sự việc trong thâm lặng...nước mắt từ từ rơi xuống..những tiếng nấc vang lên ngày một to hơn...hon ai hết...người đó biết rằng cô đã trải qua những gì...những uất ức mà cô đã phải chịu đựng trong quá khứ...và một sự thật về cô cũng sẽ có ngày người đó sẽ kể cho cô...nhưng không phải bây giờ...

- - - - -

Ngoài phòng chờ, một trai một gái đang đứng nhưng mặt cứ nhìn chăm chăm vào ánh đèn đỏ trên cửa phòng cấp cứu...

"Cậu nói cho tôi biết...!! Cậu vừa làm gì cậu ấy hả???".Phương Anh lúc này không chịu nổi mới đi lại hét lớn trước mặt anh..nước mắt rơi là chảy trên khuôn mặt trắng hồng...

"Tôi mất kiểm soát nên làm cậu ấy sợ...lỡ to tiếng...".Nhật Duy nhìn Phương Anh...đôi mắt sâu thẳm như chứa đựng bao nhiêu nỗi niềm...

"Sao cơ? Sao anh dám...!".Phương Anh nghiêng răng nhìn anh..đây là lần đầu tiên Phương Anh cảm thấy tức giận đến như vậy...vừa hận vừa thương..biết là mình đã lỡ thích Nhật Duy nhưng đó chỉ là một tình yêu đơn phương không có hồi đáp...vậy mà bây giờ Nhật Duy lại làm người bạn mà mình quý trọng trong tình trạng nguy kịch...tại sao vậy?Phương Anh cũng như Cô...trong lòng chứa bao nhiêu nỗi niềm nhưng không thể bày tỏ...thậm chí bây giờ mà nói là quá khứ của Minh như thế nào..thì quả thật là không dám nhớ lại nữa...chuối ngày kinh hoàng đó...từ khi gặp được Cô Phương Anh cảm thấy gần gũi ấm áp mà an toàn là thường..không còn cảm giác sợ hãi nữa...!

"Xin lỗi...".Nhật Duy nhìn Phương Anh...khuôn mặt không có cảm xúc..

"Nói xin lỗi là được SAO???So với những gì Cậu đã làm với An Nhi???"Phuonqe Anh nhìn cậu mà tim như thắt lại...thật sự không hiểu nó đang nghĩ cái gì trong đầu nữa...!

"Ting" Cửa phòng cấp cứu từ từ mở ra...Phương Anh thấy vậy cũng không quan tâm gì nữa mà chạy tới chỗ bác sĩ đang đứng...

"C...cậu ấy sao rồi???B...bạn cháu có sao không???"Phương Anh như người mất hồn...không còn tí bình tĩnh nào nữa...

"Chúng tôi rất tiếc...bệnh nhân...".Ông bác sĩ nhìn Phương Anh lắc đầu

"Sao...sao có thể chứ...!Bệnh viện các ông làm ăn kiểu gì vậy HẢ???Có tin cái bệnh viện này phá sản trong một đêm KHÔNG???"Phương Anh hét lên

"Này...!Cậu làm gì vậy???Ông ta còn chưa nói xong mà...!".Nhật Duy chạy lại chặn Phương Anh...ông bác sĩ đứng bên cạnh cũng sợ toát mồ hôi...

"Tôi...ý Tôi là bệnh nhân đã qua tình trạng nguy kịch nhưng Tôi muốn hỏi hai người là cô bé đó đã từng bị tai nạn hay chưa? Có một vết thương bên não phải cô bé nhưng lại bị tái phát do một cú sốc...tôi sợ rằng cô bé sẽ mất nhiều thời gian để thích nghi lại với cuộc sống như một người bình thường..."

"...Vậy thì bao lâu Cậu ấy mới có thể tỉnh lại???"Phương Anh nhìn bác sĩ nước mắt vẫn cứ rơi không dứt...

"Có lẽ sẽ là một thời gian dài nữa...tùy vào ý thức của cô bé thôi...do căng thẳng quá nhiều nên tâm trí cô bé vẫn chưa chịu tỉnh dậy...".Bác sĩ nhìn Phương Anh thờ dài...

Phương Anh nghe xong ngẩng người một lúc...sau đó quay qua chỗ Nhật Duy hét lớn...

"Cậu...BIẾN ĐI...!!! Các người cũng BIẾN HẾT ĐI...!"

"Cậu làm cái gì vậy hả???Tại sao Tôi phải đi?Đáng ra bây giờ người chăm sóc Cậu ấy phải là Tôi chứ...!! Sao Cậu lại nổi điên lên vậy???"

"Còn dám hỏi vậy sao???Rõ ràng cậu ấy đã khỏe lại...nhưng nhờ ai? HẢ?? Nhờ ai mà cậu ấy lại một lần nữa hôn mê...!?..."

"....."Nhật Duy không nói gì nữa...tim Cậu bây giờ cũng đau lắm chứ...nhưng biết phải làm gì bây giờ...chỉ im lặng nhìn Phương Anh bên cạnh mình đang khóc nức nở rồi anh cũng đi về...không thể ở đây thêm nữa...!

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Hai người hai thế giới

"Y tá cho hỏi bệnh nhân An Nhi nằm ở phòng nào vậy?".Cô Lệ cùng Chồng mình vội vã đi tới quầy y tá đang làm thủ tục cho các bệnh nhân khác khuôn mặt hốt hải

"Bệnh nhân An Nhi...phòng 201".Y tá nhìn sổ sách nói

"Vâng...cảm ơn Cô".Chồng Cô Lệ cảm ơn rồi chạy theo Vợ mình khi nghe thấy Y tá nói vậy Cô Lệ đã vội chạy đi tìm phòng bệnh của An Nhi, Hai người đang ở Anh kí hợp đồng làm ăn lớn khi nghe tin Cô nhập viện thì vội vàng bỏ việc ở đó mà bay về đây còn Chị Như thì đang trong thời gian học ôn thi lại không ở nhà nên không có mặt chăm sóc cho Cô được...

"An...An Nhi...".Cô Lệ đi tới phòng Cô hốt hoảng thấy Cô đang trong tình trạng nằm trên giường bệnh xung quanh đều là những cái máy điều trị, máy hô hấp cho Cô khuôn mặt xanh xao khiến ai nhìn thấy cũng đau lòng lo lắng

"An Nhi sao rồi Cháu?".Chú Phong vừa ôm vợ mình an ủi khi thấy Vợ mình rơi nước mắt lo lắng cho Cô rồi mới nhìn Phương Anh đang đứng sang một bên cho Cô Chú vào chỗ của mình khuôn mặt cũng lo lắng cho Cô không kém Cô Lệ vì An Nhi là bạn thân tốt nhất của Phương Anh trước giờ chưa ai tốt như vậy với Phương Anh cả!

"An Nhi...Bác sĩ nói An Nhi đã qua tình trạng nguy kịch...nhưng Bác Sĩ hỏi An Nhi có phải đã từng bị tai nạn hay chưa?Có một vết thương bên não phải của An Nhi nhưng lại bị tái phát do một cú sốc...Bác Sĩ sợ rằng An Nhi sẽ mất nhiều thời gian để thích nghi lại với cuộc sống như một người bình thường...Có lẽ sẽ là một thời gian dài nữa...tùy vào ý thức của An Nhi...do căng thẳng quá nhiều nên An Nhi vẫn chưa tỉnh dậy...".Phương Anh thờ dài bất lực giọng khàn khàn mệt mỏi

"Tai nạn?...Hồi nhỏ Con bé tính cách tinh nghịch hay chạy nhảy lung tung mà khi đó Bố Mẹ An Nhi lại bận làm nên Con bé có chạy ra đường chơi không may bị xe máy đi qua với tốc độ nhanh nhưng khi đó Con bé giật mình ngã ra đường tay chân sây sát thôi chứ không nghiêm trọng nên gia đình cũng không cho đi kiểm tra...liệu có phải vì vậy không Anh...?".Cô Lệ nghe Phương Anh nói xong thì suy nghĩ hồi lâu rồi lên tiếng nhìn Chồng mình khuôn mặt bất an

"Cho dù vậy Con bé cũng sẽ ổn định không sao đâu!Em đừng lo".Chú Phong ôm vỗ về Vợ mình

"An...An Nhi...".Phương Anh nghe Cô Lệ nói vậy thì càng lo lắng cho Cô,ánh mắt cứ nhìn âu yếm vào con người đang nằm bất động ở trước mặt mình nhưng thấy ngón tay Cô đang cử động thì vội vàng nói

"Con...Con thấy sao rồi?".Cô Lệ cũng theo phản xạ của Phương Anh thấy Cô đang dần tỉnh lại...

"....Con...Con không sao?sao...sao Con lại ở đây vậy Cô???"Cô mở mắt nhìn xung quanh rồi nhìn Cô Lệ nói trong giọng mơ hồ

"Con...con không nhớ gì sao?"

"Con...xây ra chuyện gì hả Cô?Sao mọi người đều ở đây vậy ạ?"

"An...An Nhi...Cậu nhận ra Tớ...không???"Phương Anh thấy vậy thì đi gần lại nắm lấy tay Cô giọng nói lo lắng vừa đau lòng

"Cậu...sao Cậu khóc chứ Phương Anh".Cô đưa tay lau đi vài giọt nước mắt trên má Phương Anh

"Mọi người sao vậy chứ?Con không sao hết á".Cô trong lòng ôm một bụng khó hiểu không biết tại sao khuôn mặt ai nấy đều buồn bã đặc biệt Cô cũng không nhớ sao mình lại ở đây?

nhưng vẫn cố nở nụ cười cho mọi người bớt lo lắng

"Con không sao thật chứ?An Nhi?".Chú Phong đi gần lại chỗ Cô

"Con không sao ạ!"

"Đến giờ khám cho bệnh nhân mới người nhà ra ngoài".Tiếng Bác sĩ cầm sổ sách gì chép bệnh của Cô cũng vài y tá đi vào

"Vậy con nghỉ ngơi đi nhé"

"Vâng"

Cô cười nhìn mọi người rồi để mọi người đi ra ngoài...

"Cháu thấy sao rồi?".Bác sĩ nhìn Cô ánh mắt ấm áp

"Cháu thấy khỏe rồi ạ?Mà sao Cháu lại ở đây vậy Bác sĩ?"

"Cháu không nhớ gì xảy ra trước đó sao?"

"Cháu...Cháu bỏ lỡ chuyện gì xảy ra trước đó sao ạ".Cô suy nghĩ nhưng chẳng nhớ được điều gì ánh mắt mơ hồ nhìn Bác sĩ

"Không có gì đâu Cháu đừng suy nghĩ nhiều...Cháu nghỉ ngơi đi nhé".Ông Bác sĩ thấy Cô cứ mơ hồ suy nghĩ thì lên tiếng cười trừ nhìn Cô rồi đi ra ngoài

- - - - -

"An Nhi...sao lại không nhớ gì trước đó chứ?".Cô Lệ đi ra ngoài thì lo lắng cho Cô rồi nhìn sang Chồng Minh

"Có lẽ Con bé hôn mê lâu nên sẽ không nhớ ra một số chuyện Em đừng lo lắng quá".Chú Phong vỗ vai Vợ mình an ủi

"Nhưng trước đó An Nhi xảy ra chuyện gì vậy Phương Anh"

"Đạ...trước đó...An Nhi...An Nhi Thích Bảo Lâm lâu rồi hai người họ đang thân thiết nhưng không hiểu sao dùng cái Bảo Lâm phải sang Úc du học nhưng chẳng nói lời tạm biệt nào cho An Nhi biết...mà khi Bảo Lâm chuẩn bị bay sang đó mới nhớ Cô giáo nói cho cả lớp biết...khi đó An Nhi nghe vậy mới vội vàng bắt xe đến sân bay tìm Bảo Lâm...nhưng chẳng tìm thấy Cậu ấy do An Nhi bị ốm trước đó với cả do chạy đi tìm Bảo Lâm nên kiệt sức ngất đi nên mới nhập viện...dẫn đến tình trạng như bây giờ...".Phương Anh nghe Cô Lệ hỏi thì khó xử ngập ngừng lên tiếng...

"An...An Nhi thích Bảo Lâm sao?Bảo Lâm đi du học rồi sao?Sao chúng ta không nghe Bố Mẹ Bảo Lâm nói gì chứ?".Cô Lệ há hốc mồm vì nghe Phương Anh nói như vậy vừa bất ngờ vừa khó hiểu về chuyện Cậu đi du học...

"Cháu nghe ở lớp Cô giáo nói vì...Bảo Lâm nói...không muốn để ai trong lớp chúng ta biết Cậu ấy đi du học...như vậy Cậu ấy sẽ an lòng hơn...có lẽ vì vậy Bảo Lâm cũng nói với Bố Mẹ mình không muốn để ai biết chuyện này trước khi Cậu ấy chưa đi sang đó..."

"Con nhỏ An Nhi này...".Cô Lệ bắt lực mà ngồi xuống ghế khuôn mặt hiện rõ nét buồn rầu

"Bác sĩ...An Nhi...Con bé sao rồi?".Chú Phong nghe Phương Anh nói vậy cũng lo lắng cho An Nhi,thấy Bác sĩ đi ra thì đi vội vã đi lại hỏi han

"Bệnh nhân có lẽ bị...mất trí nhớ tạm thời...người nhà nên để Cô bé đó luôn trong tâm trạng thoải mái thì sẽ tốt hơn".Bác sĩ nhìn Chú Phong trầm tư

"Sao chứ?Ông nói Con bé bị mất trí nhớ tạm thời là sao chứ?".Cô Lệ đang mệt mỏi nghe Bác sĩ nói vậy thì cố đứng dậy đi lại chỗ Chồng Minh

"Tạm thời Cô bé đó sẽ nhớ một số chuyện có lẽ những chuyện trước đó sẽ không nhớ gì hết...vì vậy mong người nhà đừng hỏi về những chuyện trước đó nếu ký ức xấu sắc thì Cô bé sẽ nhanh nhớ lại mọi chuyện!Người nhà có thể làm thủ tục xuất viện cho Cô bé trong hôm nay hoặc ngày mai vì Tôi nghĩ về nhà Cô bé sẽ tốt hơn...Tôi có việc xin phép đi trước"

"Cảm ơn Bác sĩ"

- - - - -

"An Nhi...Con sao rồi"

"Con muốn về nhà...Con không muốn ở đây nữa"

"Vậy Chú đi làm thủ tục xuất viện cho Con nhé".Chú Phong nghe Cô nói vậy cũng không muốn để Cô ở lại bệnh viện vì sợ Cô có khi muốn nhớ lại những chuyện trước đó lại sinh bệnh

"Vâng!"

"An Nhi...Cậu tỉnh rồi".Cô Lệ với Phương Anh cũng dọn đồ cho Cô,Nhật Duy đang cầm bó hoa đến phòng Cô đang mãi ngắm nhìn mấy bông hoa mà cười mình ngẩng lên thấy Cô đã tỉnh có vẻ tâm trạng cũng tốt mà vui vẻ đi tới chỗ Cô

"Sao...Cậu cũng biết Tôi ở đây?".Cô nhìn Nhật Duy càng thêm khó hiểu

"Cậu...Cậu ấy!Cháu...Chào Cô ạ".Nhật Duy nhìn Cô khó hiểu rồi đi đến chỗ Phương Anh mới để ý thấy Cô Lệ cũng đang ở gần đó

"Chào Cháu"

"Bác sĩ nói Cậu ấy bị mất trí nhớ tạm thời vậy nên Cậu coi như Cậu không biết chuyện gì thấy trùng hợp nên tới thôi có gì Tôi nói cho Cậu sau".Phương Anh vừa xếp đồ giúp Cô vừa nói với Nhật Duy

"Cậu phải kể rõ cho Tôi nghe đó nha"

"Tôi hứa"

"Xong chưa Em...Chúng ta về thôi".Chú Phong đi vào nhìn Vợ mình

"Chào Chú ạ".Nhật Duy nhìn thấy chú Phong thì lễ phép chào hỏi rồi cũng xếp đồ cùng Phương Anh

"Chào cháu"

"Em xong rồi...An Nhi chúng ta về nhà nhé!".Cô Lệ nhìn chồng mình rồi nhìn sang Cô cười

"Yeahhhh...Về nhà thôi".Cô vui vẻ cuối cùng Cô cũng không cần phải ngửi mùi thuốc nồng nặc trong bệnh viện nữa rồi..

thấy Cô như vậy ai nấy cũng cảm thấy vui vẻ

- - - - -

Ở Úc....

toang..

Cậu vừa xuống khỏi sân bay đang bắt xe đi tới trường nhập học thì chiếc móc khóa đôi với Cô treo ở bên cặp không hiểu sao bị rơi xuống đất còn có lọ thủy tinh vỡ tan...nếu ai có thể chứng kiến có thể thấy rõ khuôn mặt Cậu bất an lo lắng như nào...nhật từng thứ bị hỏng của móc khóa bỏ vào bàn tay mình rồi vội bắt xe đến trường học ở Úc...

Tới cổng trường Cậu cũng nhìn xung quanh một lượt trường nổi tiếng nên nhìn rất đặc biệt xung quanh được bài tiết nhẹ nhàng nhưng đều là đồ hiệu...

"Hello, where is the principal's office?"

(Xin chào,Cho hỏi phòng hiệu trưởng ở đâu vậy?).Cậu đi vào nửa sân trường rồi tìm người giúp đỡ

"Go straight to the 3rd floor and turn left of last room"

(Đi thẳng lên tầng 3 và rẽ trái phòng cuối cùng).Cậu bạn đó tí mi chỉ cho Cậu vì nhìn khuôn mặt Cậu cũng khá lạ

"Thank you"

(Cảm ơn bạn")

"nothing"

(không có gì).Cậu bạn đó cười trừ rồi đi trước (vốn từ ngữ tiếng Anh của Senn không tốt nên mọi người đọc có sai sót thì thông cảm cho Senn nha ^_^)

Cậu cũng đi tìm phòng hiệu trưởng theo lời chỉ của Cậu bạn kia,nhưng trong đầu lại suy nghĩ đến hình bóng Cô...Cậu nhớ cuộc gặp gỡ giữa Cô và Cậu cũng vậy một người xa lạ đến một nơi không quen biết ai được nhờ sự trợ giúp nhưng chỉ khác Cô được Cậu dẫn tận nơi còn Cậu thì khác...

Cuối cùng cũng tìm tới nơi Thầy hiệu trưởng làm việc Cậu gõ nhẹ vào cửa trong lòng bối hồi...

"Come in"

(mời vào).Thầy Hiệu Trưởng giọng nói thanh cao trầm lên tiếng,thầy cũng nhận được tin Cậu đã đến trường thì vui vẻ muốn gặp xem người đó là ai

"Hello teacher"

(Xin chào Thầy ạ).Cậu lễ phép cúi chào khi đi vào đứng đối diện với thầy hiệu trưởng

"Em có thể nói tiếng Việt Nam cũng được vì dù sao Tôi trước đó cũng sống ở Việt Nam một vài năm tuy không thành thạo cho lắm nhưng Tôi cũng hiểu rõ được những điều người khác nói!".Thầy Hiệu Trưởng nói tiếng Việt Nam với Cậu rồi nở nụ cười viên mãn khi nhìn thấy Cậu Thầy cũng cảm nhận rõ được Cậu sẽ khá thành danh trong tương lai

"Vâng"

"Em ngồi xuống ghế đi chúng ta cùng nói chuyện"

"Em thấy điều kiện ở trường này như thế nào?Có thấy phù hợp không?".Thầy Hiệu Trưởng nhìn Cậu hỏi hộp

"Dạ...Em thấy ở đây mọi thứ đều tốt ạ"

"Vậy Thầy giới thiệu với Em một chút trường chúng ta chia thành 3 khóa học gồm học viên năm nhất-năm hai và năm ba sau khi học hết 3 khóa học nhà trường sẽ để các em tốt nghiệp và sẽ cho các em đi thực tập ở nhiều nên đề có thêm kinh nghiệm sau đó nếu Em muốn ở lại đây tiếp tục học tập hoặc nếu Em muốn quay về nước thì cũng được...nhà trường luôn tạo điều kiện tốt nhất cho các học viên ở đây.Em thấy sao?"

"Vậy khi nào thì em bắt đầu vào việc học vậy ạ?"

"Ngày mai nếu Em đã chuẩn bị những thứ cần thiết thì có thể bắt đầu nhập học vào ngày mai 9h sáng còn nếu Em muốn thêm chút thời gian thì 3 ngày sau. Và khi Em đi học thì sẽ sống và học ở trong kí túc xá của Trường"

"Vâng...Ngày mai Em sẽ đến nhập học.Em vào lớp nào vậy thầy?"

"Lớp HVN1 ở tầng một...lớp đó bao gồm các học viên từ các nước đến đây du học ở một lớp ngoài ra cũng có các học viên của trường này sau khi học hết năm nhất lên năm hai nhà trường sẽ sắp xếp lại lớp cho các em theo thành tích..."

"Vâng...Vậy Thầy làm việc đi ạ...Em xin phép".Cậu nghe Thầy nói hết xong cũng suy nghĩ một lúc không muốn hỏi thêm điều gì nên lễ phép cúi chào thầy rồi đi ra ngoài

Cậu bước ra ngoài lại lấy trong túi ra lọ thủy tinh vừa bị vỡ cứ nhìn vào cái móc khóa đó rồi lại nghĩ tới Cô trong lòng bứt rứt lo lắng Cô chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi sao?

Ở nơi Cô

"A..."Cô vừa đi tới cổng nhà thì tự dưng ôm đầu kêu la đau đớn

"Con sao vậy An Nhi?".Cô Lệ thấy vậy thì lo lắng sắc mặt thay đổi rõ rệt

"Con...Con không biết sao lại đau đầu..."Cô cố gắng nói trong vẻ khó khăn...không lẽ vì cái móc khóa đôi của Cô với Cậu bây giờ Cậu làm hỏng trong khi Cô còn gửi nó nên mới khiến Cô có cảm giác đau đầu như vậy sao?

"Cậu không sao chứ An Nhi...?".Phuong Anh cũng nhìn Cô lo lắng

"Tớ...Oa...nhà ai đối diện với nhà chúng ta mà đẹp vậy Cô...?".Cô định trả lời Phuong Anh nhưng khi nhìn lên đập vào mắt Cô là ngôi nhà trông rất sang trọng đẹp mắt Cô cũng chẳng hiểu sao khi nhìn thấy ngôi nhà đó Cô chẳng còn chút cảm giác đau đầu nào nữa?

"Con...Con không nhớ ngôi nhà đó sao?"

"Con có cảm giác thân thuộc nhưng không nhớ được ngôi nhà đó là của ai???"

"Vậy Cậu nhớ Bảo Lâm không?".Phuong Anh nghe vậy cũng bất ngờ rồi nhanh lên tiếng hỏi Cô

"Bảo Lâm...Bảo...À Cậu ấy....

(*2020♥Chúc tất cả độc giả năm mới vui vẻ học tập tốt hơn năm trước ^_^ mong vẫn ủng hộ truyện của Senn tiếp tiếp ^_^*)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cứ như vậy có lẽ mọi chuyện sẽ tốt....

Hello Senn đã trở lại rồi đây thời gian qua xin lỗi mọi người nhiều((vì tài khoản của Senn gặp chút vấn đề(((mọi người thông cảm cho Senn nhé <3

"Bảo Lâm...Bảo...À Cậu ấy...Cậu ấy...A...đầu Con..."Cô cứ suy nghĩ đến tên Cậu có gì đó quen thuộc... rồi cứ nhìn ngắc ngờ về căn nhà của Cậu mà có nhớ điều gì đó mặc cho đầu óc quay cuồng đau đớn

"An...An Nhi...nếu Con không nhớ thì cũng không sao...Dù sao người ta cũng là người ở nhà đối diện chúng ta thôi".Cô Lệ thấy Cô như vậy càng đau lòng

"Đừng đó An Nhi...Cậu vào nhà nghỉ ngơi đi đừng suy nghĩ gì nhiều nữa nhé".Phuong Anh cũng đi lại gần Cô khuôn mặt cũng lo lắng

"Nhưng...người tên Bảo...Bảo Lâm đó..."

"Cậu ta là người Cậu ghét nhất từ khi Cậu lên đây sống..vậy nên Cậu mới có cảm giác nhớ tên Cậu ta đó...An Nhi à".Nhật Duy vừa lo lắng cho Cô nhưng khuôn mặt cũng khó chịu Cô đã như vậy nhưng vẫn cố muốn quan tâm tới Cậu...

"Cậu..."Phuong Anh nghe vậy thì ngạc nhiên lờm Nhật Duy đáng lẽ Nhật Duy phải nói tốt về Cậu với Cô chứ...

"...Tôi ghét Cậu ấy sao?..."

"An Nhi vào nhà thôi Con ở ngoài lâu sẽ lạnh đó!".Cô Lệ chen ngang cái sự mơ hồ đang suy nghĩ của Cô trong giọng nói hiện rõ vẻ lo lắng

"Vâng".Cô cũng không suy nghĩ thêm gì đến căn nhà của Cậu hay tên Cậu nữa mà đi vào nhà mặc cho trong lòng vẫn có chút gì đó không rời đi khi nhắc tới tên Cậu

"Cậu còn chưa kể mọi chuyện của An Nhi cho Tôi nghe đâu đó?".Phuong Anh cũng định đi vào nhà cùng Cô thì bị Nhật Duy kéo lại

"Cậu làm gì vậy hả?Vừa nãy sao Cậu lại nói như vậy với An Nhi chứ?".Phuong Anh hảy tay Nhật Duy ra giọng nói bực bội

"Tôi...Tôi chỉ muốn tốt cho Cậu ấy thôi..."

"Tốt sao?Tốt chỗ nào chứ?Cậu nói thử xem?"

"Tôi...Tôi chỉ muốn An Nhi không nhớ tới tên của Bảo Lâm khi đó Cậu ấy sẽ không phải đau đầu khi nhớ tới Bảo Lâm nữa...Cậu không thấy vừa nãy sao...?"

"Thật sao?...hay Cậu chỉ mong An Nhi không nhớ tới Bảo Lâm mà chỉ nhớ tới mỗi Cậu thôi".Phuong Anh nhếch môi cười trong đau lòng

"Cậu nói vậy là có ý gì chứ?".Nhật Duy vẫn cố giữ nét bình tĩnh nói chuyện với Phuong Anh

"Ý gì sao?Chẳng phải Cậu thích An Nhi sao?Cậu làm vậy không phải đều mong An Nhi thích Cậu khi không có Bảo Lâm ở đây sao?"

"...hôm nay Cậu bị sao vậy hả?Tôi về đây...cũng muộn rồi Cậu về sớm đi".Nhật Duy nhìn Phuong Anh khó hiểu rồi quay người bỏ về

"Tôi...tôi...thích...cậu!!!".Phuong Anh cắn môi mà nói ra điều mình giữ trong lòng vì Phuong Anh sợ để càng lâu sẽ chẳng có cơ hội nói ra nữa...

"..."

"Tôi biết Cậu thích An Nhi...Nhưng Tôi không thể để trong lòng mãi như vậy mãi được...".Phuong Anh cúi gầm mặt xuống mặt đường không dám nhìn Nhật Duy khi thấy Nhật Duy quay lại nhìn mình nhưng vẫn giữ vẻ im lặng

"Tôi..."

"Cậu không cần nói gì đâu...Tôi chỉ muốn nói ra thôi chứ cũng biết Cậu thích ai rồi...nên Tôi không có mong đợi nhiều...Tôi nhớ Tôi còn có việc phải làm Tôi đi trước".Phuong Anh cười khổ rồi bỏ về nước mắt cứ thi nhau mà chảy ra trên khuôn mặt xinh đẹp của Phuong Anh chẳng có ý dừng lại...

Nhật Duy vẫn giữ vẻ im lặng khuôn mặt thì thất thần hiện rõ vẻ như chưa hiểu ra chuyện gì...cũng không ngờ Phuong Anh lại thích mình!

"Wow...Không ngờ bạn thân của người mình thích lại đi thích mình sao?".Giọng nói gây khó chịu luôn thích nói móc người khác không ai khác là Thu Nga

"Cậu...???Cậu làm gì ở đây?".Nhật Duy đã dối loạn đầu óc rồi còn được vài câu nói của Thu Nga bản thân càng bối rối mà quên mất rằng nhà Thu Nga cũng ở đây

"Cậu định hỏi Tôi ở đây làm gì?hay Cậu muốn hỏi Tôi đã nghe được những gì?".Thu Nga càng đắc ý với sắc mặt hiện giờ của Nhật Duy

"..."

"Nề tình chúng ta là bạn cùng lớp...Tôi nói cho Cậu biết nhà tôi ở đây còn chuyện của hai người là Tôi đi ra ngoài mua đồ nên vô tình nghe được thôi"

"Chuyện này không liên quan tới Cậu mong Cậu đừng can thiệp vào"

"Nếu Tôi cứ muốn can thiệp vào thì sao?Cậu làm gì được Tôi chứ?Tôi cũng nói cho Cậu biết cái người Cậu đang thích hay là cũng là người Bảo Lâm thích Tôi sẽ không để Cô ta yên đâu".Thu Nga nói dần dần khuôn mặt tức giận Thu Nga chỉ nghĩ một điều duy nhất nếu không phải vì Cô Bảo Lâm cũng sẽ không phải rời đi tới nơi xa xôi như vậy...

"Chuyện hôm nay Tôi mong không một ai biết thêm nếu không Tôi cũng chẳng để yên cho Cậu đâu".Nhật Duy cũng cau có nói vài câu rồi bỏ đi,bản thân Nhật Duy chỉ muốn ở một mình suy nghĩ đến những chuyện đang xảy ra đặc biệt là chuyện của Phuong Anh...

- ----

Cô ở trong phòng nằm nghỉ ngơi nhưng trong đầu chỉ toàn xuất hiện tên "Bảo Lâm" khiến Cô càng tò mò suy nghĩ nhưng chẳng có chút hy vọng gì cả ngay cả đến khuôn mặt người đó như nào Cô cũng không hình dung nổi...

Cô chán nằm rồi lại đứng dậy đi ra ngoài ban công đứng nhìn sang căn phòng tối mịt ấy vẫn giữ dáng vẻ im lặng cả căn nhà đó cũng vậy chẳng có chút ánh sáng nào mờ lên...Cô không hiểu bản thân muốn gì như chỉ cần nhìn căn phòng đối diện mình nghĩ đến tên Cậu trái tim lại đập nhanh đầu óc thì rối loạn...

2 ngày sau

"An Nhi...Cậu khỏe chưa vậy?".Phuong Anh sau cái lần nói thích Nhật Duy đó cũng chỉ nhốt mình trong phòng hôm nay mới cô gắng dậy đi học,thấy Cô đi học một mình thì lo lắng

"Tớ khỏe rồi...Ở nhà chán nên Tớ muốn tới trường học với mọi người".Cô nhìn Phuong Anh cười vui vẻ tâm trạng cũng tốt hơn

"Vậy chúng ta vào lớp thôi"

"Vẫn còn giả vờ chơi chung quan tâm tới nhau sao?"

"Cậu có ý gì?".Cô quay sang nhìn khuôn mặt đang đầy đắc ý mà khó chịu

"Cậu muốn biết thì hỏi Cô bạn thân đang đi cùng Cậu sẽ rõ"

"Tôi sao?".Phuong Anh sắc mặt vừa khó hiểu vừa có cảm giác bất an như Thu Nga đã biết được chuyện gì đó về mình

"Cậu đi học rồi sao An Nhi?Còn Cậu định làm gì hả?".Nhật Duy cũng vừa đi tới thấy Thu Nga đang đứng gần Cô thì chạy lại nhìn chỗ Cô nhưng ánh mắt không chút gì nhìn về Phuong Anh một phần Nhật Duy cũng chưa thể tin được chuyện đó...

"Người trong cuộc tới rồi đó...Cậu muốn biết thì hỏi họ đi".Thu Nga cười đều nhìn Cô rồi bỏ đi

"Hai người các cậu có chuyện gì giấu Tôi sao?"

"Tớ nhớ nay Tớ phải về sinh lớp Tớ đi trước nha".Thu Nga lấy cớ bỏ đi,Thu Nga cũng chưa thể đối mặt với Nhật Duy như trước được...

"Chúng ta cũng vào lớp đi".Thấy Cô cứ nhìn với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình Nhật Duy cũng cười trừ rồi kéo Cô vào lớp

"Ừa...Chỗ Tôi còn một người sao?".Cô ngồi học trong lớp nhưng cảm giác bên cạnh thiếu thiếu người nên quay sang hỏi Nhật Duy

"Chỗ đó có người...nhưng người chuyển đi nơi khác học rồi"

"Ồ..."

"Hay Tôi chuyển lên ngồi cùng Cậu nhé"

"Đừng Có Mơ".Giọng Cô đầy khẳng định dù Cô ngồi một mình chán nản Cô cũng không muốn cho Nhật Duy ngồi cùng bản thân Cô cũng không hiểu vì sao?

Hết giờ học Cô cũng chỉ chán nản nằm ra bàn chẳng muốn nói chuyện với ai,Phuong Anh thì cứ cắm cúi vào mấy quyển sách còn Nhật Duy cứ nói liên tục khiến Cô càng thấy phiền phức...

- ----

"Cậu có im đi không hả?Ở lớp Cậu nói chưa chán sao?".Nhật Duy đi về cùng Cô trên đường về cứ nói liên tục chẳng ngừng nghỉ hết chuyện này đến chuyện kia khiến Cô đau đầu mà cáu gắt

"Tôi chỉ muốn làm cho Cậu vui thôi mà"

"Cảm Ơn...nhưng Tôi không cần"

Cô nói rồi đi nhanh trước Nhật Duy Cô chỉ muốn đi một mình trong lòng có cảm giác không vui về cho lắm..

"Thu Nga"

"...Có chuyện gì không?"

"Lúc ở cổng trường Cậu nói vậy là có ý gì?".Cô đi nhanh lại chỗ Thu Nga

"Sao Cậu không hỏi mấy người bạn thân của Cậu?Sao phải hỏi Tôi?"

Nếu không phải hai người họ không muốn nói thì có đánh chết Tôi cũng không đi hỏi người như Cậu"Là hai người họ không muốn nói"

"Vậy sao?Cậu cầu xin Tôi đi khi đó Tôi sẽ nói cho Cậu biết"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

"Vậy sao?Cậu cầu xin Tôi đi khi đó Tôi sẽ nói cho Cậu biết"

"Đừng có mơ".Cô nhìn Thu Nga khó chịu rồi bỏ đi

"Cậu cứ giả vờ ngây thơ như vậy mãi đi đến khi bạn thân Cậu rời đi khi đó Cậu đừng hối hận đó".Thu Nga càng nói với vẻ đắc ý

Cô không quan tâm tới lời nói của Thu Nga mà bỏ về mặc cho điều Thu Nga nói là sự thật hay nhầm nhứ

"Cậu không biết Phương Anh thích Nhật Duy?Còn Nhật Duy thì thích Cậu?Trong khi Cậu thích người khác rồi sao?".Thu Nga bực bội mà nói trong khi Cô định mở cửa đi vào nhà

"Phương Anh thích Nhật Duy?Cậu đang bịa chuyện sao nực cười".Cô nhìn Thu Nga vẻ mặt chẳng tin những gì Thu Nga nói,rõ ràng lần trước Cô hỏi Phương Anh có thích Nhật Duy không Phương Anh đã thẳng thừng từ chối cơ mà?

"Cậu không tin thì tùy Cậu?Nhưng Phương Anh thích Nhật Duy là sự thật...không cần thận lại mất đi tình bạn thân đó".Thu Nga nhìn khuôn mặt đơ của Cô vỗ nhẹ vai Cô rồi bỏ về nhà mình

Bên nơi Cậu....

Hôm nay là ngày thứ hai Cậu đi học bên đó,ngày đầu tiên cũng chẳng có gì ngoài dự đoán với một người đẹp trai học giỏi như Cậu bao nhiêu nữ sinh vây quay nhưng Cậu cũng chẳng quan tâm điều đó chỉ quan tâm tới việc học của mình..

Ở lớp cũng có người chung kí túc xá với Cậu nhưng Cậu cũng chẳng nói chuyện gì cả đôi lúc cho dù Cậu bạn kia nói gì đi nữa Cậu cũng chỉ gật đầu cho có...

"Bao Lam.. you seem to say less sociable with people is not it?"

(Bảo Lâm.. bạn dường như ít nói với mọi người hơn phải không?).Cậu đang ngồi đọc sách trong giảng đường có cậu bạn cũng trên tay cầm quyển sách khuôn mặt trắng trẻo như thư sinh đi đến ngồi gần chỗ Cậu

"I am not used to interacting with people very well"

(Tôi không quen giao tiếp với mọi người lắm).Cậu vẫn tính cách như vậy vẫn chăm chỉ đọc sách vừa nói cũng không nhìn xem người bạn đang hỏi mình là ai?

"My name Luu Feng is also in the same dorm as you I'm American, can we be friends?"

(Tên tôi Lư Phong cũng ở cùng ký túc xá với bạn Tôi là người Mỹ, chúng ta có thể là bạn không?).Cậu bạn đó vẫn kiên nhẫn nói chuyện với Cậu vốn dĩ Lư Phong cũng là học viên được học bổng tới đây du học như Cậu nên muốn làm quen cả hai cùng nhau cố gắng

"Decide so... what's wrong, hope to help"

(Quyết định như vậy... có gì sai, hy vọng sẽ giúp).Cậu bây giờ mới rời mắt khỏi quyển sách nhìn sang người đang bắt chuyện với mình mà đưa tay chào hỏi

"Ok".Lư Phong cũng vui vẻ đưa tay chào hỏi

Rồi hai người việc ai người nấy làm Cậu và Lư Phong đều chăm chú vào đọc sách khuôn mặt ai cũng thanh tú sáng sủa ngời ngời!

"Bao Lam.. Can we get acquainted? My name is Bao My"

(Bảo Lâm.. Chúng ta có thể làm quen được không?Tôi tên là Bảo My)

"I have no interest in girls"

(Tôi không có hứng thú với con gái).Cậu không nhìn người ta xem là người như nào chỉ lạnh lùng nói mắt vẫn nhìn vào quyển sách đang đọc dở

"Boy...???"

(Cậu...???)Khuôn mặt Cô bạn nữ hiện rõ vẻ tức giận

"Anything else"

(Còn gì nữa không).Cậu nói với giọng khó chịu khiến người ta giận đen mặt mà bỏ đi

Lưu Phong nhìn Cô gái bỏ đi rồi nhìn sang Cậu lắc đầu bó tay với tính cách của Cậu..

Bạn tối ở nơi Cô

(Phương Anh...Cậu thích Nhật Duy sao?).Cô nằm trên giường lấy hết can đảm nhấn tin hỏi Phương Anh

5" sau...

(Cậu...sao Cậu...nói vậy?).Phương Anh có chút bất an bởi hồi lo lắng

(Tớ nghe Thu Nga nói...Cậu tỏ tình với Nhật Duy...)

(Tớ....)

(Nếu Cậu thích Nhật Duy thì tìm cách ngại chuyện để nói với Cậu ta càng nhiều để Cậu ta có thể nhận ra tình cảm của Cậu...Cậu phải cố gắng lên)

(Nhưng...Nhật Duy thích Cậu...An Nhi à)

(Tớ Không thích Cậu Ta).Cô trả lời rất rõ ràng.Cô không hiểu tại sao xung quanh Cô có mỗi Nhật Duy đối tốt với Cô như vậy tại sao một chút dung động với Nhật Duy cũng không có?

(Nhưng....)

"An Nhi...Em xuống dưới nhà một lát nhé".Chị Như gõ cửa đi vào nhìn Cô về mặt nghiêm khắc hơn mọi khi đối với Cô

"Vâng"

(Không nhưng nhĩ gì hết...Cậu phải Cố gắng lên Tớ bạn một chút).Cô nhăn xon thì quãng cái điện thoại sang môi bên mà vội vàng sỏ dép đi xuống dưới nhà

"Có chuyện gì vậy ạ?"

"An Nhi...Cô không biết nói như nào với cháu...".Cô Lệ trong giọng nói hiện rõ vẻ bối rối

"Thật ra...Chị Như cũng đã tốt nghiệp nên sẽ sang Mỹ học và sống bên đó...Cô Chú cũng có Công ty bên đó bây giờ cũng cần người quản lí trong thời gian dài...Cô chú để cháu sống ở đây một mình cũng không yên tâm.Cháu có muốn đi sang đó cùng Cô chú và Chị Như không?".Chú Phong nói thay Vợ mình khuôn mặt cùng trầm xuống

"Cháu...."

"Nếu Cháu không muốn sang đó cũng không sao?Cô Chú sẽ thuê người giúp việc đến dọn dẹp nhà cửa cũng như chăm sóc cháu"

"Cháu...cháu cũng muốn đi đâu đó để đổi không khí ạ!Cháu đi cùng Cô Chú và Chị được chứ ạ?".Cô suy nghĩ rồi nói,Cô thực ra cũng không muốn ở đây cản trở Phương Anh bày tỏ tình cảm với Nhật Duy được,Cô cũng muốn đi đâu đó để bản thân trưởng thành hơn

"Được Chứ!".Cô Lệ nghe vậy thì khuôn mặt rạng rỡ vui vẻ

"Vậy bao giờ chúng ta đi vậy ạ?"

"Cô chú muốn sang sớm hơn dự định để đưa Con với Chị Như đi du lịch tham quan bên đó khoảng 1 tuần gì đó...vậy nếu sáng mai chúng ta đi Cháu thấy được chứ?Nếu cần thời gian để chào tạm biệt bạn bè thì khoảng 2-3 ngày sau chúng ta đi cũng được"

"Dạ...không cần đâu ạ...Cháu muốn sang đó đi du lịch".Cô cười trừ mà nói trong giọng hào hứng

"Vậy để chị giúp em thu dọn đồ đạc nhé".Chị Như thấy Cô đồng ý đi lại còn háo hức như vậy thì cảm thấy vui vẻ

"Vâng"

"Vậy con đưa An Nhi lên phòng thu dọn đồ ạ".Chị Như đứng dậy đi đến chỗ Cô rồi cùng nhau lên phòng thu dọn đồ

Trên Phòng Cô...

"An Nhi...Em không muốn nói lời tạm biệt với Nhật Duy hay Phương Anh sao?"

"Em sẽ gửi tin nhắn cho hai người họ sau ạ"

"Sao không gặp mặt mà phải làm như vậy?".Chị Như đang gấp đồ giúp Cô thì dừng tay nhìn Cô

"Nhật Duy thích Em...nhưng Phương Anh thích Cậu ta...Em thấy gặp mặt cảm giác khó xử"

"Em không thích Nhật Duy sao???Nhật Duy tốt với em như vậy mà"

"Nhưng Em chỉ coi cậu ta là bạn thôi".Cô cười trừ nhìn chị Như rồi lại quay lại với công việc thu dọn đồ đạc của mình

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Xin lỗi nhé

Rạng sáng Cô cùng mọi người trong ra đình rồi khỏi căn nhà để đến sân bay,đi được vài bước chân Cô chợt khựng lại nhìn xung quanh căn nhà ánh mắt lại hướng sang căn nhà đối diện trong ánh mắt hiện rõ vẻ luyến tiếc không muốn rời đi tâm trạng bỗng chênh vênh khó diễn tả....

"An Nhi...đi thôi Con"

"Vâng".Tiếng Cô Lệ như phá tan dòng tâm trạng chênh vênh đó của Cô,Cô cũng gật đầu rồi bước nhanh tới chỗ mọi người cùng dõn đi

- - - - -

Ở Trường...

Phuong Anh đang suy nghĩ những điều hôm qua Cô nói với mình không để ý chạm mặt với Nhật Duy,Nhật Duy cũng đang cặm cụi làm gì đó nên cũng không để ý đến đường đi

"Cậu/Cậu"

"Xin Lỗi Tôi không để ý".Cả hai nhìn thấy nhau có chút ngại ngùng Phuong Anh nói rồi vội vàng đi vào lớp,Nhật Duy cũng đi đằng sau

Cả tiết học cũng chẳng thấy An Nhi tới Phuong Anh và Nhật Duy đều lo lắng cho Cô ai cũng không cố gắng học bài được

"Thưa Cô....sao bạn An Nhi nay không đi học ạ?". Vừa vào tiết Cô chủ nhiệm Phuong Anh đứng dậy hỏi

"An Nhi sao?Cô không thấy gia đình Em đó nói gì?".Khuôn mặt Cô giáo cũng có chút khó hiểu

"Vâng".Phuong Anh đáp nhẹ rồi lại ngồi xuống học bài trong vẻ lo lắng

"Phuong Anh...tỷ nữa Tôi cùng Cậu đến nhà An Nhi được chứ?".Nhật Duy gọi nhỏ Nhật Duy cũng không muốn mình mãi phải sống trong bầu không khí ngột ngạt này

"Được".Phuong Anh nhìn Nhật Duy gật đầu rồi quay lại học bài,trong lòng lại dâng lên cảm giác khó tả?Phuong Anh còn nghĩ mình và Nhật Duy sẽ chẳng thể nói chuyện lại với nhau nữa chứ...

Hết giờ học Phuong Anh cùng Nhật Duy tức tốc đi đến nhà Cô nhưng chẳng thấy động tĩnh gì cả...

ting...ting..

Đột nhiên cả hai điện thoại đều reo lên..

(Phuong Anh xinh đẹp...xin lỗi nhé đi mà không nói với Cậu tiếng nào đã rồi đi...Tớ thấy rồi trong im lặng như vậy sẽ khiến Cậu phải buồn nhưng như vậy sẽ tốt hơn vì nếu gặp mặt Cậu sẽ không có Tớ đi đâu...Chắc Cậu đang ở công nhà Tớ đúng không?Xin Lỗi Nhé đề Cậu phải cất Công đi đến đó.Tớ hiện tại cùng Cô Chú sang bên Mĩ định cư một thời gian vậy nên đừng lo lắng cho Tớ nhé.Còn nữa Tớ mong Cậu với Nhật Duy sẽ sớm đến được với nhau Tớ ở bên này sẽ sống thật tốt rồi quay về thăm mọi người...Xin Lỗi Cậu Tớ Yêu Cậu Nhiều Lắm♥)

(Nhật Duy...Tôi biết Cậu dành cho Tôi thứ gì đó gọi là tình cảm đặc biệt không giống như dành cho Phuong Anh hay các bạn nữ trong lớp...Tôi thực sự cảm ơn Cậu vì điều đó nhưng cũng xin lỗi Cậu thôi không thể nhận tình cảm đặc biệt đó Tôi mong Cậu hãy dành tình cảm đó cho người khác như Phuong Anh chẳng hạn Tôi cũng biết chuyện của hai người rồi mong rằng khi không có Tôi ở đây Cậu sẽ quan tâm Phuong Anh nhiều hơn như đối với Tôi vậy nhé.Tôi đang định cư ở nước ngoài nhưng Tôi sẽ sớm quay về gặp hai người□....Đừng lo lắng gì cho Tôi nhé)

Phuong Anh Nhật Duy nhìn vào tin nhắn Cô gửi lại cho mình khuôn mặt ai cũng hiện rõ vẻ không tin Cô đã rời đi nhưng không gặp mặt để nói điều đó..

(Cậu thật đáng ghét Tớ sẽ không thêm nhớ Cậu đâu...Phải sớm quay về đó).Phuong Anh vội vàng nhắn lại cho Cô

(Mong Cậu luôn vui vẻ ở bên đó nhé An Nhi).Nhật Duy cũng chỉ cười hời hợt với những lời nhắn Cô gửi cho mình

"Muộn rồi Tôi đưa Cậu về".Cả hai cứ im lặng không nói gì cả hai chưa tin rằng Cô đã rời đi...Nhật Duy giọng khàn khàn phá đi bầu không khí đó

Phuong Anh không nói gì chỉ nhẹ gật đầu rồi bước chân nặng trĩu đi về

- - - - -

Ở bên đó....

"An Nhi...ngủ ngon sớm đi mai chúng ta ra ngoài thăm quan nhé".Chị Như đi qua phòng Cô thấy điện còn sáng nên ghé vào nói giọng trầm ấm

"Dạ Chị"

Cô mệt mỏi nằm trên giường nhận được tin nhắn của hai người họ cũng chẳng buồn mà nhắn lại chỉ nhìn vài dòng tin nhắn đó rồi quẳng điện thoại sang một bên mà nằm ngủ..

Sáng hôm sau Cô day day mắt tỉnh giấc nhìn quanh phòng Cô mới thấy phòng ngủ của Cô được bày tiết mọi thứ khá bất mắt trọng cực kỳ sang trọng đồ vật được để rất đã mắt mọi thứ như trang trí cho một cung điện chứ không gọi gì là phòng ngủ cả

Số dép bước ra ngoài ban công đập vào mắt Cô là khung cảnh buổi sáng thật thoải mái!Ở phòng Cô buổi sáng nhìn dòng người đi lại đông đúc xe cộ bấm còi ầm ầm xa xa có thể nhìn thấy nhưng khu vui chơi thật đẹp mắt bầu trời trong xanh hiện rõ vẻ muốn nói với Cô "Hôm nay sẽ là ngày đẹp trời cho Cô vui chơi thoải mái vậy!".Nhìn xuống dưới sân nhà còn có hồ bơi to đùng... Cô nhắm mắt dang tay muốn ôm hết mọi thứ lại mà tận hưởng buổi sáng tuyệt vời ngày...

"An Nhi...Dậy chưa Con?"

"Dạ?". Cô đang chìm đắm trong cuộc sống màu hương nghe tiếng gọi thì bừng tỉnh mà đi vào phòng

"Con thấy ở đây có tốt không?". Cô Lệ thấy khuôn mặt rạng rỡ của Cô thì cũng cảm thấy vui vẻ

"Có ạ...Chỉ là Con thấy nhớ Phương Anh thôi ạ". Cô nói cười vui vẻ nhưng trong lòng lại có chút không vui Cô nhớ hai người họ rồi...

"Ngoan...Con vào vệ sinh cá nhân đi rồi xuống ăn sáng nhé". Cô Lệ xoa đầu an ủi Cô

"Dạ"

Cô đi lại vali lấy đồ vì qua đến nơi cũng muộn nên đồ đạc cũng chưa sắp xếp được...

15 phút sau...

Cô đi xuống nhà mọi người đã ngồi sẵn ở bàn ăn đợi Cô rồi...

"Xin Lỗi Cháu xuống muộn". Thấy vậy Cô có chút ngại ngùng đi lại bàn ăn

"Không sao...Cháu ăn sáng đi rồi chúng ta đưa cháu ra ngoài chơi". Chú Phong đang đọc báo thấy Cô như vậy thì cười trầm lặng nói

"Vâng"

Ăn xong Cô cùng Chị Như về phòng chuẩn bị đồ đạc ra ngoài chơi tiện ghé qua phòng Chị Như chơi xem phòng Chị như nào...

"Trời!!!!!!Phòng Chị đẹp zì". Cô đi vào hai con mắt chao đảo từ phía nhìn hết chỗ này chỗ kia, nếu nói phòng Cô giống cung điện thì phòng Chị Như giống cung điện gấp 100 lần phòng Cô ấy chứ... Cô lại chạy ra ban công ngó ngang ngó dọc mới phát hiện hóa ra ban công của Chị Như cũng nhìn thấy những gì Cô nhìn đặc biệt ban công của hai người còn liền nhau nữa chứ

"Nếu Em thích Chị đổi phòng cho Em nhé". Chị Như vừa lấy đồ vừa nhìn Cô cười

"Dạ...không cần đâu ạ! Phòng Em còn đẹp hơn này nhiều ý...Em về phòng thay đồ đây khi nào Chị đi thì sang gọi Em nhé". Cô lắc đầu lia lịa, Chị Như đối xử rất tốt với Cô nên Cô không thể "được nước lán tới" được Cô nói xong cười tung tăng đi về phòng mình. Chị Như theo Cô chỉ biết cười với tính cách trẻ con của Cô

Cô về phòng chọn cho mình chiếc quần ống rộng màu xanh bạc áo cò trắng có dây rút ở bên eo đi đôi giày sneaker không quên diện thêm cho mình cái túi hàng hiệu SANIE TX356 màu trắng khá bắt mắt...khuôn mặt xinh xắn chỉ tô chút son cho môi có phần nổi bật

Ngắm nhìn mình trong gương Cô nhìn Cô chẳng khác nào tiểu thư của những nhà giàu cao quý, nhưng bản thân Cô cũng không hiểu tại sao Cô lại không thích mặc váy đến như vậy? Mỗi lần Cô có ý định mặc váy Cô lại cảm thấy như có ai đó buồn lòng khi thấy Cô ăn mặc như vậy nên Cô cũng thôi...

"Sao không mặc váy cho xinh xắn chứ?". Cô đi ra đúng lúc Chị Như cũng đi ra nhìn Chị như đúng thực là tiểu thư Con nhà cao quý diện trên người là chiếc váy trắng dài gần tới đầu gối được thiết kế sang trọng giống như chiếc váy sinh ra là để dành riêng cho Chị Như vậy mái tóc xoăn nhẹ dài ngang lưng màu hơi tây trông khá nổi trội đi thêm đôi cao gót quai trong đến chiếc túi cầm tay cũng thấy sang trọng đáng ngưỡng mộ

"Thôi ạ...Em thấy mặc như này cho thoải mái ạ". Cô cười trừ nhìn Chị rồi cả hai đi xuống dưới nhà

Cô Chú thấy hai người đi xuống đều vui vẻ một người ăn mặc tao nhã cả tính một người ăn mặc nhẹ nhàng nhưng đều sang trọng

Chú Phong trở Cô với Chị Như đi vòng quanh thăm quan dừng chân ở "Tượng Nữ Thần Tự Do" rồi sau đó trở đến khu trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố New York Mỹ để mua đồ

Bước vào trong sảnh trung tâm mua sắm được trang trí khá rộng rãi khá sang trọng Cô vui vẻ khéo Chị Như đi thăm quan ở tầng trên Cô Lệ cùng Chú Phong cũng vui vẻ đi sau

Lên tầng trên đập vào mắt Cô đều là những shop quần áo sang trọng nhìn có vẻ không rẻ...

"Như với Nhi hai con thích gì thì cứ chọn nhé". Cô Lệ đi đằng sau lên tiếng

"Vâng". Cô nghe vậy cũng gạt đầu trừ trong lòng suy nghĩ ở đây đồ hiệu như vậy đều đắt tiền coi như Cô đi ngắm thôi chứ chẳng chọn lựa món đồ gì cả

Nhưng ánh mắt Cô đã tia thấy bộ váy khá đẹp biết làm sao đây trời?

"An Nhi nếu thích thì sang thử đi Con?"

"Dạ không cần đâu ạ!". Cô cười trừ rồi đi

"Không sao hết Em thích là được!". Chị Như kéo tay Cô đi lại chỗ shop váy vừa nãy Cô cứ đứng ngẩn ngơ nhìn, Chị như biết tính Cô hay coi trọng giá cả là trên hết...

Nhìn tận mắt Cô càng thấy chiếc váy này thật đẹp...Chiếc váy trắng trễ vai có vài phần họa tiết ren, thêm vài bông hoa nhìn vô cùng sắc sảo sang trọng

"Em thử đi". Thấy Cô cứ đứng ngẩn ngơ nhìn bộ váy Chị Như cười khổ đi lại lấy chiếc váy đặt vào tay Cô rồi ẵm Cô vào phòng thử đồ

Ở ngoài Chị Như với Cô Lệ cũng đi vòng quanh trông xem có món đồ nào hợp với mình không còn Chú Phong cũng chỉ biết ngồi ở ghế sofa đọc báo đợi mọi người thử đồ

Cô bước ra trong vẻ ngại ngùng chiếc váy dài gần tới đầu gối trước giờ Cô ít khi mặc váy ngắn như vậy...

"Đẹp lắm An Nhi rất hợp với em"

"Con thích không?"

Cô Lệ với Chị Như thấy Cô đi ra thì đều vui vẻ chiếc váy rất hợp với Cô da Cô trắng hồng khuôn mặt cũng xinh xắn nên mặc rất đẹp

"Dạ...thích ạ"

"Vậy Tôi lấy chiếc này".Cô Lệ chỉ vào chiếc váy nhìn Cô nhân viên cười

"Nhưng chiếc váy này đắt lắm 500.00(USD) ở đây bằng hơn 10 triệu tiền ở Việt Nam đó Cô".Cô nghe vậy thì đi gần lại chỗ Cô Lệ nói nhỏ chỉ vào cái móc giá tiền khi Cô thử váy Cô thấy giá tiền Cô đã tính xem bao nhiêu tiền rồi đắt thật mà!

"Không sao...Con đừng lo chuyện đó!Lấy Tôi chiếc váy này nhé".Cô Lệ cười trừ nhìn Cô rồi quay sang nói với Cô nhân viên

"Vâng".Cô nhân viên gật đầu lễ phép

Cô cũng chỉ biết ngậm ngùi đi thay chiếc váy ra

Thanh toán xong Cô cứ nhìn chăm chăm vào chiếc váy mình thích Cô có chút khó xử

"An Nhi này...sang bên đây Con không phải lo tiền nong gì hết khi đi mua đồ Con thích gì Con cứ chọn không cần phải ngại hay gì nhớ chưa cứ thoải mái coi như đồ Cô Chú mua tặng Con".Chú Phong nhìn Cô trầm mặc nói về nghiêm túc

"Vội lại sang bên này chỉ mặc váy dài với váy ngắn ở đây họ ít mặc quần áo như bên mình nên Con phải tập quen mặc nhiều váy lên Con thích Con cứ chọn đừng lo về giá cả".Cô Lệ xoa đầu Cô mà nói

"Nhưng...Khi nào Con trưởng thành Con sẽ làm việc đền ơn Cô Chú".Cô nói giọng chắc nịch

"Được!!!Vậy nên Con hay mua những thứ mình muốn nhé"

"Vâng".Cô chỉ biết gật đầu trừ

Rời shop đó Cô cùng mọi người đi đến Shop mua túi để sắm đồ,ở đây cũng không ngoài dự tính túi được treo mọi nơi thỏa sức cho người mua lựa chọn...

"Nhur...Bố Mẹ gặp đối tác nên muốn sang chào hỏi nói chuyện có gì Con với An Nhi mua đồ đi nhé lát chúng ta quay lại sau".Cô Lệ đưa cho Chị Như một cái thẻ

"Vâng".Chị Như gật đầu rồi Cô Lệ cùng Chú Phong cùng rời đi

"Hai người họ đi đâu vậy Chị?".Cô đang ngắm vài chiếc túi nên không để ý mọi người

"Họ đi có việc lát họ quay lại Em thích gì Em chọn đi".Chị Như nhìn Cô cười

"À...Chị Em thấy có chiếc túi rất hợp với Chị".Cô nhớ ra liền kéo Chị Như vào bên trong chỗ chiếc túi bắt mắt đó

"Đó...Chị đeo chiếc túi này sẽ rất hợp luôn".Cô dẫn Chị đi lại chỉ vào chiếc túi DOODOO cao cấp hãng D8289 màu hồng phấn cực cá tính

"An Nhi nhà ta quả có mắt nhìn ha!".Chị Như nhìn thấy chiếc túi cũng khá ưng nên quay sang nhìn Cô

"Vậy Em thích chiếc túi nào?".Chị Như cũng không quên hỏi Cô

"Đây ạ"

"Dừng lại...".Cô định dơ tay lấy chiếc túi thì bị bàn tay khác cản lại

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ký ức đem cất sâu vào trong tim

"Dừng lại"

"Cô định làm gì?".Thấy Cô có vẻ giật mình khi có giọng quát thì Chị Như đang ngắm chiếc túi Cô chỉ vội quay sang cầm tay Cô gái đó

"Chiếc túi này Tôi chọn trước rồi".Cô gái khi nhanh tay cầm lấy chiếc túi đó

"Cô không biết lễ phép lịch sự là gì à?Ai đến trước người đó được xem trước mua hay không thì phải để người ta xem trước điều đó là hiển nhiên của mọi shop bán hàng Cô không biết điều đó sao?"

"Chị ơi bỏ đi chúng ta đi xem đồ khác ạ".Cô thấy vậy thì giật tay áo Chị Như nhìn Cô gái kia cũng không phải dạng vừa nhìn khuôn mặt cách ăn mặc đặc biệt mái tóc màu vàng kia cũng vài phần nói lên được Cô ấy cực kỳ giàu có sang trọng

"Em không phải lo Chị sẽ lấy chiếc túi này cho Em".Chị Như giữ tay Cô lại

"Em Cô nói đúng đó".Cô gái kia hất mặt tỏ vẻ nhìn Chị Như

"Nực cười...phục vụ Tôi lấy chiếc đó với chiếc này".Chị Như dành chiếc túi trên tay Cô gái kia rồi chỉ tay về chiếc túi Cô chọn cho mình

"Phục vụ Tôi cũng lấy chiếc này".Cô gái cũng không vừa dành chiếc túi trên tay Chị Như

"Dạ thưa quý khách chiếc túi hãng này cửa hàng chỉ có một chiếc duy nhất ạ".Cô nhân viên tỏ vẻ ngại ngừng đi lại

"Cửa hàng như vậy mà có một chiếc sao?Đúng là kém sang mà!".Cô gái kia bắt đầu tỏ vẻ kém sang khinh bỉ

"Kém sang vậy Cô mua được cả hàng này không?Tôi lấy chiếc này nhé".Chị Như nhìn Cô gái khó chịu rồi nhìn Cô nhân viên cười

"Tôi Lầy"

"Chậm rồi!".Trong khi Cô gái đó tức giận Chị Như đã đưa cho nhân viên thanh toán rồi,Chị Như cười đắc ý nắm tay Cô đi

Bỏ lại Cô gái đó khuôn mặt tức giận

"Chị Như của Em thật tuyệt!".Cô vui vẻ nhìn Chị Như trưng bộ mặt gương mặt nhìn Chị trước giờ Cô chưa thấy Chị Như làm vậy bao giờ

"Lần sau không được để ả bắt nạt nữa đâu đó nha"

"Yessss"

"Chị dẫn em sang xem giày cao gót nhé".Chị Như định ra quầy thanh toán nhưng thấy dãy bán giày cao gót nên tiện thể mua luôn đỡ phải đi nhiều

"Nhưng Em không đi quen"

"Rồi sẽ quen"

Chị Như dẫn Cô đi lại chọn một đôi giày cao gót màu trắng bạc mũi nhọn được đính khóa kim loại xung quanh trên mũi giày đính thêm bông hoa đá màu trắng nhìn trông lộng lẫy,thêm một đôi đính kim sa sang trọng

"Chị ơi vậy được rồi...Chị cứ chọn cho mình đi ạ".Cô thấy Chị Như cứ mua cho Cô nên kéo Chị đi mua cho Chị

"Vậy Em thích cứ chọn nhé"

"Vâng".Cô gật đầu,mặc dù Cô nói khi nào trưởng thành sẽ làm việc đền ơn Cô Chú nhưng cũng không thể như vậy mà mua đồ hoang phí được

Cô nhìn mấy đôi giày Chị Như chọn cho mình có vẻ khá sang trọng nên muốn nhìn đôi nào bán thân thấy hợp hơn Cô đi lại cầm đôi giày cao gót màu da nhẹ nhàng có quai cài đằng sau có gắn chiếc nơ bằng vải ren khá đẹp

Còn Chị Như chọn cho mình đôi giày màu bạc mũi nhọn có dây đan chéo,một đôi dây quai trong như đôi chị đang đi nhưng nhìn cao hơn sang trọng hơn

Mua đồ xong Cô cùng Chị đi thanh toán,Cô định lấy mỗi đôi mình chọn nhưng Chị Như bắt lấy tất cả đôi Chị Như chọn cho nên ngậm ngùi mà cầm ra thanh toán

Xách trên tay đều nhưng hàng hiệu mà trong lòng Cô nặng trĩu!

"Chị Như...Chị chưa mua quần áo Chị vào Shop này mua đi".Cô thấy trên tay mình thì đầy túi đồ còn Chị Như có một túi đồ nên kéo Chị Như vào trong shop gần đó quần áo cũng khá đẹp

"Em chọn cho chị nhé".Chị Như vui vẻ cùng Cô chọn lựa muốn mua cho Cô một vài bộ nữa

"Dáng Chị đẹp vậy thì nên mặc những chiếc váy ôm này chẳng hạn đây nữa...hay là chân váy chị cũng hợp á".Cô suy nghĩ rồi chọn cho Chị vài bộ cho Chị lựa

"Em thấy chiếc váy kia thế nào?".Chị Như chỉ tay về chiếc váy đang được người mẫu ở shop mặc để quảng bá,chiếc váy loan màu hồng nhạt ở trên được thêu hoa rất tinh xảo phần trễ vai nhưng được che chắn bởi lớp vải ren mỏng nửa nhìn thấy nửa không từ phần eo xuống thì bông bần nhưng váy công chúa phần trước có dài qua gối một chút phần sau dài xuống mắt cá chân nhìn khá lộng lẫy

"Đẹp ạ".Cô nhìn chiếc váy mắt không rời

"Lấy cho Tôi mấy bộ này cả chiếc váy đó nhé".Chị Như nói với Cô nhân viên rồi vui vẻ nhìn Cô nếu để Cô chọn chắc Cô không muốn chọn cái nào mất vậy để Chị chọn cho Cô vậy

"An Nhi vào thử đi em".Chị Như mang chiếc váy đến đưa cho Cô

"Dạ Thôi ạ...Nó hợp với Chị hơn".Cô lắc đầu lia lịa

"Coi như quà sinh nhật Chị tặng sớm cho Em...Thử đi nhé".Chị Như đẩy Cô vào phòng thay đồ rồi cũng vào thay chiếc váy Cô chọn cho mình

"Phục Vụ...Chiếc váy được người mẫu ở đây mặc đâu rồi?".Lại là giọng Cô gái vừa nãy đi vào ngó nghiêng ngó dọc không thấy chiếc váy Cô ta thích đâu nên quát lớn

"Dạ....".Cô nhân viên thấy vậy lúng túng ít nhất Cô ta cũng là tiểu thư giàu có của một trong 3 gia đình ở thành phố này trái lại Cô ta chỉ có đường sống không bằng chết có nên

Cô nhân viên đang không biết phải nói sao thì rèm cửa Cô được mở ra trên người Cô đang khoác chiếc váy sang trọng đó không để ý đến người vừa nãy đôi co với Cô mà đi lại xem mình trong gương

"Lại là Mày".Cô tiểu thư này thấy Cô mặc chiếc váy mình thích thì bực mình chuyện vừa nãy ở shop kia khiến Cô ta còn chưa hết giận được còn thêm lần này,đi lại tức giận ầm ãng Cô

"Cô?".Cô thấy vậy có chút hoảng hốt

"Sao đi đâu cũng gặp Mày vậy hả?"

"An Nhi...Lại là Cô?Cô làm gì em gái Tôi vậy hả?".Chị Như bây giờ mới đi ra nhìn thấy An Nhi nên vội đi lại nâng Cô dậy trong khi đó nhân viên cũng đang đỡ Cô dậy khuôn mặt tức giận nhìn Cô ta

"Chiếc váy này là của Tôi?"

"Thì sao?Tôi lại phải nhường cho Cô sao?"

"Còn không phải vậy?Còn không bắt Cô ta coi bộ váy đó ra sao?Gọi quản lý ra đây có tin Tôi cho các Cô nghỉ việc không?Các Cô không biết gia đình Tôi là ai sao?".Cô tiểu thư càng lên giọng quát lớn

"Dạ...nhưng..."Hai Cô nhân viên nhìn nhau khó xử

"Lấy gia đình ra đe dọa người khác sao?Bố Mẹ Cô giàu có đến từng nào vậy?".Chị Như nhìn Cô tiểu thư ánh mắt khinh bỉ cũng để hai Cô nhân viên không phải khó xử

"Có chuyện gì vậy Như?Nhi con sao vậy?".Cô Lệ với Chú Phong bây giờ mới nói chuyện xong mới đi tìm hai Chị Em thấy có giọng nói trong Shop gần đó nên đi vào,nhìn Cô đang ngồi có vẻ không thoải mái còn Chị Như tức giận thì tò mò

"Dạ...".Chị Như thấy vậy thì lùi lại vài bước

"Đây không phải Con gái của Giám Đốc Đông Phương tập đoàn HNP sao?".Cô Lệ đi vào thấy vậy lên tiếng

"Lisa?Mua đồ xong chưa Con?".Đúng lúc đấy một người phụ nữ trẻ trung cũng đi vào

"Anh Chị cũng đến mua đồ ở đây sao ạ?".Người phụ nữ quay sang nhìn Cô Lệ cười

"À...hai đứa Con của Tôi mua đồ ở đây?Hai đứa quen nhau trước rồi sao?".Chú Phong lên tiếng nhìn Chị Như tò mò

"Cô gái này tên Lisa sao?Lisa đây có cùng với Con với Nhi chạm mặt nhau vài món đồ nên xảy ra chút tranh chấp...chiếc váy Nhi mặc cũng là chiếc váy Cô ta thích với cả Nhi cũng vừa bị Cô ta muốn tranh váy mà ân oán".Chị Như kể hết mọi chuyện ra

"An Nhi...rồi Con có sao không?"

"Con không sao ạ!"

"Vậy bây giờ Chị Mìna Trịnh Chị thấy chuyện này giải quyết như nào?Chiếc váy đó?".Cô Lệ như hiểu ra mọi chuyện giọng nói đầy quyền lực nhìn hai mẹ con Lisa

"Chiếc váy đó ai đến trước lấy trước đi ạ!".Mẹ Lisa cũng chỉ biết chiều theo ý của Cô Lệ

"Mẹ...".Lisa nghe vậy tức đen mặt nhưng bị ánh mắt lờm của Mẹ thì im lặng

"Nhân viên phiên Cô thanh toán toàn bộ mấy bộ đồ mà hai người này chọn...Và cũng tặng riêng cho Cô gái này một bộ tùy ý có gì thanh toán của Cô này hãy gửi đến công ty CME tập đoàn Phong Lệ nhé"

"Vâng".Hai Cô nhân viên nghe vậy thì nhìn nhau ngạc nhiên đây là gia đình giàu nhất ở thành phố này hôm nay lại xuất hiện ở đây

"Làm thế sao được hả Chị?"

"Có gì đây coi như quà gặp mặt ấy mà...Chúng Tôi có việc phải đi hẹn mọi người khi khác nói chuyện".Cô Lệ cười trừ rồi mọi người ra về

"Mẹ???Sao Mẹ lại làm vậy hả?".Lisa bây giờ mới bắt đầu nổi giận?gì chứ quà gặp mặt chọn một bộ váy tùy ý?nực cười

"Con không nghe họ nói sao?Họ chính là gia đình có quyền lực nhất ở đây đó,Công ty họ làm ăn về bất động sản có nhiều Công ty nhỏ ở các nước khác nhau...Gia đình chúng ta cũng chỉ bằng một phần họ cái gì nhường được thì nhường...Chúng ta cũng về thôi".Mẹ Lisa nói rồi kéo tay Cô về

- ----

Về tới nhà trời cũng chớm muộn,Cô Chú cũng thuê một vài người giúp việc nên dù có mệt mỏi như nào về nhìn căn nhà sáng rực rỡ cũng vui bởi vài phần...

Đúng lúc người làm rộn đồ ăn lên nên mọi người cũng vào ăn rồi về phòng nghỉ ngơi

"Cái Cô Lisa đó là ai vậy Bố?".Vừa ngồi ăn cơm Chị Như lên tiếng hỏi

"Đó là tiểu thư của tập đoàn Đông Phương cũng là gia đình của tiếng tăm ở thành phố này cũng đang hợp tác với công ty gia đình chúng ta...cái con bé đó cũng mới nhỏ hơn An Nhi 1-2 tuổi gì đó...sắp tới sẽ có bữa tiệc giao lưu giữ mấy gia đình vừa đề gặp mặt nói chuyện vừa bàn việc làm ăn mọi người nhớ chuẩn bị nhé".Cô Lệ vừa gấp đồ ăn cho Chị Như và Cô vừa nói

"Con cũng cần đi sao ạ?".Cô đang miệt mài ăn nghe vậy ngẩng mặt lên nhìn Cô Chú

"Dĩ nhiên rồi An Nhi con cũng là thành viên trong gia đình này mà".Chú Phong nhìn Cô cười nói

"Con cứ thoải lên cứ coi mọi nơi đều là quen thuộc vì đến đó họ cũng coi con như tiểu thư nhà cao quý khác thôi".Cô Lệ cười an ủi Cô

"Vâng"

"An Nhi à...sang đây Châu sẽ không cần phải đi học như ở mình gì cả.Chú biết Châu học rất tốt mai sau Châu muốn học về cái gì?"

"Cháu muốn học xong rồi tự đi làm kiếm tiền mở một quán bán bánh ngọt và đồ uống thôi ạ".Cô thật thà nói

"Vậy sang bên này Châu cứ làm những thứ mình muốn nếu thích Cô sẽ dẫn Châu đến một tiệm nhỏ Cô Chú mới mở để cho Chị Như nhưng Chị Như muốn học về thiết kế nên tiệm đó Cô Chú sẽ để Con đến vừa học vừa quản lý tiệm đó nhé"

"Dạ...Nhưng Con chưa có kinh nghiệm Con muốn học hỏi thêm ạ".Cô nghe vậy có chút sững sốt

"Học hỏi là được mà...Như mai Bố đưa Con đến xem Công Ty Thiết Kế đó nhé"

"Vâng Bố"

15 phút sau...

Cô ăn xong cảm đồ về nhà một là người bỏ đồ sang một bên nằm trên giường nghĩ ngợi điều gì đó

(Được rồi đừng buồn bên này Tớ sống tốt lắm...nhớ theo đuổi tình yêu của mình nhé)

(Cảm ơn Cậu!Nhờ Cậu chăm sóc Phương Anh giúp Tôi mong rằng hai người sẽ thành đôi).Cô mở điện thoại trả lời tin nhắn của hai người họ từ hôm qua sắp đi vào quên lãng

- -----

Hôm nay ở bên này là ngày nghỉ Phương Anh vừa mới tỉnh giấc điện thoại có chuông reo thì mới ngồi dậy tâm trạng chẳng vui đi phần nào buồn bã...

(Đi cũng không thèm nói tạm biệt với người ta câu nào luôn...hòn).Phương Anh vội ngăn lại cho Cô sợ lại như ngày hôm qua đợi mòn mỏi không thấy Cô trả lời

(Người ta có lý do cả mà).Cô cũng chưa ngu nên nhấn lại

(Bên đó có ổn không?)

Về phía Nhật Duy Cậu mới chạy bộ về vừa vào phòng thì cầm lấy điện thoại mong Cô nhấn lại gì đó cho mình và cũng không ngoài mong đợi...

(Cậu bên đó sống tốt chứ?Có hợp không khí không vậy?)

(Tôi sống tốt...ở đây cũng khá ổn?)

(Vậy là Tôi yên tâm rồi)

(Cậu có thể hứa với Tôi quan tâm Phương Anh nhiều hơn giành cho Phương Anh thứ tình cảm đặc biệt đó như dành cho Tôi vậy...Nhớ đối xử tốt với Cậu ấy nhé)

(....Ừm...được Tôi hứa)

Nhật Duy nhìn những dòng tin nhắn với Cô con tim như chết lặng câu nào Cô cũng chỉ nghĩ cho Phương Anh nhưng Cô lại quên Nhật Duy cũng biết buồn biết đau!Cái tình cảm đặc biệt đó đâu phải nói giành cho ai là có thể ôm cả trái tim giành cho họ...sao Cô không hiểu điều đó cho Nhật Duy chứ?

"Coi như tình cảm đặc biệt Tôi dành cho Cậu sẽ giữ mãi ở trong trái tim không ai có thể lấy được".Nhật Duy vừa nói nhếch môi cười khổ quảng điện thoại sang một bên...

- -----

Ở chỗ Cậu

Bên này cũng là ban đêm nhưng sớm hơn bên chỗ Cô một chút

"Mẹ...An Nhi sao rồi?".Cậu cũng bố mẹ mình đang ngồi ở nhà hàng Cậu lên tiếng tò mò vì từ khi đến đây Cậu chưa liên lạc lại với ai cả nên đặc biệt lo cho Cô

"Nghe nói cả gia đình họ đi ra nước ngoài định cư rồi".Bố Mẹ Cậu cũng vừa bay tới đây thăm Cậu rồi lại phải bay qua Mỹ để dự bữa tiệc gặp mặt của vài gia đình có tiếng tăm

"Sao ă?Chuyển đi đâu chứ?".Cậu nghe vậy bất ngờ,Cô chuyển đi như vậy Cậu sao biết Cô ở đâu mà tìm chứ

"Bố Mẹ cũng không rõ...Con thử gọi điện cho An Nhi xem giờ họ ở đâu?"

"Vâng...để lát Con thử gọi ă"

Về tới ký túc xá Cậu,Cậu đi ra ngoài hít thở không khí cũng muốn gọi cho Cô nhưng biết nói gì với Cô chứ?Nói Xin Lỗi?Nói Tôi Nhớ Cậu?Hay là phải nói đây chứ?

Cậu lấy hết can đảm để gọi cho Cô mong rằng Cô vẫn dùng số đó để liên lạc

(một ngày nào đó anh sẽ giống như là em sẽ đón đầu cho mà xem khi anh yêu một ai hết.....)

"Alo!Ai vậy?.Cô từ trong nhà tắm đi ra thấy chuông điện thoại reo nên đi lại trên danh bạ hiện rõ "Bảo Lâm" khiến Cô càng tò mò

"An Nhi!!!Tôi là Bảo Lâm đây".Cậu thấy chuông điện thoại Cô reo nhưng chẳng thấy người trả lời định tắt máy thì Cô mới trả lời,gọng Cậu có gì đó vội vã vừa ảm áp

"Bảo Lâm?Xin Lỗi Tôi không quen Cậu...Cậu gọi nhầm người số rồi".Đúng lúc con đầu đầu của Cô lại tái phát chưa để Cậu nói gì đã tắt điện thoại đi ngồi tựa vào mép giường ôm đầu đón

Còn Cậu nghe Cô nói vậy thì cũng tắt điện thoại ánh mắt bỗng thâm sâu đến lạ cảm giác mọi chuyện đều dồn hết lên ánh mắt đó...đến bản nhạc chuông khiến Cậu nghe còn cảm thấy đau lòng...Là Cô còn chưa hết giận Cậu?Hay là vì Cô không muốn quan tâm tới Cậu nữa?...

Cậu mơ màng dùng đó trên tay cầm chiếc móc khóa bị vỡ Cậu đã cố gắng gắn liền lại nhưng nó cũng không làm vui bởi đi mọi chuyện đã xảy ra...Bao nhiêu kỉ niệm giữa Cậu và Cô lại ủa về trong cảnh đêm lạnh lẽo buồn có vui có...

Cậu nhớ những lần Cô đi bên cạnh những nhẽo nói với Cậu mấy Câu sến súa...những lần tức giận chửi Cậu nhưng vẫn càng thích Cậu hơn...Cậu nhớ những kỉ niệm đó...

"Đó là những phần kỉ ức đẹp Tôi giữ mãi trong tim dành cho Cậu một điều đặc biệt nhất!"

Cậu cầm cái móc khóa mà tự độc thoại...Cậu bây giờ cũng không biết Cậu chọn con đường này là đúng hay sai chứ?

Về phía Cô bây giờ con đầu đầu mới vui đi vài phần...Cô đi ra ban công hóng gió cảnh đêm ở đây thật đẹp đèn điện lấp ló mọi nơi ở mặt đường khu vui chơi mọi chỗ gần đó...nơi nào cũng sáng rực rỡ thu hút ánh nhìn của mọi người...Cô chẳng phải buồn phiền suy nghĩ chuyện gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Thăm quan trải nghiệm

Sáng nay Cô Chủ đầu phải đến Công ty làm việc...Chị Như cũng đi rồi ở nhà chỉ còn mình Cô ngồi ăn sáng gọi là bơi trong đồ ăn mới đúng đồ ăn trải đầy bàn ăn món nào cũng sang trọng khiến Cô nhìn mà thấy kinh ngạc...

"Cô chủ An Nhi Ông bà nói Cô ăn xong thay đồ để tài xế đưa tới thăm quan tiệm đồ uống ạ"

"Phụt...khụ...khụ...Gọi Cháu là An Nhi là được rồi ạ".Cô đang uống ly nước cam ép ngon lành thì nghe Bác quản gia đi lại nói vậy đến miếng nước uống vào không thể trôi xuống bụng...

"Dạ...như vậy sẽ không được ổn cho lắm".Bác quản gia cũng đã trung trung tuổi lấy khăn giấy đưa cho Cô vừa cười nói

"Có gì đâu ạ!Cháu thấy vậy tốt hơn nếu Bác không muốn Cháu lại sặc như vậy nữa...hì"

"Vâng".Bác quản gia nghe vậy thì cũng chỉ gạt đầu trừ cho qua

"Cháu ăn xong rồi...Bác cùng mọi người chưa ăn thì ngồi ở đây ăn đi ăn dù sao Cháu cũng không ăn hết".Cô nhìn mọi người vui vẻ

"Như thế không được đâu ạ...làm gì có chuyện kẻ làm dùng chung bàn với chủ chứ ạ".Một Chị đang đi lấy ly nước khác cho Cô nghe vậy lên tiếng

"Có sao đâu ạ...mọi người phải dùng bữa ở đây đó nha coi như bàn ăn này dành cho mọi người...Thôi Cháu xin phép lên trên thay đồ đây ạ".Cô nói xong thì chạy thót lên phòng.Cô chẳng quan tâm chuyện kẻ ăn người ở hay gì cả ở một nhà thì là người chung một nhà không phân biệt đối xử

Mọi người chưa nói thêm được câu gì thì Cô đã đi mất rồi

Trên phòng nay Cô mới có thời gian mà sắp xếp đồ đạc cũng nhờ thêm chị giúp việc xinh xinh vừa nãy lên giúp cho Cô treo đồ không thì không biết bao giờ mới xong hôm qua đồ do Cô với Chị Như chọn mua đã nhiều đến khi ra về Cô Lệ còn đưa thêm cho Cô và Chị Lệ cả đồng đồ nữa đều là giày dép quần áo và túi sách...

"Chị tên gì vậy?"

"Chị tên Khả Nghi"

"Chị sống ở đây ạ?"

"Chị sang bên đây để học và làm việc vì hoàn cảnh gia đình nên không đi học nữa Chị bắt đầu đi làm được Ông Bà chủ nhận làm ở đây...Ông bà chủ tốt lắm công việc nhẹ nhàng nhưng lương cao cũng đỡ được vài phần cho gia đình ý mà"

"Chị thật vất vả".Cô nghe Chị nói cũng cảm thông được đôi chút

Cô cùng Chị Khả Nghi vừa nói chuyện vừa xếp đồ vào,đồ gì đi đồ đó được xếp gọn gàng ngăn nắp

"An Nhi...Em roi đồ này".Chị Khả Nghi định quay đi thì dưới chân dẫm phải đồ vật gì đó

"Dạ...Em cảm ơn Chị".Cô cầm móc khóa Chị Khả Như đưa cho không hiểu nó có gì đó quen thuộc nhưng cũng chỉ biết bỏ vô ngăn kéo tủ rồi vội vàng đi thay đồ

Xuống dưới nhà thấy tài xế đang đợi sẵn Cô ở đó thấy Cô thì vui vẻ mỉm cười... Cô chọn cho mình chiếc chân váy công chúa màu trắng dài qua đầu gối một chút phối áo dài tay đi đôi hài đế bệt thêm cái túi hãng GUCCI màu hồng phấn nhẹ nhàng

Quản gia cùng vài người làm nhìn thấy đều tấm tắc khen gọi Cô khuôn mặt xinh đẹp dáng người đẹp tính cách cũng không phải kiểu yếu điệu giống các tiểu thư khác

Tài xế lái xe đưa Cô đến một khu cũng khá đông người đi lại tiệm đồ uống ở ngay lề đường nhìn bên ngoài đều được làm và trang trí bằng gỗ cao cấp nhẹ nhàng bên trong được bày trí đẹp mắt khiến ai đến quán rồi cũng nhớ mà đến thêm lần nữa...

"Đây là người mà Bà Chủ cũng đã nói sẽ quản lý quán này mọi người làm quen nhé".Bác tài xế dẫn Cô đi vào gọi mọi nhân viên tụ tập lại một chỗ mà giới thiệu

"Chào mọi người Em tên An Nhi!Sau này mong được mọi người giúp đỡ nhiều hơn để phát triển cửa tiệm ngày càng phát triển tốt hơn ạ".Cô có chút e thẹn đứng trước nhiều người chưa quen biết như vậy mà nói chuyện

"Chào quản lý ạ".Mọi người thấy Cô thì vui vẻ nhìn Cô khá xinh xắn lại tốt bụng nên đều cảm thấy thoải mái

"Dạ?...vậy mọi người làm việc đi ạ...Em muốn thăm quan tiệm một chút"

"Vâng"

Mọi người đi làm việc của mình còn Cô thì đi vòng quanh tiệm xem cách trang trí ở đây như nào quán khá rộng rãi đồ đạc được bày trí khá bắt mắt

Cô lại đi tới nơi để thực đơn món ăn đồ uống.Cô cũng phải công nhận Cô Chủ mình thật giỏi trong việc chọn nhân viên bao nhiêu món ăn đồ uống nào là Pizza,Bánh Bagel còn những món kem tuyệt bông khá phù hợp cho thời tiết ở đây đồ uống cũng không kém phần nổi bật các loại cafe latte- cafe cappuccino hay là những món đồ uống về socola đá xay-socola nóng nhưng đều được đi kèm với một chút kem trong đó...và cũng một số nước uống nhẹ nhàng khác

"Oa...ở đây đều là mọi thứ đều được mọi người sáng tạo làm ra những đồ uống này sao?".Cô đi lại chỗ đồ ăn ánh mắt ăn uống muốn nếm thử tất cả lại tò mò

"Nếu Em thích Em cứ lấy món bất kỳ mình thích mà ăn".Anh nhân viên đang pha chế đồ uống cười lên tiếng

"Thôi ạ...Em cũng muốn tập pha chế đồ uống...dạy Em làm được không ạ?"

"Được chứ!Em thích làm loại nước uống nào?"

"Dạ...loại Socola Nóng với cả loại bánh Bagel nữa ạ".Cô đề ý này giờ món đồ uống đó nhìn nó cứ lạ lạ

"Vậy để Chị với Anh giúp Em làm nhé".Mấy Anh Chị nhân viên ở đó đều vui vẻ vì ai cũng muốn nói chuyện với Cô vì giọng Cô rất ngọt ngào

"Vâng".Cô cười vui vẻ Cô rất háo hức muốn trải nghiệm mọi thứ

Mọi người chỉ giúp Cô một chút món đồ uống này chẳng cần pha chế cầu kỳ, Cô được mọi người chỉ bảo rất kĩ càng rồi để Cô tự làm chỉ cần đun chảy socola nguyên chất, thêm chút bột quế cho tăng đậm đà hương vị thêm một lớp cream mỏng mịn cho ly sô cô la thêm phần lạ mắt sẽ làm nhiều người muốn thưởng thức

Cô cũng được mấy chị nhân viên dạy khá tỉ mỉ về cách làm bánh mì tròn(bagel) này nguyên liệu làm loại bánh này cũng khá quen thuộc với nguyên liệu ở Việt Nam như bột mỳ, mật ong, trứng...thời gian nướng của loại bánh này cũng được tính toán rất tỉ mỉ sao cho sau khi nướng, vỏ bánh giòn nhưng ruột bên trong vẫn còn dai. Loại bánh mỳ này thường được ăn kèm với các loại nhân ngọt như kem, pho mát... bên trên được thêm nhiều viên kẹo nhỏ li ti màu sắc rực rỡ

Cô lay hoay mọi thứ 20 phút sau cũng làm xong hai loại Cô thấy đặt biệt này

"Mọi người thử đi ạ".Cô làm xong đưa cho mọi người từng chén nhỏ thử đồ uống Cô làm và cùng một đĩa bánh để mọi người góp ý thêm

"Quản lí làm ngon ạ"

"Ngon thật ạ"

"Ngon hơn người đảm nhiệm pha chế đồ uống này rồi"

Ai cũng cho lời khen khiến Cô gượng tỏ mặt thường thường Cô xem phim nếu làm đồ uống xong mọi người khen ngon thì sẽ là ngược lại đồ uống dở hết chỗ nói

"Gọi Em là An Nhi được rồi ạ...dù sao Em cũng nhỏ tuổi hơn mọi người với Em cũng chưa chắc gánh vác nổi cái chức quản lí này".Cô cười trừ rồi cũng thử đồ mình làm cũng khá là ổn đó

"Năm nay Em bao nhiêu tuổi rồi An Nhi?"

"Em sắp 18 tuổi rồi ạ!Mọi người tên gì vậy gặp nhau sắp hết cả ngày trời rồi còn chưa biết tên mọi người".Cô cứ mãi mê thăm quan mà quên mất tên mọi người sao có thể xưng hô được chứ

"Chị tên Khả An...Chị là bên thanh toán"

"Chị là Tuyết Phương-Ngọc My- Bích Ngọc bọn Chị là bên làm về đồ ăn cũng là người phục vụ khách hàng chọn đồ uống"

"Anh là Dương làm về pha chế đồ uống"

"Có 5 người thôi ạ...như vậy mọi người có vất vả không?".Cô thấy tiệc cũng khá lớn vậy mà có ít người như vậy

"Cũng không vất vả gì nhiều mọi người đều cùng nhau làm việc nên cũng thấy vui"

"...vậy mấy giờ mọi người tan làm ạ?"

"Tầm 22h giờ hôm nào đông khách thì muộn hơn còn ngày thường đi đều tan làm như vậy.Ở đây mọi người đều hay đi dạo hay ăn uống nhẹ vào ban tối còn như bây giờ thì cũng ít người"

"Ở đây mọi người cũng có đồ uống ở Việt Nam sao ạ".Cô đề ý mới thấy mấy loại nước uống như Sữa tươi trân châu đường đen nên khá thú vị

"Ở đây cũng có nhiều du học sinh Việt Nam nên tiệm chúng ta cũng muốn có chút đồ uống ở nước bạn".Ai cũng vui vẻ cười nói họ đều muốn nghe Cô nói chuyện nhiều hơn

"Vâng...sắp tới giờ Em phải về rồi Em muốn làm chút đồ ăn mang về cho mọi người ở nhà được chứ ạ?"

"Được chứ...Em cứ tự nhiên"

"Vâng"

Nói xong Cô háo hức làm bánh mang về cho mọi người thử còn những người còn lại người thì đi thanh toán người thì đi phục vụ khách gọi đồ,người thì dọn bàn...trên mặt ai cũng nở nụ cười vui vẻ

15 phút sau...

"Em về đây ạ...Hẹn gặp lại mọi người".Cô làm xong thì dọn dẹp ngăn nắp lại chỗ mình vừa bày bừa ra xong chào tạm biệt mọi người

"Mai Em có tới nữa không An Nhi?".Chị Tuyết Phương nhìn theo Cô

"Nếu mai không bận Em sẽ tới ạ"

"Vậy Hẹn gặp lại".Mọi người nhìn Cô cười rồi chào tạm biệt Cô

Cô cũng tạm biệt rồi đi ra Bác tài xế đợi Cô từ khi đó đến bây giờ

"Cháu xin lỗi để Bác đợi Cháu lâu tại Cháu chưa có số điện của Bác".Cô vào ngồi vào xe cảm giác có chút tội lỗi Bác cũng lớn tuổi nhưng lại phải ngồi chờ Cô lâu vậy

"Không sao...Cháu đừng lo".Bác thấy mặt Cô hơi buồn thì cười an ủi rồi lái xe đưa Cô về

Thấy Cô về quán gia vui vẻ ra mở cửa rồi xách đồ cho Cô đi vào nhà

"Mọi người về chưa ạ?"

"Có Cô chủ Lệ Như đang trên đường về...còn Ông Bà chủ thì còn ở Công ty ạ!"

"Cháu có làm ít bánh mọi người thử đi ạ".Cô thấy Bác tài xế cũng vừa đi vào nhà mọi người cũng đang làm việc chăm chỉ nên đưa cho Bác quản gia túi bánh Cô vừa làm ở tiệm

"Cảm ơn Cô chủ...Cô chủ khéo tay ghê".Mọi người ai cũng tấm tắc khen Cô

"Mọi người cứ ăn từ từ ạ...Bác ơi bánh này Bác để đâu cho nó còn nóng giúp Cháu để cho Cô Chủ với Chị Như ạ".Cô để lên đĩa vài chiếc rồi đưa cho Bác quản gia,rồi đi về phòng nghỉ ngơi một chút

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chạm mặt - Gây sự

Cô về phòng nghỉ ngơi không ngờ ngủ đến 7h tối mới dậy...nên vội vàng đi xuống nhà xem Cô Chủ với Chị Như về chưa

"An Nhi dậy rồi hả Con?"

"Vâng...Con ngủ hơi quá đã nên dậy muộn chút".Cô vừa đi ra khỏi cửa phòng thì Cô Lệ đi tới nên chỉ biết cười chứ

"An Nhi...Em còn chưa thay đồ sao?".Đúng lúc Chị Như cũng ăn mặc khá đẹp nhìn rất sang trọng đi lại chỗ Cô và Mẹ mình

"Dạ...?".Cô nghe vậy thì đơ người thay đồ đi đâu chứ?hôm nay Cô bỏ lỡ điều gì mọi người nói với Cô sao?

"Như...Con vào giúp Nhi thay đồ nhé!An Nhi Con còn nhớ chuyện sẽ có bữa tiệc đó không?Hôm nay mọi người chuẩn bị bữa tiệc nên Con hay ăn mặc đẹp vào nhé chúng ta đợi Con ở dưới lầu".Cô Lệ vuốt ve tóc Cô nói

"Dạ...Vâng..Con sẽ xuống ngay".Cô nghe vậy mới nhớ ra liền chạy vào phòng chọn đồ

"Chị Như ơi Em mặc gì bây giờ?Em không biết chọn đồ gì cho phù hợp với bữa tiệc!".Cô giữ cảm suy nghĩ nhìn hết một lượt quần áo của mình rồi lại nhìn sang Chị Như đang mặc chiếc váy màu trắng cúp ngực bó sát vào người làm nổi bật lên ba vòng quyến rũ của Chị đến Cô nhìn mà cũng mê mẩn...Cô biết chọn bộ đồ nào để Cô Chủ được nở mày nở mặt vì có hai người con gái mặc quần áo đẹp chứ?

"...chọn bộ váy Công chúa màu hồng phấn với đôi giày cao gót màu trắng bạc mũi nhọn được đính khóa kim loại có bông hoa đá với chiếc túi hàng hiệu mà em thích đi..Chị thấy nó sẽ là một bộ hoàn hảo cho Em".Chị Như suy nghĩ rồi nói ánh mắt đầy chắc chắn Cô mặc sẽ tỏa sáng nhất

"Vâng...vậy Chị đợi Em chút".Cô cũng nghe theo ý của Chị Như chọn đồ Cô tin vào cách chọn đồ của Chị Như

Sau 15 phút hí hoáy mặc bộ đồ sang trọng đi ra tóc tai được Cô chỉnh lại cho nó đẹp hơn mái ngắn được làm sóng nhẹ lấy hai bên tóc buộc lại với nhau nói lòng ra chút cái thêm cái kẹp tóc hình kim cương trên đó giúp mái tóc khá đẹp

"Em của Chị đẹp quá ta...Đi thôi".Chị Như thấy Cô thì thích thú bộ này rất hợp với Cô

"Dạ"

Hai người vui vẻ cùng nhau đi xuống nhà do giày cao gót của Cô quá cao không đi quen nên có chút bất tiện cộng thêm cả chiếc váy của Cô đằng sau dài quá đã một chút nên đi đều phải giữ vào Chị Như để đi xuống

"Chà...Hai Cô công chúa nhà ta đẹp ghê ta".Cô Lệ cũng không kém nổi bật chọn một bộ váy màu đỏ dài qua đùi một chút bên ngoài khoác thêm chiếc áo vest đen sang trọng.Còn Chú Phong thì thanh đạm hơn chọn cho mình bộ vest màu đen lịch lãm

"Cô cũng xinh lắm ạ"

"An Nhi này từ bây giờ Con gọi hai chúng ta là Bố Mẹ vì dù sao trước sau Con cũng cần phải có thân phận Ta đã nói chuyện với Bố Mẹ Con chúng ta sẽ nhận Con làm Con nuôi sau này Con sẽ không lo ai bắt nạt đều có người chống lưng cho Con...Con thấy vậy được chứ?".Chú Phong vừa nói vừa đi lại chỗ Cô

"...Dạ...".Cô suy nghĩ một hồi mới lên tiếng,mong mọi quyết định của Cô đều làm Cô chủ vui lòng

"Vậy gia đình chúng ta đi thôi".Chú Phong cười vui vẻ Cô Lệ khoác tay Chú Phong đi trước Cô và Chị Như cũng cười nắm tay nhau đi

- -----

Bác tài xế dừng xe tại một nhà hàng sang trọng nhất ở thành phố Cô sống nhìn vào thấy đồng người cô nuốt nước bọt có chút lo lắng...Khi thấy xe của gia đình giàu có lớn nhất thành phố đến ai cũng tò mò muốn làm quen về gia đình họ để mà sau này còn được nhờ vả đôi chút...

"An Nhi...Con cứ thoải mái lên...Nếu ai hỏi gì cứ vui vẻ nói Con là Con gái thứ của Công Ty CME Tập đoàn Phong Lệ nhé!Khi đó mọi người sẽ tự biết cách ứng xử".Chú Phong thấy khuôn mặt Cô lo lắng thì lên tiếng

"Vâng"

"Đặc biệt phải luôn nở nụ cười nữa bé con à".Chị Như nheo má Cô cho Cô cười

"Dạ"

"Chúng ta vào thôi"

Cô Lê Chú Phong bước xuống xe trước Cô và Chị Như đi xuống đi vào sau ai nhìn thấy cũng tò rõ ánh mắt ngưỡng mộ

"Đó không phải là chiếc váy hot nhất trên thị trường sao?"

"Nghe nói chiếc váy đó chỉ có duy nhất một chiếc?"

"Cái túi Cô ta cầm tay cũng khá hot đó nghe nói tiểu thư tập đoàn Đông Phương cũng tranh giành để mua nhưng không được...".Mấy Cô gái đứng gần nhau thì thầm to nhỏ nhìn trên người Cô từ đầu đến chân đều là những đồ sang trọng

"Mấy người thôi hết đi biết cái gì mà nói?".Lisa vô tình đi qua nghe Họ bàn tán nhưng nghe thấy tên mình nên cau có đi lại

"Có gì mà phải lớn tiếng như vậy?Tuồng mình đẹp nhất ở đây sao?".Đám người này cũng phải không vừa nói lại Lisa giọng nói khinh bỉ

"Các Cô...."

"Cảm ơn mọi người hôm nay đã tới đồng vui như vậy...Hôm nay mọi người cứ chơi thoải mái nhé...mời mọi người một ly".Giọng Chú Phong thanh đậm nói mọi người đang nói chuyện cũng im lặng lắng nghe sau đó nâng ly cùng nhau chúc mừng một bữa tiệc tốt đẹp

"Như-Nhi...Bố Mẹ phải đi gặp mặt một số đối tác hai Con tự lo cho bản thân nhé"

"Vâng"

Cô chọn chỗ nào đó vắng người một chút mà ngồi xuống nhâm nhi ly nước ép cùng vài miếng bánh...Cô chưa quen với chỗ đông người cho lắm

"An Nhi ra chơi với tụi Chị đi".Chị Như đi lại chỗ Cô thấy Cô có vẻ không thoải mái nên muốn làm Cô vui vẻ

"Dạ thôi Em muốn ngồi nghỉ chút tại đi đôi giày này hơi đau chân...hì"

"Vậy Chị đừng bên kia có gì thì sang đó nhé"

"Vâng".Cô nhìn Chị Như mà ngưỡng mộ Chị Như đến bữa tiệc như này cũng chẳng xa lạ gì nên có nhiều bạn bè là đúng đầu như Cô lẽ loi một mình...

"Chào Cậu...Chúng ta có thể làm quen được chứ?".Là Ba Cô gái vừa nãy đã khen ngợi ghen tỵ với Cô,thấy Cô một mình nên muốn sang làm quen chủ yếu là "thấy sang bác quàng làm họ"

"Chào các Cậu...Minh tên An Nhi".Cô thấy ai cũng có vẻ hiền nên dơ tay trước để làm quen

"Minh là Nana...Con gái của giám đốc Công Ty CTC"

"Minh là Lin Đa...Con gái của giám đốc Công Ty VI-A"

"Còn mình là My Xoa"

Mọi người làm quen với nhau nói chuyện vui vẻ khiến Cô cũng bớt đi vài phần Cô độc

"Nói chuyện chút đi...".Lisa thấy Cô được nhiều người chú tâm đến thì ghen tị đi lại nghịch mái tóc của Cô giọng chua ngoa nói

"Chúng ta có gì để nói sao?".Cô thấy vậy cũng chẳng bất ngờ với người này cho lắm

"Có nhiều chuyện là đáng khác"

"Này Cô...Cô to tiếng làm gì vậy hả?Người ta có làm gì Cô đâu!".Lin Đa thấy vậy nên khó chịu chẳng ai ưa Cô ta cả

"Liên quan tới mấy người à?Mấy người định tỏ vẻ quan tâm sao?Chủ yếu là "Thấy sang bác quàng làm họ"

"Cô....".Bị nói chúng tìm đến cả 3 người không nói được câu gì cứng họng

"Được... Vậy Cô muốn nói chuyện gì?".Cô mất kiên nhẫn Cô không muốn vì Cô mà bữa tiệc không vui ảnh hưởng đến Cô Chú

"Chuyện chiếc váy và cái túi Cô nghĩ là xong rồi sao?Chuyện đó chưa xong đâu"

"Vậy ý Cô là sao?"

"Vì Cô mà Tội không nổi bật trong ngày hôm nay từ quần áo đến những phụ kiện trên người cái gì cũng là của Cô?Đáng lẽ là của Tội mới đúng?".Lisa như phát điên giữ lấy người Cô mà gào thét

"Cô quá cần phải làm quá vậy không?Chỉ là bộ đồ thôi mà...Nếu không có bộ này thì có bộ khác đẹp hơn khi đó Tội chẳng bận mà tranh giành với Cô.Còn lần này là ngoài ý muốn cũng theo lý ai đến trước chọn trước đó thôi".Cô hãy tay Lisa trên người mình ra mà trả lời Cô chẳng muốn đối co nhiều với mấy người như vậy làm gì

"Cô...(chát)".Lisa vung cánh tay tát vào mặt Cô một cái khá đau ánh mắt mọi người dần dần chú ý đến chỗ Cô

"Cô làm gì vậy hả?".Cô cũng bất ngờ khuôn mặt bắt đầu tối sầm lại

"Lại là Cô?Sao con người Cô đánh đá vậy hả?".Chị Như thấy bóng dáng Cô ở đó thì đi lại trên tay vẫn đang cầm ly nước cam đi lại tát thẳng nước vào mặt Lisa

"Chị?Bỏ đi Chị".Cô cầm lấy tay Chị Như khi thấy Chị Như đang định cho Lisa thêm mấy cái bánh và

"Cô?Hai người....Mọi người lại xem nè...hai Chị Em họ ý mình là Con của gia đình giàu có mà bắt nạt người khác như vậy à?hức...hức...hức".Lisa cố gây để mọi người chú ý đến mà ăn vạ

"Cô?Đúng là tráo trở mà...Cô đi học lớp làm diễn viên được rồi đấy".Chị Như thấy vậy thì càng muốn xem Cô ta muốn diễn trò gì

"Sao vậy Như-Nhì".Cô Chú thấy đồng người thì đi lại thấy Cô và Chị Như có vẻ giống người trong cuộc vì ai cũng đứng xa chỗ đó tránh nhằm tưởng có liên quan chỉ có Cô và Chị Như đứng gần Lisa nhất

"Con sao vậy Lisa?".Bố Mẹ Lisa cũng đi đến

"Hai chị em họ ý giàu có mà tát nước vào mặt Con...còn ả Con ngã...".Lisa càng ăn vạ to hơn khóc nức nở nhưng chẳng rơi giọt nước mắt nào

"Tự mình ngã sao lại nói vậy?"

"Là Cô ta tự vậy chứ Hai Chị Em của tập đoàn CME có làm gì đâu"

.....

Mọi người bắt đầu âm ỉ mọi lời nói dường như đứng về phía Cô...Họ nói như mắt họ chứng kiến rõ mọi chuyện cho dù Chị Em Cô có sai họ cũng nói đúng?

"Lisa đứng dậy?Xin Lỗi đi!".Bố Lisa ánh mắt tia lửa đạn nhìn Lisa khi nghe mọi người bàn tán như vậy

"Bố....".Lisa đứng dậy dẫm chân bực bội

"Chuyện này Như-Nhì?Không có gì muốn nói sao?".Cô Lệ mặt nghiêm khắc nhìn Hai Chị Em Cô

"Mọi sự thật được camera ghi rõ lại rồi...nếu muốn Bố Mẹ xem lại camera là rõ ạ".Chị Như nhìn Bố Mẹ nói,Chị chẳng muốn giải thích đôi co gì nhiều không nhớ Lisa Cô ta lại thêm mắm rậm muối vào thì mệt

"An Nhi mặt Con sao vậy?".Cô không nói gì chỉ đứng sau Chị Như một tay ôm mặt một tay giữ lấy người Chị Như sợ hãi,Cô Lệ thấy vậy nên cũng lo lắng

"Đây là chuyện riêng của hai gia đình chắc có sự hiểu lầm gì đó...Mọi người cứ chơi vui về đi ạ...Bọn trẻ gây lộn chút là chuyện nhỏ ý mà".Chú Phong thấy không khí trầm lắng ngột ngạt thì lên tiếng chỉ biết cười trừ

Mọi người thấy vậy thì tản ra mỗi người tụ tập một nơi...hóng chuyện quá cũng không tốt

"Chúng ta vào kia ngồi nói chuyện đi".Chú Phong lên tiếng rồi cùng Cô Lệ bước đi trước

"Con lại gây chuyện rồi đấy".Mẹ Lisa nắm tay Lisa chặt mà nói khuôn mặt tức giận...Lisa không phản kháng được gì khuôn mặt chỉ càng tức giận

"Mọi người ngồi đi...Chuyện đó Anh Chị giải quyết như nào?"

"Chuyện đó do Con bé nhà Tôi không hiểu chuyện...Ông bạn á chắc Ông cũng không chấp bạn trẻ con đâu đúng chứ?".Bố Lisa cười trừ nhìn Chú Phong ánh mắt mong rằng hai Cô Chú không lấy chuyện này bỏ vào việc làm ăn

"Đúng là Tôi không so đo với trẻ Con!Nhưng làm hại đến Con gái Tôi mà Tôi vẫn tỏ ra không có gì thì không được hay cgo lắm...nhìn mặt Con bé còn in hằn vết bàn tay bị tát thế kia...Tôi có thể bỏ qua sao?"

"Chúng Tôi còn chưa bao giờ to tiếng với hai đứa nó...sao Con gái Anh Chị lại lấy đầu ra cái quyền vừa bắt nạt vừa đánh Con gái Tôi như vậy chứ?".Thấy Cô vẫn giữ lấy Chị Như trên má hằn những vết đỏ Cô Lệ nhìn thấy mà đau lòng

"Chúng Tôi Xin Lỗi Anh Chị vì không dạy Con tốt!Lisa Xin Lỗi hai Chị đi!".Bố Mẹ Lisa bày bộ mặt tỏ vẻ khá tội lỗi rồi nhìn sang đứa Con ương bướng của mình

"Hai Chị sao?Cô ta cũng chỉ bằng tuổi Con thôi"

"Con...An Nhi bằng tuổi Anh trai Con đang đi du học ở bên Úc đó...Còn không mau Xin Lỗi!".Mẹ Lisa tức giận

"Xin Lỗi Chị là do Em không hiểu chuyện".Lisa bực tức nhưng buộc phải xin lỗi nếu không tiền chi tiêu tháng này chắc Mẹ chẳng cho một đồng nào

"Xin lỗi vậy là xong sao?Cô vừa ăn vạ gào gào mà?".Chị Như nhìn bộ mặt giả tạo của Cô ta mà khó chịu

"Thôi Như...Con thấy sao rồi An Nhi?Ồn chứ?"

"Con không sao ạ?"

"Chị Lệ này...Chị cũng biết Tôi có thằng con trai bằng tuổi An Nhi...Chị thấy có thể để hai chúng nó làm bạn được chứ?".Mẹ Lisa nhanh lẹ sang chuyện khác ánh mắt đầy mưu mô

"Chuyện đó...Còn phải xem An Nhi thấy sao?Chứ chuyện đó chúng Tôi không thể ép Con bé được...với lại Con Anh Chị còn đang đi du học Chị lo nghĩ xa vậy...khi nào Con trai Chị về chúng ta gặp mặt rồi để chúng nó làm quen cũng không muộn".Cô Lệ hiểu được ý Mẹ Lisa muốn gì chỉ cười trừ mà nói cũng coi đó là một lời từ chối

"Vậy cũng được"

"Thôi cũng muộn rồi...chúng Tôi xin phép về trước".Chú Phong thấy mọi chuyện xảy ra như vậy cũng chẳng còn cảm xúc gì ở lại

"...Vậy Anh Chị về cẩn thận"

Nói xong gia đình Cô ra về...Cô cũng bớt áp lực Cô chẳng muốn ở lại đây thêm chút nào...

"Chị Lệ...gia đình Chị đến đây từ bao giờ vậy?".Bố Mẹ Cậu cũng đang ra về thấy Cô Lệ thì đi lại chào hỏi chút

"Chúng Tôi đến cũng được vài ngày rồi...Anh Chị cũng mới qua đây sao?"

"Chúng Tôi đến Úc thăm Bảo Lâm rồi cũng sang đây để điều hành Công Ty vài tháng rồi lại bay về"

"Bảo Lâm?". Cô nghe tên Cậu thì lại bắt đầu tò mò về cái tên đó

"An Nhi? Con bé sao vậy?". Mẹ Cậu nhìn Cô có vẻ lạ sao nhìn thấy mình Cô lại không vui vẻ thân thiết như trước còn nhắc tên con trai mình lại cứ mơ mơ màng màng như vậy chứ

"An Nhi... Con bé bị mất trí tạm thời... nên không nhớ một số chuyện..."

"Tại sao lại vậy? Không phải Con về rất lành lợi sao? sao lại bị vậy?". Mẹ Cậu chưa đề Cô Lệ nói hết thì lo lắng hỏi

"Vì một số chuyện ngoài ý muốn... mong Anh Chị đừng để Bảo Lâm biết nhé... Thôi chúng Tôi về trước đây... Anh Chị đi về cẩn thận nhé". Cô Lệ chỉ biết cười trừ rồi ra về, Cô không muốn phải bận tâm suy nghĩ đến chuyện này nhiều nữa

"An Nhi- Như lần sau có chuyện gì phải nói với Bố Mẹ chứ đừng làm như vậy nữa nhé! Như... Con biết bảo vệ Em mình như vậy giỏi lắm". Chú Phong nhìn hai đứa Con mình cười vui vẻ. Chị Như được khen cũng cười tít mắt Cô cũng chỉ biết cười trừ

"Mà Bố... ở đây hay thật... chỉ cần là người giàu có thì sẽ có tiếng nói và những điều mình làm cho dù có sai họ cũng cho là đúng sao?". Cô suy nghĩ rồi nhìn Bố mình tò mò

"Sao Con lại nói vậy?"

"Thì vừa nãy họ chứng khiến cũng thấy rõ Chị Em con cũng gây sự nhưng mọi người đều đổ lỗi về Lisa mọi thứ ạ"

"Người ta nói tốt cho chúng ta chỉ muốn chúng ta quan tâm đến họ một chút họ cũng thấy hạnh phúc... Những người nói tốt cho chúng ta chỉ vì mục đích muốn chúng ta đầu tư chống lưng cho Công Ty của họ thôi"

"Đúng là giàu thì gì cũng đúng... đúng là lòng dạ con người không phải nhìn một hai ngày là biết rõ được mà". Cô ngáy thơ nói

"Vì vậy sau này cả Như và An Nhi nhà chúng ta phải biết phân biệt rõ ai là người tốt ai là người xấu như vậy mới không để người khác lợi dụng lừa gạt nhé". Cô Lệ cười nhìn hai đứa con của mình

"Vâng"

Ở một gia đình khác...

"Con có biết mình làm sai chuyện gì không hả? Rồi mọi người đánh giá gia đình chúng ta ra sao? Con không biết hả?". Về tới nhà Bố Mẹ Lisa tức giận mà quát mắng

"Con Xin Lỗi là Con không suy nghĩ chu đáo". Lisa dù ảm ức nhưng cũng chỉ biết để trong lòng

"Đừng để có lần sau gia đình nhà đó sẽ không để yên đâu"

"Vâng... Con biết rồi"

"Lên phòng nghỉ ngơi đi cũng muộn rồi đó"

"Vâng... Con xin phép"*Tôi sẽ không để yên cho Cô đâu An Nhi*. Lisa ảm ức mà đi lên phòng

- - - - -

Cô vì hôm qua mệt mỏi hôm nay ngủ gần trưa mới dậy... đi xuống nhà ai cũng một công việc Bố Mẹ cùng Chị Như cũng đi tới chỗ làm hết rồi chỉ còn mình Cô ở nhà...

"An Nhi... Cháu ăn gì để Cô làm". Bác quản gia thấy Cô thì rót cho Cô ly nước

"Dạ thôi ạ... Bác kêu Bác tài xế chuẩn bị xe đưa cháu tới tiệm đồ uống đi ạ". Cô cười trừ ừ ừ oái oái nói rồi đi lên phòng thay đồ

20 phút sau Cô được Bác tài xế trở tới tiệm tâm trạng lại trở nên tốt hơn hẳn

"Bác cứ đi làm việc của Bác đi ạ... Chiều Bác qu đón cháu sau nhé"

"Vâng... Cô chủ"

"Tạm biệt Bác... Bác lái xe cẩn thận ạ"

Cô thấy trong tiệm mọi người đều rộn ràng thì phấn khởi đi vào

"Chào mọi người"

"An Nhi... sao nay Em mới tới chứ? Mọi người nhớ Em lắm". Mọi người thấy Cô đến thì đều vui vẻ hơn

"Sau này Em sẽ đến thường xuyên hơn ạ"

Rồi sau đó ngày nào Cô cũng tới tiệm vừa trông tiệm vừa muốn học hỏi hơn... tiệm của Cô cũng ngày càng đông khách hơn

Mọi người trong gia đình ai cũng bận với công việc của mình... Bố Mẹ thì đầu óc bận tới ở Công Ty còn Chị Lệ đang học về thiết kế nên cũng khá bận rộn

Về phía Cậu thì đang cố gắng học tốt hơn từng ngày Cậu cũng sắp trở thành Bác sĩ giỏi

Còn về phía Phương Anh Nhật Duy cũng đang rất cố gắng trong việc học tập để thi đỗ vào trường mình muốn...

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 35: Hai năm sau

Bây giờ Cô cũng đã trở thành một thiếu nữ nhìn trưởng thành hơn hiểu chuyện hơn và cũng xinh đẹp hơn...Bây giờ Cô cũng đủ khả năng để mà quản lí tiệm đồ uống chứ không giống như hai năm trước vẫn còn e ngại...Cô cũng tự tìm hiểu và làm ra được nhiều món mới hơn cho tiệm của mình

Bố Mẹ thì càng ngày càng bận rộn với công việc của mình...Đề gặp mặt Họ ở nhà rất ít Họ hết làm việc ở Công ty sau đó lại phải bay đến Công Ty nhỏ ở chỗ này chỗ kia để bàn chuyện làm ăn nhưng vẫn thường xuyên quan tâm Cô và Chị Như rất nhiều

Còn Chị Như cũng trưởng thành hơn bây giờ cũng đã trở thành bà chủ quản lí của cả một Công ty về thiết kế từ quần áo đến đồ trang sức nên cũng bận rộn sáng đi tối về hai chị em cũng ít gặp mặt hơn...

"An Nhi...Em thấy tiệm chúng ta nên đặt một cái tên gì đi...chứ Chị thấy tên tiệm nó cứ nhạt nhẽo ấy".Chị Khả An nói với Cô trong thời gian mọi người cũng đang tụ tập một chỗ

"Đạ...Em cũng không biết đặt tên gì cho hay tại Em không để ý tới chuyện đó mọi người thấy có tên gì hay không ạ?".Cô bây giờ mới nhớ ra điều đó chứ tiệm Cô cũng chỉ có tên "tiệm đồ uống" vậy thôi

"Hay là đặt tên là "Tiệm bánh ngọt và trà sữa tình yêu".Chị Tuyết Phương suy nghĩ rồi cười nói

"Tên vậy cũng nghĩ ra được".Thấy mọi người đang suy nghĩ đến cái tên của Chị Phương nói thì Anh Dương lên tiếng đá xéo Chị

"Kệ Tôi...Cậu nghĩ được tên nào không mà nói"

"Tôi không thêm đôi co với Cậu..."

"Cậu"

"Thôi...sao hai người này hay gây lộn với nhau vậy hả?".Chị Bích Chi thấy sắp tung tiệm vì hai con người này mất

"Hay là hai Anh Chị có ý gì với nhau đấy chứ?".Cô cười trêu chọc

"Ai thêm Cậu ta chứ!".Chị Phương nghe vậy tò mò

"Hay là tên mọi người cũng suy nghĩ nhè".Cô nhìn đồng sắp muốn cho mọi người về nghỉ ngơi sớm

"Được"

"Muộn rồi mọi người cũng về nghỉ ngơi đi ạ...Em có việc Em đi về trước nhé"

"Em về cẩn thận nhé"

"Vâng"

Cô chẳng hiểu sao hôm nay lại có tâm trạng hồi hộp bất an như vậy?Trong lòng có cảm giác không vui chỉ muốn đi đâu đó cho khuây khỏa đầu óc...Cô bước những bước chân nặng nề trên đường về Cô không biết đã bao lâu bản thân Cô đã không thánh thoi vui vẻ như trước nữa rồi...

Cứ bước đi trên đường nhìn dòng người đi lại Cô lại có nẩy ki niệm ủa về...nhưng chẳng hình dung ra được người con trai luôn làm Cô cười bực tức đó lại ai cả?...

- - - - -

Cậu bây giờ cũng đã trở thành một bác sĩ giỏi...Cậu đã được đi thực tập ở nhiều nơi sau khi biết Cậu đã tốt nghiệp các bệnh viện ở đó đều muốn mời Cậu về để làm việc cho Họ nhưng Cậu đều từ chối!Bây giờ điều Cậu mong mỏi nhất chỉ là gặp được Cô thôi...

"Bảo Lâm..Cậu không phiền thì đến nhà Tớ một chuyến rồi hăng bay về Việt Nam".Luu Phong người bạn thân nhất của Cậu ở đây cũng đang thu dọn đồ để bay về Mỹ

"À...Tớ....".Cậu không biết phải làm thế nào...Cậu chỉ muốn về gặp Cô nhưng Luu Phong lại mới Cậu đến nhà Cậu ấy rất nhiều lần rồi

"Đợi Tớ lát nhé".Cậu đang khó xử chuông điện thoại reo thì cầm đi sang một bên đứng

"Bảo Lâm..Bố Mẹ vẫn đang bên Mỹ với ở đây Bố Mẹ có một bệnh viện cần Con tiếp quản...Con hiểu ý Bố Mẹ chứ?"

"Nhưng Con muốn..."

"Gia đình An Nhi đang bên này...Như vậy Con tự biết làm gì rồi chứ?Thôi Con nghỉ ngơi đi".Mẹ Cậu nói trong giọng vui vẻ...Mẹ Cậu cũng muốn Cậu với Cô vui vẻ lại như trước

"Luu Phong ngày mai Tớ cùng Cậu bay về Mỹ nhé...Bố Mẹ Tớ cũng bên đó".Nghe Bố Mẹ nói vậy Cậu liền hào hứng vui vẻ

"Được"

- - - - -

Sáng sớm nay Cậu cùng Luu Phong đáp tại sân bay ở Mỹ...khôn mặt Cậu có chút hồi hộp Cậu thực sự rất muốn gặp Cô...

"Bảo Lâm..Cậu về nhà Tớ chơi đi"

"Xin Lỗi Cậu...Hẹn Cậu khi khác Bố Mẹ Tớ đến đón Tôi rồi...Có gì gặp Cậu sau nhé".Cậu vỗ vai Luu Phong rồi đi trước

"Cậu chủ...Bà chủ nói đưa Cậu tới bệnh viện thăm quan Bà chủ cũng ở đó".Bác tài xế cười (vì trước đó Mẹ Cậu có đưa ảnh cho Bác tài xế xem để dễ nhận biết Cậu hơn)

"Vâng"

Sáng hôm nay là ngày nghỉ...nhưng chỉ có mình Cô ở nhà mọi người đều đi làm..Cô ngủ dậy thì một nhòai người chẳng muốn ngồi dậy với cái điện thoại xem mấy giờ Cô chợt sờ tay lên cổ thấy sợi dây chuyền bạc...Cô ngồi dậy đi sang đứng trước gương tay cầm bảo chiếc vòng lại có cảm giác khó tả...Cô không nhớ nổi ai đã tặng chiếc vòng cho Cô?Cô cũng không biết chiếc vòng đeo trên cổ mình từ khi nào?Cô chỉ biết nhìn chiếc vòng khá đẹp được khắc chữ "An Nhi" Cô càng cố nhớ ra người tặng thì đầu óc Cô càng đau nhức...

"An Nhi...mới sáng ra Con đi đâu vậy?".Quần già thấy Cô chuẩn bị ra ngoài thì hỏi

"Con ra ngoài có chút chuyện...Bác không cần rộn bữa sáng cho Con đâu ạ".Nói rồi Cô đi ra xe bác tài xế đang đợi Cô

Bác tài xế đưa Cô tới bệnh viện cũng do một phần nhà Cô đầu tư vào đó nên cũng có quen biết đôi chút...

"Bác ở đây đợi Cháu chút ạ"

"Cháu không khỏe sao An Nhi?Bác gọi cho Ông Bà chủ nhé"

"Dạ không cần phiền phức vậy đâu ạ!Cháu vô lát cháu ra ý mà...Cháu vào nhé".Cô xua tay cười trừ rồi đi vào

Cô có hẹn trước với Bác sĩ ở đây nên đi hẳn tới phòng làm việc của bệnh nhân đó...

"Chào Bác sĩ"

"Chào Cô?Không biết Cô bị bệnh ở đâu sao?".Anh Bác sĩ thấy Cô thì có chút khó hiểu

"Tôi muốn Bác sĩ kiểm tra giúp Tôi xem tại sao đầu Tôi mỗi khi muốn nhớ lại chuyện gì đó thì lại có cảm giác đau đầu...có một người Tôi thường mơ thấy...Cậu ta luôn đi học cùng đôi lúc làm Tôi buồn nhưng Cậu ấy luôn có vị trí đặc biệt trong tim Tôi thì phải...chỉ là khi Tôi nghĩ đến đầu Tôi như muốn nổ tung vậy Tôi không biết người đó là ai...hai năm nay Tôi đều vậy?"

"Có thể...Cô bị mất trí nhớ tạm thời...Có thể người đó là người Cô và ngược lại là người Cô ghét"

"Mất trí nhớ tạm thời sao?Vậy có cách nào chữa trị không bác sĩ?"

"Cách chữa trị tốt nhất là Cô nên tìm người nhà hỏi rõ mọi chuyện khi đó sẽ có cách giải quyết"

"....vậy Tôi xin phép".Cô nghe vậy thì cũng không muốn làm khó Bác Sĩ mà ra về

Cậu được đưa tới cổng bệnh viện thì đi vào ánh mắt những y tá đều dồn về phía Cậu..Cậu càng lớn càng đẹp trai đáng người cao đúng là một cực phẩm chỉ có điều tính cách lạnh lùng của Cậu từ đó giờ không bỏ được...

Cậu không quan tâm mà đi thẳng lên tầng hai vì nghe tài xế nói Mẹ Cậu đang ở trên đó

Đúng lúc Cô cũng đang từ phòng Bác Sĩ đi ra khuôn mặt đang suy nghĩ điều gì đó?

"Con có sao không An Nhi?".Thấy Cô đi ra xe về mặt không vui thì lo lắng

"Con không sao ạ!Chúng ta về thôi"

- ----

"Mẹ!".Cậu thấy Mẹ đang chau mày làm việc nên vui vẻ đi vào nhìn Mẹ cười

"Lớn ghê rồi đó".Mẹ Cậu đi lại ôm Con mình cười, vì ở đây cũng bận nên không thể đến thăm Cậu thường xuyên được...

"À...Tối nay chúng ta có bữa tiệc với nhà Lưu Phong đó".

"Mẹ cũng biết gia đình Cậu ấy sao?".Cậu nghe vậy cũng tò mò

"Hai gia đình cũng thân thiết với có một số hợp đồng làm ăn ý mà"

"Vâng...Con muốn đi xem bệnh viện một lát Mẹ xong việc thì gọi Con"

Ở nhà Cô....

"Sao nay Bố Mẹ về sớm vậy ạ?".Cô ở bệnh viện định về thẳng nhà nhưng muốn ghé qua tiệm lúc xong mới đi về đến giờ nghỉ trưa

"Con đi đâu về sao?"

"Con...Con tới tiệm một chút!".Cô lấy cớ nói Cô không muốn Bố Mẹ lo lắng khi biết Cô nói mình đến bệnh viện

"Nhưng nay tiệm đóng cửa mà Nhi".Chị Như cũng vừa về thấy Cô thì tò mò

"À...Dạ...tại Em đến coi quán chút ý mà.Sao nay mọi người đều về sớm vậy ạ?"

"Tối nay gia đình Lisa có mời chúng ta đến gia tiệc mừng đón con trai ở Úc của họ về"

"Các Con lên chuẩn bị đồ đi nhé"

"Vâng"

Cô nghe vậy chẳng muốn đi chút nào lại gặp phải cái người Cô chẳng ưa gì cả nói đúng ra là chẳng ai ưa nhau thì đúng hơn...

"Em sao vậy?".Chị Như thấy Cô cứ buồn buồn thì lo lắng

"Em...Chị biết lại gặp mặt ai mà?Em sợ Cô ta lại gây chuyện với chúng ta"

"Không sao đâu...Em đừng lo lắng có Chị nữa mà"

Ở dưới nhà...

"Quán gia Chị ra gọi tài xế vừa đưa An Nhi về dùm Tòì".Mẹ Cô thấy trong giọng nói của Cô có gì đó không tự tin nên lo lắng

"Dạ...Ông Bà cho gọi Tòì có việc gì ạ?".Bác lái xe đi vào khom người lễ phép,thăm nghĩ Bác lại làm sai gì sao?

"Vừa nãy An Nhi nhờ Bác trở đi đâu vậy?"

"Dạ...Cô chủ đến bệnh viện ạ!"

"Đến bệnh viện?Đến làm gì chứ?".Bố Cậu đang đọc báo nghe vậy lo lắng

"Cô chủ không nói ạ!Nhưng lúc đi ra Tòì thấy sắc mặt Cô chủ không vui".Bác tài xế thật thà nói Bác cũng rất lo lắng cho Cô

"Được rồi...Bác đi làm việc của mình đi"

"Tòì xin phép"

Bác tài xế đi ra ngoài thì hai chị em Cô cũng đang cùng nhau đi xuống...Cô chỉ mặc nhẹ nhàng chiếc áo trễ vai với chân váy công chúa dài ngang gối Cô cũng trưởng thành rồi nên cũng không thể ăn mặc như trước được

"Bố Mẹ sao vậy ạ?".Nhìn sắc mặt ai cũng lo lắng làm Cô cũng lo lắng theo

"À...chúng ta không sao...Đi thôi"

Mọi người cùng nhau ra xe Cô đi cùng Chị Như vui vẻ Cô với Chị Như lâu lắm rồi không nói chuyện tâm sự

"An Nhi!Tại sao Con đến bệnh viện không nói cho Bố Mẹ biết?".Trên đường đi Mẹ Cô lo lắng không chịu được đành quay sang hỏi Cô

"Dạ..."

"Em bị bệnh sao?"

"Không có Em không bị bệnh...chỉ là...Em thấy tò mò tại sao mỗi lần Em mơ thấy một người nhưng không hình dung được người đó là ai...mỗi lần như vậy đều đau đầu nên Em muốn đến nhờ Bác Sĩ kiểm tra xem bị sao...Bác sĩ nói do Em bị mất trí nhớ tạm thời nên mới có triệu chứng như vậy.. Con không muốn mọi người lo lắng nên không nói với mọi người trước...Con xin lỗi".Cô cúi mặt lo xuống cũng vì vậy mà vừa nãy Bố Mẹ Cô lo lắng như vậy

"Lần sau đi đâu phải nói với Bố Mẹ trước rõ chưa?".Bố Cô nghe vậy cũng không muốn trách Cô gì cả

"Con muốn biết về chuyện đó sao?"

"Vâng...nhưng Bố Mẹ không thích Con sẽ không quan tâm tới việc đó nữa"

"....người Con tò mò đó là Bảo Lâm..Bảo Lâm ở đối diện nhà chúng ta Con với người đó rất thân thiết cùng nhau đi học,cũng hay cùng nhau ra ngoài đi dạo...Con còn thích người đó say đắm nữa...nhưng Bảo Lâm phải đi du học ở Úc...sau vài sự cố Con bị ốm nặng nhất thời quên đi Bảo Lâm không nhớ ra người đó là ai cũng không thể nhớ rõ được khuôn mặt Bảo Lâm như nào?".Mẹ Cô suy nghĩ rồi nói,Cô cũng đủ trưởng thành để mà tự giải quyết mọi chuyện

"Sao ạ...?".Cô nghe vậy thì cứng đơ cả người...Cô không thể nhớ lại những điều đó nhưng lại dành cho Cậu một tình cảm đặc biệt

"Bố Mẹ xin lỗi vì không nói sớm với Con...Nếu Con muốn Bố Mẹ hẹn hai gia đình rồi cho hai đứa gặp mặt nói chuyện nhé"

"Dạ không cần đâu ạ...Nếu có duyên thì sẽ gặp lại thôi ạ"

Cũng vừa hay đến nơi mọi người không nói chuyện nữa cùng nhau đi vào trong nhà Lisa

"Chào Anh Chị".Bố Mẹ Cô đi vào cười vui vẻ với Bố Mẹ Lisa

"Chào mọi người lâu rồi không gặp...đây là Lưu Phong Con trai chúng Tòì mới du học về"

"Chào Cô Chú ạ".Lưu Phong cũng đứng dậy lễ phép chào mọi người

"Chào Cháu...Đẹp trai vậy"

"Chào mọi người chúng Tòì tới hơi muộn".Bố Mẹ Cậu cũng vừa đến

"Không sao đến là vui rồi...Tòì tưởng Anh Chị có Cậu Con trai nữa mà?Sao không đến cùng vậy?".Bố Mẹ Lisa cũng niềm nở tiếp đón

"À...chắc có vẻ chưa thích nghi với điều kiện ở đây nên thằng bé hơi mệt nên không thể đến được Anh Chị thông cảm".Mẹ Cậu và ái ngại

"Không sao hết...hẹn lần sau vậy!Thôi mời mọi người vào trong"

Mọi người cùng nhau ngồi dưới bàn tiệc...Cô ngó ngang ngó dọc không thấy Lisa đâu mới thấy bót lo lắng

"Lưu Phong đây là An Nhi bằng tuổi Con đó"

"Chào Cậu".Luu Phong dơ tay chào Cô nhìn Cô cũng khá xinh xắn

"À...Chào Cậu"

"Chị Lệ?Chị thấy hai đứa có vẻ đẹp đôi đó".Giọng nói Mẹ Luu Phong đầy mưu mô nhìn Cô rồi nhìn Con trai mình

"Chuyện đó vẫn phải tùy hai đứa nó...Bảo Lâm cũng về đây rồi sao Chị?".Mẹ Cô cười trừ nhìn Mẹ Luu Phong nhưng ý vẫn là câu từ chối..Mẹ Cô đã định sẵn Con rể của mình rồi

"À...Bảo Lâm mới về sáng nay...có gì Tôi đưa nó sang chào hỏi Anh Chị".Mẹ Cậu cũng cười nói

"Bảo Lâm???".Cô nói nhỏ rồi nhìn sang Chị Như...Chị Như không nói gì chỉ gật đầu Cô cũng hiểu ý nên không nói gì

"Tôi mới mọi người một ly...Mong chúng ta luôn vui vẻ như này".Bố Lisa nâng ly lên nói chứ ba người đàn ông cứ ngồi nhìn ba người phụ nữ nói qua nói lại bao giờ mới hết chuyện nói chứ

"Mình mời Cậu một ly được chứ An Nhi?".Luu Phong đưa ly gần tới chỗ Cô...Luu Phong rất cảm tình với Cô

"Được...mời Cậu"

Đến 9h tối tiệc cũng tan mọi người nói chuyện vui vẻ với nhau xong cũng xin phép về vì ngày mai còn phải đến Công Ty xử lý nhiều công việc

"Chị Lệ...Chúng Tôi xin lỗi vì cũng một phần do Bảo Lâm mới làm An Nhi bị mất trí nhớ tạm thời như vậy!".Mẹ Cậu sau khi biết chuyện đó thì cảm thấy áy náy

"Không sao chuyện qua rồi để nó qua đi Chị đừng suy nghĩ "dù sao Tôi nhắm Bảo Lâm làm Con rể Tôi" rồi".Mẹ Cô cười trừ đi lại nói nhỏ vào tai Mẹ Cậu

"Em cũng nhắm như Chị vậy đó... Vậy Mọi người về đi thôi cũng muộn rồi...Tụi Em cũng về xem thằng bé sao rồi"

"Vâng gặp lại sau nhé...Tạm biệt"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nếu có duyên

"Bảo Lâm?Là người Bố Mẹ vừa nói với Con đó sao ạ?Cậu ấy cũng đang sống ở đây sao ạ?".Cô sau khi về tới nhà mới tò mò hỏi Bố Mẹ mình đang ngồi ở sofa uống trà

"Đúng vậy chỉ tiếc Bảo Lâm không tới...nếu Con muốn Bố Mẹ hẹn gia đình nhà Bảo Lâm đến nhà chúng ta cho Con nói chuyện với người đó nhé".Mẹ Cô nhìn thấy ánh mắt Cô có gì đó thật vọng nên muốn an ủi Cô

"Thôi ạ...Nếu có duyên sẽ gặp lại thôi Mẹ...Con xin phép lên phòng nghỉ ngơi.Bố Mẹ cũng nghỉ ngơi sớm đi ạ".Cô lắc đầu,Cô không muốn chuyện của Cô mà làm Bố Mẹ phiền lòng

"Như đi xem Em như nào giúp Bố Mẹ"

"Vâng...Bố Mẹ nghỉ ngơi sớm đi ạ".Chị Như cũng lo lắng cho Cô,từ lúc sang bên đây tới giờ cũng chưa từng thấy Cô buồn nhiều như vậy

"Phải làm sao hả Anh?"

"Chuyện của Con bé cứ kệ Con bé giải quyết Em đừng lo lắng".Bố Mẹ Cô thấy Cô như vậy cũng không yên lòng nhưng cũng không biết phải làm sao để giúp Cô

Cô lên phòng chẳng muốn bật điện phòng lên đi ra ngoài ban công đứng hóng gió để bớt cảm giác khó tả ở trong lòng.Cô cũng chẳng biết bao lâu rồi Cô không đứng ngoài đây hóng gió nhìn dưới phố nhộn nhịp cảnh vật cũng thay đổi theo năm tháng như vậy?Cô cũng chẳng biết đã bao lâu rồi Cô mới lại có cảm giác hụt hẫng đến như vậy?

"An Nhi?Em không sao chứ?Có chuyện gì thì nói với Chị cho bớt nặng lòng".Chị Như thấy cửa phòng Cô không sáng nên cũng không đi vào mà đi về phòng mình Chị biết Cô đang đứng ngoài ban công nên cũng đi ra đó

"Em cũng không biết tại sao khi biết Bảo Lâm về đây rồi nhưng lại không được gặp Cậu ấy có cảm giác hụt hẫng như vậy?Có phải Em với Cậu ấy không có duyên hay sao Chị".Cô ở bên cạnh Chị Như chẳng thể nào mà giấu chuyện gì trong lòng được ngoài mặt Cô có thể tùy tiện nói có duyên sẽ gặp nhưng trong lòng thì bồi hồi Cô thực sự rất muốn gặp Cậu

"Không phải như vậy đâu Em đừng thất vọng biết đâu ngày mai Em có thể sẽ được gặp Cậu ấy thì sao?Phải tự tin chứ không được nản lòng như vậy?"

"Vâng...Em cảm ơn Chị!Cũng muộn rồi Chị ngủ sớm đi ạ...Em trong đây...tạm biệt Chị ngủ ngon".Cô thấy tâm trạng thoải mái hơn,dường như mỗi lần Cô có chuyện gì buồn chỉ cần nói với Chị Như là hết Cô thật may mắn khi có người Chị tốt như vậy!

"Con bé ngoan này".Chị Như cười rồi cũng đi vào phòng thay đồ đi ngủ

Cô cũng thay bộ đồ thoải mái rồi leo lên giường ngủ tâm trạng thoải mái mà lăn vào giấc ngủ đôi lúc lại nghe Cô ngủ mơ nói "Thực sự muốn gặp Cậu...Bảo Lâm à!"

Ở chỗ Cậu

"Bố Mẹ về rồi sao?".Cậu nằm ngủ dậy thấy khát nước thì đi xuống nhà lấy nước uống vừa lúc Bố Mẹ Cậu về

"Bảo Lâm lấy nước xong ra ngoài ghé Bố Mẹ có chuyện muốn nói với Con"

"Có chuyện gì vậy ạ?".Cậu cũng lấy cho Bố Mẹ mình ly nước nhìn sắc mặt Họ có vẻ không vui

"Bố Mẹ muốn Con sẽ đến làm việc ở Bệnh Viện gia đình mình...Con giúp Bố Mẹ tiếp quản Bệnh Viện đó vì Bố Mẹ cũng có nhiều việc khác nữa".Bố Mẹ Cậu đã thảo luận với nhau trước đó hôm nay mới nói với Cậu

"Nhưng Con còn có một số chuyện cần giải quyết trước ạ".Cậu còn chút phân vân thật ra về đây Cậu muốn dành nhiều thời gian cho Cô hơn

"Bố Mẹ vừa gặp An Nhi..."

"Gặp ở đâu vậy ạ?".Cậu chưa để Bố Mẹ nói hết câu vì nghe tên Cô Cậu thể bình tĩnh nổi

"Ở nhà Lưu Phong...Gia đình Cô Lệ cũng có ở đó...có vẻ hai gia đình đó cũng khá thân thiết Bố Mẹ không biết trước điều đó"

"Biết vậy ồm như nào Con cũng đến gặp Cậu ấy".Cậu nghe vậy thì hồi hận tự trách bản thân mình như vậy Cậu được gặp Cô sớm hơn rồi

"An Nhi...bị mất trí nhớ tạm thời...nên không thể nhớ một số chuyện...đặc biệt là không nhớ rõ được....Bảo Lâm là ai?".Mẹ Cậu giọng khàn khàn nói trong sự bứt rứt

"Đạ???Cậu Ấy tại sao lại bị vậy chứ?".Cậu ngạc nhiên trước những gì Mẹ Cậu nói...Cô không thể nhớ ra Cậu là ai sao???vậy Cậu phải làm sao với Cô chứ?

"Cô Lệ có kể cái lần Con đang chuẩn bị bay sang Úc...An Nhi nghe Cô giáo nói vậy thì vội vàng từ trường đi tới sân bay tìm Con khi đó Con bé đang bị ốm chưa khỏi lại bị sốc như vậy nên hôn mê vài ngày cũng thêm tai nạn ngoài ý muốn hồi nhỏ nên làm Con bé bị mất trí nhớ tạm thời nên quên đi vài chuyện...Là lỗi của Bố Mẹ...Bố Mẹ xin lỗi"

"Bố Mẹ đừng nói vậy!Con hơi mệt Con muốn lên phòng nghỉ"

Cậu nghe Bố Mẹ nói vậy tâm trạng thất thần...Cậu có phải lựa chọn con đường sai rồi không?Tại Cậu mà bây giờ Cô mới như vậy?Đến Cậu là ai cũng không thể nhớ ra?Cậu đối diện với Cô với tư cách gì chứ?Người lạ sao?Nghĩ đến những điều đó cũng đủ khiến Cậu đau đầu...nếu có sự lựa chọn Cậu chắc chắn sẽ chọn không rời xa Cô...nhưng không thể đó là một phần của quá khứ rồi!

- - - - -

Sáng hôm nay lại là một tuần mới Cô lại sửa soạn ăn uống ở nhà rồi lại được tài xế chở đến tiệm mà làm việc ở đó

"Chào mọi người"

"Chào An Nhi".

Cô đến thấy mọi người đang vui vẻ làm việc cũng cảm thấy buổi sáng có ý nghĩa hơn cũng vào làm việc chung với mọi người

"An Nhi...Em có rảnh không?"

"Anh Dương?Có chuyện gì vậy ạ?".Cô đang xem lại đồ ăn nước uống được mọi người vừa làm xong cũng đang tìm hiểu một số món mới

"Em có rảnh không?Anh có chuyện muốn Em giúp"

"Vâng...Có gì Anh nói đi ạ".Thấy Anh Dương có vẻ lúng túng ngại đầu ngại tai Cô chỉ biết cười

"Anh muốn mượn tiệm chúng ta một buổi tối không cần lâu đâu...sẽ không ảnh hưởng đến việc bán của tiệm...được chứ?"

"Cho Em một lý do chính đáng".Cô thấy cứ ấp úng thì càng buồn cười nên nghiêm giọng nói muốn trêu đùa Anh một chút

"Anh muốn tỏ tình...Tuyết Phương...dù sao Anh cũng bên cạnh Cô ấy hơn 2 năm rồi...Anh không muốn thấy Cô ấy buồn nữa".Anh Dương tin Cô sẽ không nói với ai nên mới nói với Cô sự thật

"Sao ạ?Em xin lỗi...điều đó là không thể?"

"Tại sao vậy?Nếu Em muốn Anh sẽ trả tiền Anh thuê tiệm trong thời gian đó cho Em..Em không phải lo điều đó".Anh Dương thấy vậy có chút hụt hẫng

"Em đùa thôi...được rồi Anh muốn mượn bao giờ ạ?"

"Cuối tuần này được chứ?Anh cũng muốn mượn đồ ở đây làm chiếc bánh Cô ấy thích"

"Được...Có gì cứ nói Em giúp cho nhé"

"Cảm ơn Em"

Cô với Anh Dương cứ đứng nói chuyện vui vẻ như vậy không để ý rằng có ánh mắt ghen tỵ nhìn Anh Dương với Cô

- - - - -

Sáng ngủ dậy Cậu quyết định đến Bệnh Viện làm việc trước đó tìm Cô sau...Cậu cũng chẳng biết sao Cậu lại đổi ý như vậy?

"Thông báo với mọi người đây Lê Hoàng Bảo Lâm Trưởng Khoa mới cũng sẽ là Bác sĩ ở bệnh viện chúng ta!Mọi người cùng nhau làm quen sau này sẽ dễ dàng cư xử hơn nhé!".Mẹ Cậu đứng trước đông đảo mọi người nói rồi nhìn sang Cậu

"Chào Mọi Người!Sau này mong được mọi người chiếu cố".Cậu thấy cũng có khá nhiều bậc tiền bối ở đây

"Đó là Con Trai của Giám Đốc đó"

"Thật là đẹp trai mà"

"Không biết Bác sĩ Lâm có người yêu chưa ta?"

Các y tá cùng một số bác sĩ khác đứng ở đó chiêm ngưỡng vẻ đẹp trai của Cậu mà mê mẩn cùng nhau bàn tán

"Được rồi mọi người ai làm việc này đi"

Cậu đợi mọi người giải tán hết rồi được Mẹ đưa vào phòng làm việc mà Mẹ đã sắp xếp trước cho mình...

"Bảo Lâm...Con muốn gặp An Nhi không?".Mẹ Cậu đi lại bàn Cậu mà phân vân nói

"Nhưng Cậu ấy không nhớ ra Con?Con cũng không biết Cậu ấy ở đâu mà gặp".Cậu chỉ cười nhạt mà giấu đi nỗi buồn trong lòng

"Đây là địa chỉ!Nếu Con muốn thì đi gặp Con bé nhé".Mẹ Cậu nói xong cũng đi về phòng làm việc của mình

Cậu cảm tò giấy có địa chỉ của Cô đang làm việc ở đó Cậu... muốn gặp Cô!Dù Cô không nhận ra Cậu nhưng Cậu thật sự rất nhớ Cô...

"Chị ơi cho hỏi...Có An Nhi ở đây không vậy?".Luru Phong được Mẹ đưa cho địa chỉ tiệm của Cô làm việc thì cũng đến tìm gặp muốn nói chuyện với Cô

"An Nhi...Có người tìm Em".Chị Khả An đang đứng đó thì gọi vọng vào nói với Cô

"Ai vậy Chị?...Luru Phong?".Cô nghe vậy thì tò mò đi ra nhìn người trước mặt mãi Cô mới nhớ ra

"Chào An Nhi...chúng ta lại gặp nhau rồi có duyên quá ha".Luru Phong nhìn Cô cười

"Cậu ngồi đi...Cậu uống gì không?"

"Cho Tớ một ly cafe latte"

"Chị Ngọc My lấy giúp Em một ly cafe latte ạ!Cậu đến đây có chuyện gì vậy?".Cô không hiểu sao con người ngày lại đến đây tìm Cô chứ?

"Tớ đến uống cafe ở quán Cậu xem như nào?Tiện muốn mời Cậu đi dùng bữa tối được chứ?".Luru Phong ánh mắt nhìn Cô đầy ám áp trĩu mến

"Cậu có cảm thấy quá nhanh không?Dù sao chúng ta mới biết nhau hôm qua".Cô nuốt khan không biết nói như nào từ chối cũng không được mà nhận lời cũng không xong

"Luru Phong?Cậu cũng ở đây sao?".Cậu đến địa chỉ Mẹ Cậu đưa thì cũng lo lắng mà bước vào cũng thấy Luru Phong ở đây thì có chút ngạc nhiên

"Bảo Lâm?Cậu sao ở đây vậy?Có duyên ghê ha?".Luru Phong cũng đứng dậy thấy Cậu thì cũng vui vẻ đi lại vỗ vai Cậu dù sao hai người chơi chung với nhau hơn 2 năm cũng khá thân thiết

"Bảo Lâm?".Cô nghe Luru Phong gọi thì cũng đứng dậy gọi làm bầm trong mồm...không lẽ người đó là người được Bố Mẹ nói với Cô sao?

"An Nhi?Em sao vậy?".Chị My mang cafe ra cho Cô thấy Cô có cứ ôm đầu chân không đứng vững như sắp ngã nên sang đỡ Cô ngồi xuống ghế khuôn mặt lo lắng mọi người đang làm việc cũng chạy đến kể cả hai người Cậu

"An Nhi...Cậu sao vậy?".Luru Phong thấy vậy thì chạy lại lo lắng cho Cô...Cậu đang đi bỗng nhiên dừng lại Cậu không biết tại sao lại không đến gần chỗ Cô?Cậu chỉ nghĩ có phải vì Cậu nên Cô mới đau đầu như vậy không chứ?

"Em không sao...Nghỉ ngơi chút là khỏe mọi người đừng lo lắng".Cô cố cười cho mọi người không lo lắng cho mình ánh mắt đôi lúc lại nhìn về phía Cậu

"Có gì không khỏe thì phải nghỉ ngơi đó"

"Vâng"

"Cậu không sao thật chứ An Nhi?"

"Tớ không sao?Bạn Cậu sao?Mời Cậu ấy ngồi chung ở đây cho vui".Cô cố nói rồi nhìn Cậu còn Cậu chẳng có cảm xúc gì nhìn Cô

"Bảo Lâm Cậu ngồi ở đây đi...Cậu ấy là bạn thân cùng học bên Úc với Tớ"

"Ừ...được".Cậu cũng ngồi xuống chủ yếu Cậu muốn được nghe Cô nói chuyện nhiều hơn cũng chẳng mong muốn Cô có thể nhớ ra điều gì như vậy sẽ ảnh hưởng đến Cô như vừa này vậy

"Cho Em thêm một ly cafe latte nữa ạ!Bảo Lâm Cậu đến đây mua cafe sao?".Luru Phong vui vẻ nói chuyện với Cậu

"À...ừ tại bệnh viện nhà Tớ cũng gần đây nên tới mua cafe ở đây cho gần ý mà".Cậu cười nhạt nhìn Luru Phong ánh mắt lướt nhìn nhanh Cô rồi lại thôi

"À quên giới thiệu với Cậu...đây là An Nhi nghe nói Bố Mẹ hai người cũng quen biết nhau?".Luru Phong thấy Cô cứ cúi gầm mặt nên muốn Cô nói chuyện nhiều hơn

"Tớ không quen Cậu ấy...".Cậu nhọt nhọt lên tiếng rồi nhâm nhi ly cafe

"Không quen thì bây giờ làm quen vậy!Chào Cậu Tò là... An Nhi".Cô nghe Cậu nói vậy thì trong lòng tự dung có cảm giác bức bối dơ tay ý muốn bắt tay với Cậu,Cô có thể thích một người lạnh lùng như vậy sao?

"...Chào...Bảo Lâm".Cậu nhủ mày nhìn Cô Cô định làm gì chứ?nhưng cũng dơ tay bắt tay với Cô

Cô vì hành động ấy mà dơ người vài giây trái tim Cô cũng vì vậy mà đập nhanh như muốn nhảy khỏi ngực Cô

"An Nhi...Cậu sao lại lạnh với Con gái nhà người ta vậy chứ?Người ta đường đường là tiểu thư xinh đẹp như vậy mà Cậu cứ lạnh lùng vậy sao?".Luru Phong thấy Cô dơ vài giây thì trách móc Cậu,tính Cậu chẳng thay đổi chút nào

"Được rồi...Tớ về đây...có gì gặp sau nhé".Cậu ậm ừ rồi đứng dậy dù sao Cậu cũng chỉ ghé qua xem Cô có sống tốt hay không thôi chứ có nói chuyện cũ Cô cũng chẳng nhớ gì

"Ồ lại tới đi ăn cùng chúng tớ thế?"

"Thôi...Tớ bận rồi".Cậu thấy chắc có lẽ Lưu Phong cũng sẽ đối xử tốt với Cô như vậy Cậu cũng thấy yên lòng rồi

"Vậy...An Nhi tối nay Cậu rảnh chứ?"

"Xin Lỗi Lưu Phong tối nay Tôi bận rồi hẹn Cậu khi khác nhé".Cô cười nhạt cho có nhìn Lưu Phong có chút ngại ngùng.Cô còn đang bận quan tâm Cậu sao con người Cậu lại lạnh lùng như vậy chứ?nhưng mà Cô thích!

"Vậy Cậu làm việc đi...Tớ không làm phiền Cậu nữa".Lưu Phong cũng cười nhạt có chút thất vọng nhìn Cô rồi ra về

"An Nhi...người ta đẹp trai vậy mà từ chối vậy sao?".Cô đang ngồi thần thơ thì Chị Bích Ngọc đi ra rộn đồ vừa huych vai Cô trêu đùa

"Nhưng Em lại không thích người đó".Cô biết Chị Ngọc đang trêu mình nhưng chẳng có tâm trạng đùa gì cả

"Alo...Chị Như ạ!Chị có đang bận gì không vậy?"

"Chị không Em có việc gì sao?"

"Bệnh viện nhà Bảo Lâm ở địa chỉ chỗ nào vậy?Nghe nói Cậu ấy đang làm việc ở đó...Em muốn đến gặp Cậu ấy".Cô chẳng hiểu sao sau khi nhìn thấy Cậu tâm trí đầu óc Cô chỉ toàn là hình bóng Cậu như vậy?

"Là cái bệnh viện nhà chúng ta có hợp tác với cũng là bệnh viện gia đình chúng ta hay tới đó".Chị Như nghe vậy thì trong giọng nói có gì đó vui vẻ

"Vâng...Em cảm ơn Chị!Thôi Chị làm việc đi Em không làm phiền Chị nữa"

"Em có việc ra ngoài một lát nhé...".Cô đi sang lấy túi đeo rồi đi tới nơi muốn gặp Cậu

"Mọi người có thấy hôm nay An Nhi có gì đó lạ lạ không?".Chị Khả An thấy Cô đi rồi thì quay lại nói với mấy người kia có chút lo lắng

"Không phải vừa nãy Cậu nói chuyện rất vui vẻ với Con bé sao Dương?".Chị Phương thấy vậy trong giọng nói cho gì đó giận dỗi nhìn Anh Dương

"Sao Tôi biết được?Sao Cậu biết Tôi với Em ấy nói chuyện vui vẻ?".Anh Dương nhú mày nhìn Chị Phương chỉ có ý trêu đùa vừa nãy Anh cố tính nói chuyện vu vơ với Cô để ai đó nhìn thấy...

"Tôi....?"

Tại bệnh viện...

"Cho hỏi...Bác Sĩ Lâm có ở đây không vậy?".Cô sợ Cậu không có ở đây nên tới quây hỏi y cho chắc

"Cô có hẹn trước không ạ?".Dù biết Cô là ai nhưng bệnh viện cũng có quy tắc muốn gặp riêng đều phải hẹn trước

"Tôi..."

"An Nhi?Con tới bệnh viện khám sao?Con bị bệnh ở đâu vậy?".Mẹ Cậu vừa ra ngoài về thấy Cô đang đứng ở quầy thì đi lại

"Cô...Cháu đến để gặp Bảo Lâm nhưng chưa hẹn trước nên...".Cô thấy Mẹ Cậu thì càng khó xử không biết phải nói sao,hon 2 năm qua Cô cũng nhớ ra được vài chuyện nhưng chỉ nhớ về Mẹ Cậu tốt và quý mến Cô như thế nào...

"Không cần hẹn trước...lần sau Cô An Nhi có đến cứ dẫn Cô đi lên gặp Bác Sĩ Lâm nhé!Bác dẫn Cháu lên gặp nó chắc nó đang làm việc đó".Mẹ Cậu nhìn y tá dặn dò rồi đưa Cô đi khuôn mặt vẫn niềm nở mong Cậu với Cô có thể như trước...

"Bảo Lâm?Hai người họ thân thiết vậy sao?"

"Nhìn hai người họ như vậy cũng đủ hiểu rồi"

"Hai người họ đẹp đôi ghê ha đúng là ngưỡng mộ mà".Mấy Cô y tá thấy Cô với Mẹ Cậu thân thiết như vậy mà ganh tỵ

"Đây là phòng làm việc của nó...Cháu cứ vào nói chuyện với nó nhé".Mẹ Cậu đưa Cô tới trước cửa rồi cũng bỏ về phòng làm việc của mình

"Cháu cảm ơn Bác!"

cốc...cốc...cốc

"Mời vào".Giọng Cậu vẫn lạnh lùng như vậy chẳng thay đổi chút nào

"Bảo Lâm..."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

"Bảo Lâm...".Cô có chút hồi hộp trong lòng mà đẩy cửa đi vào

"Cậu có chuyện gì sao?Cậu đến khám vì bệnh gì Tôi gọi Bác Sĩ giùm Cậu".Cậu thấy Cô trong lòng có cảm xúc khó tả,sao Cô lại tìm tới đây chứ?không phải đang nói chuyện với Lưu Phong sao?

"Tôi...Tôi đến tìm Cậu...có chút chuyện".Cô bối rối mà lên tiếng Cô không biết phải nói gì cho được

"Ngồi đi...Có chuyện gì?"

"Tôi...Tôi muốn hỏi về chuyện trước đây của Tôi với Cậu...Bố Mẹ Tôi nói Tôi với Cậu..."

"Tôi với Cậu không có gì đặc biệt hết...chỉ là bạn gần nhà cùng đi học đơn giản vậy thôi...Cậu cũng đừng tò mò".Cậu biết Cô đang muốn nói gì nhưng Cậu không muốn Cô phải quan tâm tới mấy chuyện đó rồi lại đau đầu dù sao một phần lỗi cũng ở Cậu mà ra...

"Vậy sao....?".Cô có chút hụt hẫng trong lòng nhưng Cô lại chẳng tin mấy vào những lời Cô nói

"Tin hay không tùy Cậu!Cậu còn việc gì không?"

"Tôi...vậy Tôi cũng nói thật Tôi Thích Cậu đó...từ lần gặp đầu Tôi đã thích Cậu".Cô nói khuôn mặt tỏ ửng Cô không biết Cậu nghĩ sao không phải vì trước đây Cô thích Cậu...mà hiện tại Cô thích Cậu từ lần đầu gặp mặt đã thích Cậu...

"cách"...không phải Cậu với Lưu Phong đã tốt với nhau như vậy sao?sao lại nói thích Tôi được?".Chiếc bút trên tay Cậu rơi xuống đất Cậu nghe vậy thì có chút bất ngờ tính cách Cô vẫn vậy không thay đổi nhiều cho lắm

"Tôi với Lưu Phong không có gì cả Cậu đừng có hiểu lầm"

"Tôi đưa Cậu về...dù sao Tôi cũng phải ra ngoài".Cậu không biết phải trả lời Cô như nào cho được

"Ồ..."

Cậu cùng Cô đi xuống sảnh bệnh viện các nữ y tá ai cũng nhìn theo với ánh mắt ghen tỵ Cậu thì chẳng quan tâm những điều đó...

"Cậu về nhà hay về tiệm?".Tại quán Cô cũng gần bệnh viện nên cả hai đi bộ về...trên đường chẳng ai nói với ai Câu nào Cậu lên tiếng hỏi đại chuyện gì đó

"Đưa Tôi về tiệm là được rồi không cần Cậu phải đưa Tôi xa làm gì...dù sao Cậu cũng chẳng thích Tôi".Cô vừa đi vừa lẩm bầm trong mồm tâm trạng bỗng dưng nặng nề...

".....".Cậu nghe vậy cũng chẳng vui về gì nhưng cũng thể mở miệng nói cũng thích Cô được

"Được rồi...Cậu đi đâu thì đi đi nhớ cẩn thận...Tôi vào trong đây".Cô cố nờ nụ cười nhìn Cậu rồi đi vào trong tiệm cùng mọi người hăng say làm việc...Cậu chỉ đứng ngoài nhìn bóng dáng Cô một lúc rồi cũng rời đi...Cậu bận đi đâu chứ chẳng qua Cậu muốn đưa Cô về thôi

"An Nhi sao nhìn Em buồn vậy có chuyện gì sao?".Thấy Cô buồn Chị Khả An với Chị My đang đứng đó đi lại quan tâm Cô

"À...dạ không có gì ạ mọi người đừng lo cho em".Cô cười trừ nhìn mọi người rồi đi sang chuẩn bị nguyên liệu để làm bánh

"À...mọi người biết tin gì chưa?".Cô nhìn thấy Chị Phương đang rộn rã thì đi lại chỗ Chị An và Chị My cười

"Tin gì vậy?"

"Anh Dương...sắp tỏ tình với Chị Tuyết Phương á".Cô vui vẻ kể có hai chị nghe

"Sao cơ?Em nói thật sao?Mà Em nghe được điều đó ở đâu chứ?"

"Anh Dương nói với Em Anh bảo muốn mượn tiệm để tỏ tình với Chị Phương vào cuối tuần này"

"Đúng là ghét của nào trời trao của ấy mà"

"Vậy nên vừa nãy Tuyết Phương dằn mặt Dương là nói chuyện với Em vui về vậy sao để Em buồn chứ!".Chị An cùng Chị My nghe vậy thì không tin được rồi lại kể lể cho Cô nghe

"Chắc là...Chị Phương ghen rồi...hay là mình giúp hai người họ thân thiết hơn đi".Cô nháy mắt cười chỉ cần thấy mọi người bên cạnh Cô hạnh phúc Cô cũng cảm thấy vui rồi

- ----

"Bào Lâm...Tối nay gia đình chúng ta có buổi gặp mặt với nhà Cô Lê đó nhé".Mẹ Cậu đi tới phòng làm việc của Cậu

"Bố Mẹ đi thôi cũng được mà".Cậu nghe vậy bầy bộ mặt chán nản Cậu gặp Cô Cậu càng cảm thấy khó xử

"Không được...gia đình chúng ta với gia đình Cô Lê ít khi gặp mặt ăn uống mà có đủ con cái nên nhà Cô Lê hẹn chúng ta hôm nay rồi...Con nhớ chuẩn bị cho tốt"

"Vâng...Con biết rồi"

Tại nhà Cô

Hôm nay ở tiệm Cô chẳng có tâm trạng làm việc chút nào nên xin về trước để mọi người tự trông coi tiệm...chẳng hiểu sao Cô chỉ muốn ở bên cạnh Cậu chẳng muốn rời xa dù 1 giây 1 phút nào cả...tâm trí Cô bây giờ chỉ toàn là hình bóng Cậu khuôn mặt lạnh lùng giọng nói cũng lạnh lùng nhưng trong đó chứa một chút sự ảm áp

"Ồ...sao nay mọi người chuẩn bị nhiều đồ ăn vậy ạ?".Cô nhìn quân gia hỏi Cô thấy mọi người tấp nập người làm món này người trang trí món kia cũng lâu rồi Cô chưa thấy trong nhà tấp nập như vậy

"Bà Chủ gọi về nói hôm nay nhà có khách nên mọi người chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy...".Quân gia đi lại chỗ Cô lễ phép nói

"Vâng...vậy mọi người có cần Cháu giúp gì không ạ"

"Không cần phiền Cô Chủ vậy đâu...Cô chủ cứ nghỉ ngơi đi ạ"

"Vâng...thế mọi người làm đi Cháu về phòng đây ạ".Cô cười rồi mời đi về phòng.Cô lại nghĩ tới nay có khách lễ nào lại là gia đình Lưu Phong?

"Quần già An Nhi về chưa ạ?".Chị Như cũng vừa về tới

"Cô chủ vừa về tới nhà đang trên phòng ạ!".Quần già lễ phép mở cửa nói

Chị Như chỉ gật đầu hiểu ý rồi đi lên phòng Cô khuôn mặt có vẻ không được vui mấy

"An Nhi sao mà ủ rũ thế em?".Chị Như đi vào phòng Cô thấy Cô đang ngồi trên giường cầm cái điện thoại khuôn mặt chẳng mấy vui vẻ

"Không sao ạ".Cô đang cầm điện thoại định nhắn tin Phương Anh để nói chuyện tâm sự, Cô không biết bao lâu không nói chuyện với Phương Anh chắc 2 năm nay Cô chưa gọi điện hay nói chuyện với Phương Anh dù một lần! thấy Chị Như đi vào nên Cô bỏ điện sang một mà nhìn Chị Như cười có chút xót xa

"Em gặp Bảo Lâm sao rồi?".Chị Như biết Cô có chuyện gì để trong lòng chỉ là chưa muốn nói ra

"....Trước lúc Em gọi điện hỏi Chị về Bảo Lâm...Em đã gặp Cậu ấy rồi lúc đó Lưu Phong cũng ở đó hai người đó là bạn thân của nhau khi nói chuyện Bảo Lâm nói Bảo Lâm không quen biết Em sau đó Cậu ấy mua cafe rồi đi về bệnh viện...Em đã đi tới gặp Cậu ấy nói chuyện nhưng Cậu ấy vẫn lạnh nhạt với Em..."

"Sau đó..."

"Em đã nói Em thích Cậu ấy...Cậu ấy không nói gì rồi lạc sang chủ đề khác..."

"An Nhi chị biết hơi khó nghe nhưng có phải vì Em nghĩ trước đây Em thích Bảo Lâm nên bây giờ Em lại nói thích Cậu ấy nhưng chưa có... tình cảm không?Chỉ là kiểu Em nhất thời nên nói vậy?".Chị Như có vẻ ái ngại khi hỏi Cô như vậy,chị cũng khá khó hiểu tại sao gặp Cậu chưa lâu Cô đã thổ lộ tình cảm như vậy chứ?

"Không phải như Chị nghĩ đâu...Chị biết cảm giác có một người luôn ở trong trái tim mình mặc dù mình chẳng biết rõ người đó là ai nhưng mình lại dành cho họ một tình cảm đặc biệt rồi đột nhiên người đó xuất hiện khiến bản thân vui vẻ nhưng lại có chút lo sợ...còn trái tim thì luôn đập nhanh vì họ?Tâm trí Em bây giờ chỉ toàn hình bóng giọng nói đến cái khuôn mặt lạnh lùng của Bảo Lâm cũng in sâu trong đầu...chỉ muốn ở bên cạnh Cậu ấy...".Cô biết nếu kể cho người khác nghe mới gặp một khoảng thời gian ngắn mà nói thích người ta ai cũng sẽ buồn cười nhưng những tình cảm Cô dành cho Cậu đều là thật lòng...Cảm giác Cô cất giữ tình cảm này lâu lắm rồi đến hôm nay mới có thể nói ra hết...

"Được rồi Em đừng nghĩ ngợi nhiều ha!...Rồi Bảo Lâm cũng hiểu được tình cảm của Em thôi.Tôi nay nhà mình có khách đó Em nghỉ ngơi chút rồi chuẩn bị đi nhé...Chị về phòng đây".Chị Như nghe vậy thì một phần hiểu được tâm tư của Cô,xem ra chuyện này để Chị giúp Cô mới được...

"Vâng Chị"

- - - - -

"An Nhi đâu rồi Như?".Bố Mẹ cũng thu xếp công việc vừa về tới nhà thấy mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa cũng vui vẻ

"Con bé...chắc đang chuẩn bị để lát Con gọi Em xuống".Chị Như cũng đang giúp mọi người một tay

"Chào Anh Chị...phiền Anh Chị quá bận công việc mà còn mới gia đình chúng Tôi đến cùng dùng bữa như này".Gia đình Cậu cũng vừa tới

"Có gì đâu mà phiền chứ!Hai gia đình cũng ít gặp nhau mà...Mọi người vào ghế ngồi đi!Quần già pha ly trà".Mẹ Cô niềm nở cùng mọi người ra ghế ngồi nói chuyện

"Chào Cô Chú ạ!Cháu có ít quà biếu Cô Chú".Cậu đứng bên cạnh Bố Mẹ mình lễ phép nói ánh mắt không quên nhìn một lượt xem Cô đâu

"Quà cap làm gì chứ!Cô cảm ơn Cháu nhé...Bảo Lâm lớn ghê rồi ha đẹp trai hơn hẳn cũng trưởng thành hơn rồi".Mẹ Cô cười tủm tỉm mắt nhìn người quà không sai mà

"Bảo Lâm...ra ngoài nói chuyện một lát được không?Con xin phép".Chị Như nhìn Cậu chần chừ rồi xin phép mọi người đi ra ngoài

"Dạ...vậy mọi người nói chuyện đi ạ".Cậu cũng thấy lạ nhưng cũng chẳng suy nghĩ nhiều

"Trà của mọi người...mời dùng ạ"

"Anh chị dùng trà đi...Quần già lên nói với An Nhi chuẩn bị rồi xuống dưới nhà nhé".Cô Lệ cười nhìn mọi người rồi nhìn sang quần già dặn dò quần già gật đầu rồi làm theo lời Mẹ Cô

"Có chuyện gì vậy Chị?".Cậu đi theo Chị Như ra gần hồ bơi thấy Chị cứ im im thì tò mò

"Em gặp An Nhi chưa?"

"Rồi ạ!...Nhưng Em không biết phải đối mặt với Cậu ấy như nào dù sao Cậu ấy cũng chẳng nhớ ra Em là ai".Cậu vừa nói vừa cười khổ cảm giác thật chua xót mà

"Con bé đã kể hết mọi chuyện cho Chị nghe rồi...mặc dù An Nhi không nhớ ra Em là ai nhưng Nhi luôn dành cho Em một tình cảm đặc biệt Em luôn ở trong trái tim Con bé!Em hiểu ý Chị chứ?".Chị Như cũng hiểu được nỗi khổ của Cậu nhưng cũng rất thương Cô,Chị không muốn ai phải buồn cả

"Dạ...?".Cậu hiểu những điều Chị Như nói muốn nói gì đó nhưng chợt thấy ánh mắt nhìn mình nên nhìn theo...là Cô? khiến Cậu chẳng biết nói gì cả

Cô ở trên phòng chán nản nên muốn ra ngoài nhìn chút xem khác đến chưa ai ngờ lại thấy Cậu với Chị Như đang nói chuyện có gì đó thần bí trong lòng lại có chút tò mò...Hóa ra hôm nay là Cậu đến nhà Cô dùng bữa...

"Cô chủ!Bà Chủ nói Cô chuẩn bị rồi xuống dưới nhà dùng bữa"

"Vâng...Cháu biết rồi".Cô bị giọng Bác quần già phá đi những nghĩ ngợi lung tung đó mà đi vào chuẩn bị rồi đi xuống dưới nhà

"Em nhớ phải tốt với Con bé nhiều hơn quan tâm Con bé giúp Chị nhé!Vào nhà thôi chắc Nhi cũng đang xuống rồi đó".Chị Như cũng nhìn thấy Cô rồi lại quay sang nhìn Cậu

"Vâng"

Nói chuyện xong cả hai cũng đi vào nhà thì Cô cũng xuống.Cô chỉ mặc đơn giản chiếc váy sơ mi trắng dài tới đầu gối phần eo có dây thắt thành nơ nhìn nhẹ nhàng hơn ánh mắt đôi lúc lại nhìn về phía Cậu

"Chào Cô Chú ạ!".Cô đi lại chỗ Bố Mẹ mình lễ phép chào hỏi

"Cũng đông đủ rồi mọi người ngồi vào bàn ăn đi rồi chúng ta nói chuyện"

Trong bàn ăn Cô ngồi đối diện với Cậu,Cậu chẳng có chút quan tâm nào nhìn về phía Cô cả...Mặc mọi người nói chuyện vui vẻ Cô cũng chỉ biết ngồi ăn với nghe đôi lúc lại cười trừ cho qua Cậu chuyện

"An Nhi nghe nói tiệm của Cháu làm ăn cũng khá tốt...còn trẻ mà giỏi ghê ha".Mẹ Cậu cười nói nhìn Cô

"Dạ...cũng ổn thôi ạ do mọi người trong quán giúp đỡ nữa chứ một mình Cháu chắc không trụ nổi"

"Nghe nói nay Lư Phong tới tiệm tìm Con à?".Mẹ Cô cũng hỏi vì trước đó Mẹ Lư Phong đã nói cho Mẹ Cô biết Mẹ Cô cũng chỉ âm ừ cho qua

"Vâng...Cậu ấy đến nói chuyện với Con rồi mới Con đi ăn tối nhưng Con nói Con bận rồi...không ngờ Con nói cũng chuẩn quá ha".Cô cười nói với Mẹ,nếu Cô đồng ý với Lư Phong thì chắc Cô không được gặp Cậu rồi

"Con thấy Lư Phong thế nào?"

"Mới nói chuyện Con thấy Cậu ấy có vẻ là người tốt dễ tiếp xúc nói chuyện...còn về mặt tình cảm thì Cậu ấy không phải kiểu người Con thích"

"Ấm áp tốt bụng không phải đều là mẫu người con gái thích sao?An Nhi cháu thích kiểu người lạnh lùng người khác nhìn cũng thấy run sợ sao?".Bố Cậu ngạc nhiên vừa khó hiểu hỏi Cô đang cười ngốc nghếch ra

"Vâng...kiểu người lạnh lùng nhưng trong lòng luôn quan tâm Cháu...Cháu có quen một người Cậu ta từ giọng nói đến khuôn mặt luôn lạnh lùng đến có người khen khuôn mặt cũng chẳng có cảm xúc mà còn bày bộ mặt lạnh lùng hơn khiến người khác sợ...Bác thấy người đó có đáng ghét không?".Cô cười nhìn Bố Cậu rồi nhìn đều Cậu một cái Cô là đang dằn mặt Cậu đó rồi Cậu làm gì được Cô?

"Đáng...ghét...".Bố Cô nghe vậy thì hồn nhiên nói không để ý bộ mặt đen xám xịt của Con trai mình nên bị Vợ nhéo đùi đau đớn

"Được rồi...An Nhi dùng bữa đi".Mẹ Cô vừa buồn cười vừa ngại khi mặt Cậu đang đen xám xịt lại khiến mọi người không thể không buồn cười

"Vâng"

"Nghe nói Như cũng đang quản lí một công ty về thiết kế đúng là gia đình đều giỏi như nhau"

"Do Bố Mẹ chỉ bảo nhiều thôi ạ".Chị Như ngồi nghe Cô nói cũng không thể ngừng cười với tính cách của Cô nghe Mẹ Cậu hỏi cũng lễ phép nói

"Được rồi...Anh Chị đứng khen chúng nó nữa Bảo Lâm nhà Anh Chị cũng giỏi mà.Thôi mời mọi người một ly nào"

"cạch" Mọi người cùng nhau nâng ly Cô cũng hướng ly về chỗ Cậu mà đặc ý Cậu cũng nâng ly chạm một cái mạnh vào ly của Cô thể hiện thái độ của mình với Cô...mọi người thấy vậy thì chỉ biết nhìn nhau cười ngượng ngịu

"Mọi người nói chuyện...Con xin phép ra ngoài đi dạo Con thấy gần đây có nhiều chỗ để ngắm cảnh!".Sau một hồi ăn uống nói chuyện cộng thêm đôi lúc nhận về phía mình những ánh mắt của Cô,Cậu đánh ra ngoài cho khuấy khỏa

"Đi sớm rồi quay lại đó nhé"

"Con...Bảo Lâm chắc chưa quen đường xá ở đây Con đi theo Cậu ấy...Con xin phép".Nói rồi Cô đi ra xỏ giày cao gót rồi đi theo Cậu mọi người trong nhà thì vui vẻ cùng nhau ăn uống

"Bảo Lâm...Cậu làm gì phải đi nhanh vậy hả?".Cô không ngờ Cậu cũng mới đi ra ngoài mà đi nhanh vậy Cậu muốn tránh né Cô sao?

"Đừng đi theo Tôi".Cậu dùng khuôn mặt lạnh lùng nhìn Cô,Cậu chẳng muốn gần Cô chút nào Cậu sợ Cô lại nói những điều khiến Cậu không biết nói gì

"Tại sao?...A..."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

"Tại sao?...A..."Cô vừa nói vừa chạy theo Cậu chiếc giày phản chủ không cho Cô toại nguyện khiến Cô đang chạy theo không may tẹo chân ngã ngồi dưới đường kêu đau đớn

"Có sao không?Đã không mang được giày cao thì đừng có mang...bao nhiêu năm rồi không bỏ được cái tật mang giày cao thì không được đi nhanh à?".Cậu thấy vậy bắt lực đi lại chỗ Cô mà trách móc...Cô đúng là lúc nào cũng để Cậu lo lắng như vậy sao?

"...".Cô không hiểu sao lời trách móc của Cậu dành cho Cô lại quen thuộc như vậy Cô đã nghe Cậu mắng Cô như vậy một lần rồi...

"An Nhi...Cậu sao vậy?".Thấy Cô không nói gì chỉ ôm đầu đau đớn khuôn mặt Cậu thực sự lo lắng

"Tôi...Tôi không sao?chỉ là nhớ lại chuyện gì đó hơi đau đầu một chút".Cô vẫn nờ nụ cười mặc cho đầu óc có quay cuồng

"Không nhớ lại được điều gì thì đừng cố nhớ nữa như vậy ảnh hưởng sức khỏe!Đừng dậy được không?"

Cô nghe Cậu nói vậy có chút hự hẫng sao Cậu không hỏi Cô nhớ lại chuyện gì chứ?Cậu thực sự không quan tâm Cô sao?

"Tôi giúp Cậu coi thử chân Cậu bị sao?". Cậu dìu Cô lại ven đường cho Cô ngồi tạm để bóp chân dùm Cô. Cô cứ đắm chiều nhìn Cậu khuôn mặt Cậu đẹp trai tuy lúc nào cũng trung bộ mặt lạnh lùng nhưng thật ra Cậu rất quan tâm người khác

"...nhìn đủ chưa? Chân Cậu không sao rồi đó". Cậu cùng nhìn Cô chạm ánh mắt Cô nhìn mình chứa đầy tình cảm khiến Cậu không thể không động lòng

"Cảm ơn". Cô bị giọng nói của Cậu làm giật mình mà đứng dậy đi lại rồi cười nhìn Cậu

"Lần sau đi đứng cho cẩn thận không mang được giày cao thì đứng cổ thử sức mình"

"Kệ Tôi... Cậu quan tâm làm gì Cậu không thích Tôi thì đừng đối xử với Tôi thân thiết quan tâm Tôi như vậy!". Cô thực sự không hiểu nổi tại sao lại nổi giận với Cậu chỉ cảm thấy Cậu càng đối tốt với Cô Cô lại cảm thấy khó chịu... hựt hắng

".....". Cậu thấy Cô tức giận bỏ đi mà không thể nào kim lòng được nắm lấy cổ tay Cô kéo về phía mình... bắt chót hôn lên đôi môi hoa anh đào của Cô... Cậu không thể dối lòng mình mãi như vậy Cậu thực sự rất nhớ Cô tâm trí đều là Cô... Cậu thực sự không đành lòng khi thấy Cô buồn bã hay xảy ra bất cứ chuyện gì...

"...cậu...". Cô bị Cậu hôn mà sắp ngất thờ lầy tay đập vào lồng ngực Cậu tâm trí Cô đột nhiên trống rỗng người đơ ra chưa hiểu chuyện gì

"Tôi... Tôi xin lỗi". Cậu bất ngờ bỏ Cô ra Cậu không hiểu bản thân Cậu vừa làm điều gì? nhưng trong lòng lại cảm thấy vui vẻ

Hai người nhìn nhau có chút ngại ngùng còn phía xa xa kia lại có người đang nhìn về phía Cô và Cậu cười khổ vứt món quà trên tay xuống đất đôi chân nặng trĩu mà quay đầu bước đi...

"Chuyện vừa nãy là ngoài ý muốn... Tôi xin lỗi Cậu coi như chưa xảy ra chuyện gì được không?"

"Cậu... Lê Hoàng Bảo Lâm Cậu là con người kiểu gì vậy hả? Cậu nắm đầu nắm cổ Con nhà người ra... hôn... xong rồi phui tay nói là chuyện ngoài ý muốn... Cậu...?". Cô nghe vậy mà tức hộc máu Cô còn nghĩ Cậu với Cô sẽ tốt đẹp hơn chứ ai ngờ Cậu lại phũ phàng như vậy

"Tôi...". Cậu thực sự không biết phải nói sao Cậu không muốn vậy Cậu sợ bây giờ nhận tình cảm của Cô rồi đến khi Cô nhớ ra mọi chuyện rồi sẽ ra sao chứ? liệu Cô có hận Cậu sao đi không nói trước một lời không chứ?

"Chỗ kia phong cảnh cũng đẹp có muốn ra đó không?". Cậu thấy Cô có vẻ giận dữ nên chỉ đại ra hướng nào đó mặc dù Cậu biết Cô quen thuộc với những nơi gần đây rồi...

Cô không nói gì chỉ đi lên đi cùng Cậu ra đó ngồi trên bãi cỏ cho tâm trạng thoải mái mấy hôm nay Cô thực sự mong muốn có cảm giác như bây giờ...

"Vừa nãy... là Cậu cố tình nói Tôi trong bữa ăn đúng chứ?". Cậu nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đang tươi tắn của Cô

"....đúng đó rồi sao? Ai bảo Cậu lạnh lùng như vậy? Tôi nói có gì sai sao?"

"Cậu... Sao Tôi thấy ở đây Cậu không có bạn bè vậy?". Cậu mệt mỏi đến bây giờ Cậu cũng chẳng thể cãi nổi Cô

"Ở bên đây khác hẳn so với ở Việt Nam... ở đây bạn bè chơi với nhau vì tiền bạc vì địa vị như thế thì có thể kết thân với ai chứ? Hằng ngày Tôi ở tiệm đến tối rồi lại quay trở về nhà suốt 2 năm nay như vậy cũng quen dần... mọi người trong gia đình hoặc ở tiệm đôi lúc cùng mọi người trò chuyện tâm sự vui vẻ là được rồi... cần gì bạn bè chứ dù sao Tôi cũng chẳng ở đây mãi xử lý một số chuyện ở đây rồi Tôi bay về Việt Nam ở đó Tôi có bạn có bè chơi với nhau chẳng tính toán gì cả!". Cô cười nhạt mà kể với Cậu, Cậu không nói đến vấn đề này Cô cũng chẳng bao giờ nghĩ đến

"Cậu không phải có Lưu Phong làm bạn rồi đó sao?"

"Cũng đúng Lưu Phong rất tốt với Tôi..."

"Về thôi... muộn rồi". Cậu đột nhiên nổi nóng với Cô, Cậu thực sự khó chịu khi thấy Cô nhắc đến người con trai khác mà lại còn cười trước mặt Cậu

"Người gì đâu..."

Cô bực bội lắm bầm rồi đi theo sau Cậu về nhà

Tại nhà Cô

Mọi người đang ngồi uống trà ăn tráng miệng nói chuyện gì rất nhộn nhịp vui vẻ... đi vài bước Cô bỗng dừng chân lại có Lưu Phong ở đó

"Chào mọi người tại Con mới về ạ". Cô và Cậu lễ phép nói rồi đi về phía Bố Mẹ mình

"Lưu Phong Cậu mới tới chơi sao?". Cô thấy Lưu Phong nhìn Cô cười nhưng chẳng mấy vui vẻ

"À... Tổ có ít quà bên Úc đem về tặng Cậu... tiện thể muốn mời Cậu ngày mai đi dùng bữa... Bảo Lâm đi chung thể nhé". Lưu Phong nhìn Cô cười rồi nhìn sang Cậu đang bày bộ mặt chảnh quan tâm tới điều gì

"À... Tổ... ngày mai ở tiệm có tổ chức một buổi tiệc nhỏ... Tổ sợ không đi được". Cô thực sự áy náy nếu không bạn Cô nhất định sẽ đồng ý nhưng ngày mai ở tiệm có chuyện trọng đại Cô không thể vắng mặt được

"Được... vậy mai Cậu cho Tổ địa chỉ Tổ sẽ đến". Cậu nghe Cô nói vậy thì tự nhiên lại thấy thoải mái mà đồng ý

"Vậy Tổ sẽ gửi địa chỉ cho Cậu... An Nhi Cậu không sắp xếp chút thời gian được sao?"

"À... Tổ... nếu được Tổ nói với Cậu sau nhé". Cô không phải thấy Cậu đồng ý đi mới đi mà là vì Cô không biết từ chối như nào Mẹ Cô nhìn Cô cũng gật đầu mong Cô đồng ý

"Lưu Phong ra ngoài nói chuyện lát nhé". Cô thấy trong nhà đều là người lớn nói chuyện không tiện để mấy người nhỏ như Cô cũng muốn nói chuyện nhiều với Lưu Phong hơn

"Cháu xin phép". Lưu Phong cũng đi theo Cô ra ngoài

"Quần gia Bác nói Chị Khả Nghi mang giúp cháu hai ly nước và ít đồ ăn ra ngoài hồ bơi nhé"

Cậu cũng chỉ nhìn theo rồi lại ngồi nghe mấy người lớn nói chuyện ngoài mặt chẳng chút quan tâm nhưng trong lòng rạo rực không biết hai người họ nói chuyện gì

"Cậu đến lâu chưa Lư Phong?".Cô với Lư Phong ngồi ở ghế ngắm cảnh...cảnh ngắm sao thì đúng hơn

"Tớ mới tới được một lát là Cậu với Bảo Lâm về"

"Ồ....tại Bảo Lâm muốn tới mấy nơi gần đây Tớ sợ Cậu ấy đi lại chưa quen nên đi cùng ý mà"

"Cậu...với Bảo Lâm thân lắm sao?".Thấy Cô cười nói giọng gao thì Lư Phong ậm ừ hỏi

"À...."

"Đồ uống của hai Em đây....".Chị Khả Nghi mang đồ uống ra cho Cô cũng giúp Cô bớt đi vài phần khó xử

"Cảm ơn Chị"

"Tớ với Bảo Lâm...là bạn gần nhà với nhau cùng nhau đi học ngồi cùng bàn vậy thôi còn mối quan hệ như nào thì Tớ cũng chưa xác định rõ được".Cô nhìn Lư Phong cười,đến bây giờ Cô cũng chưa kịp xác định được Cô với Cậu có quan hệ gì?chắc cũng chỉ bạn bè thôi ha?

"Ngoài đó Hai đứa nói chuyện gì vậy?Khả Nghi?".Thấy Chị Khả Nghi đi vào Mẹ Cô cố tình lên tiếng hỏi một phần chỉ mong Cậu chú ý đến

"Đạ...Cháu thấy An Nhi nói chuyện với Cậu trai đó rất vui về ạ".Chị Khả Nghi lúc mang đồ ra cho Cô thấy Cô vui vẻ nên thật thà kể lại

"Được rồi".Cô Lệ nghe vậy thì gật đầu cho để Chị Nghi đi làm việc

"Có người sắp mất cơ hội...".Mẹ Cậu nhăm nhĩ ly trà rồi nói nhìn khuôn mặt đang tỉnh bơ của Cậu

"Chị Như....".Cậu nhìn Chị Như ánh mắt có ý muốn nói điều gì đó

"Được rồi...Chị ra cùng Em...Con xin phép".Chị Như cũng miễn cưỡng uống xong ly trà rồi đứng dậy cùng Cậu đi ra ngoài

"Cái thằng này...".Bố Cậu nhìn Cậu thất vọng trưởng thành vậy rồi mà lúc nào cũng chẳng quan tâm mọi chuyện cứ để trong lòng

"Chị...".Cô đang nói chuyện với Lư Phong nhìn thấy Chị Như với Cậu đi ra thì lơ Cậu đi sang chỗ Chị Như

"Bảo Lâm..Chị...mọi người ngồi nói chuyện cho vui".Lư Phong cũng đứng dậy theo hướng Cô

"Hai đứa nói chuyện gì mà vui thế?".Chị Như ngồi xuống gần chỗ Cô cười trừ còn Cậu cũng ngồi xuống ăn đĩa bánh trái Cậu chủ yếu ra xem hai người họ nói chuyện gì

"Chỉ là nói về chuyện thời đi học thôi Chị"

"An Nhi...Tớ có việc phải về có gì ngày mai gặp nhau nói sau nhé!Chào Chị Em về...Tớ về đây".Lư Phong nhận được tin nhắn của ai đó thì đứng dậy có chút vội vã đi về

"Cậu về cẩn thận nhé".Cô cũng đứng dậy nhìn theo bóng dáng Lư Phong đi khuất

"Nhìn gì?...Cậu chưa bỏ được cái tính ngắm người khác tự nhiên như vậy sao?".Cậu vừa ăn vừa nhìn xung quanh nhà Cô khá rộng lại bắt gặp ánh mắt của Cô

"Kệ Tòì!"

- -----

"Anh Dương?...Em có chuyện muốn nhờ Anh".Cô đang đứng chỗ Chị My với Chị Khả An đang bày trò nên mặc cho Anh Dương cùng Chị Phương lau bàn nhưng vẫn gọi Anh

"Có chuyện gì vậy Nhỉ?".Anh Dương cũng nghe theo lời Cô mà đi lại để Chị Phương ở đó làm mình

"Anh chuẩn bị tíu đâu rồi?Có cần tụi Em giúp gì không?"

"Anh...chuẩn bị xong hết rồi bây giờ chỉ lo làm cách nào để Tuyết Phương ra ngoài một lát để chuẩn bị thôi".Anh Dương gãi đầu ngại ngần Anh chỉ lo mỗi điều đó và chuyện Tuyết Phương có đồng ý hay không thôi!

"Đề bọn Tòì giúp Cậu".Chị Khả An nháy mắt với Anh Dương ánh mắt vui vẻ

"Cảm ơn mọi người nhé"

"Chị My...Chị thấy chúng ta có nên chuẩn bị quà gì cho họ không?".Cô đi gần lại chỗ Chị My nói nhỏ

"Cũng được...Khả An đi chứ?"

"Vậy để quán cho hai người họ trông...để họ bồi dưỡng tình cảm".Chị An thấy quán cũng ít người nên vui vẻ nói

"Vậy chúng ta cùng đi nhé...Chị Tuyết Phương Anh Dương hai người trông quán nhé...mấy người bọn Em ra ngoài có chút chuyện".Cô đi lấy túi xách nhìn Chị Phương cười trừ rồi cùng mọi người đi

Cô cùng hai Chị đi tới trung tâm mua sắm gần đó để chọn đồ cho hai người kia.Đây cũng là nơi Cô thường đến mua nên cũng có một số shop quen biết ở đây cũng có một shop thiết kế nhỏ thuộc công ty của Chị Như nên Cô rất thích tới đây

"Mọi người thấy nên mua gì?".Cô cùng mọi người vừa đi vừa nhìn mọi nơi nhưng không biết chọn đồ gì cho được

"Mua hai chiếc ly có hình trái tim đi..Chị thấy cái đó là hợp nhất".Chị Khả An chăm chú nhìn về shop bán đồ đôi gần đó mà ánh mắt rạo rực muốn sang đó

"Vậy chúng ta sang đó đi"

Sau một hồi chọn đồ mấy người Cô cũng chọn được đồ vừa ý...mọi người cũng ít cơ hội đến đây vì chỉ đi làm rồi lại về nhà nên tranh thủ chút thời gian đi mua sắm.Cô dẫn mọi người đến shop quen Cô hay đến đây giá cũng khá ổn nên cũng rất thích mua đồ ở đây

"Mọi người xem xem có đồ mình thích không nhé".Cô dẫn mọi người đến shop nhỏ của Chị Như nhìn thấy nhiều đồ cũng khá đẹp

"Chào Em..Có một mẫu mới Em muốn xem không?".Cô đang xem mấy chiếc váy gần đó có Chị nhân viên đi lại chỗ Cô cũng là chỗ quen biết

"Dạ...Em chỉ đến xem mấy đồ nhẹ nhàng thôi nên Chị cứ để cho những người khác xem nhé".Cô cười khó xử,Chị nhân viên cũng gật đầu rồi đi làm việc vốn dĩ mỗi lần Cô đến đều được ưu tiên xem mẫu mới nhất nên khó xử

"Mọi người thấy chúng ta có nên mua đồ chung không?".Cô nhìn một vòng rồi đi lại chỗ hai Chị Cô cũng muốn có gì đó làm kỉ niệm vì Cô cũng sắp về nước rồi

"Vây Em thấy mua mẫu nào được?Ồ đây nhiều mẫu như vậy?".Chị My nhìn đồ ở đây đến hoa mắt mẫu nhẹ nhàng có mẫu sắc sỡ cũng có

"Ừm...đáng mọi người đều đẹp hay chúng ta chọn bốn mẫu áo trễ vai màu giống nhau nhưng mỗi người một cách thiết kế khác nhau còn Anh Dương thì chọn cho Anh chiếc áo sơ mi hoặc áo thun màu giống chúng ta là được".Cô suy nghĩ rồi nhìn bên treo áo trễ vai mà thích thú Cô cực thích mặc áo trễ vai nên cũng muốn mọi người mặc áo trễ vai cho đẹp

"Cũng được"

"Vây mọi người chọn đi nhé...Em qua đây lát".Cô soi thấy một chiếc váy khá đẹp lại giản dị nên muốn sang xem thử

"Ế...chiếc này Tôi chọn trước rồi"

"....Lại là Cậu?".Cô bỏ tay ra khỏi chiếc váy bày bộ mặt chán nản mà nhìn người đang muốn đòi co chiếc váy với mình

"Không vui sao?Hai năm gặp lại không ngờ chúng ta vẫn có duyên ghê ha?".Lisa nhìn Cô khuôn mặt vui vẻ

"Là nghiệt duyên thì có!Tôi không đòi co với Cậu...nếu Cậu thích thì Cậu lấy chiếc đó đi Tôi nhường".Cô chán nản Cô chẳng muốn đòi co nhiều với Lisa làm gì

"Cô?Cô là có ý gì hả?"

"Này...Thái độ gì đó?".Chị Khả An cùng Chị My đứng gần đó cũng đi lại chỗ Cô khi Cô vừa bị Lisa đẩy ra sau

"Thôi bỏ đi Chị...chúng ta về".Cô cười nhìn hai Chị Cô mệt mỏi với những lần như này chẳng muốn giải thích lơ Lisa đi sang quầy thanh toán

Cô cùng mọi người ra về bỏ Lisa ở đó bộ mặt tối sầm vì tức giận

- - - - -

"Sao lại đóng cửa vậy Nhì?Chưa hết giờ làm mà?".Chị Phương thấy Cô cầm bảng ra treo ngoài cửa ỷ"đóng cửa tiệm" thì vừa khó hiểu vừa ngạc nhiên

"Hôm nay Em cho mọi người nghỉ sớm".Cô cười trừ nhìn Chị Phương ánh mắt hơi nhìn về phía Chị An với Chị My

"À...Tuyệt Phương Cậu ra ngoài mua chút đồ đi về chúng ta liên hoan"

"Đúng vậy hiếm khi quản lý cho nghỉ sớm như vậy?"

"Được...Dương Cậu đi cùng Tôi nhé".Chị Phương cũng gật đầu chẳng suy nghĩ gì nhiều

"Tôi...Tôi ở đây chuẩn bị đồ với An Nhì rồi".Anh Dương bỗng nhiên lạnh lùng nhìn Chị Phương khiến ai cũng kinh ngạc

"Vây Tôi đi mình".Chị Phương khuôn mặt giận dữ nhìn Anh Dương nhưng Anh cố tình chẳng quan tâm đến...Chị Phương tức giận mà đi mình trong miệng vẫn luôn lẩm bẩm "Cậu đúng là Dương đáng ghét..."

Cô cùng hai Chị thay đồ mình mua để mọi người cũng mặc rồi giúp Anh dương chuẩn bị đồ đặc...Chị An chọn cho Anh Dương chiếc áo sơ mi trắng hàng unisex nhìn khá đẹp còn Chị Phương chiếc váy trễ vai dài ngang đầu gối

Sau một hồi chuẩn bị xong chị đợi Chị Phương về là ổn định

"Thay đồ trước khi bước vào?".Cô đặt đồ treo ở ngoài cửa lúc cho Chị Phương

Cũng may gần đó có nhà vệ sinh công cộng nên Chị Phương cũng vừa tò mò đi thay bộ đồ đó

"Bộ đồ này Chị thấy cứ sao s...."

"Surprise"

(bất ngờ chưa).Mọi người thấy Chị Phương đi vào thì hô hào ầm ĩ vui vẻ

"Mọi người làm gì vậy?Hôm nay có sự kiện gì sao?".Chị Phương vừa bất ngờ vừa khó hiểu...nay cũng đầu phải sinh nhật Chị?

"Tuyệt Phương....".Anh Dương đứng sau mọi người ngáp ngừng bước ra gần chỗ Chị Phương

"Cậu làm gì vậy?"

"Chúng ta cũng quen nhau 2 năm rồi đúng chứ?...."

"Ừ..."

"Nghe Tôi nói hết!Chúng ta cũng quen nhau 2 năm rồi...Tôi với Cậu cũng thân thiết nhất trong mấy người làm chung ở đây...Cậu cũng biết Tôi rất quan tâm Cậu không phải kiểu bạn bè bình thường...Tôi cũng thấy Cậu buồn nhiều lần vì chuyện tình cảm chuyện gia đình...bây giờ Tôi không muốn thấy Cậu buồn như vậy nữa...Có thể cho Tôi một cơ hội ở bên cạnh Cậu

quan tâm Cậu với một danh phận khác được chứ?"

"....Tôi...Xin Lỗi...Tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Rắc rối

"Tôi...Xin Lỗi...Tôi..."

"Ý Cậu là sao?...Tuyết Phương...?".Anh Dương nghe Chị Phương nói ngập ngừng áp ứng như vậy thì khuôn mặt thất vọng

"Tôi...Tôi còn nghĩ Cậu thích An Nhi chứ?".Chị Phương chưa hoàn hồn sau những gì Anh Dương nói

"Á....Dạ...đây là mọi người muốn Chị ghen khi thấy Anh Dương thân thiết với em thôi...chứ em với anh không có ý gì đâu".Cô đang bất ngờ với câu trả lời của Chị Phương lại còn nghe Chị Phương nói vậy thì vội vàng giải thích

"Vậy là...Tuyết Phương nhà chúng Tôi cũng có tình cảm với Cậu đó...sau ngày hôm nay nhớ phải quan tâm người ta nhiều hơn nha...Giao Tuyết Phương cho Cậu".Chị Khả An thấy hai người nhìn nhau thẹn thùng trong khi mọi chuyện đều đã phơi bày hết rồi nên ân người Chị Phương về phía Anh Dương mà nghiêm giọng nói giống như mẹ gả con gái đi vậy

"....Ồ...Sau này Cậu chỉ được quan tâm Tôi nếu còn ai khác thì biết tay Tôi".Chị Phương ngại ngần nhìn Anh Dương nói giọng đe dọa

"Ồ....".Anh Dương không nói gì rồi ôm chị Phương vào lòng ấm áp khiến đám ế chúng Cô nhìn mà phát thèm

"Quà cho Hai người...chúc mừng nhé"

"Cảm ơn mọi người nhiều nha"

"An Nhi..."

"Tớ không biết mọi người đang ăn tiệc...tại Tớ thấy quán mờ cửa nên...".Luu Phong ái ngại mặc dù biết là quán Cô đã hết giờ mở cửa nên mới đi vào...

"À...không sao đâu...Đợi chút Tớ đi cùng Cậu".Cô nhìn cái khuôn mặt đang ngại của Luu Phong mà cười

"An Nhi...Em bảo bạn Em chụp giúp chúng ta mấy tấm ảnh đi".Chị My nói hiềm khi mọi người vui vẻ như này với cả mặc đồ cũng giống nhau nữa

"Vậy phiền Cậu chút nhé Phong".Cô cười đưa máy cho Luu Phong Cô cũng muốn có chút kỷ niệm với mọi người

"Hay Em với Luu Phong cũng chụp hình đi hai người cũng mặc phong đồ giống nhau mà".Mọi người chụp xong thì đều nhìn về phía Cô,thấy Cô với Luu Phong khá đẹp đôi muốn nên duyên cho hai người

"Vâng".Cô cùng Luu Phong cũng vui vẻ chụp ảnh Họ giống như hai người thân thiết lâu rồi vậy

"Vậy Em xin phép đi trước mọi người ở lại chơi vui vẻ".Cô lấy túi đeo rồi đi về phía Luu Phong

"Chào mọi người...Em xin phép"

- - - - -

Luu Phong lái xe đưa Cô đến một nhà hàng sang trọng..Cô cũng đến đây một vài lần rồi ở đây đồ ăn cũng rất ngon

"....."

"Cậu sao thế An Nhi?".Thấy Cô đang đi vào cùng mình vui vẻ đột nhiên không đi tiếp thì có chút lo lắng

"Cậu...không biết Tớ với Lisa không hợp nhau sao?".Cô nuốt khan nhìn Luu Phong,chi cần gặp Lisa ở đâu Cô cũng cảm thấy không ổn vì sợ Lisa lại gây chuyện với Cô huống hồ gì lần này lại còn đi ăn chung

"Không sao....Tớ đã chinh nó rồi Cậu đừng lo...mấy lần trước là Tớ không dạy bảo nó Tớ thay nó xin lỗi Cậu"

"Chuyện qua rồi cho nó qua đi ha chúng ta lại đó thôi không hai người đó đợi"

"Chào Chị An Nhi...lâu rồi chúng ta mới gặp mong những lần trước Chị bỏ qua cho Em".Cô vừa đi tới chưa kịp đặt đít ngồi đã nghe cái giọng giả tạo của Lisa lại còn bắt tay với Cô nữa chứ gì mà Chị Chị Em Em Cô nghe là thấy bữa ăn không ngon rồi

"Chào Em..".Cô cũng bắt tay với Lisa nở một nụ cười hết sức miễn cưỡng lâu không gặp gì chứ?vừa với gặp lúc chiều mà đã quên sao?đúng là giả tạo!

"Mọi người gọi đồ ăn chưa?".Luu Phong ngồi xuống cùng Cô nhìn hai người đối diện

"Đợi Cậu...Tớ sắp đói bụng dạ dày rồi".Cậu uống ly nước lọc rồi nói

"Xin lỗi nha...Tại ở quán có chút bận nên Luu Phong đợi Tội hơi muộn xiu".Cô cười trừ nhìn Cậu

"Không sao...Tớ đợi Cậu cả đời được mà!Mọi người chọn món nhé"

Cô nghe Luru Phong nói vậy thì chỉ biết cười coi đó là một lời đùa...còn Cậu khuôn mặt có chút cau có

"Chị An Nhi...Chị thấy Anh trai Em thế nào?"

"...khụ...khụ...".Cô vừa uống nước thì sặc vì nghe câu nói của Lisa...đây là đến dùng bữa chứ đâu phải đến mai mối

"Lo ăn đi...Cậu có sao không?để mình giúp Cậu".Luru Phong lườm Lisa rồi quay sang nhìn Cô trong khi vừa lau miệng vừa một tay giữ áo ở ngực tại áo trễ vai nên khi ăn uống có chút khó khăn

"Cảm ơn Cậu!".Cô được Luru Phong giúp lấy tấm vải che đi chỗ phần ngực đó

"Ăn với mặc...".Cậu nhìn thấy hành động của Luru Phong quan tâm Cô có chút khó chịu lên tiếng

"Cậu đừng nói thế...ở tiệm có tiệc nên ai cũng ăn mặc vậy mà...".Luru Phong biết Cậu rất quan tâm Cô nhưng Luru Phong cũng không thể thấy Cô vậy mà không quan tâm được

"Được rồi...mọi người cứ nói qua nói lại vậy?Vì là người nhỏ tuổi nhất ở đây nên Em mời mọi người một ly...Em mời Anh"

Cậu thấy Lisa mời mình thì cũng đưa ly mời lại khuôn mặt vẫn dửng dưng chẳng quan tâm chỉ có đôi mắt nhìn về phía Cậu nhưng Cậu không hề biết

- - - - -

"Cậu lái xe về cẩn thận nhé...Tạm biệt".Cô được Luru Phong đưa về lên nhìn sang Cậu với Lisa đang ngồi phía sau không chút quan tâm

"Lisa...Lái xe về đi...Anh với Bảo Lâm có một chút chuyện muốn nói với nhau".Cậu đi tới bãi cỏ gần đấy rồi dừng xe để Lisa lái về

"Có chuyện gì vậy?Sao lại bày bộ mặt như thế?".Cậu đứng nhìn Luru Phong sống cũng nhau lâu rồi Cậu ít thấy Luru Phong bày bộ mặt khó coi như vậy

"Cậu...với An Nhi..."

"Tớ...với An Nhi chỉ là bạn bè bình thường Cậu đừng quan tâm...".Cậu không quan tâm Luru Phong hỏi vậy là có lý do gì

"Vậy sao?Bạn bè bình thường mà Cậu với An Nhi...hôn nhau sao?...Cậu định giấu Tớ tới bao giờ?".Luru Phong cười khổ nghĩ lại cái cảnh đó không biết bản thân nên vui vẻ hay đau lòng nữa...hôm đó Luru Phong cũng chẳng biết sao lại muốn đến gặp Cô rồi thấy cái cảnh đó...thật chua xót mà

"Cậu...?...Tớ...Tớ...thật ra mọi chuyện đều có lý do của nó...Tớ xin lỗi".Cậu nghe vậy thì bất ngờ không biết nói như nào...Cậu biết người bạn thân của mình cũng có tình cảm với người con gái mình thương nhưng Cậu không biết phải làm sao để mọi người đều thấy thoải mái

"Vậy lý do là gì...?Không thể nói cho Tớ biết sao?"

"Thật ra...Tớ với An Nhi biết nhau từ năm 16 tuổi Tớ với Cậu ấy học cùng lớp cùng bàn lại gần nhà nên cũng thân thiết và lại lúc đó...Cậu ấy nói thích Tớ...dần dần Tớ cũng có tình cảm với Cậu ấy...Chỉ là chưa kịp nói ra thì Bố Mẹ sắp xếp cho sang bên Úc du học...lúc đó An Nhi đang bệnh nhưng biết Tớ đi du học nên tới sân bay tìm Tớ rồi kiệt sức mà ngất...cũng vài một số lý do trước đó nên An Nhi bị mất trí nhớ tạm thời...Tới bây giờ Cậu ấy cũng chưa nhớ hẳn ra Tớ là ai...nên Tớ chỉ có thể quan tâm Cậu ấy như bây giờ...".Cậu giọng khàn khàn nói khuôn mặt buồn rầu Cậu thực sự chẳng bao giờ muốn kể lại hay nghĩ lại mấy chuyện như vậy một lần nào nữa cả

"Vậy sao bây giờ Cậu không theo đuổi lại Cậu ấy đi chứ...?"

"Tớ cũng muốn vậy...nhưng Tớ sợ bây giờ Tớ với Cậu ấy đến với nhau...đến khi An Nhi nhớ lại mọi chuyện Tớ sợ Cậu ấy sẽ giận Tớ rồi không quan tâm đến mối quan này nữa...".Cậu cười chua xót điều đó là điều Cậu sợ nhất và đắn đo nhất

"Cậu...Cậu đó là ích kỷ đó Cậu hiểu không?Cậu chỉ biết sợ này sợ kia lo này lo kia...sao Cậu không nghĩ đến cảm nhận của An Nhi chứ?".Luru Phong nghe vậy thì bực bội nắm cổ áo Cậu cấu gât dùng lực mà ấn Cậu ra sau

"Nhưng Tớ không còn cách nào cả?".Cậu cũng bực bội mà quát lớn Cậu cũng đâu muốn vậy chứ

"Nếu Cậu còn không biết nắm bắt cơ hội thì Tớ không chắc Cậu sẽ có được An Nhi nữa đâu".Luru Phong chỉ tay vào mặt Cậu tức giận nói rồi bỏ về...từ lúc quen nhau tới bây giờ Luru Phong với Cậu chưa bao giờ lớn tiếng với nhau dù một lần nhưng lần này thì không thể bình tĩnh nói chuyện với nhau được rồi...

Nhà Luru Phong...

"Sao Anh về muộn vậy?không ngủ đi còn lấy rượu uống...Em mách Mẹ đó nha".Lisa ở trong phòng mình lo lắng thấy Anh mình về thì đi lại xem tâm trạng Anh như nào...đối với người khác Lisa có thể không hiểu chuyện luôn gây sự nhưng đối với Anh trai mình thì khác Lisa rất thương Anh mình Anh luôn là người hiểu mình và cũng rất quan tâm mình nên Lisa luôn muốn Anh vui vẻ chứ không bao giờ muốn thấy Anh buồn rầu nhưng từ khi gặp An Nhi...Anh trai Cô không còn vui vẻ nhiều nữa

"Em về phòng ngủ đi đừng lo cho Anh...Anh ổn!".Luru Phong ngồi xuống ghế mệt mỏi tâm trạng chẳng mấy ổn định

"....Anh có chuyện gì vậy hả?...nói cho Em biết đi".Lisa nhìn Anh mình mà phẫn nộ Lisa rất ghét khi thấy Luru Phong như vậy

"An Nhi...Anh bỏ lỡ Cô ấy rồi..."

"Anh vì một người con gái mà như vậy sao?ngoài kia thiếu gì những cô gái khác...".Lisa như phát điên lên Cô chưa từng thấy Anh mình vì một người con gái mà phải rơi nước mắt đau khổ như vậy

"Em về phòng đi...Em không hiểu đâu".Luru Phong mệt mỏi mà day day hai bên thái dương

"Em sẽ không để yên cho cô ta đâu".Lisa nhìn Anh mình khuôn mặt cấu gât rồi bước ra khỏi phòng

"Nếu Em làm gì An Nhi Anh không để yên cho Em đâu...Lisa...".Luru Phong nói vọng theo dáng Lisa đang khuất dần nhưng trong vô vọng đến đứng vững cũng không thể...chẳng còn sức lực đâu mà chạy theo Lisa

- - - - -

"Theo Cô ta cho Tôi...."

Tại bệnh viện

"Có Bác sĩ Lâm ở đây chứ?".Cô đi tới quầy y tá cười nói Cô muốn gặp Cậu để nói một vài chuyện

"Bác sĩ Lâm đang trong phòng làm việc ạ"

"Cảm ơn Cô"

"Bảo Lâm...Cậu rảnh chứ?".Cô gõ cửa rồi đi vào trong

"Không thấy Tôi đang làm gì sao?hỏi thừa".Cậu vừa đọc tài liệu vừa nói với Cô nhưng thực sự thấy Cô Cậu lại nghĩ đến cái chuyện hôm qua Cậu với Lưu Phong gây sự...cả đêm qua suy nghĩ Cậu chưa biết phải nói những gì với Cô

"Tôi có một số chuyện muốn nói với Cậu..."

"Có chuyện gì nói đi...Tôi bận"

"Cậu với...Lisa...có quan hệ gì sao?...hai người thân thiết vậy?".Cô nắm chặt tay mới dám hỏi Cậu...Cô cũng sợ câu trả lời của Cậu...

"Cậu không phải thân thiết với Lưu Phong sao?Quan tâm chuyện của Tôi làm gì?"

"Cậu...Lê Hoàng Bảo Lâm...Tôi cũng 20 tuổi rồi cũng chẳng còn là trẻ lên 3 hay là đứa trẻ năm 16 tuổi lúc nào cũng theo Cậu mặc Cậu không quan tâm..Bây giờ cả hai cũng trưởng thành rồi Tôi nói thích Cậu...Cậu thích thì Cậu nói không thích Cậu cũng phải nói một câu với Tôi chứ?Cậu làm vậy là vì cái gì chứ?".Cô bức bối mà quát lớn Cậu tưởng ngày nào Cô cũng hoạt bát vui vẻ vậy là Cô không quan tâm tới sao?

"...Tôi....".Cậu thấy tâm trạng của Cô như vậy nhưng không biết phải nói như nào

Cô bắt lực với Cậu trong hoàn cảnh này Cậu cũng chẳng nói với Cô một câu hoàn chỉnh hay một câu từ chối gì...cười chua xót mà chạy ra khỏi bệnh viện...

Rầm...

"Mấy người là ai?".Cô cứ như vậy chạy ra khỏi bệnh viện mà chẳng để ý đến mọi thứ xung quanh

"Bắt Cô ta lên xe..."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

"Mấy người là ai...?sao lại bắt Tôi...?Các người có ý gì hả?".Cô ngồi trên xe bên cạnh là hai người đàn ông mặc đồ đen bịt mặt...tay Cô bị trói khiến Cô vừa sợ hãi vừa không hiểu lý do tại sao họ lại bắt Cô chứ?

"Nhét rỏ vào miệng Cô ta hay cho Cô ta ngất đi các Anh không thấy ồn ào sao?"

"Li.....ừ.....thả tôi r...."

(

"Bảo Lâm...Tớ Thích Cậu..."

"Thích Tôi?...Xin Lỗi Tôi không có hứng thú với chuyện yêu đương!"

"Bảo Lâm...Cậu sẽ mãi đối tốt với Tớ như bây giờ chứ?"

"Nếu Cậu muốn Tôi mỗi ngày một tốt với Cậu hơn"

"Quà sinh nhật muốn cho Cậu"

"Đây là móc khóa đôi Tôi với Cậu mỗi người một chiếc"

"Nếu có một ngày Tôi không đi học cùng Cậu rồi xa Cậu thì sao?"

"Nếu vậy Tớ sẽ giận Cậu không nói chuyện với Cậu nữa...vì Cậu chưa nói gì mà đã muốn rời xa Tớ...Tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho Cậu?"

"Sau này có chuyện gì cũng phải lo cho sức khỏe của mình trước rõ chưa?"

"Bảo...Bảo Lâm...được đề xuất nhận học bổng đi du học ở Úc...nên sẽ không học cùng chúng ta nữa..."

)

"BẢO LÂM....".Cô bị cho thuốc mê nên đầu óc mơ màng trong giấc mơ Cô nhìn thấy những hình ảnh trong suốt hơn 2 năm nay Cô đều mơ thấy chỉ là không rõ mặt mũi...còn bây giờ Cô đã biết rõ được người đó là ai từ cái móc khóa đến chiếc vòng cổ Cô hay đeo cũng là do Cậu tặng...sau những hồi ức đó Cô mới tỉnh dậy mà gào tên Cậu nghĩ tới những điều đó hai dòng nước mắt chảy không ngừng nghỉ

Trong căn nhà hoang vắng có mấy ánh sáng đèn ngủ chẳng biết được ngoài bầu trời còn sáng hay đã tối...tâm trạng Cô chẳng mấy ổn định Cô nhớ Cậu rất nhớ Cậu mặc dù Cô biết Cậu ở ngay bên cạnh mình nhưng bây giờ Cô chỉ muốn thấy Cậu được ôm Cậu

"Có ai không?thả Tôi ra...."

- -----

"Alo....Bà Chủ ạ....Cô chủ An Nhi...đi đâu từ sáng tới giờ chưa về?Ở tiệm cũng gọi điện nói hôm nay Cô chủ không đi làm...Tôi có gọi điện cho Cô chủ nhưng thuê bao..."Bác quán gia sau khi nhận được cuộc điện thoại từ tiệm tâm trạng bỗng lo lắng có chút điều gì đó không lành nên gọi điện cho Mẹ Cô

"Sao...?Bác đã gọi lại cho Con bé chưa...?Con bé đi đâu được chứ...?".Mẹ Cô đang bàn công việc nghe vậy thì hết hoảng

"Dạ rồi...nhưng Tôi không gọi được cho Cô chủ...Sáng nay Cô chủ ra ngoài không nói gì với Tôi cũng không nhờ tài xế đưa đi..."

"Con bé đi đâu được chứ...?Bác nói mọi người ở nhà...nếu có thông tin gì của Con bé nhớ báo lại cho Tôi..."Mẹ Cô nghe vậy thì đứng ngồi không yên khuôn mặt đang vui vẻ bỗng nhiên trở nên lo lắng

"Vâng...Bà chủ"

"Có chuyện gì vậy?".Bố Cô thấy sắc mặt Vợ mình không tốt chút nào nên đi lại đỡ Vợ mình ngồi xuống ghế

"An Nhi...Con bé không biết có bị làm sao không nữa...Quán gia nói Con bé đi từ sáng chưa về nhà tiệm cũng không đến gọi điện thì thuê bao...Anh mau tìm Con bé về cho Em đi nếu nó có mệnh hệ gì Em sẽ không sống nổi mất....".Mẹ Cô kể hết cho chồng mình nghe mà khóc nức nở mọi chuyện khác Mẹ Cô có thể mạnh mẽ nhưng chuyện của người trong gia đình thì Mẹ Cô không thể mạnh mẽ mà giải quyết nổi..

"Được rồi...Đề Anh lo...chuyện kí hợp đồng hẹn khi khác nhé...Bây giờ gia đình Tôi có chuyện cần giải quyết trước...Thư kí giúp Tôi tiếp họ".Bố Cô đi lại bàn khó xử nói với bên đối tác rồi khẩn trương đưa Vợ mình về

"Bác...có chuyện gì vậy ạ?".Luu Phong cũng vừa đi từ cửa vào Công ty nhà Cô để bàn về hợp đồng thấy Mẹ Cô có vẻ không ổn thì vội đi lại

"An Nhi...Con bé bị mất tích rồi...Cô Chủ không liên lạc được với nó...Cháu có biết nó ở đâu không?".Mẹ Cô đi lại cầm tay Luu Phong ánh mắt cầu khẩn

"Cháu...*Em sẽ không để yên cho Cô ta đâu*...Hai Bác cứ bình tĩnh Cháu sẽ tìm An Nhi về cho Hai người...Đề Cháu gọi cho Bảo Lâm xem sao nhé...Bác đưa Bác gái về nghỉ ngơi đi ạ Cháu thấy Bác ấy có vẻ không được ổn cho lắm".Luu Phong nghe Mẹ Cô nói vậy thì lại nghĩ đến câu hôm qua Lisa nói với mình không biết là thật hay mơ nhưng cũng có cảm giác không an tâm

"...Vậy cũng được vậy phiền Cháu có tin tức nhớ gọi cho Chú nhé"

"Vâng...vậy cháu đi trước".Luu Phong cúi đầu chào rồi vội đi lấy xe lái tới bệnh viện của Cậu

"Bảo Lâm...An Nhi không ở chỗ Cậu sao?".Luu Phong vừa tới cửa bệnh viện thì thấy Cậu cũng đang đi ra

"Không có...Lúc sáng Cậu ấy có đến tìm Tôi...".Cậu nghe vậy không hiểu chuyện gì?

"Sau đó..."

"Lúc đó Cậu ấy cúi gập với Tôi...Tôi không biết nói sao...rồi Cậu ấy bỏ đi...Có chuyện gì sao?"

"Cậu...Tôi đã nói Cậu nếu không biết nắm bắt cơ hội Cậu sẽ không có An Nhi nữa đâu rồi mà...Sao Cậu còn làm vậy hả?Cậu có biết An Nhi mất tích rồi không hả?".Luu Phong tức giận dùng lực đâm vào khoe miệng Cậu khiến Cậu chảy máu nhìn thấy bộ dạng Cậu mà Luu Phong càng bất lực

"Cậu nói sao?An Nhi...Cậu ấy...giờ ở đâu?".Cậu bị cú đâm của Luu Phong ngồi dưới sàn nghe vậy thì cố gắng ngồi dậy

"Cậu hỏi vậy Tôi biết nói sao?...Cậu xem lại camera ở bệnh viện xem có manh mối gì không?...Tôi sẽ đến tiệm hỏi mọi người".Luu Phong suy nghĩ nói với Cậu rồi mau lái xe đi...Anh sợ suy nghĩ của mình là đúng!

Cậu cũng vội chạy đến phòng an ninh xem lại camera...Các cô y tá ở đó thấy vậy cũng không hiểu chuyện gì hôm nay Cậu định nghỉ sớm hẹn Cô ra để nói chuyện nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy....

"Alo...Lisa...Em đang ở đâu?Có phải Em đang bắt giữ An Nhi đúng không?".Luu Phong vừa lái xe vừa gọi điện cho Lisa khuôn mặt đang tối sầm lại vì lo lắng xen lẫn tức giận

"Anh làm gì phải quát tháo như vậy chứ?...dù sao cũng là chuyện của Em...Anh đừng có xen vào".Lisa nghe giọng của Anh mình có chút sợ hãi nhưng Cô làm như vậy chỉ vì muốn tốt cho Anh mình thôi...

"Lisa...Nếu Em làm gì An Nhi thì đừng có trách Anh...Alo...Lisa..."Luu Phong nghe em gái mình nói vậy thì tức giận tay đập mạnh vào tay lái gần xanh trên trán nổi lên

"ting...ting...".Luu Phong cứ lái xe vòng quanh mà tìm Cô và Lisa đột nhiên điện thoại hiển thị định vị của Lisa khuôn mặt có chút dần ra...Luu Phong phút chốc quên mất mình từng gắn định vị trong điện thoại Lisa để mỗi lần Lisa ham chơi không về nhà Anh có thể đến đưa về

Luu Phong cũng nhanh gửi định vị cho Cậu rồi lái xe tới đó trước...Cậu ở phòng an ninh cũng nhìn thấy chiếc xe màu đen cùng hai người đàn ông bị mặt bắt Cô lên xe khuôn mặt đen lại vừa tức giận vừa cảm thấy có lỗi với Cô

Nhận được tin của Luu Phong Cậu cũng nhanh lái xe đến địa chỉ đó...

"Tôi sẽ không để Cậu một mình như vậy nữa đâu An Nhi!"

- ----

"Tĩnh rồi sao?" Lisa tắt điện thoại của Anh mình thì đi vào xem Cô thế nào thấy Cô gầy gù muốn thoát đi lại gần khoanh tay trước ngực mà nhìn Cô

"Lisa?...tại sao Cô phải làm vậy?....".Cô nhìn Lisa Cô biết cả 2 không ưa nhau nhiều lần xảy ra xích mích những cũng đâu thể vì vậy mà bắt Cô như vậy?chuyện đó cũng qua rồi mà?

"Vì sao?Cô không biết sao?...Cô có biết Anh tôi vì Cô mà không còn vui vẻ như trước không hả?Chẳng lẽ Cô không cảm nhận được tình cảm Anh tôi dành cho Cô sao?...".Lisa như phát điên khi thấy Cô giả vờ như không biết chuyện gì?chỉ cần thấy Cô Lisa lại nghĩ đến Anh trai mình đã rơi nước mắt thêm cả đau khổ thì Lisa không chịu được

"Tôi?...?".Cô nghe vậy không biết nói sao...Cô cũng cảm nhận được tình cảm Lưu Phong dành cho mình nhưng chỉ nghĩ đơn giản Cô không quan tâm tới điều đó...

"Tôi sao?...Cô không biết nguy hiểm nữa đúng không?...Cô không xứng đáng để Anh tôi thích..."

"Lisa...bình tĩnh...chúng ta có thể nói chuyện nhẹ nhàng với nhau mà...mặc dù đó là chuyện giữa Tôi với Lưu Phong..Cô đâu nhất thiết phải làm vậy với Tôi..."

"Sao rồi?".Lưu Phong vừa tới nơi thì Cậu cũng lái xe tới

"Bây giờ vào đó nếu có người Cậu sẽ đánh lạc hướng bọn họ...còn Tổ sẽ tìm..Lisa sau đó Cậu đến đưa An Nhi đi".Lưu Phong nhìn xung quanh rồi nhìn Cậu,Anh nghĩ nếu không đồng thì cũng có một vài người ở đó canh chừng Cô

"Lisa?...Sao Em Cậu lại có mặt trong chuyện này...?"

"Đừng nhiều lời nữa...Tổ sẽ giải thích với Cậu sau...hành động thôi"

Ràmmmm...

Không ngoài suy đoán của Lưu Phong ở bên trong có hai tên bị mặt đang đứng đối diện với hai người họ...

"Như đã tính...".Lưu Phong đưa mắt nhìn xung quanh thấy bóng dáng quen thuộc là Em gái mình đang đứng xa chỗ bóng tối kia thì vỗ vai Cậu

"Được"

Nói rồi mỗi người một việc Cậu mặc dù không giỏi võ nhưng chỉ biết đôi chút coi như bảo vệ mình...

Còn Lưu Phong cũng đánh cho người ta lạc hướng để chạy đến chỗ Cô và Lisa

"Cô?...Cô còn nói vậy được sao?"

"Lisa...dừng tay...Em làm gì vậy hả?".Lưu Phong không rõ hai người đã nói chuyện gì nhưng lúc đó thấy Lisa đưa tay định tát Cô thì chạy vội lại nắm cổ tay Lisa mà quát mắng

"Anh?...Em chỉ là muốn cho Cô ta một bài học thôi...Vì Cô ta mà Anh phải khổ sở có đáng không?".Lisa cũng vì giọng nói của Anh trai mà giật mình...Lisa cũng không hiểu tại sao Anh lại biết chỗ này?

"Con bé này..."

"Lưu Phong..Cậu đừng lớn tiếng với Lisa...Lisa nói đúng lỗi một phần cũng do Tổ...".Cô cố đứng dậy nắm khuỷu tay Lưu Phong giọng khàn khàn...thật ra lúc Cô tỉnh Cô đã cố gắng cời trói ra để tìm chỗ thoát nhưng có người canh nên phải giả vờ như không để xem người bắt Cô là có ý gì?

"Cậu không sao chứ?Tổ đưa Cậu tới bệnh viện kiểm tra nhé".Lưu Phong nghe giọng Cô thì quay sang đỡ Cô nhìn sắc mặt Cô mà lo lắng

"Tổ không sao...Cậu đừng lo..."

"An Nhi...Cậu có sao không?Tôi xin lỗi...Tôi sẽ không để Cậu xảy ra chuyện gì nữa đâu...Tôi hứa!".Cậu xù hai người kia xong thì chẳng còn nhiều sức lực cố chạy tới chỗ Cô nhìn thấy Cô như vậy mà xót xa ôm Cô vào lòng mặc cho Cô đang đứng gần Lưu Phong...

"Bảo Lâm...Cậu đi sao không nói với Tổ hả?Có biết Tổ lo cho Cậu lắm không?...Tổ...".Cô thấy Cậu thì nước mắt không khỏi dâng trào ôm chặt lấy Cậu...Cô thực sự nhớ Cậu của trước kia

Lưu Phong đứng nhìn hai người tình cảm mà chỉ biết nở nụ cười chua xót không biết nên vui hay buồn...

"Cậu nhớ lại rồi sao?".Cậu nghe Cô trách móc thì không khỏi bất ngờ

"Anh thấy chưa....?Vậy mà còn có tình cảm với Cô ta?".Lisa thấy cảnh tượng vậy nhìn Anh mình mà tức giận...

"Không nói linh tinh...An Nhi Tổ thay con bé xin lỗi Cậu..."

"Cậu đừng nói vậy...Tổ cũng phải cảm ơn Lisa vì giúp Tổ nhớ lại mọi chuyện...Chắc cũng muộn rồi chúng ta về đi nhé".Cô nhìn Lưu Phong mà càng cảm thấy khó xử,Cô không biết phải nói gì với Lưu Phong cho cả hai đều thoải mái

"Tổ sẽ về nhà Cậu thay Con bé xin lỗi Cô chứ"

"Không cần vậy đâu..."

"Nếu không Tổ sẽ thấy áy náy lắm"

"Anh?Anh đâu nhất thiết phải làm vậy?Dù sao cũng là lỗi của Cô ta mà".Lisa nhìn Anh mình tức giận

"Về sẽ xử lý Em sau"

- ----

"Bố Mẹ...An Nhi sao rồi?Có tin tức của Con bé chưa?".Chị Như sau khi biết tin mặc cho đang có cuộc họp quan trọng cũng bỏ lại mà chạy về nhà khuôn mặt hốt hải

Bố Mẹ nhìn Chị Như lắc đầu ai cũng bắt an,Mẹ thì phải dựa vào người Bố chứ không thể ngồi vững được vì lo lắng

"Ông Bà chủ...An Nhi về rồi ả".Mọi người giúp việc một nửa ở trong nhà một nửa ở ngoài cổng mong rằng Cô về...thấy Cô được Cậu với Lư Phong đưa về quần gia vui vẻ chạy vào nhà khuôn mặt ai cũng niềm nở bớt đi vài phần lo lắng cho Cô

"An Nhi..."

"Bố Mẹ...Chị...Con Xin Lỗi để mọi người lo lắng rồi".Cô được Cậu dìu vào nhà thấy mọi người ai cũng lo lắng thì đi lại ôm lấy Bố Mẹ

"Con có sao không?...là ai làm vậy với Con?"

"Dạ...Cháu thay mặt Em gái cháu Xin Lỗi Cô Chú và An Nhi...là do Cháu không dạy bảo Con bé tốt".Lư Phong nói rồi cúi mặt xuống về tội lỗi vừa lo lắng

"Là Lisa sao?...Cái Con bé đó...Gia đình họ sẽ không được yên ổn đâu".Mẹ Cô nghe vậy thì tức giận Lisa nhiều lần đã gây sự với Cô nhưng khi đó còn nhỏ chưa hiểu chuyện bây giờ càng trưởng thành càng ngang bướng

"Mẹ...Mẹ đừng làm gì ảnh hưởng đến gia đình Cậu ấy...dù sao Lư Phong cũng là người cứu Con mà".Cô nắm tay Mẹ mình mà năn nỉ,dù sao lỗi cũng một phần do Cô mà ra...

"...Lư Phong cháu nhớ dạy bảo lại Lisa cho tốt đừng để cô lần sau".Bố Cô thấy Vợ mình không nói gì thì lên tiếng cảnh cáo

"Vâng...Cháu hứa!Vậy...Cháu xin phép".Lư Phong gật đầu tạm biệt mọi người rồi ra về

"Bảo Lâm..Cậu ngồi đây đi!Lư Phong...Tớ tiễn Cậu".Cô liếc nhìn Cậu rồi chạy theo Lư Phong

"Cậu không cần tiễn Tớ đâu...Cậu cũng còn chưa khỏe hẳn mà...vào trong nghỉ ngơi đi"

"Lư Phong...Tớ...Xin Lỗi nhé".Cô dừng lại không bước theo Lư Phong giọng nói khàn khàn ánh mắt không dám đối diện với Lư Phong

"Chờ ơi...Có gì mà xin lỗi chứ?đâu phải lỗi của Cậu...người cảm thấy có lỗi là Tớ mới đúng".Lư Phong nhìn Cô cười trong nụ cười có chua xót nhưng vẫn phải tỏ ra thư thái để Cô không cảm thấy áy náy

"Cậu đừng cố dối lòng như vậy?Tớ biết Cậu có tình cảm với Tớ do Tớ mà nhiều lần Cậu buồn không còn vui vẻ như trước...Cảm ơn Cậu đã dành tình cảm cho Tớ nhưng cũng Xin Lỗi Cậu"

"Cậu đừng nghe Lisa nói vậy...Nó chỉ..."

"Vài hôm nữa Tớ về Việt Nam rồi...vậy nên chúng ta đừng nghĩ tới mấy chuyện buồn nữa nhé...Khi nào rảnh thì qua Việt Nam chơi Tớ sẽ đón tiếp Cậu chu đáo...Chúng ta làm bạn vui vẻ nhé".Cô biết Lư Phong muốn giấu trong lòng nhưng càng làm vậy Cô càng thấy áy náy...khi trên xe về nhà Cô cũng suy nghĩ kĩ điều này mới nói với Lư Phong

"Vậy...chúc Cậu với Bảo Lâm hạnh phúc nhé..."

"Ôm một cái".Cô cười trong lòng thoải mái đi lại đột nhiên đi lại ôm Lư Phong...cái ôm cho tình bạn tốt hơn.Lư Phong cũng ôm Cô cười vui bớt đi đôi chút nỗi buồn

Cô vào nhà tâm trạng thoải mái vui vẻ đi sang ngồi bên cạnh Mẹ

"Con đói không?Mẹ kêu quần gia làm đồ ăn cho Con nhé".Mẹ Cô vui vẻ thấy Cô không sao cũng an lòng vừa Cậu cũng nói hết mọi chuyện với Bố Mẹ Cô nên Họ cũng cảm thông vài phần cho Lisa

"Dạ thôi ả...Bố...Mẹ Con muốn về nước".Cô suy nghĩ kĩ điều này rồi mới dám nói với Bố Mẹ Cô cũng nhớ lại hết mọi chuyện rồi nên không còn thấy băn khoăn gì nữa với lại Cô xa mọi người ở đó lâu vậy rồi

".....Bây giờ Con cũng trưởng thành rồi vậy nên quyền quyết định sẽ do Con nhưng nếu có khó khăn cứ nói với Bố Mẹ nhé...Khi nào Con về nước?"

"Vài hôm nữa ả...Con muốn sắp xếp mọi chuyện ở đây ổn thỏa rồi sẽ quay về"

"Có cần Chị về cùng Em không Nhi?".Chị Như ở trong bếp mang đĩa trái cây với ly sữa ra cho Cô

"Dạ...Chị ở đây còn bận nhiều việc mà...dù sao về nhà cũng có Bố Mẹ ở đó chăm sóc Em...Mọi người cứ ở đây lo công việc đi ả...đừng lo cho Con nhé"

"Cũng muộn rồi...Cháu xin phép Cô Chú Cháu về".Cậu thấy gia đình Cô nói chuyện vui vẻ thì không muốn làm phiền nữa

"Tớ tiễn Cậu".Cô đi ra cùng Cậu miệng luôn nở nụ cười

"Cậu về nước một mình sao?".Cậu cùng Cô đi ra tới trước xe mới lên tiếng

"Chứ không lẽ nửa mình".Cô nhìn Cậu,Cô phải làm mặt thật căng tỏ ra giận dỗi Cậu ai bảo Cậu đi không nói trước với Cô chứ?

"Cậu làm gì vậy hả?"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Bất ngờ

"Cậu làm gì vậy hả?"

"Tôi xin lỗi...từ giờ Tôi sẽ không để Cậu phải buồn hay xảy ra chuyện gì nữa đâu...đừng giận Tôi nữa".Cậu thấy Cô giận đối thì ôm Cô vào lòng mà nhận lỗi

"Cậu hứa đó nhé".Cô bị Cậu ôm có chút giật mình nhưng rồi cũng vui vẻ

"Tôi cùng Cậu về nước nhé"

"Ừm"

"Được rồi vào nhà đi chẳng lạnh...Cậu phải nghỉ ngơi đi".Cậu xoa đầu Cô hạnh phúc

"Ồ...Cậu lái xe cẩn thận...Tạm biệt"

"Tạm biệt"

Cô nhìn Cậu ánh mắt chẳng muốn rời xa chút nào...Cô biết Cậu ở bên cạnh Cô được một thời gian nhưng bây giờ mới là vui vẻ hạnh phúc nhất

"Sao giờ Anh mới về?".Lisa ở trong phòng Anh mình đi đi lại lại,chỉ là tới xin lỗi thôi mà làm gì phải lâu như vậy?

"Em...Em có phải bị Anh chiều hư rồi nên càng ngày càng ngang bướng không hả?có biết chi chuyện này mà gia đình ta sắp lâm vào hoàn cảnh khó khăn không?Anh sẽ nói Bố Mẹ cho Em sang Châu Phi ở cho Em biết thế nào là khổ sở để Em bỏ cái tính ngang bướng này đi".Luru Phong về phòng một hồi lại còn nghe cái giọng đang muốn trách móc Anh thì lên tiếng ánh mắt nhìn Lisa thất vọng

"Anh...Anh dám làm vậy với Em sao?"

"Nếu Em còn thái độ vậy với An Nhi thì Anh không chắc!...mà dù muốn Em cũng không thể làm vậy với An Nhi nữa...Cô ấy chuẩn bị về Việt Nam rồi!Thôi về phòng đi".Luru Phong day day thái dương nhìn Lisa rồi nằm lên giường một hồi

Lisa nhìn Anh mình rồi quay về phòng...khuôn mặt trầm tư khó hiểu

- ----

"An Nhi Cháu đi đâu vậy?".Sau cái chuyện xảy ra hôm qua mọi người trong nhà ai cũng lo lắng cho Cô hơn sợ Cô lại bị vậy một lần nữa...

"Cháu đến Công ty Chị Như ạ!Bác đừng lo lắng Cháu không sao".Cô vừa đi xuống dưới nhà nhấp môi ly sữa Bác quân gia cầm trên tay rồi cứ từ từ mà rời đi

Cô muốn đến Công ty Chị Như để nhờ Chị Như một vài chuyện với cũng muốn ngắm nghía Công ty Chị lần nữa...

"Chào Chị".Cô đến Công ty Chị chào mấy Chị tiếp tân rồi đi thẳng lên phòng Chị vốn dĩ ở đây mọi người cũng quen biết Cô thường hay qua tiệm Cô mua cafe

"Chà...Giám đốc của chúng ta coi bộ bận lắm nhỉ?Chắc không rảnh tiếp đón ai đâu ha?".Cô gõ cửa rồi đi vào thấy Chị Như đang mày mò làm mấy mẫu thiết kế mới thì đi lại giọng nói trêu đùa ngồi xuống ghế đối diện Chị Như tay vu vơ nghịch con lật đật để trên bàn

"Ồ...vậy cho hỏi con gió nào đưa Bà chủ của tiệm cafe nổi tiếng đến đây vậy?Vinh dự!Vinh dự!".Chị Như đang mải loay hoay làm mẫu thiết kế nghe vậy cũng trêu đùa Cô nói rồi đứng dậy tay để lên ngực bên trái cúi người lễ phép

"Hi...Em đến nhớ Chị chút chuyện....Không biết Giám đốc có rảnh không vậy ta?"

"Giám đốc rất vinh dự được chào đón Bà chủ...Bà chủ có chuyện gì cần nhờ vả cứ nói ạ"

"Chị này...Chẳng qua Em muốn nhờ Giám đốc đến shop chọn cho mấy món đồ với ra mặt giảm giá cho dù sao dạo này cũng túng thiếu quá không có tiền mua đồ ý mà".Cô nhìn Chị cười lâu ngày không trêu đùa Chị không ngờ Chị còn biết trêu đùa Cô như vậy...

"Vâng vinh dự rồi...Đi thôi".Chị Như vẫn trêu đùa Cô nhưng cũng nhanh lấy túi rồi cùng Cô đi ra ngoài cũng ít khi Cô cùng Chị đi sắm đồ như vậy

"Chào Giám đốc".Chị Như đưa Cô tới trung tâm mua sắm ở đó cho một Shop bán thời gian phụ kiện rất sang trọng nổi tiếng đứng tên của Chị Như,nhân viên thấy Chị thì đều lễ phép cúi chào ai cũng rất ngưỡng mộ Chị 23 tuổi đã có nhiều Shop cửa hàng nổi tiếng lại thêm cả xinh đẹp nữa

"Chào mọi người làm việc đều ổn chứ?".Chị Như cũng niềm nở hỏi thăm,nói trắng ra mỗi Shop chị có thể ghé qua nhiều nhất là 2 lần vì đều do quản lý của Chị đi theo dõi đến các Shop còn Chị bận việc ở Công ty nên không thể gặp họ nhiều như những Giám đốc Công ty khác

"Ồn ạ"

"...Vậy mọi người làm việc đi!Em thích chọn đồ như thế nào?Chọn cho Ai?".Chị Như nhìn nhân viên gật đầu cho mọi người giải tán rồi quay sang nhìn Cô

"Em muốn chọn ít đồ cho Mọi người trong nhà,ở tiệm với Luru Phong...Coi như quà tạm biệt...".Cô xoay một vòng nhìn mọi thứ ở đây đầu óc mơ hồ,Cô muốn dù xa mọi người nhưng vẫn được có nhiều kỉ ức kỉ niệm đẹp ở đây

"Ừmmm...Ồ tiệm Chị cũng gặp qua mọi người một lần...Ồ nhà thì đều là người quen như là người một nhà vậy...Chị dẫn Em sang xem một số đồ này Chị nghĩ mọi người sẽ hợp và thích nó"

Chị dẫn Cô tới kệ để giày dép,túi và trang sức cho Cô lựa chọn...Cô nhìn mọi thứ đều thích Cô nhớ không nhầm lần đầu Cô mới tới đây vì Cô chỉ tới mấy Shop nhỏ của Chị thôi

"Công nhận Chị của Em giỏi ghê ta"

"Chị thấy mấy bạn nữ ở tiệm Em có thể chọn cho họ túi,giày cao gót...còn mọi người ở nhà có Bác quân gia với mấy người nữa có thể chọn vòng cổ hoặc vòng đeo tay còn Khả Nghi thì chọn cho Con bé chiếc túi hoặc một chiếc váy nào đó"

"Còn nam thì chọn cho Cậu bạn ở tiệm một đôi giày hoặc áo...Bác tài xế thì chọn cho Bác đôi giày da màu đen hoặc nâu gì đó...Còn Luru Phong Em tự chọn..."

Cô đơ vai gầy nhìn Chị Như đúng là nhà thiết kế nổi tiếng có khác...Chắc...Chị cần gấp mặt dù ít nhất một lần mà có thể chọn đồ thích hợp cho Họ...bái phục!bái phục!...

"Sao Cô nương?Chị mà để Em chọn chắc hết ngày Em còn chưa chọn xong nên nhĩ".Chị Như nhìn Cô cười khi mặt Cô đang đơ ra nhìn Chị không chớp mắt

"Biết vậy...Em theo Chị học thiết kế rồi chọn đồ nhanh-gọn-lẹ"

"Con bé này...Chẳng phải Em làm đồ ăn đồ uống ngon đó sao?Chị muốn vậy đâu có được".Chị Như khoác vai Cô nói nếu không Cô còn ừ rừ nói những lời ngường mọ Chị hết ngày...

"Khi nào tại hạ cưới mong nhà thiết kế có thể thiết kế giúp tại hạ một chiếc váy cưới đẹp lồng lẫy".Cô cười vui vẻ nhìn Chị mà trêu đùa

"Tại hạ cũng rất vinh dự"

Cô cùng Chị Như cứ vui đùa trêu chọc nhau mọi người đứng gần đó thấy vậy đều ngường mọ

"An Nhi...Xin Lỗi Em nhé...Ồ Công ty có cuộc họp gấp nên Chị phải đi xử lý...Chị gọi Bác tài xế tới đón Em về nhé"

"Vâng...Chị không phải lo lắng cho Em ạ...Chị cứ đi đi công việc là trên hết mà".Cô đang ở quầy thanh toán đồ nghe Chị nói vậy cũng chỉ biết gật đầu hôm qua Cô cũng nghe nói Chị Như vì Cô mà bỏ cuộc họp quan trọng về nhà nên cũng cảm thấy có lỗi

"Vậy Chị đi nhé!Quản lý tý nữa Em nhớ người giúp Con bé mang đồ xuống xe nhé"

"Vâng...Giám đốc cứ yên tâm"

Cô thấy Chị Như đi xa rồi định về nhưng lại nán lại thêm một chút đi chọn thêm đồ

Cô đi tới kệ treo bán quần áo nhìn một vòng không biết chọn đồ gì?Chị Như thì nhiều quần áo sang trọng vậy biết chọn đồ gì cho Chị?Còn Bố Mẹ Cô cũng không biết chọn gì?Mọi người đối rất tốt với Cô...Cô biết chọn gì cho xứng đáng chứ?

"Chị có thể tư vấn cho Em chút đồ được không ạ?Đồ tặng những người quan trọng mình có ơn với Họ đó ạ".Cô nhìn Chị quản lý ngại ngần ở trong khoản chọn đồ Cô thực sự rất kém việc này

"Hay Em mua trang sức đi...Ồ chỗ Chị mới có mẫu mới nhìn rất bắt mắt mà cũng rất sang trọng"

"À...Dạ...Vậy phiền Chị cho Em xem mẫu đó với ạ!"

Chị quản lý dẫn Cô tới chỗ bán trang sức lấy cho Cô một chiếc dây chuyền bạc mặt kim cương 3D gắn pha lê,chiếc nhẫn màu trắng đính kim cương gắn thêm bông hoa trắng tuyết được làm bằng kim cương gắn trên bề mặt của chiếc nhẫn...

"Vậy lấy Em hai thứ này ạ".Cô nhìn cũng khá ưng mắt Cô nghĩ chắc hợp với Mẹ

Trong khi đợi nhân viên gói đồ Cô đi sang kệ treo áo vest nam Cô chọn Bộ mình bộ áo vest màu xám nhạt với cà vạt màu đỏ trông nổi trội

Còn Chị Như Cô đi một vòng lại dừng lại...Không biết chọn gì cho Chị...

- - - - -

"Bác mang những đồ này về nhà giúp Cháu với ạ...!".Cô được tài xế đưa tới tiệm thì xách vài đồ cần thiết rồi còn lại để trên xe nhờ tài xế mang về giúp

"Vâng...Cô chủ"

"Bác lái xe cẩn thận!Tạm biệt"

Cô cười nhìn Bác tài xế rồi tay xách đồ đi vào trong tiệm cũng sắp đến giờ nghỉ trưa rồi mọi người vẫn còn bận bịu với công việc....

"Sắp đến giờ nghỉ trưa rồi đó"

"An Nhi...Hôm qua Em đi đâu vậy?Em có bị sao không?".Mọi người nghe giọng Cô ai nấy đều bỏ việc mà đi lại chỗ Cô hỏi thăm

"Em không sao mọi người đừng lo lắng..Chị Khả An ra đóng cửa tiệm đi ạ".Cô nhìn mọi người cười ái ngại

"Hà...À...ừ để Chị đi đóng cửa?".Chị Khả An nhìn mấy người còn lại không hiểu chuyện gì rồi lờ mờ mà làm theo lời Cô

"Anh Dương Chị Phương mọi người vào mang đồ ăn với đồ uống ra đây đi ạ...Chúng ta tụ họp".Cô nhìn mọi người mơ màng không hiểu chuyện gì mà vui vẻ

"An Nhi...Em có chuyện gì sao?Hôm nay Em cứ lạ lạ....".Mọi người ngồi xuống bàn đưa đẩy nhau hỏi Cô

"Tại Em thấy mọi người sắp đến giờ nghỉ trưa rồi mà...nên bảo mọi người cùng nhau ăn uống vậy thôi"

Mọi người nghe vậy cũng ậm ừ gật đầu

"Thật ra...Em đến sắp xếp một số chuyện rồi mai Em bay về Việt Nam á".Cô nhậm miệng socola đá xay rồi nhẹ nhàng nói

"Khụ...Khụ..."

Cô nuốt khan nhìn tất cả mọi người... người thì vừa cho miếng bánh vào miệng người thì vừa nhấp môi ly trà sữa...vì câu nói của Cô mà khiến Họ ho sặc sụa lên

"Hí hí...Mọi người cẩn thận chút chứ"

"Ặc...Sao Em đừng cái nói đi vậy ít nhất phải nói sớm từ trước chứ?".Mọi người nhìn Cô trách móc

"Hi...Em có quà cho mọi người nè...".Cô cười trừ rồi lấy đồ đưa cho từng người

"Toàn đồ mắc tiền đó An Nhi..."Ai cũng ái ngại cầm quả trên tay không những vì đồ mắc mà còn vì mọi người còn chưa biết tặng đồ gì cho Cô mà Cô còn chuẩn bị quà cho mọi người nữa chứ

"Không có đâu toàn đồ rẻ á...Nhìn nó sang trọng vậy thôi chứ chẳng đáng giá mấy đâu...Với Em đến tạm biệt mọi người rồi phải về chuẩn bị đồ nữa...Em sẽ nói Mẹ thắng chúc cho Anh Dương đề Anh Dương làm quản lý của tiệm mình dù sao Em thấy Anh Dương cũng rất giỏi..."

"Nhưng...không ỏn đâu An Nhi..."

"Chắc...Anh phải tin vào con mắt nhìn người của Em chứ!...Sau này nếu có cơ hội gặp nhau Việt Nam Em sẽ tiếp đón mọi người chu đáo...hức..."Cô chưa nói xong thì cảm xúc dâng trào ồm ồm mọi người Cô thực sự chẳng muốn rời nơi đây chút nào nhưng Cô cũng nhớ nước mình

"Khóc cái gì?Chỉ là xa nhau một thời gian chứ có xa nhau mãi mãi đâu..."Anh Dương xoa đầu Cô nhìn mà ngán ngẫm con gái mau nước mắt dễ xúc động khó dỗ dành

"Về nước nhớ giữ gìn sức khỏe đó phải thường xuyên gọi điện cho bọn Chị đó nha!".Chị Khả An cũng lau nước mắt nhìn Cô cười cho Cô an lòng

"Dạ...vậy hôm nay Em mượn nhà bếp xúu nhé..."Cô vui vẻ đi vào nhà bếp Cô muốn làm một số món lần nữa rồi mới rời tiệm về nhà...

Ở Bệnh Viện...

"Chào Giám Đốc".Cậu nghi trưạ thì đi lên phòng làm việc của Mẹ mình đang tham khảo vấn đề gì đó nên đi sang sofa ngồi

"Có chuyện gì sao Trưởng khoa?".Mẹ Cậu chỉ nhìn Cậu hỏi rồi lại chăm chú vào công việc

"Con...Con muốn về nước...Bố Mẹ nghĩ sao?".Cậu chần chừ nói dù sao Cậu cũng mới làm việc ở đây có mấy ngày chắc cũng không ảnh hưởng gì đến công việc của Bác sĩ

"Bố Mẹ biết chuyện đó rồi...Cô Lệ sáng nay có gọi điện nói chuyện với Bố Mẹ..."Mẹ Cậu bỏ công việc trên bàn đi ra ghế sofa ngồi đối diện với Cậu cười mằn nguyện

"Dạ....Vậy Bố Mẹ có về chung không?"

"Bố Mẹ còn ở đây xử lý một số chuyện sau đó sẽ về sau...Con không về chuẩn bị đồ đạc sao?".Bố Mẹ Cậu cũng tính về rồi nhưng đề Cậu với Cô về cùng nhau cho thoải mái có không gian hai người

"Vậy Mẹ làm việc đi...Con xin phép"

Cô tất bật ở trong bếp làm đồ này đồ kia cuối cùng cũng xong...Cô mới nghĩ ra vài loại bánh mới nên làm thử xem sao...nhưng ngon hơn Cô mong đợi

"An Nhi...bọn Chị cũng có chút quà gọi là quà tạm biệt dành cho Em".Cô vừa làm xong để cho mọi người đĩa bánh đang đi ra tạm biệt mọi người để về nhà

"Cảm ơn mọi người!Em sẽ giữ gìn cẩn thận".Cô cầm hộp quà Chị My đưa cho mà vui vẻ giữ chặt hộp quà...Ôm mọi người một cái nhìn tiệm một lần nữa có chút không nỡ rời đi

"Đi đường cẩn thận nhé!Chú ý an toàn"

"Em nhò rồi!Tạm biệt".Giọng nói đến bóng dáng Cô khuất dần mọi người khuôn mặt trầm lặng lạ thường..

- -----

"Bác quản gia...Hôm nay mọi người làm việc kiểu gì vậy hả?Bác mang báng này để ra đĩa dùm Cháu rồi gọi mọi người vào đây hết đi...Bác nhớ nói Chị Khả Nghi lên phòng Cháu...Cháu lên thay đồ rồi Cháu xuống".Cô về nhà không biết làm nào để tặng quà cho mọi người một cách đặc biệt nên biến mình trở thành một người lạnh lùng mà trước giờ chưa như vậy nói chuyện với quản gia...Thôi thì đánh không lễ phép một lần vậy

"...Vâng..."Bác quản gia nghe giọng Cô lạnh lùng thì có chút sợ hãi mà đi gọi mọi người làm khác

"Hôm nay Cô chủ bị sao vậy?"

"Tôi cũng không biết...Hôm nay Tôi đón đưa Cô chủ về nhà Cô chủ vẫn luôn vui vẻ mà"

Mọi người ở dưới nhà bàn tán xôn xao ai cũng sợ sệt trước giờ chưa từng thấy Cô như vậy bao giờ...Ai cũng nhìn Bác tài xế mà tra tấn hỏi như Bác là người có tội

"Cô chủ xuống".Bác quản gia nhắc nhở mọi người im lặng mọi người nghe xong đều cúi mặt xuống

"Mọi người đứng đó làm gì?Ra sofa ngồi đi".Cô thấy mọi người vậy thì cố kìm chế nụ cười biết rằng làm vậy là không đúng nhưng...

"Cô chủ!Nếu mọi người có sai cái gì Cô chủ cứ nói?Quản gia sẽ chịu mọi trách nhiệm..."

"Quản gia...Mọi người cũng biết Cháu sắp về nước rồi đúng không?"

"Vâng".Mọi người nghe vậy thì rầm rập gạt đầu trong lo sợ

"Vậy mọi người không chuẩn bị quà cho Cháu sao?...ít nhất cũng phải có gì đó làm quà tạm biệt chứ?"

"Dạ...."

"Được rồi...Chị Nghi mang đồ sang đây giúp Em...Mọi người thoải mái lên đi Cháu chỉ đùa chút thôi...Cháu có quà cho mọi người nè".Cô cười nhạt nhòa cảm thấy có lỗi nên thôi đừng lại không trêu đùa nữa mang quà tặng cho từng người...

Mọi người được phen nhìn nhau không hiểu chuyện gì?Vậy mà mọi người còn sợ làm sai bị đuổi việc chứ

"Cô chủ đều là đồ đắt tiền chắc cả năm làm việc Tôi chưa mua nổi"

"Tôi cũng vậy...Đồ này đắt lắm với lại Tôi cũng không hay ra ngoài không cần gì túi đeo chứ?"

"Tiền Tôi trả cho mọi người ít lắm sao?Sao mà đến một cái túi một cái dây chuyền cũng không đủ tiền mua...Xem ra nên trả lương cao hơn rồi ha?".Bố Mẹ Cô cũng vừa về tới cũng nghiêm giọng nói trêu đùa

"Không có...Bà chủ trả lương vậy là cao rồi..."

"Đúng đó...Chúng Tôi không có ý gì đâu...Bà Chủ đừng đuổi việc".Mọi người nghe Mẹ Cô nói vậy thì càng sợ sệt lo lắng..

"Mẹ...vậy mọi người phải nhận quà của Cháu đó...Dù sao Cháu cũng ở đây hết hôm nay thôi sau ngày ít khi được gặp lại r

"Vậy...Chúng tôi Cảm ơn Cô Chủ...Chúng Tôi cũng chuẩn bị quà cho Cô chủ mong rằng Cô chủ sẽ thích".Mọi người ậm ừ nhận quà của Cô để qua một bên rồi mau đi lấy quà cho Cô

"Happy Birthday Cô chủ...Mọi người chỉ biết tặng tình cảm thôi...Mong Cô Chủ sẽ thích mặc dù vài hôm nữa mới tới sinh nhật Cô chủ".Mọi người vào bếp hí hoáy người cầm bánh sinh nhật người cầm mũ người cầm hộp quà nhỏ

"Cháu Cảm ơn mọi người..."Cô cầm bánh trên tay cười nhìn mọi người,mọi người ở đây rất quan tâm Cô có năm Cô còn không nhớ đến sinh nhật mình thì được mọi người tổ chức sinh nhật bất ngờ cho nữa

Bố Mẹ Cô cũng về tới nên cũng tiện vào chung vui với tiệc của Cô mọi người đều thoải mái cảm giác đồng vai về với nhau chứ không phải kiểu chủ tớ

Mọi người chơi vui về với nhau đến hơn 9h thì tiệc tan Bố Mẹ Cô lên phòng nghỉ ngơi sớm vì đi làm mệt....Cô thì cũng dọn dẹp giúp mọi người một lát rồi lên phòng thu dọn đồ đạc

"Bố Mẹ...Ngủ chưa ạ?".Cô lên phòng cầm đồ sang phòng Bố Mẹ lễ phép gọi

"Bố Mẹ chưa ngủ Con vào đi"

"Hôm nay có chuyện gì lại qua phòng chúng Tôi cơ đây?...".Mẹ Cô thấy Cô đi vào nũng nịu ôm mình thì trêu trọc

"Con có quà cho Bố Mẹ nè".Cô cầm cái túi quà đằng sau lưng ra đưa cho Mẹ Cô còn quà của Bố Cô thì để trên bàn uống trà nhỏ ở trong phòng

"Quà với cap làm gì chúng ta đâu phải người xa lạ".Bố Cô cầm túi quà Cô đưa vừa thấy mặt nguyên Cô lớn thật rồi nhưng bên ngoài tỏ ra trách móc

"Chính vì người trong nhà nên Con càng phải làm vậy...Con cũng ít khi mua quà cho Bố Mẹ mà...Đây mặc dù đều là những đồ Chị Như thiết kế nhưng Con đã dùng tiền mình kiếm được mua tặng lại cho Bố Mẹ...vậy nên Mẹ phải giữ nó thật kĩ Bố cũng phải mặc bộ đồ thường xuyên đó nha..."

"Bố ơi..."Cô nói xong đề ý Mẹ đang xúc động dung dung nước nên phải nhớ Bố đồ dành không Mẹ lại khóc ra đấy thì chết

"Được rồi Mẹ nó phải kiểm chế chứ?Sau này già Con đi thì Mẹ nó khóc mấy ngày sao?".Bố Cô sang đồ dành Vợ mình rồi vẫy tay ra hiệu Cô về phòng nghỉ ngơi sớm đi

"Vâng...Bố Mẹ nghỉ ngơi sớm đi Con xin phép"

(alo)

(Xuống dưới nhà)

Cô vừa vào phòng nghe tiếng chuông điện thoại chưa kịp định hình nổi là ai thì giọng người ta nói ngắn gọn rồi tắt máy...nhưng Cô chắc chắn đó là Cậu chứ không ai khác lúc nào cũng nói chuyện ngắn gọn khiến người khác bức mình

"Có chuyện gì mà Cậu tới đây giờ này?"

"Tôi gặp Cậu không được sao?".Cậu chau mày nhìn Cô thái độ gì đây chứ?

"Con gái nhà người ta là người Cậu muốn gặp là gặp sao?".Cô chau mày nhìn Cậu mặc dù Cô đã 20 tuổi đi chẳng nữa nhưng lúc nào cũng thích nhõng nhẽo với Cậu

"Giờ Cậu cũng mạnh miệng rồi ha...không vòng vo nữa qua đây".Cậu nhìn Cô sau này phải dạy dỗ lại Cô mới được...rồi đi lại ôm Cô vào lòng Cậu thực sự chỉ muốn ở bên cạnh Cô được ôm Cô như này mãi mãi chẳng muốn buông ra chút nào

"Cậu sao vậy?Áp lực Công việc sao?".Cô vỗ về vai Cậu mà lo lắng

"Tôi nhớ Cậu..."

Cô nghe vậy thì dừng im cho Cậu ôm mình Cô ước gì được nghe Cậu nói Cậu này sớm hơn tốt biết mấy...thì chắc bây giờ hai người đang hạnh phúc lắm nhưng đời không những gì mình muốn

"E...hèm...Hình như Tôi về không đúng lúc rồi..."Chị Như vừa xong việc ở Công ty đi về nhà thì thấy cái cảnh không muốn thấy ho vài cái lên giọng trêu đùa

"Dạ...Chị mới về".Cậu nghe vậy thì buông Cô ra ngại ngùng

"Chị mới về...Vậy hai đứa cứ tiếp tục Chị vào nhà nhé".Chị Như nhìn Cậu cười rồi nhìn sang đứa Em gái đang ngại ngùng đứng sau lưng Cậu

"Cậu còn chuyện gì nữa không?".Cô nhìn Chị Như đi rồi mới nhìn sang Cậu

"Có...nhưng đề sau này rồi Tôi nói...Cậu vào nhà nghỉ ngơi sớm đi"

"Ồ...Vậy Tớ vào nhà nhé...Cậu lái xe cẩn thận!Tạm biệt".Cô nghe vậy có chút hụt hẫng còn chuyện gì Cậu chưa thể nói chứ?

"Chị..."Cô về phòng mình thì lấy nhanh túi quà mà phi nhanh sang phòng Chị

"Có chuyện gì sao Cô nương?".Chị Như đang chuẩn bị vào nhà tắm

"Có quà cho Chị nè".Cô đưa quà cho Chị vui vẻ,Cô đã đi vòng quanh shop mấy lượt mới chọn cho Chị một chiếc váy cúp ngực màu trắng hai lớp bên trong vải trắng bên ngoài thiết kế

thêm một lớp vài ren

"Còn quả nữa chứ?".Chị Như nhìn Cô cười đưa trề này lớn thật rồi biết chọn quả cho mọi người rồi mặc cho chẳng phải ngày quan trọng gì

"Hí... Vậy Chị nghỉ ngơi đi Em về phòng đây"

- -----

"Cô chủ đi đường cẩn thận nhớ chú ý sức khỏe".Mọi người sáng sớm đã tỉnh giấc để tạm biệt Cô

"Mọi người ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe...Chăm sóc Bố Mẹ Châu với Chị Như tốt hơn nhé".Cô cười rồi đi lại ôm từng người Cô coi mọi người như người một nhà vậy...

Tại sân bay...

"Về đó Con nhớ phải biết chăm sóc bản thân đó nhớ chưa?Giúp Cô Chủ để ý An Nhi nhé Bảo Lâm".Mẹ Cô ôm lấy Cô không muốn rời

"Con nhớ rồi...Bố Mẹ cũng nhớ chăm sóc bản thân đừng làm việc nhiều quá đó nha...Chị cũng giữ gìn sức khỏe nhé"

"An Nhi...May quá Tớ không tới muộn".Luu Phong vội đi tìm chuyến bay của Cô để tới chào tạm biệt Cô

"Cháu Chào Cô chú ạ"

"Tính ra Tớ là người nói Cậu đến tiễn Tớ đó Luu Phong?".Cậu đen mặt nhìn Luu Phong,hôm nay Bố Mẹ Cô lại có cuộc họp đột xuất không thể đến tiễn Cậu được

"À Tớ quên...Cậu đi chú ý an toàn nhé"

"Luu Phong..Tớ còn tưởng Cậu không đến...quà cho Cậu này".Cô cầm quà theo Cô nghĩ chắc Luu Phong sẽ đến tiễn Cậu hoặc Cô nếu không Cô phải nhờ Chị Như gửi quà giúp Cô mất

"Tớ quên chuẩn bị quà cho Cậu rồi...".Luu Phong cầm quà của Cô ái ngại

"Có sao đâu...Vậy Bọn Tớ đi nhé tạm biệt Cậu".Quà đưa đủ hết cho mọi người Cô cũng cảm thấy nhẹ lòng

"Vậy tụi Con đi nhé...Tạm biệt Bố Mẹ...Tạm biệt Chị"

Cậu Cô nhìn mọi người vẫy tay tạm biệt rồi khuất dần mà lên máy bay...

- -----

"Heyyyyy...."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tình Bạn đáng giá bao nhiêu?

"Heyyyy...không ngờ đi lâu vậy mà ở đây cũng chẳng thay đổi gì ha?".Cô về tới sân bay đi ra ngoài đợi xa nhìn khung cảnh ở đây vẫn vậy khung cảnh êm đềm

"Cậu chưa tỉnh à?Ở đây là ban đêm rồi thì sao mà ngắm được cảnh chứ?thì tất nhiên nó vẫn như vậy rồi".Cậu cốc đầu Cô,lúc nào cũng thích cái tính trẻ con như vậy

"Kệ Tớ...Tớ thích nói vậy thì làm sao?".Cô lườm Cậu rồi kéo vali lên xe ngồi trước khuôn mặt phụng phịu,Cậu chẳng lảng mạn chút nào ít nhất cũng phải nói đẹp hay gì giống ý Cô cho Cô vui chứ

Cậu nhìn Cô giận dỗi mà cười khỏ con người thì trưởng thành mà tính khí thì không bao giờ lớn nổi..

"Vào nhà nghỉ ngơi sớm đi...".Cậu xoa đầu Cô thấy Cô mệt mỏi thì lo lắng cho Cô

"Ừmm...vậy Cậu cũng nghỉ ngơi sớm đi...".Cô gật đầu,Cô chỉ muốn ngủ thôi đi xe nhiều giờ cơ thể Cô mềm dẹo Cô chỉ muốn nằm trên cái giường bản thân đã xa cách hơn 2 năm nay giờ nó như nào rồi?

Cô dù mệt mỏi nhưng cũng nhận ra trong nhà có ánh sáng không hiểu tại sao?Cô vừa kéo vali vừa nghĩ chắc là Bố Mẹ thuê người làm trông nhà có lẽ vậy...

"A...Bố Mẹ...Sao Bố Mẹ lên đây vậy?".Cô vừa mở cửa đi vào thì thấy Mẹ thì trong bếp dọn dẹp còn Bố thì đang đọc báo vừa vui vẻ vừa ngạc nhiên,Cô cũng định ngày mai sẽ về quê thăm Bố Mẹ

"Cô Lệ gọi điện về nói Bố Mẹ lên đây chăm sóc Con...sợ Con không lo tốt cho bản thân nên Bố Mẹ sắp xếp công việc dưới đó lên đây vào hôm qua".Mẹ nắm tay Cô đi ra sofa ngồi

"Xem con gái Bố trưởng thành như thế nào rồi?Xinh xắn hơn rồi này,cũng hiểu chuyện hơn rồi...".Bố cũng nhìn Cô mà mãn nguyện Bố lúc nào cũng mong Cô luôn vui vẻ hiểu chuyện hơn trưởng thành biết quan tâm bản thân là Bố Cô hạnh phúc rồi

"Con nhớ Bố Mẹ lắm luôn ý".Cô ôm Bố Mẹ bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến,Cô xa Bố Mẹ hơn 2 năm thỉnh thoảng chỉ gọi vài cuộc điện thoại về hỏi thăm sức khỏe vậy thôi

"Bố Mẹ cũng nhớ Con...Con gái lớn thật rồi.Con muốn ăn gì Mẹ làm cho ăn"

"Dạ thôi ạ...Cũng muộn rồi bố Mẹ nghỉ ngơi đi ạ!Hôm nay Con muốn ngủ với Mẹ".Cô thấy cũng muộn rồi với cũng muốn để Bố Mẹ nghỉ ngơi

"Rời rồi...Hai Mẹ Con cứ tình cảm đi".Bố Cô nghe vậy thì nhâm nhi ly trà rồi quay sang đọc nốt tờ báo

"À...Con bé Ly với thằng Minh cũng lên đây sinh sống làm việc rồi đó...Ly thì hình như làm bà chủ ở tiệm bánh ngọt ở cũng gần đây còn Minh thì làm thầy giáo dạy thể thao ở cái trường con học ngày trước đó...Mẹ nhớ mang máng như vậy?".Mẹ suy nghĩ rồi nhìn Cô,Mẹ Cô hôm qua lên đây cũng là nhờ Ly/Minh giúp đỡ nhiều nên mới quen ở đây

"Úi...Vâng...Con biết rồi!Bố Mẹ nghỉ ngơi sớm đi ạ...Con mang đồ lên phòng đây".Cô cười thú vị ai cũng lớn hết rồi,hơn 2 năm Cô chỉ gọi điện cho Bố Mẹ chứ chưa một lần gọi điện cho Ly/Minh hay là Phương Anh Nhật Duy gì đó dù một lần...

Cô xách vali lên phòng đi vào bật điện phòng vẫn là khung cảnh ấy góc phòng ấy chẳng thay đổi chút nào mọi thứ vẫn được sắp xếp gọn gàng từ khi Cô dời đi đến khi Cô quay về căn phòng vẫn vậy chỉ có con người là thay đổi theo thời gian...

- - - - -

Vì đi đường xa mệt mỏi Bố Mẹ Cô cũng không làm phiền Cô ngủ...Cô ngủ dậy thì cũng 9-10h sáng mọi khi Cô ngủ dậy đều có giò giắc nhưng về nước rồi Cô chưa biết làm việc gì nên cứ nghỉ ngơi cho tràn đầy sức khỏe

"Bố...Báo Lâm Cậu sang đây hỏi nào vậy?".Cô tắm xong sửa soạn ăn mặc đẹp một chút rồi đi xuống nhà Cô định đi gặp Ly lâu rồi hai người không tâm sự

"Tôi đến khi Cậu còn chưa dậy?"

"Báo Lâm đến tìm Con nhưng Con chưa dậy nên đánh cùng Bố vài ván cờ coi bộ trẻ mà giỏi"

"Vâng...Cậu ấy cái gì cũng giỏi...".Cô nhìn Cậu một cái rồi đi sang cạnh ngồi cùng Bố thấy Bố vui vẻ Cô cũng cảm thấy vui trong lòng

"Con định ra ngoài sao?".Mẹ Cô cầm ly sữa nóng đưa cho Cô thấy Cô ăn mặc chỉnh chu nên hỏi

"Vâng...Con định đi gặp cái Ly ý mà".Cô cười nhìn Mẹ vừa nãy Cô cũng lướt xem ở gần đây có tiệm bánh ngọt nên cũng biết địa chỉ

"Tôi đi cùng Cậu...".Cậu cũng nhanh nhẩu lên tiếng vốn dĩ Mẹ Cậu mong Cậu đến bệnh viện ở đây để quản lý nhưng Cậu muốn dành cho Cô nhiều thời gian hơn

"Ừm...Vậy tụi Con đi nhé!"

"Châu xin phép"

"Hai chúng nó đẹp đôi ha".Bố Mẹ nhìn Cô với Cậu đi cùng nhau mà tấm tắc khen ngợi

"Cậu cũng giỏi ghê ha...biết đánh cờ cơ đấy".Cô cùng Cậu đi bộ trên đường muốn ngắm nghía mọi góc mọi nơi thì đi bộ là hợp lý nhất

"Tôi cũng phải lấy lòng Bố Vợ tương lai chứ"

"Cậu nói gì cơ?Tớ không nghe rõ".Vì Cô đi trước Cậu vài bước nên không nghe rõ Cậu nói gì

"Không có gì".Cậu cười nhìn Cô rồi đi lên đi cùng Cô

"Bà chủ...ở đây loại bánh nào là ngon nhất vậy?".Cô với Cậu đi hơn 10 phút thì tới quán của Ly nhìn cũng đẹp nhẹ nhàng nhưng thu hút mắt người nhìn

"Ở đây có loại bánh.....Ế.....về hỏi nào?".Ly vừa loay hoay ở bên trong quầy vừa ngẩng mặt lên nhìn khách mua bánh thấy Cô thì ngạc nhiên đơ người vài giây mới tỉnh

"Tao vừa về đêm qua...nghe nói dạo này làm ăn rất tốt nên muốn đến xin làm nhân viên".Cô cười khoác vai Ly mà trêu đùa

"Xi...Luôn cho mày 1 slot dọn dẹp quán".Ly kéo Cô ra ghế ngồi hỏi thăm

"Em ra kia mua cho 2 ly cafe latte nhé".Ly quay sang nhân viên nói

"Sao không làm thêm chút đồ uống?".Cô thấy Ly nói với nhân viên vậy thì có chút thắc mắc

"Nhưng mày biết đây tao đầu gối làm đồ uống nên tiệm tao chỉ có bán bánh thôi nếu khách mà dùng bánh ở đây thì tiệm cũng chỉ có nước lọc với nước ngọt thôi".Ly nhìn Cô chán nản Ly cũng đang tham khảo một số loại đồ uống để phục vụ thêm cho khách

"Sau này tao giúp mày làm đồ uống...bên kia tao cũng có tiệm nhỏ về đồ uống "

"Thanks you bạn tuiii...À...Chào Cậu".Ly vui vẻ ôm Cô rồi mới để ý sang Cậu nên ngại ngừng chào hỏi

"Chào Cậu"

"Ly...Anh có mua chút trái cây ngon cho Em này..."

"E...hèmmm"

"Hai người...về khi nào thế?".Báo Long vừa cầm túi trái cây đi vào tiệm cho Ly thì nghe giọng Cô nên đi lại có đôi chút ngạc nhiên

"Tụi Tao vừa về hôm qua".Cậu nhìn Báo Long ngồi bên cạnh mình mà nói

"Hai người...".Cô neho mắt nhìn Báo Long rồi nhìn sang con bạn thân khuôn mặt đang đỏ vì ngại mà tra hỏi

"Thì...đó là một câu chuyện dài mà chuyện dài thì sao kể hết bây giờ được khi khác Tao kể cho nghe nhé".Ly cười xuề xoài nhìn Cô mà ngượng ngừng

"Thật ra...tụi tớ...vài ngày nữa là tổ chức đám cưới".Báo Long nhìn Ly rồi nhìn Cô mà nói

"Khụ...Ặc..."

"Ly... Bao lâu rồi?...". Cô nhìn con bạn thân mình sắp cưới mà Cô cũng không hay biết gì nếu mà Còi không về chắc...

"2 tháng rồi..."

"Cái gì??? Hai người mới quen nhau có 2 tháng mà đã nghĩ tới chuyện đám cưới rồi sao?"

"Không phải... Ly... 2 tháng rồi...". Bảo Long nghe Cô nói vậy thì lắc đầu nói rồi làm hành động cho Cô hiểu Ly có thai 2 tháng rồi..

"Chờiiii... Vậy mà đến bạn thân cũng không hay biết chuyện gì luôn?". Cô nghe vậy thì thật lười nhìn Ly mà trách móc

"Không có... Tao định nay sắp xếp mọi thứ ổn định sau đó sẽ gọi điện cho mày... nhưng chưa kịp gọi mày đã về rồi... sao trách tao được". Ly nhìn Cô cười trừ

"Vậy là lỗi của Tao hả?"

"An Nhi thôi Cậu đừng lớn tiếng làm Ly giật mình sẽ ảnh hưởng đến cái thai". Bảo Long ngồi gần lại Ly mà bảo vệ

"Rồi rồi"

Cô nhìn vậy vừa vui vừa mừng cho Ly trong lòng thì có chút buồn "bao giờ Cậu với Cô mới được hạnh phúc chứ?"

Cậu này giờ im lặng nghe đôi bên nói qua nói lại mà chỉ biết lắc đầu ngồi nhâm nhi ly cà phê cho lành

"À... thằng Minh có hay tới đây không?"

"Cũng thỉnh thoảng thôi... Nghe nói nó bận nhiều việc lắm"

"Ồ... vậy nó qua quán thì gọi tao nhé... Thôi tao với Bảo Lâm về đây". Cô chán nản gạt đầu rồi ra về, Cô không thể ở lại xem cảnh tình cảm ngọt ngào của hai người kia xem mình như bóng đèn vậy

"Đúng là... thời gian không chờ đợi một ai mà...". Cô vừa đi vừa nghĩ đến chuyện của Ly mà lắm bầm nói

"Ý Cậu là sao?"

"Ui... da... Cậu đang đi dừng lại làm gì? Tớ nói vậy đó Cậu hiểu sao thì hiểu!". Cô đập cả khuôn mặt vào lưng Cậu nhưng đau nhất là trán Cô đập vào sống lưng Cậu đau tê tái nhìn Cậu mà cầu gắt

".... Đạo này Cậu cũng ăn gan trời rồi ha?... mày nheo với Tòì không thua câu nào?". Cậu nheo cái má có chút đỏ vì đau mà trách Cô, lỗi đâu phải do Cậu mà ra chứ?

"Rồi sao? Cậu làm gì Tớ?"

"Rồi Tòì sẽ xử Cậu sau!". Cậu cười nụ cười nham hiểm rồi kéo Cô đi về... Cô nghe vậy thì đầu óc Cô khó hiểu về câu nói nụ cười của Cậu

"An Nhi???...."

"..... Nhật... Duy...?.. Cậu trưởng thành ghê ta... Tớ không cả nhận ra luôn đó?". Cô đang vui về tay chỉ hết hướng này đến hướng kia với Cậu thì có người con trai lướt qua Cô cũng chẳng kịp để ý đến

"Là Cậu thật sao?... Cậu về hỏi nào vậy? Cậu cũng về chung với An Nhi sao?". Nhật Duy vui về đi đến gần Cô, Nhật Duy còn chưa tin được Cô đã về nhìn Cô thay đổi nhiều nên khó mà nhận ra nhanh kịp...

"Ừm... Gia đình Tòì cũng ở bên đó nên Cậu ấy về Tòì cũng về chung". Cậu cũng chỉ gạt đầu trả lời rồi lại nhìn Cô về mặt có chút khó chịu

"Có phải Tớ xinh hơn rồi không???". Cô cười vỗ vai Nhật Duy

"Đúng... đúng đối với Tớ Cậu lúc nào cũng xinh hết..."

"Đến bây giờ vẫn còn thả thính con nhà người ta sao?"

"Á... Phương Anh... lâu lắm không gặp nhớ Cậu quá à". Cô nhìn rồi mới nhận ra là Phương Anh thấy có cảm giác không lành khi Phương nói câu đó nên đi lại ôm Phương Anh cho Phương Anh bớt suy nghĩ những điều Nhật Duy vừa nói với Cô

Ngật Duy nghe vậy thì không biết nói sao chỉ đứng im lặng mà xem hai người con gái nói chuyện với nhau

"Tớ cũng nhớ Cậu lắm"

"Bảo Lâm hay chúng ta vào sân vào trận bóng rổ đi lâu rồi Tòì với Cậu không đánh bóng với nhau". Nhật Duy nhận được ánh mắt tia lửa đạn của Phương Anh nhìn mình mà run người nên lảng sang chuyện khác cũng may ở gần sân bóng nên kéo Cậu vào trong

"Nhưng Tòì...". Cậu còn chưa kịp phản kháng đã bị Nhật Duy lôi vào trong sân

Cô cũng kéo tay Phương Anh vào trong sân tìm chỗ ngồi để mà trò chuyện tâm sự...

"Cậu sang bên đó ổn không? Sao không liên lạc với mọi người ở đây?"

"Tớ sống tốt lắm... chỉ tại Tớ nghĩ không gọi cho mọi người để Cậu với Nhật Duy không nhớ tới Tớ khi đó hai người sẽ tốt hơn... chuyện vừa này Nhật Duy nói vậy không có ý gì đâu Cậu đừng tin những gì Cậu ta nói". Cô cầm tay Phương Anh mà giải thích, khi này Cô nhìn ánh mắt Phương Anh biết chứ Phương Anh thực sự rất thích Nhật Duy ánh mắt Phương Anh chứng minh rõ nhất điều đó

"Thật ra... Tớ với Nhật Duy đang quen nhau được một thời gian dài rồi... Vừa này Tớ đang đến nhà Cậu ấy... Cậu ấy đang ra đón Tớ nên gặp Cậu." Phương Anh ngại ngùng nói với Cô rồi nhìn Nhật Duy đang hăng say chơi bóng mà hạnh phúc

"Ồ...chúc mừng Cậu".Cô vui vẻ nhìn Phương Anh, không ngờ Cô rồi đi lại có thể khiến hai người họ thành một đôi điều đó là điều Cô mong đợi nhất

15 phút sau...

"Cậu lúc nào cũng thua Tôi vậy sao?".Cậu và Nhật Duy đánh hăng say hết hiệp hai người nằm nhoài trên sân một mồi chiếc áo sơ mi trắng của Cậu đã ướt đẫm mồ hôi

"Rồi...Cậu lúc nào cũng giỏi"

"Nước của hai Cậu...Thôi ai cũng mệt rồi người yêu của ai thì dắt về đi".Cô đưa nước cho Cậu với Nhật Duy rồi trêu đùa

"...vậy Cậu với Bảo Lâm về nhé...gặp sau".Phương Anh bị Cô trêu thì ấp úng nói

"Tạm biệt"

"Hey...vừa nãy Tôi thật sự không có ý thả thính An Nhi đâu Tôi thề".Nhật Duy thấy Cô đi khuất mới ngồi dậy giải thích với Phương Anh

"Vậy sao?Cậu nói sao thì là vậy".Phương Anh cũng không suy nghĩ nhiều lấy khăn giấy mà lau mồ hôi trên mặt cho Nhật Duy

"....(chụt)....Được rồi từ sau Tôi không vậy nữa Cậu đừng giận nhé...Chúng ta về thôi".Nhật Duy nhìn người con gái lúc cũng quan tâm mình từng tí một mà cảm thấy áy náy bất giác hôn lên môi Phương Anh rồi nắm tay cùng ra về...

"Vừa nãy sao Cậu nói người yêu của ai...hai người họ một đôi sao?"

"Đúng...họ thật hạnh phúc mà"

"Ừ...Cậu về nhà đi cũng chiều tối rồi?".Cậu nghe vậy cũng bớt vài lo lắng coi như bớt được một đối thủ

"Cho Tôi sang nhà Cậu chơi đi".Cô chớp chớp mắt nhìn Cậu chẳng muốn xa Cậu chút nào

Cậu cũng miễn cưỡng cho Cô vào nhà ngồi chơi vậy

"Cậu ở đây hay lên phòng Tôi?Tôi còn đi tắm Cậu ở đây mình có được không?".Cậu đưa Cô ly nước rồi trầm mặc nói

"Không được...Tôi sợ ở một mình lắm".Cô nhấp môi cốc nước rồi bỏ xuống đi theo Cậu...Cô muốn xem xem phòng Cậu có thay đổi chút nào không?

"Vậy Cậu ngồi đó đi...Tôi tắm xong rồi xuống nhà làm đồ ăn cho Cậu"

Cô gạt đầu rồi đi sang bàn học hỏi đó của Cậu bao nhiêu kỉ niệm lại ủa về...Cô thức sự muốn trở về thời gian đó chẳng phải suy nghĩ gì nhiều lúc nào cũng vui vẻ làm nhưng điều mình muốn

Còn bây giờ?Trưởng thành rồi phải suy nghĩ đến tương lai phải suy nghĩ cho cuộc sống...thật mệt mỏi mà....

"Bảo Lâm..Cậu còn...".Cô ngồi ở bàn học Cậu thấy chiếc móc khóa giống của Cô treo ở chìa khóa thì vui vẻ thấy cửa mở Cô nghĩ Cậu tắm xong rồi nên mới quay lại hỏi Cậu

"Sao vậy?...Móc khóa này Tôi có lỡ tay làm rơi bây giờ nó không được đẹp như trước...Tôi sẽ mua chiếc khác đẹp hơn dành cho Cậu sau nhé".Cậu thấy Cô chưa nói xong thì quay mặt đi thấy tay Cô cầm chiếc móc khóa thì đi lại giải thích sợ Cô giận

"Sao Cậu không mặc quần áo vào cho tử tế?".Cô không dám nhìn đối diện với Cậu Cô sợ cái body 6 múi của Cậu đập vào mắt Cô không dứt ra được

"Quần áo của Tôi bị ướt nên Tôi đành quần chiếc khăn tắm ra lấy đồ...không lẽ nhờ Cậu lấy đồ cho Tôi sao?".Cậu đang chú tâm vào cái móc khóa nên chẳng để ý Cô hỏi gì mà cứ vậy trả lời

Cô cứ nhìn theo cái khuôn mặt Cậu đang chú ý vào chiếc vòng bị vỡ mặc dù nó cũng không lộ rõ về bị vỡ cho lắm...Tóc chưa được sấy khô nên còn vài giọt nước chảy theo gương mặt xuống xương quai xanh....nhìn xương quai xanh của Cậu Cô thực sự muốn cắn nó vì làm Cô mê mẩn...

Cô bất chợt vòng tay qua cổ Cậu mà kéo gần lại áp môi mình lên môi Cậu...chỉ muốn ngửi mùi hương tóc Cậu mùi thơm từ cơ thể Cậu chiếm đoạt chỉ muốn là dành riêng cho mình

Cậu còn đang hí hoáy cái móc khóa bị hành động của Cô làm cho giật mình nhưng trong lòng lại thấy hạnh phúc...Con nhóc ngày ngày đi theo Cậu nói luyên thuyên chuyện này chuyện kia bây giờ trưởng thành rồi hiểu chuyện với cũng bạo hơn trước rồi...

(...Vì yêu cứ đắm đuối cứ đắm đuối...)

"Alo???"..Vì chuông điện thoại Cô reo liên tục không có ý định dừng lại nên Cô đành buông tay ở cổ Cậu ra mà nghe máy có chút bực bội

"Bạn yêu dấu của Tao về rồi đó hả?Sang quán cái Ly đi rồi Tao tính sỏ với Mày?"

"Lát tao qua"

"Xin lỗi Cậu nhé...Tôi có việc phải đi không ở lại ăn đồ ăn Cậu nấu rồi".Cô lấy cầm điện thoại rồi nhìn Cậu khó xử

"Không sao đâu...Cậu nhớ về sớm đó nhé...Đội đã ăn mặc kín chút buổi tối ra đường như vậy không tốt".Cậu chỉnh lại chiếc áo trễ vai của Cô rồi nhìn Cô mặt nghiêm túc, đã nói Cô bao nhiêu lần rồi đừng ăn mặc hở quá rồi mà...

"Hi...Vậy Tôi đi nhé"

- ----

"Heyyy".Cô tới tiệm của Ly thì vui vẻ đi vào bàn ngồi

"Đi thôi..."

"Đi đâu???".Cô vừa đặt đít ngồi xuống thì Ly/Minh đều đứng dậy khiến Cô khó hiểu

"Lên sân thượng đi...ờ đây tâm sự không tiện".Ly nhìn Cô cười rồi kéo Cô đi

Sân thượng ở quán Ly thật vĩ diệu có thể nhìn mọi người mọi góc gác...khung cảnh bầu trời êm dịu mát mẻ

"Dạo này sống vẫn tốt chứ?".Minh nhìn Cô hỏi thăm

"Cũng ổn...Nhưng về đây Tao thấy thoải mái vui về vì có tụi mày nè"

"Vậy sao?Vậy ai là người đi không nói một câu nào với tụi Tao chứ?".Ly nhìn Cô trách móc định nói Cô từ sáng nhưng có Cậu nên có chút ngại Ly/Minh cũng đều biết lý do Cô chuyển đi là vì gì...

"Rồi rồi là lỗi của Tao"

"Bây giờ cả 3 đứa cũng trưởng thành rồi...Cái Ly thì sắp kết hôn...Mây thì nghe nói cũng đang vui về ở bên Bảo Lâm...ai cũng đang sống vui về với cuộc sống của mình như vậy là Tao cũng thấy yên tâm rồi".Minh nhìn Cô rồi lại nhìn Ly cười ánh mắt nhìn xa xăm...Minh thực sự rất lo lắng cho hai người bạn thân này nhìn vậy nhưng tính cách đôi lúc lại trẻ con

"Ê...Mây đừng có cảm động rồi mít ướt ở đây nha...tụi Tao không dễ dàng được đâu..."

"Hai cái con khùng này...Ý Tao là bây giờ mỗi người có cuộc sống riêng nhưng khi nào 1 trong 3 đứa buồn hay có chuyện gì cần tâm sự cứ gọi là 2 người kia có mặt...mặc cho có vợ có chồng hay chưa...Sau này có chuyện gì hai đứa mày cứ tâm sự với Tao...Tao luôn đứng sau quan tâm chúng mày"

"Cảm ơn Mây..."

"Bọn tao nhớ rồi".Cô với Ly nghe những lời giải bày từ sâu trong lòng của Minh mà cảm động nhìn ở ngoài mặt có thể Minh lúc nào cũng trầm trọng Cô với Ly nhưng bên trong luôn lo lắng quan tâm hai người Cô

"Tình Bạn đáng giá bao nhiêu?"

"VÔ GIÁ"

Cả ba người cùng hét lên trên cái sân thượng ấy rồi lại ôm nhau nửa khóc nửa cười...Chỉ mong rằng cả 3 luôn bên nhau vui vẻ như này là được rồi...

"Zôôôôô..."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Đáng ghét

"Zôôôôô"

"Alo...Bảo Lâm Cậu đến quán Ly đưa An Nhi về đùm Tòi với An Nhi Cậu ấy say rồi"

"Được"

Ba người Cô lâu ngày gặp nhau ngồi cùng nhau trò chuyện ăn những món yêu thích ngày trước cùng nhau say một lần như vậy tình bạn càng ngày càng bền bỉ...

"Phiền Cậu rồi...Tòi còn phải trông Ly nên không đưa An Nhi về được...Có gì cứ nói với Bố Mẹ Nhi là Nhi ở cùng chúng tôi nhé".Minh diu Cô ra trước cửa tiệm để đợi Cậu cũng định đưa Cô về nhưng Ly lo cho sức khỏe của Ly trước

"Vậy chúng Tòi về đây...Về nhà thôi".Cậu đang trong phòng xem vài hồ sơ bệnh án ở bệnh viện nhận được cuộc gọi của Minh thì cũng nhanh chân tới đón Cô

Cô uống say mềm mất ý thức mặc cho Cậu có còng trên lưng có trách móc sao cũng chẳng biết gì chỉ gục trên vai của Cậu mà nằm ngủ

Cũng tới muộn gần 11 giờ đêm rồi...Cậu nghĩ chắc Bố Mẹ Cô đã đi ngủ rồi nên không muốn làm phiền đành cho Cô về nhà mình ngủ nhờ một đêm

"Đã không biết uống rồi sao còn uống nhiều".Cậu nhéo mũi Cô rồi rời phòng mình sang phòng khách ngủ

"Bảo Lâm đứng lại...Cậu không được đi đâu hết..."

"Tại sao Cậu không ngủ lời gì với Tở?...rõ ràng cũng có tình cảm với Tở sao không nói?Phuong Anh với Nhật Duy cũng chính thức thành một đôi rồi đó...cái Ly thì sắp kết hôn với bạn thân của Cậu...Còn Cậu thì sao...?một câu ngủ lời với Tở cũng không có...Cậu là đồ đáng ghét...đáng ghét..."

"...Cậu muốn Tòi ngủ lời với Cậu sao?".Cậu nghe Cô kể lể trong mơ màng không biết Cô tỉnh hay say bèn đi lại đầu giường xoa đầu Cô mà hỏi,Cậu cũng muốn ngủ lời với Cô nhưng Cậu chưa chuẩn bị mọi thứ chu đáo nên chưa tự tin...

"Đứng...".Cô lơ mơ trả lời tay sờ mọi nơi để tìm vị trí khuôn mặt Cậu cười rồi lăn vào giấc ngủ say...

Cậu nhìn Cô ngủ không vui về gì xoay hết bên này đến bên kia miệng đôi lúc chép chép với cái mà chỉ biết nhếch môi cười...

- - - - -

"...ừ.....(á).....".Cô ngủ dậy đầu đau như búa bổ vưon vai một cái cho tỉnh táo tay không may chạm vào khuôn mặt của Cậu giật mình mà bật mồm nín thở...Cô với Cậu ngủ chung giường sao?

Cô chưa nhớ ra chuyện gì sau khi Cô say nhưng cũng chẳng quan tâm đến điều đó nằm gần lại cái người vẫn đang ngủ ngon lành kia...tay không yên vị nghịch ngợm cái sống mũi cao của Cậu giờ Cô mới để ý kĩ lông mi của Cậu đẹp như vậy...đúng là khuôn mặt cực phẩm mà!

"Cậu không thể để yên cho Tôi ngủ sao?".Cậu nắm lấy tay đang nghịch ngợm khuôn mặt mình chau mày mà trách móc,khuôn mặt mơ màng chưa muốn tỉnh ngủ

"Ồ....mà hôm qua Cậu đến đưa Tớ về sao?"

"Tôi không đến đưa Cậu về chẳng lẽ Cậu tự bỏ về sao?"

"Cũng phải...may hôm qua Tớ đã gọi cho Mẹ nói ở chỗ Ly rồi".Cô gật đầu nói,Cô say đến mức ngốc luôn rồi

"Vậy hôm qua Tớ có nói gì huyền thuyên với Cậu không?"

"....không có"

"Vậy sao...?".Vậy mà Cô còn nhớ rõ ràng hôm qua Cô đã kể lể trách móc Cậu điều gì đó nữa chứ?

"Mau vào đánh răng rửa mặt đi rồi xuống nhà Tôi làm đồ ăn cho Cậu".Cậu nghe giọng Cô có chút thất vọng thì mới tỉnh mà nhìn sang cái bộ mặt đang đen thối của Cô

"Ừm".Cô thấy Cậu tỉnh giấc rồi thì cũng không muốn nói linh tinh như vừa nãy để Cậu tỉnh ngủ đúng dậy mà đi vào nhà tắm

"Này..."

"á....Cậu có ý gì?".Cô đang đi vào nhà tắm thì bị Cậu kéo lại mất thăng bằng mà ngã nhào mà người Cậu cau có mà hỏi

"Tôi định nói Cậu khăn với bàn chải đánh răng Tôi để ở góc kia Cậu sang đó lấy...".Cậu nhìn Cô khuôn mặt tỉnh bơ ý vô tội nhưng trong lòng thì cười thầm nhưng thực ra Cậu làm vậy muốn trêu chọc Cô

"Sao Cậu không nói kéo tay làm gì?Đúng là đồ trẻ con mà".Cô cau có nhìn Cậu mà vùng dậy

"Trẻ con...?Vậy chúng ta làm chuyện người lớn".Cậu giữ chặt eo Cô ép người Cô dưới người mình cười tà mà nói nụ cười có chút đen tối

"Bảo....Mẹ chưa thấy gì...hai đứa cứ tiếp tục...".Bố Mẹ Cậu vừa về tới nhà định lên xem Cậu dậy chưa cho Cậu bất ngờ nhưng không ngờ Cậu lại cho Mẹ bất ngờ lớn hơn,Mẹ Cậu giọng chín mặt mà vội đi ra ngoài

"Sao không vào...?".Bố Cậu cũng vừa mang đồ về phòng cất rồi đi sang nhìn Vợ mình khó hiểu,Mẹ Cậu không nói gì chỉ lắc đầu khuôn mặt thì vui vẻ

Cô nghe Cậu nói câu đó khuôn mặt đỏ ửng lại thêm cả hành động Mẹ Cậu nhìn thấy mà chỉ biết che mặt ngại ngùng

"Vậy chúng ta tiếp tục chủ đề vừa nãy nhé".Cậu cũng chẳng lo đến chuyện Mẹ Cậu nhìn thấy quay sang Cô tay đang che mặt ngại ngùng mà trêu đùa Cô

"Cậu...tiếp tục cái đầu Cậu...Cậu đúng là đáng ghét mà...Cậu mà không giải thích rõ ràng với Mẹ thì đừng trách Tớ".Cô ản người Cậu sang một bên chỉnh lại quần áo nhìn Cậu phẫn nộ đe dọa rồi cầm đồ ra về

"Ồ...Dạ Cháu xin phép".Cô mở cửa đi về bất gặp Bố Mẹ Cậu đang đứng ngoài Mẹ Cậu còn đang đứng áp sát cửa nữa chứ khiến Cô đỏ mặt mà chào lễ rồi chuồn về

"Con bé...?Hai chúng nó?...".Bố Cậu bây giờ mới hiểu tại sao Vợ mình không đi vào mà đứng ngoài cửa rồi...

"Con trai khá quá...Hai đứa....".Mẹ Cậu nhanh chân đi vào nhìn Cậu ánh mắt nghi hoặc

"Hôm qua Cậu ấy say mà muốn rồi nên Con đưa Cậu ấy về đây ngủ lại một đêm còn chuyện vừa nãy chỉ là Con đang trêu Cậu ấy thôi...Bố Mẹ về sớm vậy?".Cậu nờ nụ cười chẳng chút giả dối nào nhìn Bố Mẹ

"Về sớm mới thấy được cái cảnh đó của Anh...Tắm rửa đi rồi xuống nhà ăn sáng"

Nhà Cô....

Cô sau khi đi xuống dưới nhà Cậu thì chạy nhanh về nhà mình trong cái sự ngại ngùng..

"Đi đâu về đó".Cô vào nhà chẳng chú ý đến xung quanh có ai mà vội vàng đi lên phòng

"Dạ...Bố Mẹ về hỏi nào vậy?".Cô nghe giọng nói nghiêm túc vậy thì dừng chân quay lại bao nhiêu cái sự vội vàng đều biến mất chạy lại ngồi giữa hai cặp Bố Mẹ mà cười trừ

"Bố Mẹ vừa về cùng Bố Mẹ Bảo Lâm"

"Vâng...".Cô nghe vậy thì gật đầu nghĩ lại chuyện vừa nãy....a....đúng thật là ngại mà...

"Từ sau có chơi thì cũng phải về nhà đó nha...chứ đừng ngủ nhờ nhớ chưa?".Mẹ ruột Cô nhìn Cô nhắc nhở

"Con biết rồi...Chị Như em có chuyện nhớ Chị...Con xin phép".Cô gật đầu nhanh rồi kéo tay Chị Như lên phòng mình một cách vội vã

"Con bé có chuyện gì vậy?".Mọi người nhìn theo bóng dáng vội vã của Cô mà tò mò khó hiểu

"Có chuyện gì sao?Nhìn sắc mặt Em không ổn?".Chị Như ngồi trong phòng Cô mà tò mò

"Chị...Hừ...hôm qua Em có gặp lại bạn cũ nên uống hơi nhiều rồi say...sau đó Bảo Lâm đến đón Em về do muốn nên Em ngủ nhờ nhà Cậu ấy...rồi sáng nay ngủ dậy đúng lúc Bố Mẹ Cậu ấy về thấy Em đang ngủ chung với Cậu ấy...Nhưng tại Em không xảy ra chuyện gì hết...Em phải làm sao để đối mặt với Bố Mẹ Bảo Lâm...hà Chị?".Cô đi đi lại lại rồi ngồi bịch xuống giường thờ dài nhìn Chị Như

"....thì Em nói rồi đó...hai đứa không xảy chuyện gì thì cứ thoải mái thôi Em đừng lo lắng...".Chị Như nhìn Cô luống cuống mà cũng luống cuống theo Chị đã bị trường hợp như vậy đâu

mà Chị biết cách giải quyết chứ?

"Nhưng lúc đấy....hazzz...Em chết mất".Cô định nói cái chuyện Mẹ Cậu nhìn thấy cơ thể Cô đang nằm dưới Cậu nhưng không thể mà mở mồm nói chuyện đó được...

"Thôi đừng lo lắng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi...".Chị Như cũng chẳng biết phải giúp Cô trong chuyện này như nào...Chỉ biết an ủi Cô

"An Nhi...xuống nhà đi...Bố Mẹ Bảo Lâm đến chơi nè"

"Làm sao hà Chị?Em không xuống đâu?...Chị nói mọi người Em mệt nên ngủ rồi nhé...".Cô nghe giọng Mẹ nuôi vọng lên mà giật mình nấn nì Chị Như,Cô thì đang ủ đầu mà Bố Mẹ Cậu đến khi nào không đến lại đến vào lúc này chứ?

"...được rồi...vậy Em nghỉ ngơi đi...".Chị Như xoa đầu Cô rồi đi xuống nhà

"Chào mọi người...An?...Cậu còn nhớ Tớ chứ?".Mẹ Cậu sau khi ăn sáng xong thì chỉ muốn sang nhà Cô để nói chuyện...nhưng không ngờ gặp lại bạn cũ

"Phuong?...Lâu rồi không gặp...Cậu dạo này sao rồi?".Mẹ Cô cũng bất ngờ hai người đã không gặp mặt nhau một thời gian dài rồi...

"Tớ vẫn ổn...Tớ còn đang nghĩ không biết khi nào mới được gặp Cậu chứ?"

"Chào Cô Chú...Bố Mẹ Nhi không khỏe nên Con bé nghỉ ngơi rồi...Con bé nói xin lỗi không xuống gặp mọi người được".Chị Như cũng vừa đi xuống tới nhà

"Chắc hôm qua Con bé ngủ nhờ nhà bạn không quen nên giờ ngủ bù...Mọi người đừng để ý Con bé".Mẹ ruột Cô lên tiếng khó xử

"An Nhi không khỏe ă?Đề Em lên xem Cậu ấy có bị bệnh gì nghiêm trọng không?Mọi người nói chuyện...Con xin phép".Cậu nghe Chị Như nói biết là Cô tránh mặt không muốn gặp Cậu nên cùng lấy cớ của Cô mà lên nói chuyện với Cô

"Ồ...nhưng...".Chị Như chưa kịp ngăn cản Cậu đã đi mất rồi

"Như vào lấy trà đi Con"

"Vâng"

"Thực ra...hôm nay chúng tôi qua đây là muốn nói với hai gia đình Anh Chị một chuyện...đó là muốn cho con gái Anh Chị với con trai chúng tôi qua lại với nhau...Chắc Chị Lệ cũng biết tình cảm của hai đứa trẻ như nào rồi...Còn An...Cậu thấy con trai Tớ thế nào?".Mẹ Cậu sang đây nói về vấn đề này thực ra cũng không muốn để Cậu với Cô biết,mọi người muốn đi trước Cậu một bước còn sau đó do Cậu tự lo liệu...

Cô Lệ nghe Mẹ Cậu giải bày vậy thì cũng chẳng có ý kiến gì chỉ gật đầu cười thỏa mãn

"Tớ thấy con trai Cậu rất tốt...vợ chồng Tớ cũng rất thích đứa trẻ đó...Nếu vợ chồng Cô Lệ cũng thấy hai đứa hợp thì Tớ cũng không có ý kiến gì"

"Vậy quyết định vậy nhé...chúng ta đừng để hai bọn trẻ biết chuyện này nhé".Mẹ Cậu cười vui vẻ cuối cùng mong muốn của Mẹ Cậu cũng được thực hiện

"Trà của mọi người ạ...Con sẽ không nói gì cho An Nhi biết".Chị Như mang trà ra thì ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình nên cũng hiểu ý...

"Cậu...".Cậu đi lên phòng Cô đang mở cửa đi vào thì bắt gặp ngay cái khuôn mặt đang đứng nghe lén mọi người nói chuyện của Cô

"Sao Cậu lại lên đây?".Cô thấy Cậu thì định đóng chốt cửa lại nhưng bị Cậu đẩy ra mất...

"Tôi lên xem Cậu không khỏe chỗ nào...dù sao Tôi cũng là bác sĩ".Cậu cười đều nhìn Cô rồi đi lại giường Cô ngồi,lần đầu tiên Cậu đến phòng con gái nhìn phòng Cô Cậu thấy cũng không tệ chỉ là cảm thấy không quen... Cô cũng là người đầu tiên mà Cậu thích nhiều đến vậy

"Là do ai Tớ mới phải nói dối như vậy hả?".Cô cúi có nhìn Cậu Cô thì Cô không thể đánh Cậu một trận để Cậu biết thế nào là lễ độ

"Rồi rồi là do Tôi...Qua đây..."

"....".Cô nhìn Cậu đây nghi hoặc,Cậu lại tính giờ trò gì chứ?

"....sau này nếu Cậu còn không nghe lời...hay giận dỗi ngang bướng...Tôi sẽ hôn Cậu để trừng phạt...".Cậu nhìn Cô rồi kéo Cô lại ngồi trên đùi mình mà cảnh cáo

"Cậu...đáng ghét...Cậu thử coi rồi biết"

Cậu hết kiên nhẫn với Cô mà giữ cổ Cô mà hôn cho Cô hết bướng bỉnh càng ngày càng không coi lời nói của Cậu ra gì mà...

"Cậu còn như vậy Tớ không để yên đâu".Cô ngồi dậy khỏi người Cậu khuôn mặt phẫn nộ

(vì yêu cứ đâm đầu...)

"Tao nghe?".Cô liếc mắt nhìn Cậu rồi nghe điện thoại

"Tôi tiệm đi...tao với mày đi chọn chút đồ"

"Tao biết rồi".Cô tắt máy cũng nhớ ra Cô chưa có quà gì cho Ly nên cũng muốn tặng gì đó cho đứa bạn thân của mình

"Cậu đi xuống dưới nhà đi không mọi người đợi...Tớ còn có việc phải ra ngoài".Cô đi chọn đồ rồi nhìn Cậu ánh mắt cầu khẩn

"Tôi đi với Cậu...dù sao Tôi cũng rảnh"

"Không cần...".Cô kéo người Cậu ra khỏi phòng mình,Cô lại phải vắt óc suy nghĩ làm cách nào khi xuống nhà đối diện với mọi người Cô không khó xử

"An Nhi sao rồi Con?..."

"Cậu ấy mệt nằm nghỉ lát là được...không phải Bố Mẹ nói phải đến bệnh viện sao?".Cậu đi xuống nhà thấy mọi người chắc nói chuyện xong rồi nên nhìn Bố Mẹ mình

"Cũng đúng...Vậy chúng tôi xin phép..."

"Anh Chị về thông thả".Mọi người đều đứng dậy tạm biệt nhau ai cũng niềm nở

10 phút sau...

"Con đi đâu đó?Không phải đang mệt nằm nghỉ sao?"

"Ừa mọi người đâu hết rồi Mẹ?".Cô vừa chân xuống cầu thang thấy mọi người không còn ngồi ở sofa thì cũng bớt phần lo lắng

"Bố Mẹ Bảo Lâm thì phải đi công chuyện...Vợ chồng Cô Lệ thì đi nghỉ ngơi vì mệt rồi"

"Hóa ra là vậy...À cái Ly sắp cưới đó Mẹ nên Ly rù con cùng đi sắm chút đồ...Con đi nhé...Về con kể Mẹ nghe mọi chuyện sau".Cô nghe vậy thờ phào nhẹ nhõm,Cô biết chắc Cậu giúp Cô đây mà...

- ----

"Đi chưa?Còn muốn mua gì nữa sao?".Cô tới tiệm Ly nhìn Ly tò mò đáng lẽ phải chuẩn bị xong xuôi hết rồi chứ?

"Thì tao muốn cùng mày đi dạo sắm chút đồ...không được sao?"

"Được được...đi"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hạnh phúc

"Muốn mua đồ gì nữa?Hay mua đồ cho bé con trước à?".Cô cùng Ly đi đến trung tâm mua sắm đứng giữa khung cảnh xung quanh đều là quần áo nữ phẩm phụ kiện Cô khoác vai Ly nhí nhảnh hỏi

"Mua gì tầm này...Thật ra mày cũng là phụ dâu của tao nên muốn sắm cho mày thứ gì đó mà".Ly chớp chớp mắt nhìn Cô rồi vỗ vai Cô cười

"Nè...tao còn không biết chuyện đó?với lại tao cũng chưa đồng ý"

"Xi...cần gì mày đồng ý...tao quyết định là được rồi...Đi Chị dẫn Em đi mua đồ"

Tình Bạn đôi khi đơn giản là vậy!Hai đứa chơi thân với nhau đứa này hiểu đứa kia người quyết định chuyện này chuyện kia người vui vẻ ủng hộ thì khi đó tình bạn cũng sẽ bền bi bền lâu hơn...nhưng thân với nhau tới mức như nấp thì phải do hai người cùng cố gắng tạo lên tình bạn thuần khiết đẹp đẽ đó! ^ _ ^

"Mua gì?Chọn đi coi như quà cưới sớm cho mày".Cô dẫn Ly đến tiệm trang sức cho Ly chọn,Cô cũng muốn tặng cho con bạn thân mình quá gì đó đáng giá

"Tao chọn đồ đắt tiền nhất đó nha..."

"Miễn là mày thấy hợp với mày"

"Đùa thôi!...Cái này đẹp nè...tao lấy cái này đi".Ly chăm chú nhìn những chiếc vòng cổ sang trọng đẹp đẽ kia rồi chọn cái vòng mà thích Ly nhìn chiếc vòng cũng vừa với giá tiền của nó

"Vậy lấy tôi chiếc đó"

Cô với Ly rời tiệm trang sức đi quanh xem những shop bán quần áo chọn vài bộ đồ rồi lại cùng nhau đi ăn uống chơi những trò chơi giải trí

Cũng coi như có một ngày để thư giãn bản thân không phải bận tâm suy nghĩ chuyện gì...Chi để bản thân thoải mái là được rồi

"Thời gian trôi nhanh thật ha?".Cô cùng Ly đi dạo ở công viên,Cô mong thời gian quay lại một chút để có thể cùng nhau đi chơi nhiều nơi hơn được ở bên cạnh những đứa bạn thân mình nhiều hơn

"Cũng đúng".Ly nhìn bầu trời trong xanh nhớ lại tuổi thơ mà trầm lặng nói trong tiếc nuối

"Sau này phải hạnh phúc đó nhé...Cô gái của Tôi".Cô ôm vai Ly vỗ về vài cái rồi bỏ ra nhìn Ly cười

"Mày cũng phải vậy!"

"Giời ha?Đi chơi không gọi Tao?".Trong khi Ly và Cô đang ôn lại chuyện cũ mặt ai cũng ỉu rù thì lại có người dùng giọng nói giận dỗi mà trách móc

"Ồ đi chơi không gọi?vậy tao gọi mày có đi không?hay lại đang tay trong tay đi chơi với con gái nhà người ta?bỏ cái tay ra?".Cô nhìn sang xem người đó là ai phá không khí của Cô rồi liếc nhìn thẳng bạn thân một cái quay sang nhìn người con gái khuôn mặt dễ thương nhìn có vẻ e thẹn mà chửi Minh

"xem này...Anh Minh...sao anh lại có người yêu mới rồi?không phải anh nói anh chỉ yêu hai mẹ con em thôi sao?vậy mà giờ anh...tay trong tay với người khác?An Nhi...cậu là bạn thân của Minh cậu nhất định phải giúp Tớ giải quyết chuyện này...hứcccccc...".Ly cũng nhìn thấy Minh đang nắm tay cô gái đó chắc là bạn gái nên nói nhỏ vào tai Cô rồi quay sang Minh nói một trào ra tay ôm bụng rồi còn cúi mặt xuống giả vờ khóc khuôn mặt buồn bã rồi nháy mắt với Cô.Coi như màn chào hỏi dành cho bạn gái Minh ai kêu suốt ngày đùa giỡn Cô với Ly làm chi?

"Anh....???Em không ngờ anh là loại người nhưng vậy?chị ấy còn đang mang thai con của anh vậy mà anh...?chúng ta đừng liên lạc với nhau nữa...".Cô gái chứng kiến cảnh tượng đó thì

trơ mắt nhìn Ly không biết phải nói sao rồi hất tay Minh ra tức giận

"Ơ...không phải em phải nghe anh giải thích mọi chuyện không phải như vậy đâu...".Minh lúc đầu còn không hiểu đứa bạn thân mình đang muốn gây chuyện gì sau khi nghe xong thì bất ngờ nhìn Ly mà đơ mặt đến khi người con gái bên cạnh bắt đầu tức giận thì mới hoàn hồn giữ tay người đó lại mà giải thích

"E hèm....được rồi...Cô bé bọn chị đùa em thôi...Chị là Ly"

"Chị là An Nhi"

"Tụi chị là bạn thân của Minh".Cô với Ly thấy vậy thì thôi không đùa nữa khéo đứa bạn thân mình lại ế thêm vài năm nữa thì khổ thân

"Chúng mày...?Đội đó".Minh lờm Cô với Ly mà đe dọa đùa gì đùa kiểu thế...

"Chào hai chị...em là Hân".Cô gái nghe vậy cũng lễ phép chào hỏi trước rồi liếc nhìn Minh ánh mắt đầy nguy hiểm

"Hân...bộ Minh không nhắc tụi chị với em à?"

"Dạ...có nhưng ít ă anh chỉ nói anh có hai người bạn thân là con gái nhưng anh không coi hai chị là con gái mà coi như là con trai vậy khi đó chơi với nhau sẽ thoải mái hơn...".Hân thật thà đến từng câu nói mà không biết Cô và Ly mặt đang tối sầm lại

"Ồ...hóa ra là vậy?vậy Hân em có muốn biết thêm về bạn trai Em không?"

"Dạ...."

"Hai chúng mày không bận gì sao?Cái Ly còn phải chuẩn bị nhiều thứ hay Nhi mà đùa Ly về đi khi nào rảnh tao với Hân qua tiệm chơi sau...".Minh cười xuề xòa nhìn Cô với Ly lấy cớ mà biện hộ nếu không chắc hai đứa kẻ mọi tật xấu của Minh mất

"Hôm nào không bằng hôm nay đi...hai đứa tao đều rảnh...Hân em đến tiệm của chị nói chuyện cùng bọn chị nhé dù sao như vậy cũng giúp thân thiết hơn mà"

"Vâng"

Ba người con gái đi trước nói chuyện rôm rả vui vẻ chẳng quan tâm người con trai đằng sau đang bận tay chặt vật xách đồ...đó là cái giả giám coi Cô với Ly là con trai vậy

- - - - -

5 ngày sau.....

Ngày mà mọi người đều háo hức mong đợi cuối cùng cũng đến lễ cưới của Bảo Long-Ly được tổ chức trang trọng ở một bãi cỏ gần hồ bơi mọi thứ được trang trí rất vừa mắt.Ai đến dự đám cưới khuôn mặt cũng rạng rỡ háo hức phần chính của buổi đám cưới ngày hôm nay

"Sao rồi cô gái của Tôi?Chuẩn bị xong hết chưa?".Cô với Minh đi tới phòng của Ly đẩy cửa đi vào,thấy Ly đang ngồi ở bàn trang điểm bộ váy cúp ngực dài thướt tha được đính nhiều kim cương nhìn rất hoàn mỹ

"Tao không sao có chút hồi hộp thôi?Sao mày vào đây?".Ly cười nhìn Cô rồi nhìn sang Minh thắc mắc,Ly nghĩ phòng Cô dâu thì chỉ cho phái nữ vào thôi chứ?

"Nó cứ kêu tao vào chung để xem mày sao?"

"Ừa...thì...cái gì nói thì hôm đó tao cũng nói với hai mày hết rồi...hôm nay tao cũng chỉ muốn nói mày nhớ phải hạnh phúc đó nha...nên nhớ dù hai chúng mày có trở thành vợ của ai thì hai chúng mày vẫn mãi là người con gái đặc biệt trong lòng tao!"

"Lại bắt đầu...Ly nó sụt sướt rồi kìa"

"Khóc gì mà khóc...Nhớ hạnh phúc đó Cô gái của Tôi".Minh nhìn Cô cũng đang dưng dưng sắp rơi nước mắt đi lại ôm Cô với Ly mà xoa đầu

"Cô dâu chuẩn bị ra ngoài nhé"

Ba người cứ đứng ôm nhau như vậy chẳng muốn buông chút nào...chẳng ai nỡ cả ba đứa chơi thân một người đi lấy chồng cho dù sau này có muốn gặp nhau nói chuyện khuya qua đêm mới về hay là đi du lịch ở đâu đó cũng sẽ bị một số lý do cản trở

"Rồi...lau nước mắt đi hôm nay mày là đẹp nhất mắt buồn là không được đâu".Minh vỗ về Ly lấy khăn giấy lau đi vài giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt Ly

"Nào qua đây tao đeo vòng cổ cho mày".Cô thấy chiếc vòng cổ Ly thích còn để trên bàn nên lấy ra đeo cho ly,chiếc vòng cổ bạc được thiết kế có hai dây một ngắn một dài chiếc ngắn được đính kim cương chiếc dài thì được gắn thêm chiếc vương miện 3D

Cô dâu-Chú rể cũng nhau bước vào lễ đường là cảnh tượng thiêng liêng nhất đẹp đẽ nhất được sự chứng kiến của hàng trăm con người.Ai cũng tấm tắc khen ngợi hai người thật sự đẹp đôi khiến mọi người ghen tỵ

"Bảo Long!Con có đồng ý lấy người mình yêu nhất trong cuộc đời làm Vợ...Dù có sống trong giàu sang hay khổ cực ốm đau bệnh tật mỗi lần cãi vã đều không rời xa nhau Con đồng ý chứ?"

"Con Đồng Ý"

"Phuong Ly!Con có đồng ý lấy người mình yêu nhất trong cuộc đời làm Vợ...Dù có sống trong giàu sang hay khổ cực ốm đau bệnh tật mỗi lần cãi vã đều không rời xa nhau Con đồng ý chứ?"

"Con Đồng Ý".Ly nhìn sang người mà mình trao cả đời còn lại mà cười trong hạnh phúc

"Giờ ta tuyên bố các Con từ nay sẽ trở thành Vợ Chồng cùng nhau trải qua mọi sóng gió trong cuộc sống này cũng sẽ không rời xa nhau!Giờ chú rể hay trao cho Cô dâu của mình chiếc nhẫn minh chứng cho tình yêu của hai người đi nào". Sứ giả cười mãn nguyện mà tuyên bố

Chứng kiến cái cảnh tượng hạnh phúc đó là mơ ước của bao nhiêu người ai cũng muốn kiếm cho mình một người hiểu mình yêu thương bên cạnh mình đến hết cuộc đời..Cô cũng vậy!

"Cậu sao đó?".Cậu thấy sắc mặt Cô đang vui vẻ đột nhiên ừ rừ mà thối mồm

"Không có gì".Cô chỉ lắc đầu nhìn Cậu rồi đi sang chỗ Bố Mẹ,Cậu chẳng lẽ không hiểu Cô vì lý do gì mà buồn sao?

"Cậu còn chưa định tỏ tình với Nhi sao?".Minh cũng đứng gần Cô thấy Cô đi xa rồi mới đi lại hỏi Cậu

"Sắp rồi...Tôi muốn mọi thứ đều sẵn sàng mới tỏ tình Cậu ấy"

"Đừng để Nhi buồn nữa".Minh nhìn Cậu thẳng thừng nói Minh chẳng muốn thấy Cô buồn chút nào Cô cũng vì Cậu mà muốn nhiều như vậy đủ rồi

Bữa tiệc buổi tối...

Mấy người Cô quây quần lại một bàn tiệc lớn cũng nhau uống rượu chúc mừng cặp tân hôn mới cưới

"Tớ qua kia lấy đồ ăn một chút mọi người cứ ăn đi"

"Tôi muốn nhờ mọi người giúp một chuyện....".Cậu để Cô đi xa rồi mới mở miệng nói

"Chuyện gì?".Mọi người đều tò mò nhìn Cậu

"Tôi muốn mọi người giúp Tôi trong phần tỏ tình với An Nhi...ở sân thượng trường học mọi thứ đã được chuẩn bị xong hết rồi chỉ cần sự góp mặt của các cậu...và phụ huynh hai bên nữa thôi".Cậu đợi giây này lâu rồi Cậu muốn mọi thứ đều ổn mới tỏ tình Cô

"Lặng mạp vậy...vậy đi giờ chứ?"

"Ừm...còn Nhi...Minh cậu đưa Nhi đến đó dùm Tồi nhé...lấy lý do gì cũng được đừng nói sự thật...nhưng phải cho Cậu ấy đi cầu thang lên nhé"

Minh cũng gật đầu đồng ý ở lại đợi Cô đang đắm say lấy đồ ăn còn mọi người thì đã rời đi từ lúc nào mỗi người một việc tứ lúc nào rồi

"Mọi người đâu hết rồi?".Cô bụng đĩa đồ ăn lại bàn vắng bóng người chỉ còn Cô và Minh

"Ăn uống gì nữa...cái Ly lấy chồng rồi tao với mày đi đâu đó tâm sự đi...tao biết một nơi đẹp lắm".Minh sang nắm tay Cô kéo đi không lại lỡ hết kế hoạch

10 phút sau...

"Mày kêu ở đây đẹp á?Đẹp chỗ nào?".Cô đứng nhìn Minh khó hiểu trường Cô học trước đây thì có gì đẹp ít nhất buổi sáng thì Cô mới nhìn trường thay đổi như nào chứ?tối thì biết sao được?

"Trên sân thượng buổi tối nghe mấy giáo viên trong trường nói nhìn được nhiều nơi đẹp lắm lên rồi biết"

"Sao hôm nay đường đi lên đây sáng thế?đây coi như là một điều mới lạ đi".Cô nhìn Minh nói mọi khi trường cũng chỉ ở hành lang có bóng đèn sáng thôi chứ?vậy mà hành lang hay cầu thang đi lên sân thượng đều sáng chum đèn

"Khoan bịt mắt lại cho bắt ngờ"

"Bây đặt...nào bịt đi"

Cô lườm Minh rồi nhắm mắt để Minh bịt mắt mình đi đến chỗ mà Minh gọi là đặc biệt

"Tối chưa?"

Sau khi Minh bỏ tay che ở mắt Cô ra là cảnh tượng không gì đẹp hơn...Cô đứng trong hình trái tim được thắp nên bên trong còn dài những cánh hoa hồng đỏ nhìn thật tuyệt mà cộng thêm bản nhạc du dương làm khung cảnh càng trở nên lãng mạn

(

Em yêu ơi, một ngày chẳng được bên em trong đời

Anh biết sống thế nào đây, khi mỗi một giây anh nhớ em thế này

.....

Này em yêu, em có chịu, là Do you wanna marry me?

Đừng suy nghĩ, hãy cùng đi, chiếc nhẫn này anh xin hứa bất cứ gì

Ngày đôi ta là của nhau, chỉ cần ta bên nhau nguyện cầu

Buôn cùng thấu, vui cùng nhau, suốt chặng đường dài đến ngàn mai sau.

)

"Sao mọi người đều ở đây hết vậy?".Cô cứ đắm chìm trong sự mơ hồ mãi mới tỉnh nhìn xung quanh một bên là gia đình hai nhà một bên là bạn bè thân thiết của Cô mà tò mò...hôm nay cũng đầu phải sinh nhật Cô?

"Cậu bắt ngờ chứ?".Cậu từ góc tối đi ra tay cầm bó hoa hồng khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười nhìn Cô

"Bất ngờ...Nhưng sao Cậu lại để Bố Mẹ leo bộ lên đây chứ hả?có gì không tổ chức ở dưới được sao?".Cô lườm Cậu Cô bắt ngờ chứ?nhưng nghĩ ra mọi người leo cầu thang lên đây rất mệt Cô leo còn mệt nữa

"Đầu có...Bố Mẹ đi thang máy lên mà rất tiện không mệt gì hết"

"Có gì để nói sau đi...Mày nghe người trong cuộc nói kìa".Cô quay sang lườm Minh vậy mà để cô leo bộ lên

"An Nhi...Cậu còn nhớ nơi này chứ?"

"Nhớ chứ...đây là nơi Tớ tỏ tình với Cậu rồi bị Cậu từ chối Cậu còn nói là không có hứng thú với chuyện yêu đương nữa mà..."Cô nhớ chứ,Cô chẳng bao giờ quên được ngày đó Cậu là người con trai đầu tiên Cô tỏ tình

Đám bạn Cô cũng chẳng bắt ngờ gì khi Cô nói vậy nhưng Bố Mẹ hai nhà thì khác vừa ngạc nhiên vừa ái ngại đặc biệt là Bố Mẹ Cậu

"Vậy từ giờ Cậu đừng nhớ tới chuyện đó nữa...hãy nhớ một kỉ niệm đẹp khác đi..."

"Chúng ta kết hôn nhé!An Nhi Cậu đã muốn nói câu này với Cô lâu rồi nhưng chưa có thời cơ tốt,có thể người ta sẽ tỏ tình hẹn hò trước nhưng Cô với Cậu bây giờ cũng đã giống hẹn hò rồi

"Đồng ý đi!Đồng ý đi"

"Cậu còn nhớ cái hôm đi từ tiệm Ly về Tớ có lẩm bầm câu gì chứ?"

"Cậu nói...đúng là...thời gian không chờ đợi một ai mà..."Cậu bối rối lên tiếng không hiểu Cô đang muốn làm gì

Mọi người đang hô hào mong Cô đồng ý sau khi nghe Cậu nói vậy thì im lặng nhìn nhau...khuôn mặt ai cũng đỏ ửng

"Đúng...thời gian không chờ đợi một ai cả..."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Miễn miễn

"Đúng...thời gian không chờ đợi một ai cả...vì vậy Tớ cũng muốn như thời gian vậy...Nhưng Tớ không làm được...Tớ vẫn luôn chờ đợi câu ngỏ lời này của Cậu đó Cậu có biết không hả?"Cô cười trong hạnh phúc mà ôm Cậu thật chặt

"Được rồi...Cậu ôm Tôi như vậy không ngại sao hả?Bố Mẹ nhìn kìa".Cậu xoa đầu Cô trên trọc

"Hừ...(um)..."Cô hừ lạnh nhìn Cậu mà bụng Cậu ra người ta muốn lãng mạn tý cũng không cho,Cô định nói gì đó Cậu bắt ngờ kéo Cô lại hôn lên môi Cô chẳng quan tâm có những ai bên cạnh

Mọi người bên cạnh thấy vậy thì người che mắt,người thì nhìn đi chỗ khác chẳng ai muốn phá đi khung cảnh tình cảm của hai người họ

"Cậu...Tớ xử Cậu sau?"

"Sao rồi Con gái?...giờ chúng ta về được chưa?Chúng ta ở đây sợ làm bóng đèn của Hai đứa...phải không Con Rể?".Mẹ Lệ nhìn Cô mà trên đùa,cái khoảng khắc này là điều Mẹ luôn muốn mong Cô luôn vui về hạnh phúc

"Mẹ này....".Cô đỏ mặt nhìn Mẹ ngại ngùng

"Được rồi...chúng ta cũng có chuyện cần bàn với nhau vậy nên các Con ở lại chơi vui về chúng ta về trước"

"Tạm biệt mọi người"

Bố Mẹ hai gia đình cũng mãn nguyện vì điều mình muốn cũng thành hiện thực rồi...

"Vậy giờ???Chúng ta về hay là..."Minh thấy phụ huynh đi khuất xa rồi mới nhí nhảnh nhìn Cô

"Mọi người ở lại đi...dù sao cũng làm lỡ của mọi người một buổi tiệc rồi".Cậu nhìn mọi người cười,Cậu cũng chuẩn bị nhiều đồ để cho mọi người dùng rồi

"Chúc hai Cậu hạnh phúc"

"Sớm kết hôn"

"Sao chúng mày...không muốn nói gì chân thành với Tao à?cũng không muốn dặn dò người ta cái gì sao?".Cô nhìn những đứa bạn của mình mà trách móc,ít ra cũng phải bảo Cậu phải quan tâm Cô nhiều chút chứ

"Bảo Lâm..Sau này Cậu nhớ phải đối tốt với An Nhi..Bảo Long Cậu cũng phải vậy"

"Lại bắt đầu".Cô với Ly ngán ngẩm mà lườm Minh,làm như bọn Cô đi đâu đó xa không bằng

"Rồi rồi...Tao bận Tao đi trước nhé".Minh nhìn vào điện thoại cười rồi vội đi

"Thôi bọn Tớ cũng về đây".Nhật Duy cũng lên tiếng nắm tay Phương Anh đi đâu đó có vẻ quan trọng

"À...chúng tao cũng phải về buổi tiệc đây".Ly thấy mọi người về hết rồi thì cũng đi về để không gian riêng cho Cô và Cậu

Cô nhìn mọi người đang hạnh phúc cũng nhau đi khuất dần mà cũng cảm thấy hạnh phúc dùm họ

"Bào Lâm...Cậu say rồi sao?".Cô thấy Cậu dựa vào vai mình mà im lặng chẳng nói lời nào với Cô

"Xin Lỗi...Đề Cậu chờ câu nói của Tôi lâu như vậy!...Sau này không để Cậu buồn điều gì nữa đâu...Tôi sẽ luôn ở bên cạnh Cậu"

"Tớ tin Cậu...Chúng ta cũng về đi thôi...muộn rồi".Cô xoa đầu Cậu,Cậu bây giờ ngoan ngoãn dựa vào vai Cô như đứa trẻ được Mẹ vỗ về bao bọc vậy

Ở nơi nào đó....

"Nè...Anh đi đứng kiểu gì vậy?"

"Cô buồn cười...Chân Cô thì đi mất Cô sao không nhìn đường mà cứ dán mắt vào điện thoại?đụng trúng người ta mà còn nói giọng đó sao?".Giọng người con trai chững chạc khó chịu nhìn Cô gái đó,Anh thì đang vội về khách sạn để còn có việc quan trọng mà gặp phải người không đâu

"Anh?Coi như Tôi xui xẻo".Cô gái liếc nhìn Anh một cái rồi kéo vali đi

"Là ai xui xẻo?...Này Cô rơi đồ".Anh cầm trên tay là chiếc túi của Cô,gọi chạy theo nhưng chẳng thấy bóng dáng Cô đâu đành cầm chiếc túi ra về

"Tớ vào nhà đây...Cậu về nghỉ ngơi đi...mai gặp lại"

"Sang nhà Tôi đi...Tôi có đồ cho Cậu".Cậu nắm tay Cô mà nói

"...sao vừa Cậu không đưa cho Tớ thế?".Cô nhìn Cậu chần chờ,Cô muốn về nhà Cô sợ Bố Mẹ chưa ngủ mà đợi Cô nói chuyện

"Tôi quên...dù sao sang cái rồi về mà"

"Đâu?Quà của Tớ đâu?".Cô đi lên phòng Cậu thì hào hứng nhìn bàn làm việc của Cậu mà tò mò

"Ồ chỗ đèn ngủ?Hôm qua Tôi vội nên bỏ đấy..."Cậu chưa kịp nói xong thì Cô đã hí hửng đi lại tìm quà Cậu chọn cho mình

"Sao không...ui da....".Cô lay hoanh tìm ở các ngăn gần đèn ngủ cũng chẳng thấy đâu bực bội mà hỏi Cậu

"Cậu nghĩ lời Tôi nói là thật sao?Là Tôi lừa Cậu đó...nếu Tôi không nói vậy Tôi sẽ không được nằm bên cạnh Cậu như bây giờ đâu An Nhi à".Cậu ôm Cô vào lòng mà thủ thỉ giọng nói ấm áp khẽ hôn lên trán Cô

"Cậu quá đáng...Bỏ Tớ ra Tớ muốn về nhà".Cô vùng vẫy ra khỏi vòng tay Cậu,Cô đã bị Cậu lừa bao nhiêu lần rồi chứ?vậy mà vẫn không tỉnh ngộ

"Tôi Yêu Em An Nhi à".Cậu phả từng hơi ấm đến Cô,ôm chặt Cô mà nhắm mắt ngủ

Cô cứ nằm im nhìn Cậu đã ngủ rồi,chắc có lẽ hôm nay Cậu uống hơi nhiều nên mệt.Cô cũng chẳng muốn về nhà khi đang nằm trong vòng tay của Cậu quàng tay ôm lấy Cậu mà lăn vào gối ngủ

- ----

"Chào Có!Tôi có hẹn với giám đốc của Có để kí hợp đồng"

"Vậy mời Anh đi theo Tôi".Cô gái ở quầy tiếp tân nghe vậy thì dẫn Anh đến nơi Anh muốn

"Thưa giám đốc...Có người nói muốn gặp Chị để kí hợp đồng ạ"

"Cho họ vào đi".Bên trong là cô gái đang bận bịu với sắp giấy tờ khác nhau

"Xin Chào...Tôi là Lưu Phong đại diện của Đồng Phương tập đoàn HNP...?".Lưu Phong đã đến Việt Nam từ đêm qua cũng muốn thăm Có tiện thể giải quyết một số hợp đồng ở đây

"Chào Anh...Tôi là Thu Nga giám đốc ở đây".Thu Nga cũng rời mắt khỏi sắp tài liệu hướng mắt lên nhìn bên đối tác

"Là Có/Là Anh???".Hai người bốn mắt nhìn nhau có chút quen mặt sau đó hai người không hẹn mà cùng nói tay chỉ về phía nhau

Thu Nga sau lần Cô đi định cư đó cũng chẳng còn ai để gây sự cũng vì vậy mà bản thân chịu học hành hơn bây giờ đã trở thành thiếu nữ sinh đẹp vừa có tài vừa có sắc thay gia đình quản lý công ty,Thu Nga cũng vừa ở Pháp bay về vì sang đó kí vài hợp đồng lớn

"Không ngờ gặp Cậu ở đây...trà cho Có này".Lưu Phong lấy chiếc túi của ra trả lại chủ nhân của nó,Anh vốn định bỏ ra từ đêm qua nhưng quên cũng may anh để trong cặp mà mang tới đây

"Ồ...cảm ơn Anh"

"Vậy chúng ta có thể bàn giao về hợp đồng được rồi chứ?".Lưu Phong lấy trong cặp ra bản kế hoạch để trước mặt Thu Nga,khuôn mặt có chút lo lắng Anh sợ vì hôm qua đã gây sự với người ta rồi người ta báo thù không kí hợp đồng thì sao?

"Hợp đồng này...công ty chúng tôi không muốn hợp tác với tập đoàn của anh nữa..."

"Này...Cô là đang lấy oán báo ơn đó sao?Dù sao hôm qua lỗi là do Cô Tôi cũng giúp Cô trông coi giữ gìn chiếc túi của Có...vậy mà Cô đối xử như vậy với Tôi sao?đúng là làm ơn mắc oán mà".Lưu Phong khó chịu nhìn Thu Nga người gì mà việc tư việc công lấy là một mà trả thù anh chứ?

"Nghe nói Anh tốt nghiệp khoa Bác Sĩ ở Úc?Sao lại có hứng thú với việc làm doanh nhân sao?".Thu Nga nhìn lại cái hợp đồng Anh đưa mà xem xét lại

"Sao Cô biết?với lại cũng đâu liên quan tới Có?Cô đừng lạc chủ đề khác"

"Về làm thư kí tạm thời cho Tôi...Tôi sẽ xem xét lại bản hợp đồng này Anh thấy sao?".Thu Nga tay chống cằm mà nhìn Anh,thật ra Thu Nga cũng tìm hiểu về Lưu Phong một số vấn đề vì biết Lưu Phong rất giỏi được nhiều công ty đánh giá tốt nên muốn thử sức Anh xem như thế nào

"Được thôi!".Lưu Phong nhún vai nhìn Thu Nga chẳng cần suy nghĩ nhiều,Anh cũng thấy Cô gái này có chút thú vị

"....Anh có thể lái xe đưa Tôi về không?đêm qua Tôi về công ty làm việc đến nhờ nơi một Tôi không lái xe được"

Anh nhìn bộ dạng Thu Nga cũng gật đầu đồng ý cầm chìa khóa xe mà đưa Thu Nga về

"Bảo Lâm...Cậu dậy đi Tớ phải về rồi?".Cô ngủ dậy đã hơn 9h sáng nên vội vào nhà tắm của Cậu rửa mặt ra khỏi phòng tắm thấy Cậu vẫn ngủ mà sang kéo Cậu dậy

"Còn sớm mà....".Cậu ngồi dậy mà ôm Cô tựa cằm vào vai Cô giọng khàn khàn nói chưa tỉnh ngủ

"Vậy Cậu ngủ đi Tớ về đây không Bố Mẹ Tớ lo lắng"

"Cậu không quên gì đó sao?".Cậu nắm lấy tay Cô mà nói

"Quên gì chứ?"

"....(chụt)...Tớ về nhé".Cậu không nói gì tay chỉ lên môi mình Cô cũng hiểu ý hôn môi Cậu rồi ra về

"Lưu Phong???....Cậu về đây hồi nào vậy?".Cô đi ra cổng nhà Cậu liếc nhìn thấy người con trai từ trên xe bước xuống bóng dáng có chút quen thuộc

"An Nhi...?Cậu làm gì ở đây vậy?nhà Cậu đó sao?".Lưu Phong cũng vừa bước xuống xe định sang mở cửa cho Thu Nga nhưng thấy Cô nên bỏ Thu Nga ở trong xe

"À không phải..."

"Lưu Phong?".Cô chưa kịp giải thích thì Cậu đứng trên lan can ở phòng gọi tên Anh dơ tay chào,Cậu cũng khi Cô rời khỏi phòng mình cũng dậy đi ra ngoài lan can nhìn Cô đi về nhà

"Hai người?...Lưu Phong?Anh...".Lưu Phong nheo mắt nhìn Cô và Cậu nghi ngờ đột nhiên Thu Nga bước xuống xe nhìn Anh phẫn nộ

"Thu Nga?...Cậu với Cậu ấy?".Lần này là đến lượt Cô ngạc nhiên sao Lưu Phong cùng Cô trên một chiếc xe về chứ?

"Thôi có gì chúng ta nói sau nhé...Tớ có việc bận phải đi trước...Cậu rảnh thì sang nhà Bảo Lâm chơi nhé".Cô nhớ ra việc quan trọng nên cười trừ rồi chạy về nhà

"An Nhi con bé đêm qua không về sao Chị?".Gia đình Cô cũng vừa ngồi vào bàn ăn không thấy Cô đâu nên Mẹ Lệ lo lắng

"Chắc con bé ở nhà Bảo Lâm đó Mẹ...vài hôm trước Con bé cũng ngủ ở nhà Bảo....".Chị Như đang gấp đồ ăn thì biết mình lỡ mồm nói nên đành ngậm ngùi mà cúi mặt ăn

"Lần An Nhi đi chơi với bạn bè nhưng không về nhà đó sao Như?"

"Dạ...."

"Mọi người giờ mới ăn sáng sao ạ?".Cô nhẹ nhàng đi vào nhà khuôn mặt có chút lo lắng khi thấy mọi người còn đang ngồi trên bàn ăn ánh mắt ai cũng nhìn Cô như muốn tra hỏi điều gì đó

"An Nhi qua đây?Con đi đâu từ đêm qua giờ mới về?...đây là lần thứ mấy?khai thật sẽ được hoan hồng".Bố Phong ánh mắt nhìn Cô mà tra hỏi

"Con....Con ở nhà Bảo Lâm về tại hôm qua Cậu ấy say nên Con ở lại chăm sóc Cậu ấy"

"Con ở qua đêm nhà người ta là lần thứ mấy rồi?"

"Lần...thứ hai ạ".Cô cúi đầu mà trả lời thật lòng,Cô nhìn ánh mắt mọi người Cô biết mọi người đã biết sự thật hết rồi

"An Nhi à...bây giờ Con cũng lớn rồi,phải biết suy nghĩ suy nghĩ chính chắn rồi hãy làm điều gì đó biết trước?".Bố Cô cũng lên tiếng bảo ban Cô,Bố Cô cũng chỉ có mỗi đứa Con là Cô nên đều muốn dành cho Cô nhưng điều tốt đẹp nhất

"Vâng..Con biết rồi sao này không để mọi người lo lắng nữa đâu ạ"

"Sang ăn cơm đi con"

- -----

"Cô nghỉ ngơi đi...lát Tôi quay về sẽ làm đồ ăn cho Cô".Lưu Phong đưa Thu Nga về nhà cẩn thận để Thu Nga đi nghỉ ngơi rồi muốn sang nhà Bảo Lâm một chút

ting...ting..

"Xong việc rồi sao?".Cậu cũng đang tiện thể chăm sóc vài cái cây ở ngoài khu nhỏ có tiếng chuông cửa thì đi ra Cậu cũng đoán trước được là ai

"Cậu với An Nhi ở bên nhau rồi sao?".Lưu Phong cùng Cậu vào nhà ngồi trò chuyện,Anh nhớ lại chuyện ban nãy mà tò mò

"Ừm...Hôm qua Tớ tò tính với Cậu ấy rồi.Lưu Phong chuyện đó..."

"Chúc mừng Cậu nhé".Lưu Phong biết Cậu định nói gì với mình nên chen ngang vào câu nói của Cậu

"Cậu với Thu Nga có quan hệ gì sao?"

"Tớ đến đây để ký kết một số hợp đồng trong đó cũng có công ty của Cô ta trước đó có gây sự một chút nên hợp đồng bị hoãn Cô ta nói muốn Tớ làm thư kí tạm thời cho Cô ta nên Tớ đành làm vậy?"

"Sao Cậu không làm Bác Sĩ?".Cậu nghe vậy có chút khó hiểu so về thực lực Anh giỏi hơn Cậu rất nhiều

"Gia đình Tớ gặp chút vấn đề nên Tớ thay Bố quản lý công ty"

"Sau này cần giúp gì cứ nói với Tớ nhé"

"Vậy Tớ về trước nhé...Tớ còn bận chút việc".Luru Phong cũng chỉ muốn đến hỏi thăm Cậu xem dạo này Cậu với Cô sao rồi còn phải về quan tâm cái con người kia không hiểu sao để Thu Nga một mình ở nhà Anh là thấy bồi hồi khó chịu?

"Cô nói một sao Cô vẫn còn ngồi đây uống rượu hả?".Anh đi vào nhà xem Thu Nga sao rồi thì thấy Thu Nga đang ngồi trên bàn mà uống rượu đôi mắt buồn sầu khó tả

"Có phải Bảo Lâm với An Nhi hai người đó đến với nhau rồi không?".Thu Nga uống cạn ly rượu đầy khuôn mặt như vừa khóc mà nhìn Anh tra hỏi

"Sao Cô biết hai người họ?cũng phải Cô gần nhà hai Cậu ấy mà".Luru Phong nhìn cái con người hung dữ lạnh lùng lúc sáng bây giờ đã thay đổi hoàn toàn khuôn mặt quệt quệ có chút chua xót tìm Anh vì vậy mà đột nhiên đau đớn

"Anh có biết không..Bảo Lâm là người Tôi thích rất lâu rồi...Tôi còn biết Cậu ấy nhiều thời gian hơn cả An Nhi nhưng kết quả Tôi không có được một chút tình cảm của Bảo Lâm...Tôi đã cố gắng để bản thân tốt hơn nhưng bây giờ xem ra không còn cơ hội nữa rồi".Thu Nga nhếch môi cười chua xót,thực sự những điều Thu Nga cố gắng đến bây giờ là vì điều gì chứ?

"Cô say rồi Tôi đưa Cô về phòng".Luru Phong cứ nhìn Thu Nga kể lể một lúc sau không thấy nói gì nữa mới sang đỡ Cô về phòng nghỉ ngơi

"Tôi không say...Anh phải uống với Tôi"

"...Được Tôi uống với Cô".Anh ngồi uống nghe Thu Nga nói hết chuyện này đến chuyện kia mặc dù có chút men rượu nhưng Anh cũng cảm nhận được người con gái này ngoài lớp vỏ bọc bên ngoài thì là một người có nhiều tâm sự thật ra cũng rất ấm áp

Hai người cứ uống hết chai rượu này đến chai kia...đến khi Thu Nga say rồi Anh mới đưa về phòng cho Thu Nga nghỉ ngơi..

"Cô làm gì vậy hả?".Anh đưa Thu Nga về phòng đắp chăn cẩn thận rồi mới định dời đi thì bị Thu Nga quàng tay qua cổ mà giữ lại

"Có phải Anh muốn làm Tôi say đúng không?Anh định giờ trò gì với Tôi?".Thu Nga trong men say mất mớ màng nhìn Luru Phong mà nói

"Này Cô?Cô ăn nói cho cẩn thận...Tôi không hiểu Cô kiểu người gì luôn đó?".Luru Phong nghe vậy tức giận,chiếc váy hai dây của Thu Nga vô tình bị tuột xuống lộ ra chiếc ngực trắng nõn nà khiến Anh ngại ngùng mà gỡ tay Thu Nga ra khỏi cổ mình

"...um...".Thu Nga thấy Anh càng muốn rời khỏi thì càng giữ chặt áp gần mặt mình mà tìm môi của Anh hôn say đắm

"Là Cô khiêu khích Tôi trước...".Anh đã cố kìm nén cái dục vọng của mình trước cơ thể người con gái đẹp như vậy...nhưng người ta lại ép Anh phải làm vậy

Anh hôn đắm đuối lên đôi môi của Thu Nga đến vành tai đang nóng rực Tới tay giật tung dùng cúc áo somi của mình...Thu Nga càng ôm chặt lấy cổ Anh trong men say...Anh không thể kịp chế được nữa lần mò đến khóa váy của Thu Nga mà cởi nó rồi đến những mảnh vải còn lại nhìn lại người con gái đang bị men say làm đầu óc mơ màng mà cười khổ

"Cô có biết cơ thể Cô đẹp lắm không?"

"Anh...Coi như Tôi sai rồi...".Anh ghé sát tai Thu Nga mà nói khiến Thu Nga giật mình mà mở mắt nhìn Anh rồi nhìn đến cơ thể mình không một mảnh vải Anh cũng vậy mà xấu hổ

"Bây giờ Em còn nói được những lời đó với Tôi sao?Muộn rồi...cùng lắm sau đêm nay không ai cưới Em thì về làm Vợ Tôi".Luru Phong nhìn người con gái nằm dưới mình cười tà mị mà nói,thật ra Anh cũng có chút động lòng với người con gái này!

"Ai thèm làm Vợ Anh?"

"Vậy từ bây giờ Em là Vợ Tôi"

Anh không để Thu Nga phản kháng Anh giữ tay Thu Nga trên đầu mà hôn lên đôi môi của Thu Nga lần mò đến xương quai xanh mà cắn lấy nó...bàn tay Anh bắt gặp bu lông tay Cô ấy ra mà thăm dò vòng eo,cơ thể của khiêu gợi của Thu Nga...

Thu Nga cũng chẳng hiểu sao cơ thể nóng rực quánh cổ Anh áp sát vào người mình như vậy lại thấy cơ thể mát hơn chẳng nghĩ ngợi điều gì cứ hôn lên môi của Anh cảm nhận được hơi thở ấm áp mùi hương của tóc Anh khiến đầu óc mơ màng

"Những điều Anh nói là thật chứ?".Thu Nga nhận ra Anh đang muốn thăm dò nơi bí hiểm ấy nên lên tiếng hỏi Anh,Thu Nga sợ chỉ là một câu đùa cợt khi cả hai cùng say

"Lời Tôi nói là thật...sau này Tôi chịu trách nhiệm với Em".Câu nói của Anh đầy chững chạc thật lòng giọng nói đậm ấm ghé sát tai Thu Nga mà nói

Thu Nga không nói gì nữa buông lỏng cơ thể mình cho Anh làm gì thì làm...hai người cứ ngọt ngào như vậy đến hết đêm rồi lại ôm nhau ngủ Thu Nga nắm trong vòng tay của Anh ngủ ngoan ngoan nhưng những chú thỏ con.Anh thấy vậy mà khò khò nỡ nộ cười

Người ta nói đúng tình yêu cứ để nó tự nhiên đúng người tình yêu tự khắc đến với chúng ta!

- -----

Vài ngày sau...mọi chuyện ở đây cũng suôn sẻ Bố Mẹ Cô quyết định về quê vì ở đó còn nhiều việc cần giải quyết

Cô cũng muốn về quê sau bao năm xa cách Cậu cũng đi cùng Cô

Cũng may cả Ly/Minh cũng cùng nhau về thăm nhà.Minh thì dẫn theo Hân...còn Ly thì không thể thiếu Bảo Long ở bên cạnh

"Anh còn nhớ nơi đó chứ?".Cô với Cậu ngồi ở ngò đất mà nói chuyện,bỗng dưng Cô chỉ về hướng xa xa ở đó có kỉ niệm của Cô và Cậu

"Tôi đưa Em đến đó"

"Nhưng chiều muộn rồi...đến đó sẽ tối mất"

"Không sao chúng ta có thể cắm trại ở đó một đêm để ngắm sao"

Sau vài phút chần chừ Cô mới quyết định đi đến đó cùng Cậu...hai người nằm tay nhau trong hạ phúc mà đi đến đó

Cũng không ngoài suy đoán của Cô đi đến đó đã tối nên đành nhóm lửa dựng trại để ngủ mà bên nhau ngắm sao trời

"Ngôi sao kia đẹp nhỉ Anh?". Cô dựa trên vai Cậu tay chỉ lên ngôi sao sáng chói nhất mà chăm chú nhìn

"Nhưng Em đẹp nhất". Cậu nhìn Cô cười trong hạnh phúc

"Đeo miêng"

Cô cùng Cậu ôn lại kỉ niệm trước đây sao trên trời sáng tỏa một vùng vàng trắng sáng hơn thường ngày họ giống như đang chiêm ngưỡng sự hạnh phúc của Cô và Cậu vậy!

Sau một hồi tán gẫu Cô mệt mỏi rồi vai Cậu mà đi vào bên trong để ngủ sáng mai dậy sớm để quay trở về. Cậu thấy Cô vào trong rồi thì nở nụ cười đen tối mọi chuyện đều là do Cậu lên kế hoạch hết rồi

"Em muốn ngủ!". Cô thấy Cậu cứ nằm nhìn mình mệt mỏi mà lên tiếng

"Vậy chúng ta ngủ cùng nhau". Cậu tiến gần lại người Cô cười tà mị nói

"Anh tính làm gì? Anh trưởng thành rồi đó". Cô nhận thấy có cảm giác không lành nhìn Cậu

"Cũng đúng...thế chúng ta làm chuyện của những người trưởng thành...Em có biết là Em đang câu dẫn Tôi không? Tôi không muốn thấy Em mặc đồ như vậy". Cậu nhìn chiếc váy trắng trễ vai nhưng kiêu ngạo của Cô mà không kìm nén được mà xé toạc chiếc váy trên người Cô

"Anh...Anh có biết Em không mang đồ theo ngày mai Em mặc gì về hả?". Cô hoảng hồn nhìn Cậu

"Cùng lắm chúng ta cứ như vậy ở đây luôn đi nhé". Cậu cười rồi hôn lên môi Cô ngửi mùi hương của tóc Cô...Cậu thực sự chỉ muốn chiếm đoạt cơ thể Cô ngay bây giờ

"Càng ngày Em càng thấy Anh quá đáng...Bảo Lâm lạnh lùng trước kia đâu rồi hả?"

"Nếu Em còn nhiều lời Tôi xù Em ngay bây giờ đó...Tôi muốn chiếm đoạt cơ thể Em từ lâu rồi nhưng bây giờ Tôi mới có cơ hội vì vậy Em còn trách móc Tôi sao?". Cậu ghé sát tai Cô mà thì thầm

"...á..."

Cậu bức bối vì cơ thể còn chưa tiếp xúc trực tiếp với nhau lần mò tháo bỏ nội y của Cô ra khiến Cô đỏ mặt nhưng càng làm Cậu hứng thú hơn

Trên người chẳng còn một mảnh vải che thân Cậu mới thoải mái thăm do cơ thể Cô đi qua từng nơi Cậu lại để lại vài vết cắn đánh dấu chủ quyền lên nó...Cô chỉ biết ngai ngùng mà không thể phản kháng

"Tôi sẽ nhẹ tay với Em"

Bàn tay Cậu đang sờ soạn người Cô bỗng nhiên dừng lại ở nơi bí hiểm còn nói nhẹ vào tai Cô khiến Cô ngại ngùng nhắm chặt mắt

Hành động của Cậu khiến Cô phát ra vài tiếng rên rỉ nhưng cả hai đều say đắm bên nhau không muốn dừng lại..

Cây cối bên ngoài đến bầu trời như nghe thấy những tiếng đó mà bỗng dưng đưa theo nhau nhẹ nhàng đến lạ

Họ có thể xảy ra nhiều chuyện nhưng cuối cùng Họ có thể ở bên cạnh nhau đó là điều hạnh phúc nhất!

_____The End_____

- - - - -+ - - - - -+ - - - - -+ - - - - -

Cảm ơn mọi người thời gian qua đã theo dõi truyện của Senn ^ _ ^

vì truyện từ lúc đầu cũng đã nhẹ nhàng đến kết cũng nhẹ nhàng nếu còn chỗ nào thiếu sót mong mọi người bỏ qua

(*Senn cũng đang có ý tưởng ra truyện mới mong sẽ được mọi người ủng hộ <3*)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.